

*Bruden
på
Stafsund*

JENNY

BRAUN

January 25th 1943

En försenad guldklapp för
min kära moder.

Love Edith

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/bwb_Y0-BVV-301

“Släpp mig fram bara!” sade hon åt mannen, som höll henne fast. (Sid. 95.)

BRUDEN PÅ STAFSUND

ROMAN AF

JENNY BRAUN.

(Fru Jenny Ödman.)

CHICAGO, ILL.
THE ENGBERG-HOLMBERG PUBL. CO.,
1905.

Copyright 1903
by The Engberg-Holmberg Publishing Company.

I.

På Kaggeholm.

På Lillön, skild från Ekerön endast genom ett smalt sund, ligger Kaggeholms tornprydda, slottlika herresätte, omgifvet af den härligaste natur och med den mest hänförande utsikt öfver södra Björkfjärden. Framför byggnadens facad sträcker sig en större, sandad gårdsplan. På dess motsatta långsida löper en bred terass, prydd med höga, antika bronsurnor. Därifrån leder en trappa i gammal fransk stil ned till trädgården, bortom hvars långa lindalleer framskymtar en park, med vilda trädgrupper, täcka gräsmattor och mossiga stenkummel.

Beryktad för sin skönhet och sitt tjusande läge vid Mälarens strand, har detta gamla gods, med urgamla anor, tillhört många olika ägare. Dess storhets tid är emellertid för längesedan förbi. De adlige mäktige herrar, hvilka där en gång herrskat, hafva blifvit till stoft och aska, och glömskans djupa skuggor hafva lägrat sig öfver deras sista hvilorum. Ett och annat namn är visserligen bevaradt åt eftervärlden, men några tillförlitliga och fullständiga handlingar, till ledning för ställets historia finnes icke, så att ägarelängden fått hopletas från skilda håll.

Den nuvarande hufvudbyggningen, som under årens lopp blifvit betydligt förbättrad och förskönad, är egentligen icke det ursprungliga, gamla slottet, som lärar ha legat på en skogomkransad udde, ett kort stycke därifrån. Då kallades detta gods Wettersjö och ön Helgö.

Gustaf II Adolfs guvernör, Johan Skytte, har äfven varit ägare till Wettersjö. Efter hans död såldes egendomen till den för sitt mannamod beryktade Lars Kagg. Det var denne som uppförde det nu befintliga stenhuset, förändrade ställets namn, och som i sin titel nyttjade titeln "herre till Kaggeholm."

Oupphörligt skiftande, såsom en handelsvara, ur frälse och ofrälse hand, kom detta herresätte slutligen år 18... i Alarik

Mannerskölds ego. Han var icke någon framstående man om icke för sina rikedomars skull, förvärfvade genom klokhets och idoghet. Född af simpla föräldrar, hvilkas förfäder af ett tarfligt namn tillkrånglat ett mera klingande, egde han icke något annat, för att komma fram i världen, än sin egen vilje- och tankekraft. Den var också stor och hans redbarhet omutlig. Genom en alldeles oförutsedd tillfällighet blef han plötsligt en förmögen mans arftagare. Denna förmögenhet förkofrade han, till dess han slutligen blef millionär. Trött på affärslifvet, sålde han sina bruk och sågverk, belägna i olika delar af Sveriges provinser, för att i lugn och ro slå sig ned för sina återstående dagar på det natursköna Kaggeholm. Han trufdes väl på detta vackra gods, som han komfortabelt inredde; men af vissa orsaker hade han under det senaste året haft sitt egentliga hem på det en fjärdedels mil därifrån belägna Stafsund, till hvilket han också hade blifvit egare.

Hvem kunde ana, att denne man skulle falla på den ideen att gifta sig? Han hade redan öfverskridit 50 år och stod således på ålderdomens tröskel, fastän han hvarken var grånad eller böjd. Underrättelsen om hans stundande giftermål slog ned som en bomb i alla kretsar, kringspidande förvåning och häpnad. Alarik Mannersköld, som under en lång följd af år faderligt beskyddat tvenne gudbarn, en gosse och en flicka, uppfostrade på Kaggeholm under ett ädelt, bildadt fruntimmers omvårdnad och hvilka alltid ansetts för hans arfvingar, ämnade nu förmäla sig med en alldeles främmande kvinna. Han hade gjort hennes bekantskap under en resa till Paris, fört henne hem med sig och lämnat henne under den ettåriga förlofnings tiden på Kaggeholm. Hennes ungdom och ovanliga skönhet väckte allmän uppmärksamhet. Att hon endast af beräkning skänkt sitt hjärta och sin hand åt den femtioårige, rike mannen, blef naturligtvis slutföljden af allt ordande om denna "onaturliga förbindelse." De som voro mildare i sina omdömen, yttrade ingenting om den obekanta, unga parisiskan; de undrade i stället alldeles icke öfver, att Alarik Mannersköld blifvit fångad af så mycken fägring och behag.

Bröllopet hade blifvit utsatt till den 14 September.

Fastän så nära höstdagjemningen, bjöd denna dag rikligen på solljus och värme. Träden stodo ännu fullt löfvade, hvarje gräs och strå skiftade i samma friska grönska som på en sommardag. Öfver skogstufvan hade ännu ingen höstnatt spunnit sitt frostiga nät; ännu fläktade vindarne ljumma, susande i lunderna, lekte bland blommorna på ängen, krusande Mälarevattnet och kom säfvens dunklädda rör att gunga i vågsvallet.

Brudtärnorna hade samlat sig i den med mörkrödt siden dekorerade salongen. De voro alla klädda i hvitt, genomskinligt flor, alla lika, alla med blomknippen i håret och blomknippen i klädningarnes lätta, luftiga festoner.

Öfver randen på den mjölkhvita marmorvasen, som stod på den konstnärligt arbetade konsolens perlemorskifva, höjde sig doftande rosenbuketter, med hvita fransade band, på hvilka brudtärnornas namn voro pressade i guldbokstäver.

Brudgummens guddotter började att dela ut dessa buketter. Hon läste på banden.

“Elna,” sade hon och räckte buketten åt en af brudtärnorna, “Sigrid,” fortsatte hon och lämnade den andra blomknippan, “Gerda, Anna, Karin, Louise, Matilde, Hildur,” fortfor hon, till dess hvar och en hade fått sina blommor.

Sist kom hennes egen buket.

“Elfva,” upprepade hon sitt namn med ett egendomligt leende, ty hon var en smula vidskeplig och trodde, att brudtärnornas udda tal icke skulle medföra någon lycka. “Jag fick den nionde buketten,” sade hon, “jag är således den udda tärnan.”

“Och det medför naturligtvis ingen lycka för dig?” skämtade alla.

“Du är väl ej så barnslig, lilla Elfva, att du sätter tillit till sådant enfaldigt skrock,” sade någon, då den unga flickan syntes bli helt allvarligt stämd.

“Hvad vet jag.... besynnerligt är det.... hvarför skulle just jag få den udda buketten?”

“Inte underligare än om någon annan af oss hade fått den. Det var slumpen som gjorde det, lilla Elfva,” inföll den äldsta brudtärnan.

“Slumpen kan vara liktydig med ödet, Elna. Kanske vi alla från födelsen ha ett förutbestämt öde.” Elfva var värligen nedslagen.

“Ack, du lilla muhamedanska!”

De unga flickorna slöto sig omkring henne likt en levande blomsterkedja.

Elfva stod midt ibland dem, den täckaste af dem alla, ehuru hon ännu befann sig på gränsen af barndomens lustgård. Hon var endast femton år, liten, smärt, späd, med ett obeskrifligt behag i sina rörelser. Det egendomliga namn, hon bar, passade ypperligt för henne, ty det låg värligen något trolskt, elfvalikt i hennes väsende, med de små händerna, de små fötterna, den smala midjan och det blonda håret, utslaget och skimrande, som om guldstoff fallit däri.

“Brudgumman kommer!” hördes en förvånad röst inifrån det nästgränsande rummet.

Ögonblicket därpå syntes i dörröppningen en dam, klädd i sjögrönt siden. Hon var värdinnan på Kaggeholm, Elfvas guvernant samt dennas och broderns moderliga vårdarinna. Hennes ålder var på sin höjd fyratiofem år. Icke det minsta spår af skönhet röjdes i hennes ansikte, men det bar i stället en god själs ädla prägel. Uttrycket var tänkande, allvarligt, kanske sorgset; åtminstone såg hon icke glad eller nöjd ut nu, fästän hennes fina takt sökte dölja det.

“Brudgummen kommer!” upprepade brudtärnorna och sågo öfverraskade ut.

Brudgummens ankomst tycktes väcka allas förvåning. Detta var heller icke underligt, då det var afgjort, att brudgummen icke skulle möta sin brud förrän i kyrkan vid vigseln. Han hade värligen först så beslutit, men då marskalkarne kommo för att hämta honom på Stafsund, vaknade hos honom ett oemotståndligt begär att få skåda sin brud på Kaggeholm, ensam, utan något vittne vid deras möte.

“Jag måste ännu en gång höra från hennes läppar, att hon ej ångrar sig, innan hon blir min maka,” tänkte han. “Hon är så ung, så skön, och jag....”

“Det var ej roligt för honom att nu påminna sig sina

femtio år. Må vara att han ännu var en ståtlig, vacker karl; han var ändock gammal och hvarje dag härefter blef han ju mycket äldre. Hon stod däremot i sin ungdoms yppersta sommar. Tjugutvå år, endast några veckor däröfver, räknade hon.

“Hon må väl ändock ej slutligen ångra sig,” fortfor han att tänka, utan att ett ögonblick ställa denna fråga till sig själf, ty hvad skulle han väl kunna komma att ångra, han som älskade henne med en ynglings glöd och passion.

Han vände sig till guddotterns guvernant, i hvars beskydd han under det förflutna året hade lämnat sin trolofvade, så att icke en skymt af skugga skulle falla på henne, som utan någon anhörigs sällskap hade kommit med honom från ett främmande land.

“Margareta,” han kallade detta fruntimmer förtroligt vid namn, hon som i så många år varit förstyret för hans hus och värdinna vid hans bord, “jag vill träffa Louison innan vigseln.”

Ett moln for öfver Margaretas ansikte, dock så hastigt, att han lika litet som någon annan skönjde det.

“Jag skall säga till, att du väntar henne.”

Margareta gick straxt därpå in till bruden.

Där stod hon i sin praktfulla bruddräkt framför den höga trymåen, hvilken i sitt skimrande ljus afspeglade henne i hela hennes glans och härlighet. Hon var till hänförelse skön i sin silkesskrud, hvit, dunkelt glänsande. Öfver den med spetsar utstofferade kjolen föll ett flera alnars långt, silfverbroderadt släp, hopfästadt framtill med en gnistrande juvel. Och däröfver åter draperade sig molnlätt slöjans spindelfina väfnad. Det släta lifvet, som utan ett veck eller en rynka liksom sög sig fast intill hennes former, var djupt urringadt med endast en tumsbred sleif öfver axlarne, så att armarne blottades i sin bildsköna nakenhet. En briljanterad medaljong, fästad vid en rad af sällsynta perlor, smyckade hennes hals och, likt daggstänk i morgonsolens ljus, glimmade diamanter i kransen och kronan. Ett bredt gyllene armband, i antikt mönster, var knäppt om hvardera handlofen utanpå de höga handskarne, med hennes namnskiffer i silfverbroderi.

Kammarjungfrun stod på något afstånd, betraktande med beundran och förtjusning den furstligt smyckade bruden.

“Louison,” Margareta talade sakta, “Alarik vill träffa Louison.”

Bruden vände sig icke om, ty hennes ögon hängde fast vid hennes egen bild i spegeln. Aldrig hade hon tyckt sig skönare än nu. Hon log af förnöjelse, och framdrog en liten lock, så att den på ett förtjusande sätt skuggade hennes tinning. Det mörka, mjuka glänsande hårsvallet föll till en del i lockar långt öfver ryggen, medan en annan del låg ringlad öfver ena sidan af bröstet.

“Alarik väntar,” upprepade Margareta, lika lågt som förut.

“Är Alarik här?” svarade bruden ändtligen, med en främmande brytning i uttalet.

Hon hade under sin förlofningstid bemödat sig om att sätta sig in i sin brudgums modersmål och hade därvid utvecklat en så ihärdig flit, att hon fullkomligt lyckats och nu kunde obehindradt åtminstone tala svenska språket.

“Det var ju bestämdt, att vi icke skulle träffas förrän i kyrkan, tillade hon hastigt.”

Därvid antog hennes stora, sammetssvarta ögon, med sitt bottenlösa djup, uttrycket af en liflig oro.

“Han tyckes ha ändrat sig,” svarade Margareta och drog sig skyndsamt ur toilettrummet, hvarifrån en doft af orange strömmade med henne in i det angränsande rummet där brudgummen väntade på sin brud.

“Gif hit buketten!” sade bruden hastigt till kammarjungfrun, som räckte henne det af äktaguld genom brutna blomsterhornet.

Louison insöp ett ögonblick doften af blommorna, som hennes brudgum hade skickat henne på morgonen, innan hon ännu stigit upp. Hon gick några steg mot dörren, men plötsligt hejdade hon sig och vände sig långsamt, begrundande mot ett fönster. Där stannade hon, öppnade fönstret och inandades den friska vindfläkten, som drog förbi.

Lyssnade hon till vindens sus i träden och huru vågorna slog i takt därnere vid bryggan? Eller hvarföre lät hon sin brudgum vänta?

Hon stod till hälften framåtböjd, med den runda, hvita armen stödd mot fönsterposten. Slöjan fläktade för vinddraget och det långa släpet draperade sig i tunga, skimrande veck efter henne på golfvet.

“Hvilken onödig fruktan!” utbrast hon slutligen på sitt eget modersmål.

“Hvem skulle kunna utforsaka min hemlighet? Ingen känner mig här — de som känna mig där, komma aldrig hit. Alarik vill se mig innan vigseln.... hvad vill han säga mig? Skulle väl Hadar omsider ha förrådt mig? Ah nej, — hon skakade leende på hufvudet, — han skall aldrig göra det, han skulle aldrig kunna krossa sin välgörares hjärta.

Hon drog sig från fönstret. Stolt och rak, gick hon förbi kammarjungfrun, som icke förstod ett ord af hvad hon sagt, in till sin brudgum. Han var ensam i rummet. Marskalskarne hade gått in i salongen till brudtärnorna.

Brudgumman gick emot sin brud. Han stannade och betraktade henne, ända ned från den lilla, hvita sidenskon, som stack fram under klädningsfällan, upp till hennes myrtenkrönta hjessa. Han hade aldrig i sitt lif sett en så skön kvinna, icke ens i sina drömmar under ynglingaåren. Och hon tillhörde honom, med hela sin ungdom, alla sina behag och sitt rika hjärta! Han flätade sina armar omkring henne, han smekte henne.... han var liksom rusig af kärlek.

“Louison, hur högt jag älskar dig!” hviskade han. “Skall du aldrig komma att ångra dig?”

“Var det för att fråga mig om detta, som du ville träffa mig nu?”

“Ja, jag är rädd, Louison.... Jag har tänkt.... jag har grubblat på de dagar, som skola komma efter denna. Den dagliga sammanvaron, Louison, skulle kunna förändra mycket.... Jag är inte annat än en gubbe, du en ung, vacker kvinna. Har du tänkt därpå, har du öfvervägt detta för hela lifvet?”

“Alarik,” svarade hon, blickande upp i hans ansikte, med ett uttryck af innerlig trofasthet, “mitt sinne är inte föränderligt: dig skall jag alltid älska. Under ett helt år har du ju

haft mig under din ögon — har jag svikit dig, Alarik? Föga betyder din ålder för mig; jag tryggar mig i stället vid den, stöder mig vid din erfarenhet, min brudgum. Ack, då man älskar som jag,” här sänkte hon sitt hufvud, med ett hänförande behag, ned mot hans axel, “finnas inga år till, ingen tid, intet rum.... Det är en verklig kärlek, Alarik, ej en iubillad, ej en själfvisk,” och hon tryckte med sina mjuka, handskbeklädda fingrar hans hand.

“Älskade!” han kysste hennes panna, hennes ögon, hennes läppar.

“Är du nöjd, Alarik?”

II.

I Ekerö kyrka.

Ifrån salongen trängde brudtärnornas och marskalkarnes glada, skämtande röster intill brudparet.

Elfva hade gått emot sin broder. Hon ville veta af honom, hvem slumpen utsett till den udda marskalken.

Det hade gått till på samma sätt bland marskalkarne på Stafsund, som bland brudtärnorna på Kaggeholm. Då buketterna bundos och de små myrtenkransarne flätades, hvilka till tecken af marskalkarnes värdighet skulle fästas på frackens vänstra uppslag, fick bruden plötsligt den ingifvelsen att skilja sig från det sedvanliga bruket och låta Elfvas moder dela ut myrtenkransarne bland marskalkarne, likasom Elfva skulle dela ut buketterna bland brudtärnorna.

“Det skall bli lustigt att se, hvem som blir den udda marskalken och den udda brudtärnan,” hade hon skälmskt sagt åt sin brudgum.

“Det är inte bra för den som blir den udda,” inföll då Elfva.

“Inte bra, du lilla toka?” bruden log. “Hur kan du tänka på sådant skrock — räck mig banden där i stället,” och själf knöt hon om myrtenkransarne i små rosetter de smala, hvita banden, hvilka buro marskalkarnes namn.

“Hvarför välja ett udda tal, Louison?” envisades Elfva. “Det går ej an, tro mig, det medför ingen lycka, lika så litet som att placera tretton personer vid ett bord. Det bådar då döden....”

“Talar du verkligen allvarsamt?” Louison kunde icke annat än brista ut i skratt då hon såg den femtonårigas ängsliga min. “Om du skall bli den udda tärnan, skulle därföre ditt unga lif förkortas, menar du?”

“Om inte förkortas, så blir det åtminstone inte så gladt, som jag en gång drömde mig det.”

“Det vore sorgligt, om jag skulle rycka dig ur dina lyckliga drömmar. Jag vet.... du skall själf få dela ut buketterna, Elfva, likasom din bror skall få dela ut kransarne. Du skall få se, att du då ej får den udda buketten, ty gudarne vaka öfver sin älskling.”

Och därvid blef det. Utgången veta vi. Men hvilken af marskalkarne hade fått den udda kransen?

“Det har jag,” svarade brodern.

“Du, Hadar?” utbrast Elfva häpen.

“Nå, hvad betyder väl det!” han fäste sig ej synnerligt vid denna slump.

“Men vet du ej, käre bror, att äfven jag fick den udda buketten.”

“Än se’n?”

“Finner du inte det underligt? Hvarför skulle just vi, Hadar, du och jag, bli udda?”

Hadar var flera år äldre än systemen, redan tjugufyra år, och hade för längesedan valt sin lefnadsbana. Som löjtnant vid Uplands dragoner hade han gjort sig omtyckt och aktad af kamrater samt förmän. Hans figur, hög och rak, var full af manlig kraft och behag. Det ljusbruna håret, slätt tillbakastruket öfver hjessan, lämnade den höga, breda pannan klar och fri. Ögonen, rent blå, ägde denna öppna, ärliga blick som genast ingifver obetingadt förtroende. De väl vårdade mustacherna och det korta pipskägget förhöjde hans ansikte, som väl icke kunde kallas vackert, men som genom sin friska och frimodiga prägel gjorde ett mycket fördelaktigt intryck.

“Du är för mycket barnslig, Elfva,” sade han åt systemen, “du är ju stora flickan, rätt nu snart en riktig dam.”

I samma stund hördes fraset af brudens tunga släp. Hon stannade ett ögonblick på tröskeln till salongen, midt i purpurskimret, som föll från det mörkröda dörrdraperiet, nu belyst af middagssolen. Bakom henne höll sig brudgummen lycklig och stolt.

Alla kände sig bländade, öfverraskade. Men ju längre Hadar betraktade denna kvinna, ju mera hemsk och demonisk tyckte han hennes skönhet blifva. Han vände bort hufvudet.. det var liksom hans syn blifvit förvänd: det mörka håret, tyckte han, ringlade som svartskiftande ormar öfver hennes djupt blottade, nakna barm, och hennes beslöjade, fuktigt strålande blick föreföll honom som en allt förtärande eldslåga. Han inbillade sig också, att solstrålarne, som bröto sig genom den röda gardinen och lekte i vecken på hennes snöhvita bruddräkt, voro liksom doppade i blod.

Var det någon som fann detsamma som han? Säkert ingen, ty alla samlade sig omkring henne, vänskapligt och aktningfullt hälsande.

Hadar rörde sig icke från sin plats; Ingen gaf akt därpå; utom bruden. Hennes ögon hade flyktigt sökt upp honom. Detta skedde så hastigt, så blixtnabbt, att ingen mer än han kunde tyda deras hatfulla hot.

“Elfva, du fick väl ej den udda buketten?” hörde han henne yttra och han såg, huru hon smeksamt lade sin hand på systemens axel.

“Jo, jag fick den,” svarade Elfva, “och Hadar fick den udda kransen.

“Nå, det var en besynnerlig slump,” skrattade Louison på sitt klangfulla sätt. “Jag vore frestad att liksom Elfva blifva vidskeplig och tro, att det ligger någon betydelse i detta,” hon vände sig mot marskalkarne och tärnorna. “Eller hvad säga ni, mina vänner, om saken?”

“Det bådär bröllop för den udda tärnan och den udda marskalken,” yttrade någon.

“Det är en tydning som låter höra sig, Elfva blir den tärnan, som först kommer att gifta sig, och Hadar den af marskalkarne, som först kommer att stå brudgum.”

Hadar besvarade icke detta skämt. Han förblef tyst och alla sågo att han var ovanligt allvarsam och blek. Mådde han ej riktigt väl? Ingen frågade honom därom.

“Nej,” inföll Elfva, — mycket lågt, liksom för sig själf, “det har inte denna bemärkelse; det äger en helt annan, som ingen af oss kan tyda, ty det tilhör framtiden.”

Bruden höjde på axlarne, med en min, sådan man brukar antaga vid lyssnandet till ett barns joller.

Det tillsades nu, att brudens vagn var framkörd.

Det var en sällsynt vagn, bestäld i Paris, efter den ritning, bruden hade gillat och utvalt bland den massa teckningar, som förslagsvis blifvit därifrån skickade till Alarik Mannersköld. Den var i snäckform med rik förgyllning och blomsterguirlander på blå, lackerad botten. Det mjölhvita spannet, utstyrdt med plymer och fladdrande rosetter, gjorde det lätta gungande åkdonet icke olikt en gudinnas char, en sådan som man finner på gamla målningar, med af rosor omvirade tömmar. På de svallande, hvita sidendynorna upplyftes nu bruden af brudgummen, på det att hennes små, sidenbeklädda fötter icke skulle smutsas af jordiskt stoft.

Brudgummen och marskalkarne åkte först, därefter följde en vagn med trenne tärnor, så bruden ensam, och efter henne de öfriga sex tärnorna, tre och tre tillsammans.

En stor människomassa stod packad på landsvägen och inne i kyrkogården. Ryktet om den granna bröllopsståten hade lockat nyfikne både från när och fjärran trakter.

Marskalkarne aftogo sina hattar och gingo barhufvade öfver kyrkogården, tre och tre i led. Efter dem kom brudgummen, förande bruden vid armen, och tätt efter följde tärnorna.

Då brudparet trädde in i kyrkan, där de högtidsklädda bröllopgästerna förut voro samlade, reste sig dessa från sina platser och orgelns toner läto höra sig, ackompanjerande en väl inöfvad sångkör af utvalda mansröster.

Bruden sväfvade öfver den mattbelagda gången fram till altaret. Hon syntes rörd, gripen, kanske mest öfver att se, huru alla hennes önskningsar, ända till den minsta detalj, hade blifvit uppfyllda. Just på detta sätt hade hon velat ha sitt bröllop firadt. Huru han måtte älska henne! I flera dagar hade man hållit på att smycka kyrkan för denna bröllopsfest. Stafsunds och Kaggeholms orangerier plundrades på blommor och växter, för att undanskymma kyrkans nakna kalkväggar, hvilka utgjorde brudens fasa, emedan de påminde henne om hvitmenade grifter. Pelarne voro omvirade med täta eklöfsguirlander, och fastän det var så långt lidet på sommaren, var kyrkan prydd liksom en midsommardag.

Under det att de sista tonerna af sången förklingade, syntes församlingens kyrkoherde träda inom altarrunden. Hans svarta dräkt och silfverhvita hår förhöjde mildheten och allvaret i hans väsen.

Brudparet gick att ställa sig inför honom och inför Gud.

Långsamt och högtidligt började Herrens tjänare att tala till de båda, som nu stodo i begrepp att ingå ett förbund för hela lifvet och att inför det högsta väsendet aflägga ett heligt löfte, att älska hvarandra i nöd och lust, så väl i den onda dagen som i den goda, att bistå och stödja hvarandra då pröfningarne kommo, samt att framför allt föra ett sådant lefverne att, då stunden var inne, på den stora räkenskapsdagen kunna fullt beredda träda fram för den högste domaren, för hvilken ingenting är fördoldt.

Därefter började själfva vigseln. Brudgummen slöt sin hand fast om brudens. Med klar och tydlig röst upprepade han de förestafvade orden. Bruden följde i början hans exempel, men därefter försänktes hennes röst allt lägre och försvann slutligen i en darrande hviskning. Det var, som om modet hade svikit henne i sista stunden. En skälfningskakade hennes kropp och liksom hon hade fruktat något ondt helt nära sig, irrade hennes blick spanande omkring. Hvad bafvade hon för? Var det Hadars ögon, som mötte hennes, stela, nästan förebrående?

Ingen gaf likväl närmare akt på brudens hastiga sinnes-

rörelse, som hon med hela sin mäktiga viljekraft lyckades helt och hållet kufva. Andakten var djup hos alla och tystnaden i templet fortfarande ostörd. Det var en helig stund, så mycke mera högtidlig, som kyrkan hade fått en proselyt i bruden, hvilken afsvurit sin katolska trosbekännelse, för att, som hon hade yttrat, kunna förena sig i samma böner med sin make inför den högstes tron.

Med spändt öra lyssnade alla till hvad kyrkoherden talade. Han förstod att framställa ordet så gripande, att det trängde djupt in i hjärtan och sinnen, pressande fram en och annan tår.

Huru solljus och blomsterströdd än vägen genom lifvet än synes vara, uppspira nog ändock törnen, som såra, och kring det lyckligaste och fridfullaste hem lägga sig, då man kanske minst väntar det, sorgens skuggor. Lefnadsstigen kan icke alltid löpa snörrätt, den buktar och kröker sig; den bär lika mycket ned i djupet, som upp öfver höjderna och tungt blir mångt steg, innan målet är hunnet. Hur ljuft och trösterikt är det ej då att på den mödosamma vandringen ega ett älskadt, trofast väsen vid sin sida, som uppehåller modet, då det sviktar, underlättar bördan, då den trycker, delar bekymret då det kommer, ett huldrikt och deltagande väsen, som aldrig sviker.

Ungefär så yttrade han, samt tillade, att hvad "Gud har förenat, skola människorna ej åtskilja." Därpå höjde han sina händer öfver brudparets hufvuden och läste välsignelsen.

De voro nu man och hustru. Deras blickar möttes — de hade liksom börjat ett nytt lif.

Åter hördes orgelns toner. Sången föll in, klingade hög och härlig och trängde ut till den på kyrkvallen samlade hoppen, af hvilken många, som hade lyckats komma in i kyrkan, medtogo ett minne från denna ovanliga högtid, som länge därefter bevarades och förtäljdes.

III.

På Stafsund.

Vid de glada tonerna af en bröllopsmarsch intogade bröllopskaran i den blomstersmyckade matsalen på Kaggeholm. Det aflånga bordet dignade under den dyrbara, förgyllda servisen, de slipade kristallskålarne på silfverfötter och de olika glasen i röda, gröna och blå färger. För hvarje kuvert låg en frisk blombukett, där mellan de gröna bladen voro kort instuckna, med hvar och en af de inbjudnas namn. Hvarje plats var således bestämd, en dam och en kavaljer bredvid hvarandra.

Öfverst satt brudparet i höga karmstolar, brudgummen till vänster om bruden. Sällan kunde han taga sina ögon från hennes unga, sköna, glädjestrålände ansikte.

Utsökta rätter kringburos af betjänter, utstyrde i ett eget slags livré med breda, röda uppslag på gråa frackar. Detta var också en anordning af bruden, ty aldrig förut hade Alarik Mannersköld låtit uppassa sig af någon dylik domestik.

“Dessa betjänter skola väl ej stanna kvar här längre än till efter bröllopet?” hade Margareta frågat Alarik, då de livréklädda tjänsteandarne anlände från Stockholm till Kaggeholm.

“Jag har städslat dem för ett år,” svarade Alarik, hastigt tilläggande: “Louison anser att vi behöfva dem.”

Naturligtvis hade Margareta för god takt att yttra någonting vidare. Men det var liksom Alarik hade läst hennes tanke, ty han såg smått förlägen ut och aflägsnade sig strax därpå. Hans vanor hade hittills varit så enkla, så flärdfria, att detta nya lefnadssätt ovilkorligen skulle väcka förvåning. Men Louison ville så hafva det, och han var hennes slaf. Hon var så vacker, så ung och lefnadsglad, att han icke ägde mod att motsätta sig ett enda af hennes infall. Han var ju rik, han var ju millionär två gånger om! Ja visserligen, men det fanns likväl en botten äfven i hans kassakista, tänkte de förståndigare sins emellan, och om den unga frun utan måtta

finge gräfva i dessa skatter, skulle de nog omsider smälta bort mellan hennes förtrollande fingrar. Sådant hade händt förr, sådant skulle fortfarande hända. Man beklagade Alarik, men höjde på axlarne åt hans dårskap, naturligtvis allt i tysthet.

Det gick lifligt, nästan uppsluppet till vid den stora dinern. Skrattet och skämtet blef allt högljuddare, ju mera champagne strömmade. Musiken, som var placerad i det nästintill belägna rummet, spelade under hela måltiden. Men få voro de, som lyssnade till dess toner.

Man sysselsatte sig i stället med sina grannar, smickrade, kurtiserade, höll tal och läste upp långa verser, diktade till brudparets ära. Bruden var icke den som drack minst, till stor förundran för Margareta, hvilken var den enda som med någon större uppmärksamhet följde hvad som tilldrog sig vid denna bröllopsmåltid. Det fanns väl intet egentligt klandervärdt i någons uppförande, men det låg liksom någonting i luften, som gjorde henne orolig och kom henne att önska att den vördnadsbjudande kyrkoherden hade varit närvarande. Men dennes helsa hade varit så svag under sista tiden, att han icke kunde deltaga i festen. Stundtals bröt fram i denna stormande glädje något, som Margareta tyckte öfverskred gränsen för det passande, och hon frågade sig själf, hvad eller hvem som kunde gifva anledning därtill. Vid Alariks bord hade det förr gått till på ett helt annorlunda vis, men så hade också hon varit värdinna.

Nu rättade naturligtvis alla sitt uppförande efter brudens. Och i hennes sätt låg något ystert, själfsvåldigt, öfverdådigt, ja, till och med lättsinnigt, som upprörde Margareta. Kväfvande en suck, sökte hon med blicken upp Elfvä. Den unga flickan hade blifvit placerad bredvid den yngste marskalken, hvilken troligtvis hviskade i hennes öra sådana saker, som hittills varit henne alldeles främmande, ty Margareta såg hennes blyga rodnad och förvirrade blickar.

Därefter fäste hon ögonen på Hadar. Hon visste, att hos honom rörde sig bittra, upproriska tankar, ty han hade ju rent ut sagt henne, att han ogillade sin gudfars giftermål. De flesta trodde dock, att detta ogillande hade en naturlig orsak i den

harm och afund han kände öfver att ha blifvit sviken i sitt hopp som arftagare, ty härefter hade ju de båda gudbarnen icke att vänta sig något testamente.

“Du tror således, Hadar, att Alarik begär en oförsiktighet, då han gifter sig med detta fruntimmer?” hade Margareta en gång frågat.

“Kanhända,” svarade han endast. “Louison kan inte bli någon god hustru.”

Hade han något skäl för denna förmodan, funderade Margareta. Helt visst, men hvilket, ty Hadar brukade icke yttra sig oförsiktigt.

Ändtligen bjöds deserten. Men därefter var det dock ej genast slut. Ännu skulle ett par skålar drickas: brudtärnornas och marskalkarnes. Man hade anmodat Hadar att hålla tal vid dessa skålar, men han hade bestämdt afsagt sig det, utan något giltigt skäl, ty han var en ganska lycklig talare och tillfällighetspoet, och han hade många gånger förut lyst med denna begäfnings.

“Nej, bed mig inte . . . inte på detta bröllop . . . vid hvart tillfälle som helst annars,” hade han sagt till sina vänner.

“Endera är du förälskad i den unga bruden, eller ock kan du ej smälta, att hon strukit ett streck öfver dina beräkningar på arvet efter din gudfar,” lät man honom förstå.

“Tag det hur ni vill, men jag håller inte något tal.”

Och något tal höll han heller icke, till brudgummens stora förvåning. Under hela middagen var Hadar fåordig, åt mycket litet, drack ännu mindre, syntes blek och tankspridd, huru mycket han än bemödade sig om att dölja sitt själstillstånd. Än irrade hans ögon upp bland de många ljusen i de tre takkronorna af gnistrande kristall, eller sänktes hans blick på de höga sexarmade ljusstakarne, hvilka, åtta till antalet, prydde bordet. Han sysselsatte sig föga eller intet med sin täcka bordsgranne, en nittonårig tärna, och knappt en enda gång såg han bort åt det håll, där bruden satt, hvilken likväl var den skönaste kvinna han hade skådat under sitt lif.

Ändtligen började man röra på sig, för att stiga upp från

bordet. Herrarne stodo stilla, med sina damer vid armen tills brudgummen först hade passerat med bruden.

Man gick in i salongen. Under det kaffet intogs, anlände de gäster, som voro bjudna till balen.

Snart svärmade en flock af unga damer i luftiga, fladdrande toaletter omkring i den rikt upplysta våningen. Elfva syntes öfverallt, glad, strålände, uppmärksammas af alla.

“Jag tror, du känner dig lycklig, Elfva?” frågade bruden under uppehållet efter den yrande valsen.

“Ja, mycket!” utbrast den femtonåriga, i öfvermåttet af sällheten att se sig firad.

“Trots att du blef den udda tärnan?”

“Ja, trots denna olyckliga slump,” skrattade hon.

Hadar syntes icke en enda gång under aftonens lopp tilltala eller närma sig bruden. Likväl sökte hennes ögon honom, än med ett tjusande, än med ett vredgadt uttryck. Men han låtsade ingenting märka. En gång såg han likvisst, att hon ämnade gå rakt på honom. Han undvek henne, men dock ej så skickligt, att hon ej uppfattade det. Hon häjdade sig då och vände sig tvärt om, med harmens rodnad på sina kinder.

“Han undflyr mig,” mumlade hon, “därför hämd!”

Hon såg, huru Hadar gick fram till brudgummen.

“Hvad kunde de tala om?” frågade hon sig själf med oro.

“Alarik,” sade hon, då Hadar lämnat honom, “märker du, huru dyster Hadar ser ut? Hvad fattas honom? Hvad talade ni om?”

“Han mår inte rätt väl, den gode gossen, jag har hela dagen sett det. Han bad mig framföra sin ursäkt till dig och alla, i fall hans frånvaro skulle väcka uppmärksamhet.”

“Han ämnar då lämna oss?”

“Ja, han förmår ej längre stanna kvar. Han plågas af den mest envisa hufvudvärk, men han tror, att om han blott får gå till hvila, så skall han snart bli återställd.”

Hadar sökte likväl ej upp sina rum, hvilka voro belägna i öfra våningen. I stället skickade han en af betjänterna efter sin hatt. Strax därefter skyndade han bort öfver gårdsplanen till stallbyggningen. Han öppnade dörren och såg vid det

svaga skenet från en lykta, som hängde på en krok vid den ena väggen, att ingen fanns inne hos hästarne. Några af dessa hade lagt sig ned i spiltan, och däribland var hans egen favorit. Med ett vänligt tillrop förmådde han honom att resa sig upp, hvarefter han sadlade honom och ledde honom ur stallet. Men först såg han på sitt ur.

“Vi få skynda oss, Napoleon,” sade han åt hästen.

Med ett raskt hopp var han i sadeln. Han red i den tysta, månljusa natten vägen framåt, vidare öfver den lilla bron som sammanbinder Lillön med Ekerön, och så förbi Älby och Nyckelby gårdar.

På Kaggeholm dansades ännu. Slutligen måste dock ett uppbrott göras. Utom marskalkar och tärnor, ämnade hela bröllopsskaran följa brudparet hem till Stafsund. Det långa tåget bestod sammanlagdt af trettio vagnar, hvilka foro den fjärdedelsmils långa vägen under bågar, behängda med kulörta lyktor.

Natten var ovanligt ljum.

Brudgummen satt lycklig och öfversäll vid sin unga bruds sida i det lätta, gungande åkdonet. Han hade svept omkring hennes axlar en lång, hvit, svandunsbrämad sammetskappa, löst hopfästad vid halsen.

“Fryser du?” frågade han och tryckte kärleksfullt hennes hand.

“Nej,” svarade hon, “det är ju inte kallt, det är ju som det vore midt i sommaren.”

“Är du nöjd, är du lycklig, Louison?”

“Mycket . . . och skall jag då inte vara det, när du gör allt därför, Alarik.” Hon lutade sig tätt intill honom och han stack sin arm under den mjuka sammetskappan, för att slå densamma omkring hennes lif. “Hadar kom inte tillbaka; han måtte ha gått till hvila?”

“Sannerligen jag gifvit akt därpå. Jag har bara haft ögon för dig, Louison. Sade han då, att han skulle komma tillbaka?”

“Jag har inte talat med honom, Alarik; jag trodde, att han hade sagt det åt dig. Han hatar mig,” tillade hon plöts-

ligt på sitt modersmål, så att kusken ej skulle förstå ett ord af hvad hon sade, "jag kan gärna yppa det nu, sedan jag är din hustru."

"Du misstager dig. Du är omtyckt af alla."

"Men inte af honom."

"Har du skäl för din anklagelse, så är han inte den unge man, jag ansett honom vara. Han vore då mycket otacksam. Hvad hade han väl varit utan mig? Han borde inte glömma hvad jag gjort för honom, för hans stackars mor och syster."

"Alarik, blif ej ledsen — framför allt blif inte heller afvogt sinnad mot honom, om jag yppar en hemlighet . . . Kom ihåg, han är ung . . . jag har ju förlåtit och glömt, men nej," återtog hon hastigt, så äkta kvinnolikt, sedan hon först lyckats framkalla en dålig tanke, "jag borde ingenting säga, hvarför skulle jag göra det?"

"Louison, du får inte äga någon hemlighet för mig. Förtroende mellan man och hustru är det första villkoret för ett lyckligt äktenskap. Nå, du tiger, min älskade!"

"Nå väl," hon talade så lågt, att hennes röst ljöd för hans öra likt en sakta, susande vind, "Hadar älskar mig."

"Ah!" den femtioårige brudgummen sjönk tillbaka mot vagnsdynorna, "jag förstår nu hans besynnerliga sätt."

"Förlåt honom . . ."

"Förlåta honom? Ja . . . men hur har han vågat att närma sig min trolofvade?"

"Han glömde sig en gång. Ack, det var ju så förlåtligt, Alarik, då han älskade. Han rädde ju inte för sin kärlek . . . han var så olycklig . . . jag vädjade till hans tacksamhets-känsla för dig . . ."

"Han förföljde dig aldrig mera sedan?"

"Aldrig, Alarik, men från det ögonblicket fruktade jag honom, jag vet ej hvarför, men jag känner, att hans försmädda kärlek förvandlat sig i hat, jag känner, att han skulle kunna göra mig mycket ondt."

"Han skulle våga!"

Brudgummen yttrade ingenting vidare. Han satt tyst och tycktes vara mycket förstämd. Således skulle då han liksom

andra, ej få äga någon lycka oblandad. Han trodde på Louisons kärlek, på hennes löften till honom, men ändock kände han en plågsam svartsjuka. Det var således lönen för all hans godhet mot Hadar, som ända från det han var en tolfårig gosse hade åtnjutit af honom den ömmaste vård och den omsorgsfullaste uppföstran.

Bröllopståget hade nu hunnit fram till Stafsund. Fönstren i den två våningar höga byggnaden voro alla rikt eklärerade. Öfver porten syntes en transparent, där brudparets namnskiffer strålade i kronglas och sammanflätadt. Musikanterna, som hade anländt förut, spelade en ståtlig marsch och det samlade gårdsfolket hurrade, då brudparet steg ur den granna vagnen.

Ett ögonblick stodo de, han och hon, slutna tätt intill hvarandra. Brudtärnorna och marskalkarne hade samlats omkring dem. Genom någon rörelse hade knäppet i brudens kappa gått upp så att hennes nakna hals och barm blottades för nattvinden. En läderlapp, som, skrämmd af skenet från ljuslågorna, fladdrade omkring, slog med sina fuktiga, kalla vingar ned på det hvita, mjuka, varma hullet.

“Hu!” skrek bruden skrämmd, “tag bort honom . . . tag bort det otäcka djuret!”

“Det var ett dåligt förebud,” hviskade Elfva, som i den minsta händelse alltid spårade någon betydelse. “Det bådär olycka, har jag hört. Ugglor och läderlappar äro dödens budbärare . . .”

Ingen hade dock gifvit akt på den unga flickans ord, ty hon fick intet svar.

Brudparet trädde in i vestibulen, följdt af hela bröllopskaran. Man gick uppför den breda, mattbelagda trappan och samlades i “Kungssalen,” så kallad emedan Carl XI och Carl XII, den senare som barn, i detta rum hade gästade Erik Lindsköld, Stafsunds grundläggare. Förgyllda möbler, gyllenlädertapeter och en samling af kungliga porträtter pryddes detta rum, med sitt hvälfda tak, sina marmorgrupper och byster i brons.

De höga kandelabrarne och den tunga, antika kronan i taket spredde ett strålände ljus öfver ett bord, som för tillfället

“Hu!” skrek bruden skräm, “tag bort det otäcka djuret!” (Sid. 22.)

blifvit flyttadt midt på det bonade golfvet, glänsande som spegelglas. En väldig bål var framsatt, och nu tömdes en skål för brudparets lycka och välgång under hurrarop och fanfarer från musiken.

Strax därpå förde brudgummen bruden fram till ett fönster. Bakom dem och vid alla de fönster, som lågo på samma sida, skockade sig bröllopgästerna, för att åskåda ett fyrverkeri, som nu skulle afbrännas. Solar, luftbägare, guldrägn, samt allt hvad dessa granna konstverk mände heta, omväxlade oupphörligt, tills slutligen en raketkista sprängdes. Det blef slutet på bröllopsståten.

De närboende gästerna foro hvar och en hem till sitt, de öfrige skulle stanna till morgondagen, en del på Kaggeholm och en del på Stafsund.

Bruden aflägsnade sig med sina tärnor, lämnande brudgummen kvar med marskalkarne.

Från ett af rummen i den öfre våningen leder en spiraltrappa ned till ett mindre kabinett i den nedre våningen. Det var denna väg bruden försvann med sina tärnor. Utanför kabinettet, dekoreradt i japansk stil, låg toalettrummet och därinnanför sängkammaren.

Den gamla plägseden, att brudtärna skulle vara bruden behjälpliga vid toaletten, ville icke Louison underkasta sig.

“Jag hjälper mig själf, kära flickor,” sade hon skrattande, “jag föredrager det. Tack, mina älsklingar, tack och godnatt,” hon kysste dem alla på pannan.

Tärnorna lämnade henne. Hon gick genom toalettrummet in i sängkammaren. Från den blåa flusslampan i taket spred sig ett svagt, mänskenslikt skimmer öfver den stora sängen på förgyllda lejonfötter, med sina rosenröda draperier bland hvita spetskyar, sina garnerade kuddar, sin konstmässigt utsydda breda lakansbård ofvanpå det mjuka sidentäcket.

Bruden betraktade med en belåten blick all denna lyx, alla dessa bekvämligheter, som här voro hopade, och hvarför utan hon säkert ej skulle känna sig lycklig. Därpå gick hon tillbaka in i toalettrummet, där kammarjungfrun väntade henne. Framför spegeln hade ljusen blifvit tända i silfverstakarne,

hvilkas pipor i form af blomkalkar uppburos af dansande amoriner. Detta rum var dekoreradt i lilasfärgadt siden, hvilket i veckrika draperier betäckte väggarne. Denna färg passade ypperligt för Louisons skönhet. Hon visste det och hade också därför valt den.

“Jag behöfver ej din hjälp,” affärdade hon kammarjungfrun med en befallande åtbörd.

Hon var nu ensam, alldeles ensam i detta rum, med sin matta belysning, sin varma doftbemängda luft och sin stora, ovala spegel, som återgaf hennes retande behag. Hon ställde sig framför denna spegel och log på ett själfbehagligt sätt. Därefter höjde hon de runda, hvita armarne öfver hufvudet för att lossa kronan och kransen. Men hastigt sjönko åter hennes händer ned . . . en tanke, ett minne sväfvade för henne. Hon stod tyst, med nedslagna ögon.

“Ja, jag litade på, att det endast var ett skrämskott af honom, för att narra mig med sig,” sade hon slutligen. “Han skulle ju döda mig, hellre än att låta mig tillhöra någon annan, och likväl är jag nu vigd. Jag har kommit dit jag ville,” hon kastade hufvudet trotsigt bakut och slog upp de stora, mörka ögonen mot sin egen bild i spegeln. “Jag fruktar ingenting, ty för att skydda sig själf, vågar han inte röra på sig. Ett ord, en vink af mig — och han vore förlorad . . .”

“Hvad här är varmt,” återtog hon efter en stunds tystnad, “det är ju kväfvande hett . . . det dumma nötet,” hon menade kammarjungfrun, “har kanske eldat? Jag skulle kunna tro henne om det.” Hon gick långsamt fram mot ett fönster och drog upp rullgardinen. “Jag måste ha luft för att kunna andas.”

Hon öppnade fönstret. Den svala nattvinden slog emot henne och månljuset strömmade in. Louison lutade sig fram. Fönstret, som var beläget på gafveln af huset, var så lågt från marken, att hon bekvämt skulle kunnat hoppa ut därigenom. På denna sida om byggningen rådde en djup, stilla tystnad, endast då och då afbruten af ett gladt sorl, som kom från en af de fristående flyglarne, där gårdens tjänare hade fått tillåtelse att roa sig.

Hon dröjde kvar vid fönstret, ty hon behöfde svalka sig efter den lifliga dansen och efter alla de hetsiga drycker hon hade förtärt. Hennes blod var varmt, brännande, utan att hon dock erfor den minsta yrsel.

Hon lyssnade till huru vinden suckade i de fem lindarne på kullen där borta, som låg så ljus och klar i månskenet. Hon tänkte på, för att slå bort alla andra tankar som trängde sig på henne, huru dessa träd hade blifvit planterade af Eric Lindsköld, ett för honom själf, ett för hans hustru och ett för hvarterdera af hans barn. Många somrar hade sedan dess i en rik bladskrud klädt deras grenar, hvilka många höstar därefter afklädt och många vintrars snö hade nedtryckt. Framför henne, helt nära, böjde sig en hängask slokande ända ned mot marken, och borta på den så kallade bigarågången, hvilken ledde rätt fram till trädgårdsmästarens byggning och drifhusen, såg hon en skugga. Först trodde hon att det var skuggan af ett träd och att dess likhet med en manlig skepnad kom sig af någon egendomlig formation hos löfverket. Men skuggan låg ej stilla, den rörde sig, den skred fram på gången. Ja, nu först såg hon, att det var ett lefvande väsen . . . Hon kände igen hvem det var. Först blef hon öfverraskad, men ögonblicket därpå jublade hon.

Under tiden drucko marskalkarne tappert om med brudgummen. Den sista afskedsskålen tömdes och så skildes man äntligen åt vid spiraltrappan, utför hvilken brudgummen försvann för att uppsöka sin brud.

Varsamt öppnade han dörren till toaletterummet, men stannade häpen på tröskeln vid det vinddrag, som fläktade emot honom genom det öppna fönstret och som kom ljusen på toalettbordet att fladdra och rinna i unga droppar ned på kristallmanschetterna. På golfvet låg den hvita spetsgardinen nedrifven, söndersliten. Hvad betydde detta? Hade någonting hänt? *Hvad?* Men det kunde ju ha sin förklaring i någon vårdslöshet af kammarjungfrun, som kanske på Louisons befallning hade låtit den friska luften spela in i rummet. Eller hvad skulle han tänka?

Han stod stilla ett ögonblick. Skulle han stänga fönstret, innan han gick in i sängkammaren? Åh nej, han ville först hafva förklaring på detta. Nästan på tå smög han fram öfver golvet för att ej förorsaka det minsta buller. Han ville öfverraska Louison, slumrande på de bländhvita kuddarne i det hemlighetsfulla halfdunklet. Men hon sof där icke, som han trodde, hon fanns icke inne i rummet. Hans blick sväfvade sökande omkring och stannade slutligen på den svällande divanen, icke större än att endast hon och han kunde sitta där, och där fann han nu hennes handskar, hennes solfjäder och blombukett, som hon hade kastat ifrån sig.

“Louison,” ropade han sakta, nästan ofrivilligt, “Louison!”

Intet svar. Hvar fanns hon? Hvart hade hon då gått i denna stund?

IV.

Misstänkt.

Alarik skyndade hastigt tillbaka till toaletterummet. Han gaf sig icke ens ro att stänga fönstret. I stället grep han den broderade klocksträngen och ringde häftigt på kammarjungfrun. Hon kom icke, ty hennes matmoder hade ju undanbedt sig hennes hjälp. Hon hade därför gått till sina kamrater, hvilka nu som bäst höllo på att dansa i flygelbyggningen.

‘Finnes då ingen af tjänarne i hela huset?’ mumlade Alarik förtrytsamt och ringde ånyo, nu ändå häftigare.

Slutligen kom kammarjungfrun instörtande, varm och andfädd.

“Vet ni, Betty, hvart min hustru har gått?”

‘Frun? Är hon ej i sängkammaren? Hon behöfde ej min hjälp, sade hon, och lät mig gå. Det var för en timma sedan . . .’

“Det härliga månskenet har säkert lockat henne ut att svärma, fastän tiden är högst besynnerligt vald,” tänkte Alarik.

“Men, Herre Gud, hvad är det här?” utbrast Betty. “Fönstret uppslaget . . . gardinen nedtryckt, söndertrasslad . . .” hon tog upp det hvita, broderade floret från golvet och bredde ut det. “Se, se, hvilken skada! Jag förstår inte detta . . . Kanske att frun icke har kunnat få upp rullgardinen och därför blifvit förargad, så att hon slitit ned det vackra tylldraperiet. Ja, hvad skall man tro?”

Alarik svarade ingenting. Saken föreföll honom så besynnerlig, så oförklarlig.

Plötsligt lämnade han rummet och gick ut. Kammarjungfrun följde efter honom, men stannade i vestibulen. Hon ville invänta sin matmor, som säkert spatserade därute i lindallén.

“Så märkvärdigt, så märkvärdigt . . . upprepade hon men kom aldrig längre i sin tankegång.

Brudgummen vände ensam tillbaka, blek, dyster.

“Har min hustru ännu syns till? Vi ha kanske gått om hvarandra i trädgården?”

“Frun har inte varit här . . .”

“Men hvar kan hon då vara? Sök genom hela våningen, Betty.”

Kammarjungfrun skyndade genast uppför spiraltrappan, sprang ur rum och i rum, med husbonden efter sig. Ingenstädes fanns likväl bruden. Då greps han af en hemsk förfäran, af en mörk aning om någon förskräcklig olycka. Ett ögonblick höll han på att digna ned, men återhämtade sig och tänkte, att han ännu skulle vänta.

Betty hade meddelat alla tjänarne hvad som händt. Skrattet och skämtet slutade genast och den lifliga dansen upphörde. Hvar och en skyndade ut, spridande sig åt alla håll i parken och trädgården för att söka finna den försvunna bruden.

Det häftiga springandet i trapporna, de högljudda rösterna väckte förvåning hos de kvarvarande bröllopgästerna, af hvilka en och annan redan hade gått till sängs. De lyssnade, frågade, undrade sins emellan, till dess några af dem klädde på sig och gingo ut för att taga reda på orsaken till oväsendet.

“Bruden har försvunnit!” ropades med fasa och bestörtning.

Parken, trädgården genomletades. Många gingo långt ut på landsvägen, men inte ett spår syntes af Louison.

Brudgummens tysta sorg hade öfvergått till förtviflan. Han gick fram och tillbaka i trädgården, med de närmaste vännerna omkring sig, hvilka på bästa sätt försökte att trösta honom och ingifva honom hopp, ty hvad skulle väl egentligen ha kunnat hända hans unga fru?

Nattskuggorna höllo på att skingras, månskenet bleknade allt mera och en dallrande strimma af den gryende morgonens ljus bröt fram öfver näjden.

Det ena budet aflöste det andra, men alla återkommo med samma underrättelse, att Louison ännu icke var återfunnen.

“Bortröfvad . . . kanske mördad!” ropade Alarik och slog sig med handen hårdt för pannan.

“Löjtnanten torde veta något,” yttrade den gamle trädgårdsmästaren, som nu vördnadsfullt nalkades sin husbonde.

“Löjtnanten? Hadar?”

“Ja, jag såg huru han och frun för ett par timmar sedan gingo tillsammans där borta i parken.”

“Men Hadar befinner sig ju på Kaggeholm? Han var illamående och lämnade oss därför. Huru skulle han ha kunnat vara här på Stafsund?”

“Jag såg honom emellertid . . . jag såg dem båda vid hvarandras sida, jag kan taga det på min ed. De märkte inte mig, jag tyckte det vara bra besynnerligt,” slöt trädgårdsmästaren.

Då framstod ögonblickligen för Alarik Louisons anklagelse mot Hadar. Han hatade henne, hade hon yttrat, emedan hans kärlek blifvit försmädd och hon icke ville bli en trolös, brottslig kvinna. Men kunde då Hadar, den alltid så redbare unge mannen, ha förgått sig ända därhän, att han gjort sig skyldig till en usel handling? Omöjligt var det visserligen inte, ty huru ofta hade icke svartsjukan kunnat visa sig kunna förvandla äfven den mildaste natur och göra en annars hederlig och förnuftig man till en vildsint galning?

“Ah, jag vet nu huru allt hänger tillsammans!” utbrast Alarik skälfvande på målet. “Skicka genast bud till Kagge-

holm och tag reda på, om löjtnanten befinner sig där. Låt säga honom, att han skyndar hit till Stafsund och att jag väntar honom.”

Trädgårdsmästaren aflägsnade sig hastigt, för att efterkomma sin husbondes befallning.

“Mina vänner,” sade Alarik och såg sig omkring på de församlade gästerna, “hvad tänka ni? Nej . . . säg ingenting ännu . . . varen tyste, för Guds skull! Ni vet inte . . .”

“Om bruden händelsevis skulle gått ned till bryggan och till följd af någon oförsiktighet halkat samt störtat i sjön?” yttrade någon helt sakta, liksom rädd att högt uttala denna hemska förmodan.

“Om hon störtat i sjön?” upprepade Alarik, som hört dessa ord, och såg på den talande med ett uttryck, som tolkade en ännu förfärligare tanke. “Hadar har ju synts i hennes sällskap. Hadar, som . . . *älskade henne*, höll han på att säga, men han tystnade hastigt, bitande sig så hårdt i läpparne, att blodet framsipprade. “Ni kan ha rätt . . . det kan ju så ha hänt . . . låt oss gå ned till bryggan!”

Brudgummen stod på bryggan, barhufvad, med ena handen stödd mot ledstången och stirrade ned i det lugna, dunkelt skinande vattnet. Låg bruden verkligen där nere på den kalla sjöbotten? Nej, han kunde icke tro det, han kunde icke fatta det.

“Det är inte möjligt!” utbrast han. “Det har inte kunnat ske . . .”

Därpå sprang han från bryggan in på gården, som förde till parken, sprang utan ändamål, förtviflad och liksom af en osynlig makt drifven framåt. Vännerna följde honom, noga vakande öfver hvarje hans steg, och fruktande, att han skulle göra sig något illa. Plötsligt vek han af öfver gårdsplanen och ilade rätt ned till vassen, som ännu stod hög och oskuren.

“Mannersköld!” ropade vännerna efter honom. “Hvart ämnar du dig?”

Han svarade ingenting. Han böjde sig i stället ned och letade på den mjuka, fuktiga marken efter något spår af sin brud. Öfver allt skulle han leta, ingen fläck, ingen vrå på

Stafsund skulle bli osökt. Plötsligt uppgaf han ett rop eller rättare ett skri, som någon af de närvarande aldrig skulle kunna glömma, ty så skärande, så smärftfullt var detta skri, att det trängde genom märmg och ben. Det kunde liknas vid en drunknandes ängstfulla rop, då han finner det omöjligt att uppnå den räddande hamnen.

Brudgummen hade rest sig i hela sin längd, blek, som om hvarje blodsdroppe hos honom hade förvandlats till is, och med någonting höjdt i handen öfver sitt hufvud. Alla sågo hvad detta var — *brudens ena sko*, skinande hvit och med broderade silfverblommor.

“Mördad . . . våldsam t mördad, dränkt!” stönade han. Då framträdde hastigt Hadar, upprörd, varm, som om han hade sprungit.

“Har någon olycka händt!” utbrast han, darrande. “Min älskade gudfar . . .”

“Vik bort, långt bort från mig! Du, Hadar,” han visste ej själf, hvilka ord han begagnade i sin förtviflan, “*du är mördaren!*” Han grep honom i axlarne och skakade honom våldsam t. “Du älskade ju henne? Du förföljde ju henne med din brottsliga kärlek? Du har nu hämnats, därför att du blifvit försmådd, tillbakavisad!”

“I himmelens namn, hvad anklagar ni mig för, gudfar?”

“Jag vet *allt!* Du trodde, jag icke skulle få veta det?” han skrattade konvulsiviskt. “Det är på detta sätt du har lönat mig . . .”

“Hvilken gräslig förvillelse!” Hadar var dödsblek. “Men det är förtviflan, som framkallat edra ord,” tillade han undergifvet, “och därför skall jag inte lägga någonting på minnet, jag lofvar det, min älskade välgörare. Säg mig blott, om det är sannt, att Louison har försvunnit?”

“Det är sanning,” mumlades omkring honom. “Hennes ena sko hittades nyss här invid vassen.”

“Har hon då drunknat eller hvad betyder detta?” Hadar dolde ansiktet i sina händer.

“Du vet då ingenting, Hadar, och likväl har någon sett dig tillsammans med henne här i parken?”

“Det är sannt . . . jag promenerade med henne en stund; vi gingo just där borta på gången, där vi skildes åt, och jag såg, huru hon skyndade tillbaka mot byggningen.”

“Men du var ju sjuk? Du följde ju inte med oss till Stafsund, utan stannade hemma på Kaggeholm?”

“Jag ändrade mitt beslut och föredrog att rida ut en stund . . . jag trodde, att min hufvudvärk därigenom lättare skulle skingras. Jag red långt . . . jag red i timmar, och jag hvilade min häst här på Stafsund . . . jag band honom vid ett träd i slutet på allén.”

“Såå, du var ute och red i timmar?” Alariks misstroende var nu hejdlöst.

“Men hvarför kom du icke in och deltog i den sista skålen för bruden och brudgummen?” yttrade en af gästerna.

“Emedan . . . emedan,” stammade Hadar och for med handen öfver pannan, “jag kom inte tillbaka förrän skålen redan var drucken . . . jag trodde så åtminstone, efter som bruden kom emot mig på bigarågången.”

“Men hvad hade du i parken att göra?”

“Jag spatserade . . . ligger då någonting så underligt däri?”

“Ja, mycket, och hvarför hvilade du inte hästen i stallet, utan i allén? Var du kanske rädd att blifva bemärkt af någon?” Det var en af Alariks äldre vänner, som gjorde detta korsförhör. “Dessutom,” tillade denne, som starkt misstänkte den unge mannen för att ha haft någon del i brudens försvinnande, emedan åtskilliga af Hadars yttranden om Louison kommit fram till hans öra, “hade du ju kunnat rida den korta vägen direkte hem till Kaggeholm i stället för att stanna här på Stafsund, då du inte ännade vidare sällskapa med oss.”

“Min häst stod inte längre ut efter den ansträngande ridten . . . jag måste låta honom återhämta sig,” tillade han, sväfvande på målet.

“Din vilda ridt, Hadar, betviflas inte. Det onda samvetet gör sinnet oröligt, Hadar . . .”

“Det är en skam att på detta sätt anfalla en hederlig karl!” utropade Hadar stolt, stampande foten i marken. “Tror ni då, att jag har någon del i Louisons besynnerliga försvin-

nande? Då jag kom hem till Kaggeholm, spatserade jag på balkongen omkring tornet, min favoritplats, som ni vet. Jag rökte med största lugn en cigarr och ämnade just gå ned, då budet kom från Stafsund med den förskräckliga underrättelsen. Jag red hit i sporrsträck och sprang genast ned i parken, för att söka rätt på min gudfar, som man sade mig vara här. Skulle jag ha gjort så, om mitt samvete varit skuldbelastadt? Tyst . . . jag vet hvad ni vill säga, men jag har aldrig tänkt på att leda edra galna misstankar på villospar. O, min ädle vän, min andre far," han sjönk ned på sina knän inför Alarik, "ni har blifvit missledd af någon fiende till mig . . ."

Alarik, som stum betraktat sin gudson, hvilken han hade hållit kär som sitt eget barn, sträckte sina båda händer mot honom.

"Hvad skall jag tro, Hadar, då hon anklagat dig?"

"*Hon? Louison?*" Hadar störtade upp. "För *hvad* har hon då anklagat mig?"

"För att ha älskat henne och förföljt henne med din kärlek."

"*Jag* skulle ha älskat henne?" han ryggade tillbaka. "Nej, vid den lefvande Gud, aldrig!"

"Du vill då göra henne till lögnerska och därmed fläcka hennes minne, hon, så god, så ädel, så upphöjd öfver all uselhet? — Gå . . . vi få vidare tala om saken."

"Ja, vi skola närmare förklara oss," svarade Hadar, kränkt, med tårfyllda ögon. "Dock hade det varit bättre om hon ingenting sagt," tillade han sakta för sig själf.

Alarik såg på honom ett ögonblick, vände honom därpå ryggen och lämnade hastigt platsen, efter att ha åter tagit upp den lilla skon, som han släppt till marken. Hans vänner och gäster följde honom.

Hadar stod ensam kvar, liksom förstenad. Han stod invid randen af vassen, där vinden sorgligt suckade, liksom sjöng den en klagande likpsalm öfver bruden, som man trodde sof dödens sömn där nere i djupet, omsvept af svallande vågor.

Hvad tänkte Hadar på? Hvad grubblade han öfver, där han ännu stod kvar på samma plats, stirrande ned på marken?

Hade han någon skuld i brudens hemlighetsfulla försvinnande? Och skulle man väl kunna finna några bevis för att anklaga honom för att vara hennes baneman, om hon verkligen vore död och hennes lik hittades?

Med tunga, långsamma steg gick han äntligen därifrån till stallet, för att hämta sin häst. Han mötte därunder på vägen flera af gästerna och gårdens folk. De sågo på honom, men ingen talade till honom, de liksom undveko honom, ty brudgummens misstanke hade spridt sig som en löpeld bland alla. Hadar märkte ingenting, så fördjupad var han i sitt grubbel, så förkrossad syntes han af att ha blifvit så hänsynslöst anklagad inför en aktad krets af gudfaderns vänner.

Han red tillbaka till Kaggeholm, där allt var i uppror efter de underrättelser, budet från Stafsund hade fört med sig. Man omringade honom, man frågade honom, men han hade ingenting att tillfredsställa deras nyfikenhet med. Han gick förbi dem alla, tyst, skakande på hufvudet, och ämnade just begifva sig till sina rum, då på halfva trappan Elfva kom sväfvande emot honom, med Margareta tätt efter sig.

“Hadar, Hadar!” Elfva slog sina armar omkring hans hals. “Är det sanning, att hon är försvunnen, bruden på Stafsund?”

“Ja, tyvärr,” svarade Hadar doft, klanglöst.

“Finnes då intet spår af henne?” frågade Margareta ångestfullt.

“Endast hennes ena sko är hittad invid vassen.”

“Har hon då drunknat?” Elfva slöt ögonen tillsammans med en rysning.

“Det är sannolikt, men icke alla vilja tro, att hon till följd af någon oförsiktighet själf varit vållande till sin död,” han strök systemens blonda lockar åt båda sidorna om hennes panna och kysste henne ömt. “Man tror, att någon hyst agg till henne och varit orsaken till hennes hemska försvinnande.”

“Hvem då? Är det någon man kan anklaga?”

“Det är jag som är misstänkt.”

Icke ett ord, icke ens ett ljud kom öfver Elfvas läppar.

Hon halkade ur broderns armar och sjönk medvetslöst ned på trappsteget.

V.

Den tusenåriga eken.

Den ståtliga bröllofsfesten hade således fått ett sorgligt slut. Ännu i det längsta hade man väl hoppats, att Louison icke träffats af någon olycka, utan af okänd anledning själf begifvit sig bort, samt att hon slutligen skulle återkomma och gifva en nöjaktig förklaring öfver alltsammans.

Men då hela natten förgick, utan att hon syntes till, började man tro det värsta. Den upphittade skon invid vassen måste betyda något. Och skulle Louison för öfrigt ha aflägsnat sig på längre tid, utan att medtaga några kläder mer än sin brudräkt?

Ingenting saknades i hennes garderob. Detta vittnade om någon hemsk olyckshändelse.

Att misstänka Hadar för att ha haft någon del i brudens hemska försvinnande, var dock omöjligt för hans allra närmaste vänner. De kände ju honom så väl, hans redbarhet och hans vackra karaktär, ehuru de måste medgifva, att han var häftig och lätt uppbrusande. Han hade också sagt dem, att han på det högsta ogillade sin gudfars förbindelse med Louison samt att hon var den enda kvinna på jorden han hatade. Vid ett tillfälle hade han blifvit mycket uppbrakt, då man förebrätt honom hans hätskhet och antydte, att han icke kunde hafva något annat skäl att känna sig förbittrad öfver gudfaderns giftermål, än att han och Elfva icke vidare kunde räkna på något arf. Han hade då sprungit upp från den plats, där han satt, och med harmens rodnad på sin panna slagit näfven i bordet bredvid sig samt yttrat:

“Ansen I mig vara en hederlig karl eller ej? I tviflen icke därpå, sägen I. Tron då också på mina ord: jag känner

ingen afund öfver svikna förhoppningar, som jag aldrig närt, ty min gudfar har aldrig talat om något testamente till min och min systers fördel. Han äger ju själf fattiga släktingar, som ligga honom om hjärtat. Nej, jag hatar och föraktar denna kvinna för hennes *egen skull*! Jag har skäl därför, skäl, som jag är för hederlig karl för att yppa."

"Medgif dock, att hon är en skön kvinna . . ."

"Hon är skön, det är sannt, men det är ej en skönhet som tilltalar själen, hjärtat; det är en skönhet som retar sin-nena. Hennes svarta ögon äro farliga . . . Det är just med denna sin skönhet hon kollrat bort min hederlige gudfar, ty han skulle annars icke ha fäst sin uppmärksamhet vid henne, då han första gången såg henne på Paris' boulevarder. Det var en olycklig stund för honom . . ."

"Men hon har ett älskligt, tillvinnande väsen...."

"Förenadt med kattens smidighet, ja," inföll den oförbätterlige Hadar. "Den lilla sammetstassen har klor att klösa med.... Tyst, tala inte vidare om henne, det retar mig endast," och så tillade han följande ord, som han en gång skulle bittert få ångra: "Hon skulle bestämdt göra min gudfar lyckligare, om hon plötsligt försvann. Jag tror, att jag kunde bli i stånd att skjuta henne som ett ondt skadedjur, om hon skulle komma att draga sorg och vanära öfver vårt förr så lyckliga och fridsälla hem."

"Nekar du till att ha yttrat dessa ord vid en middag, i sällskap med några af dina kamrater, på Drottningholms värdshus?" sade densamme af Alariks vänner, som förut hade visat misstankar mot Hadar och som mottagit den unge mannen, då han dagen efter nattens sorgliga tilldragelse ridit till Stafsund, för att träffa gudfadern.

"Hvarföre skulle jag neka till det?" svarade Hadar upprörd. "Jag har verkligen uttalat dessa ord i ett uppbrakt ögonblick. Detta lär mig att en annan gång vara försiktigare. Men det är icke för att underkastas något förhör af er, herr Lennartson, som jag kommit hit; det är för att få tala vid min gudfar. Jag har väntat tills nu därmed, i förhoppning att hans häftiga sinnesrörelse hunnit lägga sig, så att

han med klart förstånd och mera lugn kan höra hvad jag har att yppa för honom.”

“Han har stängt in sig på sina rum och befallt, att ingen får släppas in till honom, allraminst hans gudson.

“Han misstänker mig då verkligen för att ha gjort Louison något ondt!” Hadar raglade tillbaka, dödsblek, och måste gripa efter ett stöd för att ej falla.

“Däruti finner jag ingenting underligt.”

“Min Gud, han tillåter mig då inte ens att få försvara mig! Och likvisst ämnade jag säga honom, hvarför jag aldrig kunde känna aktning för Louison, ifall det kommit för hans öron, ty aldrig har jag yttrat något förklenande om henne i hans närvaro, lika litet som det funnits något klandervärdt i mitt uppförande.

“Hvad du har att säga Mannersköld, kan du säga till mig, så skall jag framföra hvarje ord till honom.”

“Skulle jag förtro mig åt er?” utbrast Hadar och mötte den misstänksamma, lurande blick, som var fästad på honom. “Nej,” sade han och kastade sitt hufvud stolt tillbaka, “jag säger inte detta åt någon annan än till min gudfar själf. Er är jag inte skyldig någon förklaring....”

Därvid vände han honom ryggen och lämnade kungssalen, där samtalet hade försiggått. Han gick nedför trappan och genom vestibulen. Där stod Betty med förgråtna ögon.

“Ack, herr löjtnant, ännu har man inte funnit hennes lik.... man håller på att dragga.... länsmannen har kommit.”

Hadar lyssnade väl till hennes ord, men han svarade ingenting. Han gick för att uppsöka den plats, där Louisons sko hade blifvit funnen. Han såg dem, som höllo på att dragga och länsmannen, som stod på stranden. Då denne blef Hadar varse, gick han emot honom.

“Det blef ett hemskt slut på så mycken glädje,” sade han. “Jag hörde, att det var ni, herr löjtnant, som sist syntes i hennes sällskap. Men därför eger man väl icke rätt att kasta skugga på en hederlig karl.

“Så tyckes det,” svarade Hadar lugnt.

“Brukspatron vet säkert inte hvad han i sin förtviflan har låtit undersli på sig.”

“Jag vill hoppas det.”

“Men vi skola nog få ljus i denna mörka sak,” tillade länsmannen, fästade på Hadar en lång, pröfvande blick.

Denne hade alltid hyst för Hadar den mest obegränsade aktning. Det gjorde honom därför ondt, att Mannerskölds misstankar redan blifvit så mycket spridda. Hvilken annan som helst skulle han förr kunnat tro om en brottslig handling, än den unge, ädle man, som han hade framför sig.

Emellertid blef brudens lik ej funnet.

I samma stund som Hadar ämnade begifva sig från Staf-sund, djupt nedslagen öfver att ha blifvit nekad att få träffa sin gudfar, kommo Elfva och Margareta åkande.

Det femtonåriga barnet, ty Elfva kunde väl räknas för ett barn, syntes så blekt och uppskakadt, att de som sågo henne kände det varmaste medlidande. Hon hoppade ur vagnen och gaf sig icke ens ro att höra hvad brodern hade att säga, utan sprang uppför trappan, ilande till gudfaderns rum. Hon trodde, att det var som fordom att hon blott behöfde klappa på, så skulle gudfadern genast öppna för henne.

“Gudfar, gudfar, det är Elfva!” ropade hon.

Men hon fick ej ens något svar, ännu mindre blef hon insläppt. Margareta, som nu kom, bad Elfva gå därifrån, ty säkert var hans sorg ännu så hejdlös, att han icke kunde se någon människa.

“Men tant Margareta, jag vill trösta honom, jag vill säga honom, att Hadar är oskyldig....”

“Elfva,” Margareta tog den unga flickans hand, “inte kan du ställa detta till rätta. Kom, vi gå.... vi böra ej plåga din gudfar, då han vill vara ensam.”

“Aldrig förr har jag fått gå från gudfars dörr, utan att genast blifva insläppt. Ack, äro då alla dessa glada, lyckliga dagar förbi?”

“De kunna kanske komma tillbaka, fastän nog dröjer det,” svarade Margareta bittert.

Elfva suckade. Hon började därpå sakta gråta och följde Margareta.

Alarik hade hört guddotterns bedjande röst utanför dörren, men han ville icke se någon. Han satt nedsjunken i en hvilstol, med armarne korslagda öfver bröstet. Det var som om han blifvit tio år äldre. En stum förtviflan låg uttryckt i hvarje drag, i hvarje veck och fåra af hans ansikte.

“Egde jag blott visshet om hon är drunknad. Jag vill se hennes lik, för att kunna bli öfvertygad om, att hon värligen är död. O, Louison, Louison! Älskade, goda väsen, kom tillbaka,” han sträckte ut armarne i luften, som om han trodde, att hon värligen skulle komma. “Hon är död, — hans armar sjönko åter ned, — död.... måhända mördad? Kanske har Hadar lockat henne med sig och störtat henne i sjön. Hvad skall jag tro.... min Gud, hvad skall jag tro? Hon sade ju, att han älskade henne och att hon fruktade för att han skulle göra henne något ondt. Men Hadar, hvilken jag omhuldat och vårdat så ömt ända från det han var en liten gosse, skulle han ha kunnat bereda mig en sådan sorg?”

Dagen förflöt, en lång sorglig dag för den arma mannen, som hvarken mottog någon tröst eller någon föda för att styrka sig med. Doktorn, som hade blifvit efterskickad, förklarade, att pulsen var ojämn, antydde, att en feber var i annalkande, och rådde Mannersköld att gå till sängs, för att försöka få någon hvila och komma ur det öfverretade tillstånd, i hvilket han befann sig. Men han lyssnade icke till någon, han visade bort alla — ensam ville han vara med sin smärta och sin sorg.

Tredje dagen därefter sjönko likväl hans krafter. Hvad doktorn hade förespått inträffade: en stark feber nedlade Mannersköld på sjukbädden. Han yrade och igenkände icke någon af dem, som vakade hos honom. Det var Hadar, Margareta och Elfva, som egnade honom den ömmaste vård. Då han återkom till sans, måste de båda syskonen med svidande hjärtan aflägsna sig. Läkaren rådde därtill, emedan han fruktade att den sjuke icke skulle lida deras åsyn, då han så

blindt trodde på, att Hadar varit orsak till Louisons oförklarliga försvinande.

“Skall då gudfar aldrig mer hålla af oss som fordom?” klagade Elfva och grät vid broderns bröst.”

“Han skall nog till slut komma till insikt af sitt grymma misstag i afseende på mig,” svarade Hadar, tröstande.

“Hvarför skulle just du misstänkas, älskade broder? Hvem har kunnat säga gudfar, att du var förälskad i Louison och nu hämnats en försmådd kärlek?”

“Det har Louison själf sagt honom.”

“Louison? Omöjligt!” den femtonåriga såg förvånad upp på brodern. “Du var ju alltid så kall och stel i ditt uppförande mot henne, Hadar....”

“Det tillskrifver man nu något helt annat.”

“Ack, Hadar,” Elfva slog armarne hårdt om hans hals och tryckte sig fast intill honom, — jag vet, att du ej höll af Louison, som på ett så oförklarligt sätt försvunnit.... du kunde inte med henne från första stunden hon kom hit, tror jag, fast du ej ville säga något åt mig.”

“Jag ville ej rubba din goda föreställning om henne.”

“Men hvarföre hyste du en så stor bitterhet mot Louison?”

“Af intet annat skäl än att jag var fullt och fast öfvertygad om, att hon aldrig skulle kunna göra vår älskade gudfar lycklig.”

“Men hon älskade ju honom så innerligt.... det kunde man ju inte tvifla på.”

Hadar svarade ingenting. Han endast kysste systemen på pannan och aflägsnade sig hastigt.

Elfva hade sjunkit ned på en stol invid fönstret. Hon satt med händerna hopknäppta i knäet och tänkte endast på den sjuke gudfadern samt väntade på att få ett bud från honom, att han önskade se henne. Hon skulle icke lämna Stafsund förr än hon fått träffa honom — skulle hon också vänta i veckor och månader.

“Ja, i veckor och månader skall jag vänta, till dess han kallar mig,” suckade hon. “Ack, hur skall det komma att

gå.... skola vi återfinna Louison?" Hon lutade sig fram och såg ut genom rutan.

Där utanför låg den krattade sandplanen med de fristående flyglarne. Och där bakom syntes trädens lummiga löfverk i den långa aleen nedanför kullen, där skogsparken tog sin början. Det hade hittills varit så solljust och sommarvarmt, trots att man redan befann sig i midten af September, men nu hade ett plötsligt omslag inträffat i väderleken. Denna förändring ägde rum strax efter bröllopsdagen. Det blåste en kall vind, som hopade tillsammans mörka molnmassor på den östra himmelen och skymde bort morgonsolen. Och då aftonen kom, lyste rodnaden i väster med blodigt sken, och natten andades frost öfver skog och mark.

För Elfva hade hösten alltid varit en sorglig årstid som påminde henne om död och förgängelse. Men aldrig hade hon funnit det så hemskt som nu. Det var, som om hon själf kände en dödskylla omkring hjärtat, som om all frid och fröjd hade flytt från hennes unga lif och hon hädanefter icke hade att vänta sig en glad stund.

Det blef henne slutligen för kvaft att sitta inne. Hon steg därför upp och satte på sig hatten, utan att ens kasta en blick i spegeln, ty hvad brydde hon sig nu om, huru lockarne föllo kring hennes rosiga ansikte, eller huru den lilla sidenrosetten var knuten under hakan. Hon svepte en sjal omkring axlarne och tog på sig handskarne. Därpå gick hon långsamt ur rummet nedför trappan och ut genom porten till gårdsplanen.

Hon sökte den mest ensliga plats för sin promenad, ty detta öfverensstämde bäst med hennes sorgsna lynne. Hon gick öfver kullen och utför de trappsteg, som därifrån ledde ned till den breda parkgången. Där stannade hon en stund och blickade framför sig.

"Det var här, som trädgårdsmästaren såg henne, tillsammans med Hadar," hviskade hon sakta för sig själf. "Nå ja, var det något så underligt däri? Ett tillfälligt sammanträffande. Hadar har ej nekat därtill.... han skulle ha gjort det, om han haft något på sitt samvete. Gud, låt detta mörk-

er snart skingras af sanningens ljus!" Hon knäppte ihop sina händer och fortsatte så vägen framåt.

Efter en stund vek hon af på en smal gångstig och kom så in midt i skogsparken. Huru ofta hade hon ej sprungit här, glad och jublande, med icke ens den minsta skugga af sorg i sina fotspår! Hennes barndom hade alltid varit så ljus, så rik på glädje och lycka. Hon mindes icke någon annan fader än just denne man, från hvars sjukbädd hon hade blifvit bortvisad.

"Spädde jag icke allt före bröllopet," suckade hon. "Men man skrattade blott åt mig, då jag sade, att det bådade olycka för den som blef den udda marskalken. Det har nu slagit in.... Och den hemska läderlappen, som slog ned på Louison.... Ja, ja, allt var ju ett förebud till den olycka, som skulle komma så snart... jag tänkte blott på framtiden..."

Plötsligt stannade hon. Ljudet af muntra barnröster nådde hennes öron. Ett par steg till och hon kom till en öppen plats, där några barn sprungo i kapp med hvarandra rundt omkring en hög, gammal ek. Det var gårdsfolkets barn, som roade sig på samma sätt, som Elfva själf hade gjort i barnomens sorgfria dagar.

Denna gamla ek var ett märkvärdigt träd, beryktadt för sitt ovanliga omfång och sin höga ålder, hvilken man beräknade till minst ett tusen år. De knotiga, murkna grenarne buro knappast några löf. De få blad, som funnos, hängde nu slappa, förbleknade och prasslade för de kalla vindfläktar, som störtvis ilade förbi. I stammen, som var alldeles ihålig, hade Elfva låtit sätta en dörr med klinka, så att det var liksom ett litet rum därinne med sin grönmålade bänk. Elfva hade här haft sin favorit plats, där hon tillbringade mången stund med en bok eller ett arbete, ämnadt till en kär gäfvä att glädja gudfadern med.

Då barnen blefvo varse Elfva och sågo henne stå så djupt i tankar och med tårfyllda ögon fästade på dem, höllo de upp med leken och stirrade på henne, halft förlägne. Elfva märkte detta och nickade åt dem alla. Detta skedde nästan omedvetet och hon höjde handen, till tecken att de skulle icke låta

sig störas af henne, utan fortsätta sin lek. Men de kände sig ej hågade därtill, ty den sorg, som stod så talande utpräglad i Elfvas ansikte, smittade dem alla. De drogo sig tillbaka och ämnade just begifva sig bort därifrån, då en af gossarne hastigt tog upp en boll, som låg i gräset, och kastade den i höjden. Hvar skulle bollen slå ned? De ville se det.... först for den rakt i höjden, därefter sänkte den sig lika fort och slog ned mot en af ekens grenar. Alla händer sträcktes upp för att fånga den, men den föll icke ned på marken, som de hade väntat, utan försvann i ekens ihåliga stam. Alla sprungo mot dörren och alla händer sträckte sig upp till klinkan, men ingen nådde den nog högt för att kunna lyfta den af haken. Några sträckte sig på tå, men det hjälpte icke, alla voro för små och klinkan satt för högt. Elfva såg detta och gick därför fram för att hjälpa dem. Hon hade märkt, att en mängd kråkor, som med sitt obehagliga kraxande kretsat i luften öfver eken, liksom i afsikt att slå ned i dess stam eller grenar, blefvo oupphörligt skrämnda därifrån af de lekande barnen.

Jag skall hjälpa er, så att ni får rätt på bollen, sade Elfva och lyfte af haken.

Hon öppnade dörren, som var målad i samma färg som ekens bark. Bakom henne höll sig hela barnaskaran, som ifrigt tittade in i det ihåliga rummet. Då ljud på en gång från dem alla ett fasans skri, hvilket öfverröstade det rop, som samtidigt sprang fram öfver Elfvas läppar. Den unga flickan höll fortfarande i den öppnade dörren, dödsblek, stelt stirrande framför sig som om lifvet med ens hade flytt från henne. Därpå dignade hon ned på knä och föll baklänges mot marken.

Icke ett ord banade sig väg öfver barnens läppar, emedan de af förskräckelse mist talförmågan.

Där satt i ekens ihåliga stam på den lilla bänken — Louison, död! Hennes hufvud var tillbakakastadt. Det mörka hårets mjuka vågor hade raknat af höstnattens frost och hängde nu likt ett sorgdok på hvardera sedan om ansiktet, som var svartblått och till ohygglighet förvridet under den för-

Då ljud på en gång från dem alla ett fasans skri. (Sid. 42.)

färliga dödskamp, hon måste utkämpat. Ty hon hade blifvit kväfd af en näsduk, som fans stoppad i hennes mun. Ändan af det smala rep, hvarmed hennes händer blifvit bundna bak på ryggen, hängde ned öfver det silfverbroderade klädnings-släpet, och under den spetsgarnerade kjolen stucko de små fötterna fram i sina tunna, genombrutna silkesstrumpor. Brillanterna i medaljongen på hennes nakna barm blixtrade och pärlorna glänste kring hennes hals, med de utsvällda, tjocka ådrorna, i solstrålarne, som just nu bröto fram ur molnen och i skimrande guldglans omhvärfde den mördade bruden.

En stund förgick, under hvilken intet annat ljud förnams än vindens ängsliga suckan i träden och kråkornas entoniga kraxande öfver den tusenåriga eken. Då fingo de af förskräckelsen förstummade barnen åter lif. De uppgåfvo ånyo på en gång ett fasans skri och sprungo allesammans från den hemska platsen, lämnande Elfva ensam kvar.

VI.

Anklagad.

Den friska nordanvinden, som blef allt skarpare och snart skulle öfvergå till storm, spelade med sina kalla fläktar öfver Elfvas ansikte och återkallade henne småningom till medvetande. Hon drog några djupa andedrag och öppnade sakta ögonen. I första ögonblicket var hennes minne oredigt. Hon stirrade uppåt skyarne, som flocktals ilade förbi däruppe i det blå. Men strax därpå hörde hon kråkornas kraxande, suset af deras flaxande vingar, och detta återställde helt och hållet hennes tankeförmåga.

Hon sprang upp, ännu skälfvande af skrämsel, och ämnade fly från denna hemska plats. Men hastigt besinnade hon sig och sökte att tillkämpa sig mod, för att göra sig fullt förvissad, om det verkligen var Louison, som satt död där inne i ekens ihåliga stam, eller om det blott hade varit en synvilla.

Hon vände sitt ansikte ditåt. Ja, ja, det var Louison! Hon kunde icke längre tvifla därpå. Hon såg den hvita brud-dräkten, fläckad och nedsölad, hon såg, huru juvelerna gnistrade från halsen och pannan, huru silfvertrådarne glänste i det långa, broderade klädningssläpet, huru den luftiga spetsslöjan hängde, likt ett sönderrifvet spindelnät, öfver de nakna ax-larne. Den gröna myrtenkronan var till hälften sliten från hjässan, och en snibb af näsduken, som var instoppad i munnen, fladdrade omkring hakan upp och ned för vinddraget. Det var en ohygglig syn . . . Elfva skylde med händerna sina ögon och vacklade bort. Hon kunde icke uthärda längre.

Hon hade dock icke hunnit aflägsna sig mera än några steg, förr än högljudda röster hördes och fram emellan träden störtade inspektoren och trädgårdsmästaren, åtföljda af några af husfolket samt den skrikande barnskaran, som rädd höll sig bakom dem.

De stannade, då de sågo Elfva, som dödsblek kom emot dem. Icke ett ord gick öfver hennes läppar, hon endast sträckte ut sin hand och pekade på eken.

“Funnen!” mumlade några och rusade fram. “Mördad . . . ohyggligt mördad . . . barmhärtige Gud, hvilken fasansfuil död!”

Elfva fortsatte sin väg hem, mera död än lefvande. Margareta, som från ett af fönstren i öfre våningen såg henne nalkas på afstånd, skyndade ned och gick henne till mötes i trädgården.

“Hvad du ser förskrämd och uppskakad ut, lilla Elfva! Har Louisons lik blifvit funnet under draggningen?”

Margareta var ännu okunnig om hvad som händt, ty barnen hade, såsom redan är nämnt, blott påträffat inspektoren och trädgårdsmästaren samt några af gårdsfolket, för hvilka de alla på en gång berättat, att “bruden satt död i den tusenåriga eken.”

“O, tant Margareta,” Elfva kastade sig i sin moderliga vårdarinnas armar, “hvem kunde ana något så förfärligt hemskt! Nej, Louison har icke drunknat . . . hon har blifvit mördad. Jag har sett hennes lik . . .”

“Tyst,” afbröt Margareta, “för Guds skull, tyst! Denna underrättelse skulle taga lifvet af din gudfar. Han måste först förberedas.”

“Hvar är Hadar?” frågade Elfva.

“Han red nyss tillbaka till Kaggeholm.”

“Gud ske lof, att gudfar nu kan bli öfvertygad om hans oskuld. O, tant Margareta, hvem har kunnat vara så grym mot Louison?”

“Allt, allt skall med Guds hjälp komma i dagen, Elfva; följ mig in . . . ditt utseende skrämmer mig.”

Elfva lydde utan motstånd och Margareta förde henne till de rum, hvilka de tillsammans bebodde under vistelsen på Staf-sund. Margareta förmådde Elfva att dricka ett glas vin för att därmed styrka sina medtagna krafter.

Den unga flickan hade sjunkit ned i en soffa. Hon hade gripits af en plötslig nervskakning, hvarunder hon ej kunnat få fram ett ord. Margareta var förtviflad, men förlorade icke ett ögonblick sin besinning, utan använde alla möjliga medel för att återbringa Elfva till sans. Slutligen blef hon lugnare och återkom till sitt normala tillstånd. Margareta ordnade kuddarne under hennes hufvud, ty hon var ännu så matt, att hon måste ligga kvar på soffan för att återhämta sig. Elfva berättade nu, huru Louisons lik blifvit upptäckt. Margareta lyssnade, på det högsta upprörd, medan tårarne strömmade utför hennes kinder.

“Hvem har kunnat begå detta fasansfulla brott?” mumlade hon gång på gång. “Troligen har Louison under sin ensamma promenad i parken blifvit öfverfallen och bortsläpad af någon tjuf, som sett henne under bröllopståget och visste hvilka dyrbara smycken hon bar på sig.”

“Halsbandet med medaljongen hängde kvar på hennes hals. Jag såg det tydligt,” svarade Elfva. “Nej, hon har blifvit mördad för andra orsakers skull. Hon måste haft någon hemlig fiende, som vi inte visste af.”

“Men Louison var ju så omtyckt . . . hon förstod konsten att vinna allas tillgifvenhet.”

I detsamma inträdde Louisons kammarjungfru, Betty.

“Inspektoren väntar därute i salen,” sade hon brådsakande samt tillade, “Bruden är funnen . . . hon hade inte drunknat . . .”

“Tyst . . . jag vet redan allt,” svarade Margareta. “Låt brukspatron ingenting få veta . . . det kunde ta’ lifvet af honom. Var försiktig . . .”

“Inspektoren säger detsamma.”

Margareta lämnade Elfva ensam. Då hon kom tillbaka, meddelade hon den unga flickan, att man hade ställt vakt vid Louisons lik, så att hon icke skulle rubbas i den ställning, hvori hon blifvit funnen, till dess länsmannen hunnit anlända. Läkaren hade äfven blifvit efterskickad och för att skona den sörjande maken, skulle Louisons lik ej afhämtas förrän i skymningen.

Alla tjänarne på gården visste emellertid af händelsen och spredo ryktet vida omkring.

Mannerskölds närmaste vän, herr Lennartson, som bodde på Drottningholm, anlände till Stafsund i läkarens sällskap. Häpnaden och förskräckelsen voro stora hos alla.

Slutligen kom länsmannen och med honom domaren i orten. hvilken just föregående dag hade hållit ting vid Svartsjö.

Bud hade skickats till Kageholm efter Hadar, men han hade nyss rest till Stockholm, och man visste icke, om han skulle återkomma samma dag.

Länsmannen hade redan uppsatt och uppläst sin rapport, hvilken i de minsta detaljer beskref, huru Louisons lik blifvit funnet, i hvilken ställning hon anträffades i eken, oordningen i hennes bruddräkt, huru hennes ena sko blifvit hittad af Mannersköld vid randen af vassen, men att den andra icke fanns på hennes fot och ännu icke blifvit återfunnen, huru mycket man än hade letat efter densamma. För öfrigt hade icke saknats någon enda af de dyrbara smycken, bruden bar på sig, icke ens någon af diamantnålarne, som voro fästade i myrtenkransen.

Allt detta vittnade påtagligen om, att mordet icke hade blifvit begånget af någon vanlig tjuf eller rånare, utan af en person, som burit enskildt hat till den olyckliga Louison.

Så snart skymningen hade inträdt, bar man på en bår Louisons öfvertäckta lik till herrgårdsbyggningen. Man lyfte upp den döda, stela kroppen på ett långt uppslaget bord, som blifvit inflyttadt i toaletterummet, där slarfvorna af den hvita, nedtryckta tyllgardinen ännu hängde kvar vid fönstret.

Näsduken hade ännu icke blifvit tagen ur den dödas mun, och repet, som med några hvarf var hårdt tilldraget i en knut omkring hennes händer, hade ännu icke blifvit lossadt. Det var detta man nu skulle göra. Tvänne vaxljus tändes och ställdes på hvardera sidan om likets hufvud. Repet löstes ganska lätt och man böjde därefter fram armarne med de breda, gyllene armbanden. Detta rep synades noga. Det var alldeles nytt och syntes aldrig förr ha varit begagnadt till något ändamål. Det var också kort, icke längre än två alnar, och hade blifvit afskuret med en hvass knif.

Därefter företog man en undersökning af den i munnen instoppade näsduken. Den var en fin linnenäsduk med en bred inväfd bård. Om på den fanns något märke, borde ju alltid detta leda till upptäckt af mördaren. Ja, där stod verkligen ett namn i ena hörnet, broderadt med rött silke. Länsmannen släppte af öfverraskning näsduken i golfvet. Hade han väl läst de fem bokstäfverna rätt? Ja, alla, som voro närvarande, hade läst desamma, och alla upprepade nu doft, olycksbådande, detta namn: HADAR.

“Min misstanke var således grundad,” sade slutligen Lenartson. “Det öfverraskar mig inte alls . . . jag var öfvertygad om, att det var han. En försmådd kärlek har bringat honom till denna gräsliga handling.”

Man öfverhöljde likets vanställda ansikte och aflägsnade sig från toaletterummet. Därefter öfverlade man, huru man skulle få fatt på Hadar, som säkerligen hade begifvit sig så långt bort som möjligt, så att man skulle få svårt att finna honom.

“Men om han begått detta mord, hvarför satte han sig inte då genast i säkerhet?” yttrade länsmannen, som icke kunde kväfvä sitt deltagande för Hadar, hvilken han, trots alla yttre bevis, omöjligt kunde misstänka för brottet.

“Därför att han ville låta oss bli öfvertygade om hans oskuld,” svarade Lennartson.

“Men liket kunde ju hvilken stund som helst bli upptäckt,” fortfor länsmannen. “Hvarför tog han då inte bort näsduken, det svåraste vittnet mot honom?”

“Han vågade troligen icke närma sig sitt offer . . . och just därför har han nu rymt.”

Man fortfor ännu att tala och öfverlägga. Emellertid beslöts det, att Hadar, hvarhelst han kunde anträffas, skulle häktas, anklagad för mord på Louison. Om han icke återkom följande dag till Kaggeholm, skulle allmän kungörelse utfärdas om hans efterspanande. Domaren jämte länsmannen begåfvo sig därefter till Kaggeholm, för att där invänta den unge mannen.

Elfva och Margareta höllos ännu i okunnighet om den upptäckt, som gjorts vid undersökningen af liket. Alla kände ett djupt medlidande för dessa båda, då man visste huru innerligt och varmt de älskade Hadar.

Huru föga anade Elfva, hvad som föregick där nere hos den döda bruden! Visserligen kände hon sig mycket ängslig och olycklig, men under all denna ångest smög hon sig oupphörligt intill Margareta och hviskade:

“Jag tackar Gud för att Louisons lik blifvit funnet, ty nu skall gudfar ej längre kunna misstänka min älskade broder för att ha gjort henne något ondt!”

Länsmannen befann sig emellertid i en sinnesstämning, som han aldrig förr erfarit under sin tjänsteutöfning. Ännu tviflade han på, att Hadar var skyldig till detta hemska dåd, oaktadt de komprometterande bevis, som kommit i dagen. Han tvekade ännu, om han var berättigad att häkta honom, men han insåg slutligen, att han icke kunde undgå det, ansatt som han var af domaren och alla dessa personer, som så fullt och fast trodde på den unge mannens brottslighet. Han måste ju dessutom lämna alla intressen och sympatier åsido för utöfvandet af sitt stränga kall. Det var en hård plikt han gick att uppfylla.

Han mindes Hadar som en liten gosse, ända från den första dagen Mannersköld förde honom med sig till sitt hem. Hadar hade gjort sig afhållen af alla för sitt hurtiga, hjärtevarma väsen. Många vackra, själfupppoffrande drag kunde berättas om honom. Det var i synnerhet ett, som man ofta mindes och ofta talade om, huru Hadar, endast femtonårig, hållit på att sätta till lifvet för att rädda en liten flicka, som var nära att drunkna i viken vid Stafsund. Hon var enda barnet till ett torparfolk under gården. Föräldrarnes tacksamhetsskuld blef därför så mycket större, som hon var deras enda glädje och hopp i deras fattigdom. Från den stunden var Hadar för dem något vida mera än andra svaga, syndiga människor, han var som en af Guds änglar, utrustad med alla fullkomligheter, och dessa enkla, okonstlade människor rent af tillbådo honom.

“Kan Hadar verkligen ha begått detta brott? Omöjligt!” mumlade länsmannen flera gånger under den korta färden mellan Stafsund och Kaggeholm. “Då har jag mycket miss-tagit mig på honom . . .”

“Det är hvad vi få se,” nickade domaren till svar, en sträng, omutlig man, som mångfaldiga gånger genom sin skarpsinnighet hade pressat förhårdade samveten till bekännelse. “Ingen kan lifligare än jag önska, att den unge löjtnanten vore oskyldig, men säg mig, hvem skola vi då misstänka? En undersökning måste ske, det inser ni ju själf, efter sådana upptäckter och på grund af Mannerskölds egen misstanke. En försmädd kärlek,” tillade han hastigt, “föder svart-sjuka, och svartsjuka kan förvrida den klokaste hjärna . . . jag menar att brottet kan ha blifvit begånget i ett otillräkneligt ögonblick . . .”

“Ja, i ett otillräkneligt ögonblick,” inföll länsmannen, som genast hakade sig fast vid denna mildrande omständighet.

“Vi få se, vi få se, min bäste herr kommissarie.”

“Men det lugn och den säkerhet, jag fann hos honom, då man höll på att dragga efter liket?” invände länsmannen. “Han skulle vara den mest förhårdade människa i världen, om han vore saker till denna missgärning.”

Här stannade vagnen på Kaggeholms gårdsplan.

“Är löjtnanten hemkommen?” frågade länsmannen en tjänare, som skyndade fram för att öppna vagnsdörren.

“Nej, inte ännu . . .”

“Jag kunde just tro det,” sade domaren och kastade en sidoblick på länsmannen, som i detta ögonblick icke tycktes vara annat än den pliktskyldige tjänstemannen.

“Vi skola invänta honom . . . kanske återkommer han innan nattens inbrott.”

Tjänaren öppnade förstugudörren och de båda herrarne trädde in i ett sidorum. Fjärdingsmannen begaf sig till en flygel, som beboddes af den bättre tjänstepersonalen.

“Medan jag väntar här,” sade domaren, sedan en lampa blifvit tänd och han bekvämt slagit sig ned i en fätölj, “så har ju kommissarien åtskilligt att uträtta . . . eller hur? Det skadar ju till exempel ej att göra en rafistulering i den unge herrns rum. Måhända kan där påträffas något, som kan läggas till det öfriga vittnesmålet. Ja, ni vet bäst själf hvad som åligger ert kall som allmän åklagare. Hvad den här saken beträffar, har jag med densamma egentligen ännu ingenting att göra, men eftersom händelsen fogade, att jag var på Svartsjö, så följde jag med hit af rent intresse. Jag tänkte ock, att en och annan vink, ett godt råd af mig icke vore så alldeles att förkasta.”

“Jag skall uppfylla min tjänsteplikt,” svarade länsmannen och bugade sig. Han tillsade därpå betjänten att följa sig till Hadars rum.

Just som de gingo trappan uppför, kom inspektoren på Kaggeholm och blef uppmanad att göra sällskap.

Hadars rum upplystes endast af ett svagt månljus, som i en bred silfverstrimma föll öfver skrifbordet invid fönstret och ned på golftiljorna.

Betjänten letade reda på elddonen och tände de tvänne ljusen på skiffonieren. Därpå skred länsmannen till en grundlig undersökning af de båda rummen. Han syntes nu vara fullkomligt inne i utöfningen af sitt kall, helt och hållet känslolös för allt annat.

“Ingenting . . . åtminstone ingenting ännu,” mumlade han för sig själf.

Då föll hans spanande blick på skrifbordslådan. Han kände efter om den var tilläst. Så var fallet. Nyckeln påträffades ej, men han pröfvade i låset en af de nycklar han själf bar på sig. Det lyckades. Låset vreds omkring och lådan drogs ut. Där fanns dock ingenting misstänkt, om ej ett bref, påbörjadt, men ej afslutadt. Länsmannen ryckte papperet åt sig och läste:

“Jag skall komma. Bröllopet skall ej hindra mig därifrån. Alltid finner jag någon utväg att aflägsna mig under balen, då allas uppmärksamhet är fästad på helt andra ting än på min person. Om jag alldeles kunde slippa ifrån detta förhatliga bröllop, vore det bäst för mig. Blotta skymten af denna kvinna plågar mig, plågar mig så, att jag vore frestad till att strypa henne, för att rädda min älskade gudfar från allt det onda, hon kan komma att drag öfver honom i en framtid. Vänta mig således . . .”

Detta ofafslutade bref var skrifvet med Hadars raka, eleganta handstil. Till hvem var det ämnadt? Man kunde ju här af falla på den misstanken att det fanns en medbrottsling. Länsmannen sammantryckte läpparne och gömde breffappen i sin plånbok, därunder nyfiket betraktad af inspektoren och betjänten.

“Han vore frestad att strypa henne,” tänkte länsmannen, som nu äfven i sin tur började misstänka Hadar, hur mycket han än sträfvade att icke göra det.

Att mörda en kvinna på detta rysliga sätt! Döden skulle ej ha följt så ögonblickligen, om ej ett hjärtslag gjort ett hastigt slut på hennes lidande, sade läkaren. Hon skulle måhända annars haft styrka att spränga dörren och aflägsna sig ur den gamla eken, trots hennes händer voro bundna, ty den i hennes mun hårdt stoppade näsduken var dock ej tillräckligt långt nere i halsen för att kunna kväfva henne till döds. Förskräckelsen dödade henne . . .

Han upprepade allt detta i sina tankar, medan hans blickar foro spanande kring väggar och tak. Det var liksom han

späjat efter något ännu mera misstänkt och graverande för den unge mannen. Han måste utöfva sin tjänsteplikt och han greps slutligen af ett visst intresse, trots sin lifliga önskan om Haralds oskuld.

“Om han skulle ha någon medbrotsling? Hvem skulle väl detta bref eljest vara stäldt till? Hvad är det där för slag?” utbrast han högt och pekade på ett föremål som stod inklämdt på golvet emellan bokskåpet och väggen.

Betjanten framdrog en rund pappask, af en half alns höjd.

Locket aflyftes och ett papper drogs bort, som betäckte innehållet. Det var en bundt smalt tåg, som länsmannen nu tog upp, alldeles nytt, precis af samma sort och tjocklek, som det rep hvarmed Louisons händer blifvit bundna.

Länsmannen syntes öfverraskad, häpen. Han såg på de båda karlarne och gaf dem ett tecken, att det var nog, då domaren i detsamma inträdde.

“Jag tyckte, att det blef långtrådigt att sitta ensam därnere. Om åtminstone fruntimmerna hade varit hemma. Nå, huru har undersökningen slutat?”

Länsmannen tog fram brefvet, hvilket domaren hastigt genomögnade. Därpå betraktade han repbundten.

“Hvad göres oss mera vittne behof?” utbrast han. “Han måste vara skyldig . . .”

“Ja, han måste vara skyldig, åtminstone hafva någon del i brottet, sade länsmannen, sorgsen, förödmjukad, ty han kunde icke längre uppträda till den unge mannens försvar.

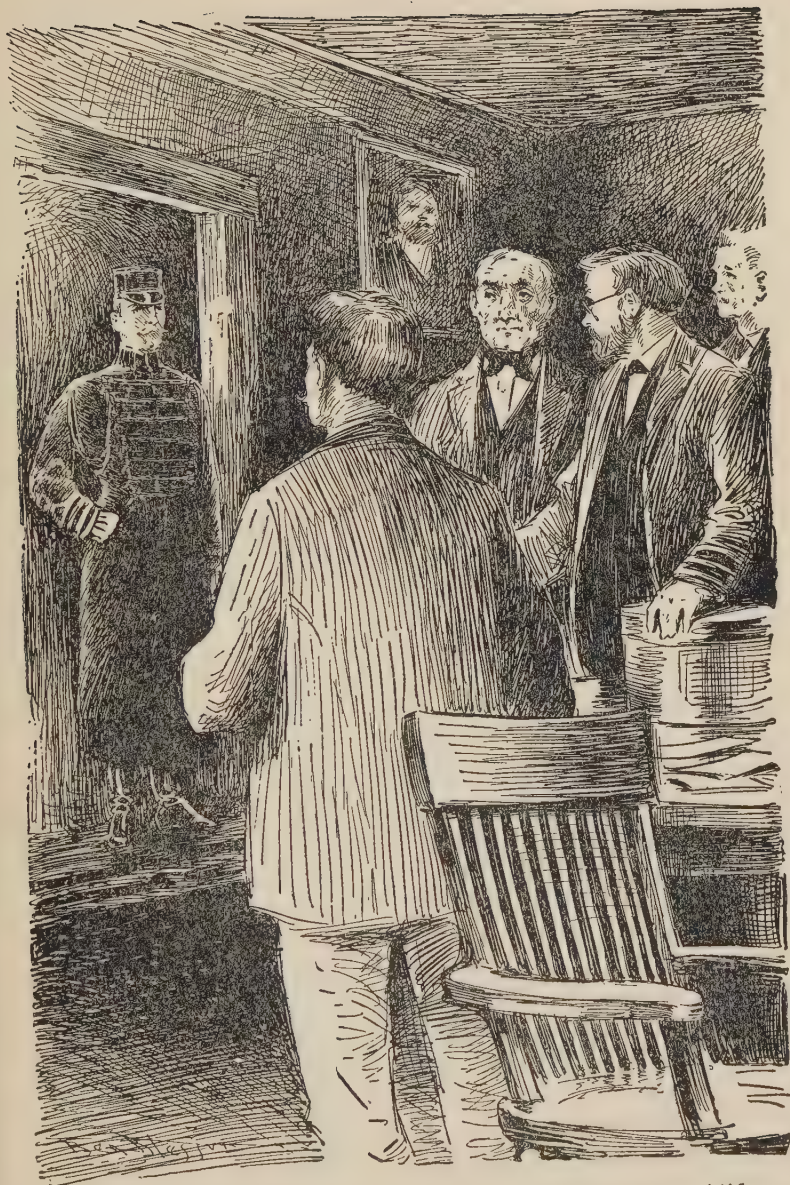
“Ni kan nog på allt detta våga häkta honom?”

“Jag anser mig vara tvungen därtill,” svarade länsmannen mycket lågt.

Ingen hade hört de raska stegen utanför i förstugan eller märkt, huru dörren hade öppnats till rummet.

“Med hvad rätt intränger man i mitt rum under min frånvaro?” yttrade en hög, klar stämma.

Alla vände sig om öfverraskade. Där stod Hadar på tröskeln, något blek, men med ett uttryck af fullkomligt lugn.

“Med hvad rätt intränger man i mitt rum under min frånvaro. (Sid. 52.)

“Jag tror till och med, att man har varit nog djärf att undersöka mitt rum?” tillade han, då han såg pappasken framdragen på golfvet. “Misstänker man mig då för att ha varit med om någon stöld?”

“Nej,” svarade länsmannen, “icke en stöld, men ett mord.”

“Jag en mördare!” Hadars ögon blefvo onaturligt stora. “Ack, jag förstår nu, hvarom det är fråga. Är Louison funnen?”

“Ja.”

“När och hvar?”

Länsmannen gaf honom del af alltsammans. Därunder bleknade Harald allt mera och dignade slutligen ned på en stol, upprörd till det yttersta.

“Och man misstänker mig för en sådan grymhet, mig, som man aldrig har sett plåga en mask en gång?”

“Näsduken, som var stoppad i den mördades mun, bär ert namn, repet, som var bundet omkring hennes händer, är afskuret från denna tågrulle, och detta bref sedan,” länsmannen höll det funna brefvet framför hans ögon.

“Ah, och detta ansen I vara tillräckligt för att anklaga mig? Huru skall jag få er att tro på min oskuld? Jag förklarar inför eder, med den evige, allvetande Guden till mitt vittne, att det är för mig en ofattlig gåta, huru min näsduk kommit i mördarens händer och huru detta rep kunnat bli taget ur mitt eget rum, om den påträffade tågändan verkligen tillhört denna bundt. Jag köpte detta tåg till min segelbåt . . .”

“Till hvem var det där brefvet ämnadt?” frågade domaren med en skarp, genomträngande blick.

“Till hvem?” upprepade Hadar. “Till . . . hvarför skulle jag väl behöfva yppa det?” tillade han, skälfvande på rösten. “Det är min hemlighet.”

“Behåll den så länge; men om ni verkligen vill öfvertyga oss och alla om er oskuld, så döljer ni ingenting, förstår ni, det är ju till er egen räddning.”

“Till min egen räddning, ja,” sade Hadar, liksom för sig själf, och hans hufvud sjönk ned mot bröstet.

“Ni måste nu följa mig, herr löjtnant,” länsmannen sade detta med all den mildhet han kunde lägga i sin röst.

“Följa er?” Hadar såg upp, nästan förvirrad. “Är jag då er fånge?”

“Ja, visst! Jag måste till min stora sorg häkta er i lag-ens och rättvisans namn.”

“Barmhärtige Gud!” Hadar skylde sitt ansikte med händerna i gränslös förtviflan. “Min framtid är förspild, ty skammen att ha varit misstänkt och anklagad som en mördare skall alltid klibba fast vid mig, om ock min oskuld förklaras inför hela världen.”

“Det skall ske eder full rättvisa, jag lofvar det,” svarade domaren, icke utan rörelse, ty Hadars smärta tycktes vara alltför djup och oförställd, för att ej vara sann. “Är han likafullt den skyldige,” tänkte domaren, “då är hans spel utmärkt, men jag skall ej låta vilseleda honom . . . Genom uppriktighet, herr löjtnant,” sade han till Hadar, “vinner ni mest. En ärlig, skyndsam bekännelse lättar ett skuldbelastadt samvete. Jag skall vara så skonsam som möjligt och som det är mig tillåtet, men om ni nekar, om ni trotsar, då . . .”

“Skall jag påtaga mig en brottslig handling, som jag ej begått?” Hadar sprang upp, stolt, rak, med vredens rodnad öfver sitt ansikte. “Jag är oskyldig . . . ni hör ju, att jag säger er detta, och ni skall en gång komma att ångra er usla misstanke och den fläck, ni satt på min heder! För sent, för sent skall ni inse ert misstag, ty kan ni väl ock då utplåna den vanära, jag lidit, och godtgöra de olyckor, som däraf måste uppstå för mig på min lefnadsbana?”

Länsmannen sade ingenting, han iakttog i stället uppmärksamst alla den unge mannens rörelser.

“Är jag då verkligen nödsakad att följa er?” återtog Hadar, då han ej fick något svar. “Nå väl, jag underkastar mig detta förfärliga öde . . . ni behöfver ej frukta för att jag skall rymma ifrån er, men för Guds skull, inga bojor . . . de skulle döda mig . . .”

“Så grym är jag ej heller,” inföll länsmannen, som kände någonting svida i sitt hjärta.

Då Hadar kom ut under den klara stjärnhimmelen, kastade han en blick upp i den fria rymden, där just nu ett mörkt moln, jagadt af vinden, drog fram öfver den klara moln-skifvan.

“Jag hade ju kunnat vara fri, om jag velat,” tänkte han, “jag hade kunnat fly långt bort härifrån, därtill har jag ju haft tillräcklig tid. Borde inte detta vara nog för att bevisa min oskuld?”

VII.

På Tappströms bro.

Hadar satt tyst, djupt försjunken i tankar, i vagnen bredvid domaren. Länsmannen satt framför, och på ett baksäte fjärdingsmannen, bevakande fångens alla rörelser. Han tyckte för sin del, att det var högst oförsiktigt att icke belägga mördaren med de hand- och fotbojor, som lågo förvarade under sätet.

“Det är gu’bevars för det han är en bättre karl,” mumlade fjärdingsmannen. “Det skulle ha gällt en fattig stackare... då hade man fått se på annat! Jag känner till så’nt där, jag... man tror, att känslorna äro ömtåligare under den fina rocken, än under den grofva.”

“Jag skulle vilja se Louisons lik,” utbrast Hadar plötsligt och höjde sitt sänkta hufvud.

Domaren betraktade honom med förvåning. Om han vore brottslig, skulle han då ha mod att framträda inför sitt offer? Eller var den unge mannen verkligen så förhärdad, att han kunde uthärda den ohyggliga anblicken af den mördade, för att därigenom söka öfvertyga om sin oskuld?

“Det är så godt att han får sin vilja fram,” sade domaren lågt åt länsmannen. “Måhända han då kan fortare bringas till bekännelse.”

Länsmannen gaf sitt bifall tillkänna genom en stum nickning på hufvudet.

Man ställer således kosan till Stafsund.

Till vänster, alldeles intill vägen, ligger en stuga, som än i dag finnes kvar på samma plats. Det är torpet Sanda under Stafsund. Det var där det fattiga torparfolk bodde, hvars barn Hadar en gång hade räddat ur lifsfara. Näst Hadars syster och Margareta fanns det ingen, som så djupt deltog i hans olycka, som dessa tacksamma föräldrar och deras dotter, som nu var en sjuttonårig, vacker flicka.

Detta var Hadar öfvertygad om och han spanade därför ifrigt, om icke någon af stugans invånare skulle öppna dörren och se ut, då de hörde vagnsbullret. Men däraf blef intet. Elden från spiseln lyste genom fönstret och skuggan af torparhustrun aftecknade sig på den nedfällda, randiga gardinen. Hadar suckade tungt. Det var liksom han haft svårt för att aflägsna sig från det lilla torpet. Han lutade sig ut genom vagnen och, så länge han såg en skymt af stugan, tog han ej blicken därifrån. Hans ansikte uttryckte därunder den bitt-raste smärta och en tår bröt fram ur hans öga.

“Det var där jag hade min sista lyckliga stund här i lifvet,” suckade han i sina tankar. O, hur skall det bli här-efter . . . skall jag aldrig få återse henne?”

För att icke väcka någon uppmärksamhet, körde man icke fram till hufvudbyggningen, utan lät vagnen stanna i början af allén, i den allra djupaste skuggan. Domaren och länsmannen gingo på hvar sin sida om Hadar, hvilken de meddelade, att de ville ha miskund med hans unga syster och låta henne tills vidare vara i okunnighet om, att hennes bror var var anklagad och häktad. Det vore därför bäst att de hölle sig så tysta som möjligt.

“Tack för ert medlidande!” sade Harald sakta. “Stackars Elfva, hon är så ung, så god och ömhjärtad. Hon skall komma att lida mycket . . . hon äger ju ingen annan anhörig än mig på jorden. Hvem vet hvad härefter skall ske? Måhända skall hon aldrig mera åtnjuta en gudfars beskydd,” det sista hviskade han ohörbart för sig själf.

Hadar blef insläppt i toaletterummet. Några ljus hade blifvit tända. Vid skenet af dessa såg han sig omkring i detta luxuöst inredda rum, med de violetta sidendraperierna kring väggar och fönster, den mjuka golfmattan, som förtog ljudet af hvarje steg, den lilla soffan af rosenträ med sina svällande dynor, den vackra venusbilden af marmor på blomsterbordet, den ovala spegeln med sitt skimrande glas och sin förgyllda ram på toaletten, som nästan dignade under alla sina silfverprydnader och den mängd slipade flaskor, som voro uppställda i brokig ordning. Och där låg hon nu död, herskarinnan af detta rum, där allt, äfven den minsta småsak, vittnade om ett häjdlöst slöseri och en yppig, vällustig smak. Bruddräkten, hvilken man ännu icke afklädt henne, hängde i djupa, tunga veck från bordet ned på golfvet. Från de stela fingrarne, krampaktigt sammandragna i dödskampen, blixtrade juvelringarne och armbanden glänste på de nakna armarne.

Domaren och länsmannen, hvilka voro ensamma med Hadar i rummet, betraktade uppmärksamt den unge mannens ansiktsuttryck. Det var fullkomligt lugnt i all sin djupa sorgsenhet. Han hade ännu icke yttrat ett ord, ännu stod han kvar på samma plats, med ögonen ilande omkring hvarje föremål. Slutligen fäste han blicken på liket. Han steg hastigt fram och ryckte af duken, som betäckte hufvudet. Med ett fasans rop raglade han tillbaka, ty så hemsk var den syn, som detta i lifvet så sköna ansikte nu företedde. Svartblå, stelnade drag, en vidöppen blick, brusten under en blodsprängd dödshinna, en uppspärrad mun, hvarur den påbörjade förruttnelsen ångade.

“Barmhärtige Gud, förskona mig!” stönade Hadar och höljde ögonen med händerna.

Gjorde ångern sig gällande hos den brottslige? Vaknade ändtligen samvetets röst inom honom, manande till bekännelse? Dessa frågor ställde domaren till sig själf i tysthet, då Hadars upprörda tillstånd öfverväldigade honom till den grad, att han skälfde lik en kvinna. Men plötsligt började han tala, tala oredigt, osammanhängande. De bägge männen ansträngde sig för att fatta hvarje ord hans läppar stötte fram.

“Hvem kan ha varit så grym mot en stackars kvinna? Hvem kan ha varit så rå i sitt hat, så skoningslös, så djäfvulsk i sin hämnd, ty hon måste haft någon hemlig fiende,” så ungefär yttrade han sig.

Slutligen gick han åter fram till liket, tvingade sig att betrakta hennes härjade ansikte, höjde handen och lät den sjunka ned på det stelnade bröstet. Han kände dödschylan under det mjuka sidenet, kände huru den genomträngde hans fingerspetsar, men han rubbade icke därför sin hand. Fast och lugnt hvilade den öfver detta hjärta, som i lifvet hade klappat så eldigt, så varmt och lidelsefullt.

“Vid den allvetande Guden, inför hvilkens ansikte hon nu står, svär jag, att hon icke genom mig lidit denna fasansfulla död!” sade Hadar högt, långsamt och klart. “Jag är oskyldig . . . hon och Gud veta det!” Därpå vände han sig till domaren och länsmannen och räckte dem hvar sin hand. “Gör nu med mig hvad I viljen . . . Jag rädes intet, ty jag har ingenting att frukta för.”

I detta ögonblick syntes han så hög och ädel, ja, nästan som förklarad. Det låg liksom ett skimmer öfver hans ansikte, öfver hans stolta, hvälfda panna med det tillbakastrukna håret från de breda tinningarne. De bägge männen fattade tyst hans händer och ledde honom bort från liket och ur rummet. Han följde dem med martyrens lugn.

Tviflade man ännu på hans oskuld? Ack, han visste det ej! Han lät sig föras bort från ett hem, där han upplefvat så många glada och lyckliga stunder, stunder, som aldrig mera skulle återkomma för honom. En het, brännande tår föll ned på hans hand. Var han alldeles öfvergifven af både Gud och människor?

Domaren följde honom ända till vagnen, där han tyst tog afsked af länsmannen, emedan han ämnade stanna på Stafsund under natten för att dagen därpå försöka få tala med Mannersköld.

Det bar nu af till häktet på Svartsjö. Under den långa vägen talade Hadar icke ett ord. Han satt med slutna ögon, ty han ville ej se alla de bekanta ställen han for förbi. Det

skulle förorsaka honom ännu bittrare smärta, ty många glada minnen fäste honom vid denna ort. Han hörde, huru stormen hade tilltagit i styrka, huru den susade för hans öron, huru den knakade i trädtopparne, suckade i busksnåren och drog in i skogsdjupet med vild klagan.

Vagnen rullade framåt landsvägen, förbi Ekerö prästgård, där ljusskenet inifrån rummen lyste så vänligt genom fönstren, och förbi den lilla oansenliga, rödstrukna fattigstugan, hvars innevånare Hadar mer än en gång hade gifvit en skärf. Här började den vidsträckta skogen, den så kallade "malmen," hemsk och dyster, med "Fantans backe" och rishögen därinvid, betecknande platsen, där en brottslig zigenarkvinna blifvit stenad till döds, hvarom man än i dag förtäljer.

Ändtligen började träden att glesna och utsikten att vidga sig. Men den anklagade satt ännu alltjämt med slutna ögon, helt och hållet försjunken inom sig själf. Den yttre världen fanns icke till för honom. Små kojor med torfbetäckta tak skymtade fram på sidan om större byggnader, inhägnade af täcka trädgårdar. Det var Träkvista by, och därefter följde det natursköna Närlunda, en egendom, där Hadar också varit en välkommen gäst.

"Vi äro snart vid Tappström," yttrade länsmannen, då vagnen rullade förbi allén, som ledde ned till Ekebyhof, "Gud vare lof, det går framåt . . ."

Ingen människa hade synts på hela den långa vägsträckan. Men då vagnen i saktare fart närmade sig slutet af backen vid Tappströms bro, sprang en ung, smärt flicka fram under det gamla björkträdet, där hon i timmar hade suttit och väntat till denna stund.

"Ändtligen!" ropade hon och skyndade fram till vagnen.

Länsmannen trodde, att det var broarrendatorns dotter och helsade henne vänligt.

"Är du uppe ännu, Tilda? Det är långt lidet på natten. . . det är att vara påpasslig."

Men då hon kom närmare, såg han, i stället för den mörka hårfläta, som han var van att finna på flickans rygg, ett blondt hår fladdra omkring axlarne. Denna flicka var dessutom späd-

are, fast längre till växten. Han kände icke först igen henne, men slutligen, då hon kom ända in på vagnen, såg han, hvem det var.

“Just hvad jag har anat,” utbrast hon, häftigt andande.

Vid denna röst spratt Hadar till. Han öppnade nu ögonen, sträckte sina båda händer mot flickan, den enda, som icke tycktes ha glömt honom i olyckans stund. Det var samma flicka, hvars lif han hade räddat, då hon var ett litet barn.

“Anna!” sade han rörd, nästan ömt. “Hur har du kommit hit?”

“Jag har gått, jag har sprungit från Träkvista, dit jag fick åka med en bekant,” svarade hon hastigt. “Ack, man sade, att ni skulle bli häktad . . . att ni i denna natt skulle föras till Svartsjö. O, jag ville taga afsked af er,” hon kramade hans hand, den hon kysste och öfverhöljde med sina tårar. “Gud välsigne er, herr löjtnant, beware er Gud för allt ondt!”

“Tack, tack,” han klappade henne på hufvudet. “Helsa dina föräldrar . . . gråt ej öfver mig!”

“Låt mig få tala med honom, herr kommissarie,” bad hon så innerligt ödmjukt. “Jag vill tala med honom ensam; han är ju mitt lifs räddare; utan honom hade jag ju varit död.”

Länsmannen kunde icke motstå denna bön. Hvad låg väl för fara i om den unga flickan fick tala med fången utan vittnen? Hon kunde naturligtvis icke ha något annat att säga honom, än att upprepa sin tacksamhetsskuld samt nedkalla Guds beskydd öfver den olycklige. Men fjärdingsmannen skakade på hufvudet och tyckte, att det var högst oförsvarligt af länsmannen att låta fången stiga ur åkdonet och gå som en fri människa ned på bron vid den unga flickans sida. Han gaf i tysthet ett tecken åt länsmannen, att han önskade följa efter och lyssna till deras samtal, men denne gjorde en afvärande åtbörd, som tvingade fjärdingsmannen att afstå från sin föresats.

Hadar stannade midt på bron och, stödjande sig mot skranket, såg han ned i det månbelysta vattnet. Den unga, sjuttonåriga flickan stod bredvid honom i en ödmjuk, nästan

bedjande ställning, ty hon sträckte sina händer sammanknäppta mot honom. Hon var verkligen täck, där hon stod i mån-ljuset, barhufvad, med det ljusa håret fladdrande för vinden.

"Ack, herr löjtnant, tvinga mig ej att tiga! Låt mig yppa hvar ni var dessa timmar på natten, om man kommer att fråga er därom."

"Man skall nog försöka att pressa det ur mig, Anna; men jag förråder det aldrig, jag skulle då draga sorg och elände öfver hennes hufvud. Ack nej, bed mig icke om att befria dig från ditt och dina föräldrars löfte. Bryten I det, då..." han vände sig om och såg på henne med en blick, så vältalig, att hon ej vidare vågade säga honom emot.

"Ske då som ni vill," sade hon undergifvet.

"Helsa dina föräldrar, Anna," han räckte henne sin hand. "Säg dem, att jag litar på dem . . . de skola göra mig till viljes och icke framträda för rätten med något vittnesmål, förrän jag kallar dem. Bekymren er inte för mig," han vände sig åter bort och såg ut öfver sjön.

Ett hastigt begär vaknade då hos honom, ett mäktigt, frestande begär att göra sig fri. Om han skulle kasta sig ned från bron och simma sin väg? Han var en skicklig simmare och förlitade sig på sina krafter att länge hålla ut i vattnet.

"Nej," utbrast han, hastigt besinnande sig, "därmed skulle jag ej bevisa min oskuld; tvärtom skulle denna handling tala för, att jag verkligen vore brottslig. Farväl, Anna," sade han, "glöm mig ej i dina böner!"

Han lämnade henne, där hon stod förkrossad af hans olycka, utan makt att hjälpa honom. Hon såg, huru han steg upp i åkdonet bredvid länsmannen, huru han höjde sin hand till ett sista farväl, då han for förbi henne på bron.

"Gud sig förbarme!" snyftade hon.

VIII.

I häktet.

Under det att Hadar, efter undersökningen på Kaggeholm uppträdde vid Louisons lik och därefter bortfördes till Svartsjö häkte, satt Lennartsson hos sin olycklige vän Mannersköld. Den senare hade väl nu lämnat sjukbädden, men var ännu mycket svag och höll sig fortfarande innestängd på sitt rum. Han hade icke en gång frågat efter Hadar eller Elfva, ty han var ännu så fördjupad i sin sorg, att ingenting annat i världen fanns till för honom än minnet af hans försvunna brud.

Det är ej åren blott, som skoningslöst härja; smärtan och lidandet göra det ännu fortare och lämna outplånliga spår efter sig. Detta syntes bäst på Mannersköld, som hittills burit sin ålder med nära nog en ynglings kraft. Nu hade hans hår plötsligt grånat, hans panna föll i djupa veck, hans blick var skum af tårar och hans ståtliga, raka gestalt böjd, där han satt nästan hopkrumpen som en gubbe och med slö uppmärksamhet lyssnade till hvad Lennartsson sade honom.

Man talade länge om alldagliga saker, ty Lennartsson vågade icke genast komma fram med den hemska underrättelsen, att Louisons lik blifvit upptäckt. Han måste göra en lång förberedelse och framför allt söka att utforska, om den första förtviflan ännu hade lagt sig hos den olycklige brudgummen.

“Det gläder mig,” sade han, hastigt afbrytande ett likgiltigt ämne, som en stund varit föremål för deras konversation, “att ändå finna dig så rask, Mannersköld. Vi skola hoppas, att du snart blir fullkomligt återställd....

“Det blir jag aldrig,” svarade Mannersköld. “Mitt onda sitter i själen och detta drager kroppen med sig förstår du. Ack, då man, vid min ålder för första gången älskar en kvinna och träffas af en sådan olycka, då äger man ingenting vidare att hoppas.... lifvet är så mörkt, så tungt för mig, och framtiden.... ja, det var ju den hon skulle förljufva och göra så ljus, så glad och lycklig!”

“Den första, häftiga smärtan har dock nu gått öfver, och du känner ej din stora förlust så bitter....”

“Ja, eljest vore jag nu död. Jag fruktade straxt, att jag skulle mista mitt förstånd.... men jag har nu vänjt mig litet vid förlusten af min älskade Louison. Dock skall jag aldrig glömma henne....

“På hvad sätt tror du, att hon har omkommit?”

“På hvad sätt?” Mannersköld såg upp och en liflig rodnad spred sig öfver hans bleka ansikte. “Det finns inte mera än ett sätt: hon har blifvit mördad. Jag misstänkte Hadar emedan Louison själf hade sagt mig, att han förföljt henne med sin kärlek, samt att hon fruktade, att han skulle göra henne något ondt. Sedan jag nu börjat närmare begrunda saken, har jag lifligt förebrått mig, att jag så öppet anklagat honom; jag hade bort gå mera skonsamt till väga, jag skulle ha tagit honom i enskildt förhör....”

“Din gudson har belönat din kärlek högst illa.”

“Säger du det? Är han då verkligen skyldig till Louisons död? Har man några säkra bevis?”

“Om sådana funnes mot honom, hvad skulle du då göra, Mannersköld?”

“Jag skulle ha svårt att förlåta honom, jag skulle kanske aldrig göra det här i lifvet.”

“Om Louisons lik blefve funnet, skulle då vissheten om hennes öde göra dig mera lugn?”

“Ja, ja, ty denna ovisshet är det, som marterar mig mest. Jag skulle sedan med mera undergifvenhet bära min sorg. Tala rent ut! Har man ännu hittat hennes lik! Ty död är hon, det säger mig en inre röst,” han fattade Lennartssons arm, hvilken han hårdt kramade.

“Har du mod, eger du styrka att höra hvad jag har att meddela dig? Och skall jag inte komma att ångra hvad jag nu yppar!”

“Nej, nej, Lennartsson, säg mig allt, dölj ingenting! Jag är beredd på det värsta . . .”

“Nå väl, Louisons lik är under ditt tak.”

“Finnes hon här?” Mannersköld reste sig ur hvilstolen

och sträckte upp sina händer. "Gud vare lof, att detta mörker en gång blir skingradt!"

Han sjönk åter ned på sin plats. Lennartsson satte sig bredvid honom, lade sin hand på hans axel och började att i så skonsamma ordalag som möjligt förtälja den sorgliga och hemska historien om Louisons död. Därefter drog han fram alla bevisen på Hadars brottslighet och slutade med att nämna, att länsmannen redan hade begifvit sig till Kageholm för att häkta honom.

"Arma Louison!" Mannersköld hörde under strida tårar på sin väns berättelse. Detta blef således lönen för att du älskade mig, för att du öfvergaf anhöriga, öfvergaf fädernesland och allt, för att följa mig och uteslutande egna ditt unga lif åt min lycka. O, min Gud, hvem kunde ana detta! Jag borde dock ha förstått, att min gudson icke skulle kunna se dig, utan att fatta kärlek till dig, ty hvem skulle ha kunnat annat än älska ditt sköna, tjusande väsen. Dock kan jag ej fatta, att Hadars lidelse kunnat stegras till en sådan grad af vildhet, att han hellre mördade Louison, än tillät henne att blifva min. Kärleken förädlar ju oss, gör oss milda, uppoffrade, och vill ju inte annat än föremålets egen lycka . . ."

"Intet af detta passar åtminstone in på Hadar," inföll Lennartsson."

"Men Hadar har aldrig förefallit mig oförsonlig, passionerad och rå. Det är så mycket i hans karaktär, som talar till hans försvar . . ."

"Han har dock kommit din goda tro på skam."

"Ja, han har lönat mig otacksamt, och ändock, fästän han har gjort mig och henne detta onda, skulle jag ej vilja att han blefve offentligt straffad."

"Huru? Skulle ett sådant gräsligt dåd förbli onäpst?"

"Hans eget samvete skall bli hans strängaste domare. Inte kan Louison återkallas till lif, om ock Hadar dömes af lagen och straffas. Må han gå fri, må han fly långt härifrån, långt från sitt fädernesland, där endast skam och elände nu vänta honom."

"Det är visserligen mycket vackert och ädelmodigt af dig

att tänka så, men så kan det likväl ej komma att gå, i fall man lyckats få tag i honom.”

“Kan man ej låta honom rymma? Ack jag minnes hans olyckliga, lidande moder, jag minnes de löften jag gaf henne på hennes dödsbädd!”

Mannersköld talade länge med sin vän om möjligheten att låta Hadar undslippa det nesliga förhör och det förfärliga straff, som ovilkorligt annars skulle blifva följden. Efter att ha kommit till allt mera besinning och eftertanke, ville han ej, att den unge mannen, som han omhuldat lika ömt, som om han varit hans egen son, skulle komma under lagens, utan endast sitt eget samvetes dom. Han tänkte på Elfva, på hennes stora sorg, och trodde fullt och fast, att Louison nu i en annan värld gillade hans försonlighet. Visst var gudsonens förbrytelse stor, men kunde väl Hadars fängslande återgifva Alarik hans brud? Ack, nej, döden behöll sitt rof, och Hadar fick ju plikta för sitt brott med hela sitt lifs förspilda lycka.

“Om jag ock kan förlåta honom,” uttryckte sig Mannersköld, “så vill jag dock endast öfverlämna honom åt Guds hämnd. Han var mig så kär, han var min stolthet, min glädje, jag såg i honom min ålderdoms stöd. O, att han kunde göra mig detta! Min tro på allt godt, allt redbart på jorden, har lidit en svår stöt . . . kunde han bedraga, då, ja, då kan jag också tvifla på allt.”

Lennartsson beundrade väl Mannerskölds ädla och goda hjärta, men han önskade därför icke, att Hadar måtte undslippa det straff, hans brottslighet förtjänade. Hvarför skulle han lida mindre än hvarje annan usling? Nej, han borde straffas hårdare än de flesta, emedan här icke funnos några förmildrande omständigheter. Han hade ju lagt i dagen den mest raffinerade grymhet, den svartaste otacksamhet, och skulle han nu gå fri, hvem kunde veta, hvad vidare ondt han skulle komma att göra. Han var en högst vådlig person för samhället, och hvad skulle väl lag och rätt finnas till för, om ej för att tillämpas. Om allt detta försökte Lennartsson öfver-

tyga Mannersköld, men denne suckade endast och gaf afbrutna svar. Plötsligt utbrast han:

“Skall jag väl äga mod att se hennes stoft?”

“Spar åtminstone därmed så länge....”

“Du sade, att hon var till ohygglighet vanställd. Det förskräcker mig.... jag vill alltid minnas hennes sköna ansikte sådant det var i lifvet....”

“Låt då bli att se henne! Den synen skulle du inte kunna uthärda.

“Ja! Men jag vill dock böja knä vid hennes stoft och kyssa hennes hand till ett sista farväl, denna ljufva, lilla hand, som så kärleksfullt tryckte min. O, och hon skall nu förmultna med hela sin härliga skönhet, alla sina tjusande behag.... hur grymt ändock lifvet är!

“Hennes själ, hennes ande är dock ovansklig. Hvad betyder väl stofthyddan....”

“Det är sant, jag vill endast tänka på detta. I morgon,” tillade han hastigt, “inte nu, jag behöfver hämta mod och styrka.”

Och därvid blef det. Lennartsson satt ännu kvar hos Mannersköld, nöjd öfver att denne tillkämpat sig ett visst lugn och kommit i en mera undergifven sinnesstämning. Han hade befarat annat och fruktat snart sagdt allt. Men den så bittert pröfvade mannens första förtviflan var nu öfverstånden.

Då Mannersköld blef ensam, kände han en häftig medömkan med Hadar. En stickande ånger kom öfver honom, ångern öfver att så öppet ha anklagat honom för orsaken till Louisons död. Väl var han skyldig därtill, därom fans ju inte mera något tvifvel, men ändock ville han honom ingenting ondt. Det var, som om en inre röst ropade till honom, att göra allt för att befria Hadar ur häktet, ifall han redan där blifvit insatt, och bereda honom till flykt.

“Hon kan ju inte återkallas till lif, blefve han än dömd till döden. För Elfvas skull, för det älskliga barnets skull, vill jag söka rädda honom. Jag skall gå till honom, jag skall säga honom det, och skall lägga tillräckligt med pengar i hans hand, så att intet hinder möter för honom att lämna foster-

jorden. Gud var lof, att hon är funnen,” tillade han efter en stund, “så att jag får knäböja på hennes graf. Ack, Louison, Louison, det hade varit bättre för oss båda, om våra vägar aldrig mötts här i lifvet!”

Ungefär samma ord frammumlade Hadar i ångest och förtviflan, där han satt i häktet, förkrossad, med händerna hårdt sammanknäppta öfver pannan.

“Det hade varit bättre för oss alla, om min gudfar aldrig hade mött denna kvinna i sin väg! Han hade då lefvat och varit lycklig på sitt vis, vårt hem hade då ägt samma frid och lycka som förr, och min framtid hade då icke varit förspild. O, hvad skall det väl blifva af mig hädanefter!”

“Ja, hvad skall det väl blifva af mig hädanefter!” upprepede Hadar gång efter annan. “Ingen lag kan döma mig skyldig, men misstänka mig kan man, huru mycket man vill, och misstänka mig skall man ock, så länge gärningsmannen till detta mord förblir oupptäckt. Kanske kommer han aldrig att upptäckas . . . jag är emellertid förlorad . . . hela min framtid är förspild. O, hvad har jag då förbrutit, efter jag måste lida detta?” Han sträckte ut sina händer i vild förtviflan och strida tårar runno öfver hans kinder.

Så satt han en stund med nedsänkt hufvud. Plötsligt reste han sig upp, gick några hvarf öfver golfvet och stannade slutligen vid fönstret, som var försedt med tjockt järngaller. Där ute sken månen så klar. Han suckade tungt efter friheten, som man beröfvat honom. I denna stund tågade hela den brokiga skaran af barndomsminnen förbi hans syn. Allt hvad han hade upplefvat, ända till den obetydligaste händelse, erinrade han sig nu. Främst bland dessa minnen framträdde bilden af en ung, ljuslockig kvinna, som han hade älskat sedan barndomens dagar och från hvilken ett grymt öde hade skiljt honom, men som han ännu fortfor att älska lika varmt och troget, fast i hemlighet.

“O, hvad skall du säga, min fagra lilja,” utbrast han lidelsefullt, “då ryktet om min olycka hinner fram till dig! Du skall gråta öfver mig, du kan inte göra annat, men dessa oskuldens tårar skola en gång komma öfver de människor, som

falskligen anklagat mig. Dock,” tillade han efter ett ögonblicks besinnande, ”jag bör ej känna mig hätsk mot dessa, som endast uppfyllt sin plikt. Om jag varit i deras ställe, hade jag måhända gjort detsamma, ty allt vittnar ju för min brottslighet. Min näsduk i den olyckliga, mördade kvinnans mun, repet, som var bundet omkring hennes händer af samma slag som påträffades i mitt rum, brevet, som hittades i mitt skrifbord, allt, allt talar ju för min delaktighet i detta ohyggliga mord. Läger jag därtill de oförsiktiga yttranden, som jag fällt om Louison, så får jag ej förvåna mig öfver, att jag befinner mig i detta häkte,” han vände sig om och kastade en blick öfver rummet, som endast upplystes af månskenet, ty Hadar ville ej tända det ljus, länsmannen gifvit honom. ”Jag, som sett så många usling föras hit, kunde jag väl då drömma om, att jag själf en gång skulle sitta här som fånge! O, det är förfärligt! . . .”

Han gick från fönstret och satte sig på kanten af tält-sängen, den länsmannen låtit förse med bättre sängkläder, till fjärdingsmannens stora förtret, ty, menade denne: ”den präktige löjtnanten var nu icke något annat än en vanlig fånge” och borde väl då också icke komma i åtnjutande af några större förmåner, än dylika brukade få. Men den humane länsmannen brydde sig icke om denna anmärkning, utan bjöd till att på alla sätt lindra den olyckliges belägenhet.

”Han är inte dömd ännu, han är endast anklagad,” sade han medlidsamt. ”Vi måste vara mänskliga och ha försyn med honom. Är han skyldig, så lider han tillräckligt ändå.”

Hadar sof icke en blund på hela natten. Han gick för det mesta fram och tillbaka, likt ett lejon i sin bur, men ställde sig ibland vid fönstret och sjönk ibland ned på stolen där bredvid.

Under dessa långa, kvalfulla timmar upprepade han namnet på henne, som hittills varit ledstjärnan i hans lif.

”Jag närde ett syndigt hopp,” hviskade han, ”då jag så fullt och fast trodde, att den, som så grymt skilde oss åt, en dag skulle upphöra att finnas till. Är det för denna min förhoppnings skull jag nu lider? Och är det därför jag skall

straffas? Ty att längta efter en medmänniskas död, vore det ock en fiendes, är dock ett svårt brott. Jag har dock gjort det, för att få kalla henne min, för att utan synd få sluta henne i mina armar. O, Sigrid, jag vill ej fläcka din oskuld, jag vill ej kasta en skugga på din ärbarhet, blott därför skall man ej heller kunna pressa fram ur mig en bekännelse om vårt nattmöte. Hellre lider jag allt . . .”

Ändtligen randades morgonen, men icke med solljus och värma. En tung dimma låg utbredd öfver sjön och den omgifvande näjden. Himlen var grå och mulen och dagen hotade att blifva mycket rägnig. Hvad skulle denna dag medföra för fången i Svartsjö häkte? Länsmannen underrättade honom, att han skulle föras till länsfängelset i Stockholm och stanna där tills tinget blef utlyst på Svartsjö. Hadar svarade ingenting på detta, ty han visste ju förut, att så måste ske.

“Jag vill vara så skonsam mot eder som möjligt,” sade länsmannen. “Er färd skall inte ske midt på dagen, utan på aftonen, så att ni skall slippa bli bemärkt. Är ni nöjd med min anordning?”

Hadar kände sig tacksam för, att man hade så pass miskund med honom. Därefter tänkte han på systemen, som han så varmt höll af, på Margareta, den moderliga väninnan, på gudfadern, mot hvilken han ej kände någon bitterhet, ty han fann det helt naturligt att, efter alla de bevis som talade för hans brottslighet, de skulle tro honom vara skyldig. Men misstänker äfven Elfva honom? Kunde Margareta tro honom vara en sådan niding? Det sved i hans hjärta, då han grubblade öfver allt detta, ty huru innerligt kära voro de ej för honom!

“Ja, alla ha vändt sig bort från mig, alla! Ty hvarför kommer ingen hit till mig? Hvarför kommer icke åtminstone Elfva och säger mig farväl, innan jag blir förd härifrån? Vet hon ingenting? Har man kunnat hålla min sorgliga belägenhet hemlig för henne och Margareta?” Han skylde med sina händer ögonen, från hvilka tårarne droppade ned mellan hans fingrar.

Stackars Hadar! I sin stora olycka såg han allt i svart

och kunde icke tro annat, än att hans allra närmaste antingen hade öfvergifvit honom eller också ej hade någon vetskap om hans sorgliga belägenhet.

Men så var ej fallet, ty domaren hade, sedan han på morgonen hade haft ett samtal med Lennartsson, hvilken under rättat honom, att Mannersköld nu visste, att Louisons lik blifvit funnet, åtagit sig det svåra uppdraget att meddela Elfva och Margareta Hadars häktande. Han hade en särdeles för måga att lämpa sina ord efter omständigheterna och begagnade sig nu däraf, för att framställa Hadars ställning i en så ljus dager som möjligt. Han sade, att en anklagelse långt ifrån var detsamma som en dom, att ingen förnuftig människa skulle i Hadars häktning se någon skam eller kränkning af hans heder, samt att hans framtid visst icke därför vore störtad, om han blott kunde fria sig från anklagelsen, och detta kunde ingen betvifla.

Margareta stod orörligt stilla under domarens tal. Hon stod med ena armen om Elfvas lif och tryckte henne fast intill sig. Våldsamma snyftningar skakade den unga flickans kropp och hon kunde ej på en lång stund få fram ett ord. Slutligen höjde hon sina förgråtna ögon mot domaren och utbrast:

“Hadar är oskyldig, jag svär det vid himlen, trots alla bevis som tala mot honom! Hur kan man misstänka Hadar för någonting så rysligt som ett mord?”

“Ja, hur kan man misstänka honom?” upprepade Margareta.

“Blir han snart åter fri?” sporde Elfva ångestfullt.

“Jag vill hoppas det.” Domaren kände medlidande med den unga flickans smärta, som uttryckte sig i alla hennes ansiktsdrag.

“Och han sitter nu häktad?” tillade hon rysande. “O, min Gud, skall då inte den skyldige snart bli upptäckt? Hvem, hvem har kunnat mörda Louison? Hvem har kunnat stjäla Hadars näsduk, ty stulen är den, så sannt som den fanns i hennes mun.”

“Få vi besöka Hadar?”

Det var Margareta, som framställde denna fråga. Domar-

en svarade, att därför ej fanns något hinder, så vida ej detta möte skulle ännu mera uppröra hans unga syster.

“O, nej, jag måste träffa honom! Jag skulle vilja dela hans fängelse, om jag därmed kunde göra hans olyckliga öde mindre tungt. Jag måste träffa gudfar . . . han kan nu inte visa mig bort ifrån sig, ty han måste veta hvad jag lider.”

Och Elfva ryckte sig lös ifrån Margareta. Hon ilade till gudfaderns rum, men påträffade honom icke där, utan vid spiraltrappan, som ledde ned till det lilla kabinetet utanför toalettrummet, där Louisons lik låg.

“Hvart ämnar du gå, älskade gudfar?” utropade Elfva. “Äger du verkligen mod att se hennes lik? O, gör det inte . . . det är så förskräckligt . . . jag har sett henne, och den synen skall aldrig lämna mig under hela mitt lif. Hindra honom, herr Lennartsson, hindra honom från detta . . .” Hon vände sig till Lennartsson, som höll sig vid Mannerskölds sida.

Domaren hade kommit strax efter Elfva, i sällskap med Margareta.

“O, tant Margareta,” sade Elfva darrande, “gudfar vill gå ned för att se Louisons lik! Afråd honom därifrån . . .”

“Alarik,” Margareta lade sin hand på Mannerskölds axel, “jag delar Elfvas åsikt . . . gå inte . . .”

“Jag förstår er ömma oro för mig, men varen lugna! Jag vill ej se hennes ansikte . . . jag vill endast taga afsked af hennes stoft, innan det sänkes i sin graf, och från detta kan ingen hindra mig. I veten ej,” han såg på Margareta, “hur kär hon var mig . . .”

Margareta tryckte handen mot sitt hjärta, som om hon erfarit en plötslig smärta. Hans ord borrhade sig in däri som dolkstygn, sårande, sargande.

Innan Mannersköld beträdde spiraltrappan, sjönk Elfva på knä och omfattade hans ben med sina armar.

“Älskade gudfar, man har häktat Hadar . . . man beskyl- ler honom för att ha mördat Louison. Vet du detta?”

“Jag vet allt,” svarade Mannersköld och böjde sig ned öfver guddottern.

“Och du tror honom vara skyldig?”

“Det finnes mycket som talar för hans brottslighet, Elfva, men . . . jag skall förlåta honom . . .”

“O, gudfar,” hon tryckte sig intill honom, “du måste rädda honom . . . du kan det bestämdt . . . du som höll så mycket af honom . . . du som varit så god mot oss båda!”

“Sök att vara lugn, Elfva! Allt hvad jag kan göra för Hadar, skall jag. Jag lofvar dig det.”

“Följ mig till honom! O, låt oss fara till honom nu genast, gudfar!”

“Vi skola göra det, mitt stackars barn,” han hjälpte henne upp ur hennes knäböjande ställning. “Gråt icke, min flicka, du skall ingenting lida,” och han kysste henne på pannan och öfverlämnade henne sedan åt Margaretas omsorger.

Därefter gick han ned för spiraltrappan. Domaren och Lennartsson följde honom. Han stannade ett ögonblick och betraktade alla dessa lyxartiklar, med hvilka han efter Louisons smak hade prydt det lilla kabinettet.

“Och hon skulle inte få glädja sig åt detta, hon, min härliga ros, som nu ligger bruten och sköflad därinne,” suckade han.

Därefter öppnade han själf dörren till toilettrummet. Han ryckte häftigt till, då han fick syn på Louisons lik. Han grep efter Lennartssons hand, likasom efter stöd, men bemannade sig åter. Han knäböjde och gömde sitt ansikte i brudklädningens djupa veck. Så hviskade han ett tyst, ett sista farväl, och så steg han upp, närmade sig liket och kysste hennes iskalla hand, upplyftade en lock af hennes mörka hår, som böljade ned öfver bröstet, och kysste äfven den flera gånger. Det var en hemsk beröring med döden och han kände sitt hjärta krympa tillsammans.

“Låt begravas henne snart,” sade han därefter åt Lennartsson. “Hjälp mig att få henne i jorden.... låt hennes lik behålla sina smycken.... rör ingenting!”

Så gick han därifrån med sin djupa sorg, men utan någon hämndfull bitterhet i sitt sinne mot Hadar, hvilken han fullt och fast trodde om att ha dragit detta elände öfver honom.

“Jag vill träffa Hadar,” sade han åt Lennartsson, som

enträget sökte afråda honom därifrån, emedan Mannerskölds hälsa ännu icke var att bygga på.

“Vägen till Svartsjö är ganska lång.”

“Vore den dubbelt längre, så måste jag se och tala med honom,” svarade Mannersköld så bestämdt, att någon invändning däremot ej var möjlig.

I en bekväm vagn for han också med Margareta och Elfva en timme därefter till Svartsjö häkte. Ingen talade mycket under vägen dit, hvar och en satt försänkt i sina tankar. Endast en och annan gång sökte Elfva Margaretas hand och tryckte den ömt, som om det varit hennes egen moder, ty ingen deltog så djupt i hennes sorg, som Margareta, hvilken i själfva verket alltid varit för henne i moders ställe.

“Vi äro framme,” sade ändtligen Margareta, då vagnen stannade utanför länsmansbostället.

“Hvar kan Hadar finnas? Hvar har man varit nog grym att inspärta honom?” utbrast Elfva och såg bort åt den rödmålade byggnaden, hvilken hon visste vara tingstugan.

Fjärdingsmannen kom just nu ut därifrån och ställde sig på förstugobron, nyfiken att se hvilka de voro, som kommo åkande. Då han blef varse brukspatron Mannersköld, lyfte han vördnadsfullt på mössan och gick fram för att höra, om han kunde vara till någon nytta.

“Träffas länsmannen?” frågade Mannersköld.

“Han är uppe hos fången. Jag skall säga till, att herr brukspatronen vill råka honom.”

“Gör det!”

Men innan fjärdingsmannen hunnit taga ett steg, för att fullgöra detta uppdrag, kom länsmannen.

“Det var en stor öfverraskning, att se herr brukspatron här,” yttrade denne artigt hälsande. “Kanske vill ni först stiga in till mig, innan ni träffar herr löjtnanten, ty jag kan förstå, att detta är ert ärende.”

“Ni gissade rätt, jag har kommit hit för att få tala med min gudson. Hvarför häktade ni honom, herr kommissarie? Var det då alldeles oundvikligt?”

“Ja, Gud gifve jag inte hade behöft göra det! Ni vet ej, hvad det kostade på mig....”

“Men hade han ej kunnat få vara på fri fot tills han blifvit kallat till tinget, då man vid förhöret fått utröna, om han var skyldig att träda i häkte?”

“Under andra omständigheter, herr brukspatron, hade detta möjligen kunnat gå för sig, men bevisen mot honom voro för svåra. Jag måste göra min plikt . . . han hade ju kunnat rymma.”

“Men om han hade gifvit er sitt hedersord på att inställa sig vid tinget?”

“Så hade jag dock ej vågat lita därpå.... ni förstår....”

“Ja, jag förstår,” Mannersköld klappade länsmannen på axeln, ni har endast fullgjort er skyldighet, men sök åtminstone att mildra den olyckliges belägenhet!”

“Jag söker att göra det så mycket jag kan.”

“Låt mig nu få träffa honom, nu genast! Jag vill tala med honom ensam.... Stanna du, Elfva, hos Margareta, tills turen kommer till dig.”

Margareta och Elfva blefvo insläppta i tingssalen, där de sjönko ned på en af bänkarne, som stodo utmed väggen, medan Mannersköld gick uppför trappan till fångrummet, hvars dörr var väl tillbommad.

Då Mannersköld inträdde till fången, stod denne vänd mot fönstret, liksom försänkt i bön.

“Hadar!” ropade Mannersköld sakta, sorgset.

Vid denna röst vände sig den unge mannen hastigt om. Af en mäktig ingifvelse sträckte han ut armarne mot gudfadern, men i nästa ögonblick lät han dem åter sjunka ned.

“Hadar,” Mannersköld gick fram till honom, “hur skulle jag väl kunna ana, att jag en gång skulle få se dig i denna belägenhet! . . .”

“Hade ni gjort det, skulle ni säkert aldrig tagit mig ifrån min moders dödsbädd, för att låta uppfostra mig som er son,” svarade Hadar med bitterhet. “Ja, det hade varit vida bättre, om ni aldrig gjort det, vida bättre, om jag fått förblifva i min fattigdom. All denna sorg hade då varit besparad . . .”

“Du har rätt, men jag vill inte öfvergifva dig, Hadar; jag lofvade din moder det i hennes dödsstund. Du skall fly härifrån . . . vi skola uttänka en plan därtill,” tillade han, hviskande, i fall någon lyssnare funnes i närheten. “Se här,” han tryckte en större sedelbundet i gudsonens händer, “tag emot . . . med detta kan du komma långt bort . . . till ett främmande land . . .”

Hadar släppte pänningarne i golfvet med en rörelse, som om de hade bränt honom.

“Aldrig, aldrig skall jag fly! Det må den brottslige göra, men ej den oskyldige,” sade han stolt, föraktfullt.

“Den oskyldige, ja . . . men du vill väl ej inbilla mig, Hadar, att du ej har någon skuld i Louisons död? Envisas ej längre, bekänn . . . och jag skall försöka att förlåta dig för din kärleks skull till henne . . .”

“Min kärlek till henne!” utbrast Hadar nästan ursinnig. “Mitt hat, vill ni väl säga, ty jag har hatat henne allt sedan den stunden . . .” han tystnade och sänkte hufvudet.

“Fortsätt! Sedan den stunden, sade du? Hvilken stund?”

“Jag vet ej, om jag bör yppa det för er, älskade gudfar,” han fattade Mannerskölds hand, den han tryckte till sina läppar. “Jag tänkte en gång göra det; men det vore ju att förorsaka er kanske större smärta, än den ni redan lider, ty ni älskade henne så högt, så uteslutande . . . jag vet det.”

Mannersköld drog en djup suck.

“Ni skulle dessutom ej tro mig,” fortfor Hadar, “ty ni trodde så blindt på henne.”

“Ingen kan rubba min tro på Louison,” svarade Mannersköld lugnt, “men om du på något sätt kan befria dig från misstanken att ha begått detta brott, så försök . . . jag vill gärna lyssna till dig.”

“Ack, hvad tjänar det till!” Hadar strök sig öfver pannan och fästade sina ögon på gudfadern. “Hur kan ni väl tro mig om att ha mördat denna kvinna, och på detta rysliga sätt?”

“Svartsjukan, Hadar . . .”

“Ni tror då fullt och fast, att jag älskade Louison?”

“Hon har själf sagt det . . . kan jag väl tvifla på hennes egna ord?”

“Nej, ni tviflade lika litet på hennes ord, som på hennes kärlek, och likväl . . .”

“Likväl?”

“Älskade hon er inte, gudfar.” Hadar kunde nu ej taga sina ord tillbaka.

Mannersköld ryckte till. Hans ögon flammade och i nästa stund grep han om gudsonens axlar och skakade honom häftigt.

“Det fattades blott detta af dig, för att gifva mig dödsstöten. O, Hadar,” han släppte den unge mannen, “du har lönat mina välgärningar mot dig med förbannelse!”

“Om ni visste, hvad det smärtar mig att se er sorg. Men var en man . . . jag tager Gud till mitt heliga vittne, att jag inte med en osanning vill kränka hennes minne. Men, gudfar, hon var ej värdig en redbar mans kärlek, ty hennes hjärta var långt ifrån er. Jag trodde aldrig, att jag skulle nödgas yppa detta för er, men omständigheterna tvinga mig därtill. Jag skulle ju annars låta er för alltid förblifva i den ohyggliga misstanken, att jag vore mördaren. Nej, nej, därtill älskar jag er för högt, min tacksamhet mot er för stor,” och han sjönk på knä för gudfadern och grät bittra tårar.

“Stig upp, Hadar! Jag önskar ingenting högre, än att du vore oskyldig; men ack, hvad skall jag väl tro, då så många bevis finnas för din brottslighet?”

“Gud skall en gång uppenbara alltsammans, jag förlitar mig på det.”

“Men sök ej att nedsätta Louisons minne hos mig! Hon älskade mig inte, påstår du? På hvad grund vågar du komma fram med någonting sådant? Hvem skulle hon då ha hållit kär?”

“Ingen . . . jag tror inte, att hon älskade eller kunde älska någon annan än sig själf. Om hon hade något tycke, så var detta endast en nyck, ett infall af hennes passion, för att få alla män att tillbedja sig. Det var er rikedom, gudfar, hon ville åt, ty hon var en njutningslysten kvinna och älskade väl-

lefnad och grannlåt till galenskap. Ni märkte ingenting, ty ni var förblindad af er kärlek, men jag såg allt detta . . . Glöm därför henne, som har hopat så mycken sorg och elände öfver oss!"

"Du vågar säga allt detta till mig." Mannerskölds ögon antogo ett hotfullt uttryck. "Ja, ja, Louison hade rätt, du älskade henne . . . du hatade henne för att hon försmådde dig!"

"Hon försmådde mig!" Hadar skrattade, men det var icke ett lättsinnigt, hånande skratt, utan ett doft, klanglöst, och som var uttryck af en djup förtviflan. "Nej, det var hon, som förföljde mig med sin kärlek, hon som bedrog er, för att få vara i min närhet, oaktadt de förebräelser jag gjorde henne för hennes falskhet mot er, gudfar."

"Antag att du talar sanning," afbröt Mannersköld med skälfvande stämma, "och du skulle ha kunnat motstå hennes behag, hennes skönhet, hennes strålande ögon, dessa som skulle kunnat göra hvilken man som helst hufvudyr!"

"Ja, jag kunde motstå all denna satans frestelse, ty hon var en ond ande i kvinnoskepnad. Jag föraktade henne . . . jag stötte henne bort — och från den stunden svor hon mig hämnd. Hon har lyckats . . ."

"Mätte tungan stelna i din mun! Håll . . . inte ett ord mera . . . min förbannelse följer dig, hvarthän du än vänder dig i världen."

"Evide Gud, det var ju det jag visste! O, hvarför sade jag allt detta . . ."

"Ja, hvarför kränker du hennes minne? Ingen makt i världen skall slita henne ur mitt hjärta . . . jag tror på hennes oskuld som på den Gud, inför hvilkens ansikte hon nu trädt."

"Lyckliga tro!" suckade Hadar. "Ja, det var grymt af mig att beröfva er den. Men den dag skall en gång randas, då ni skall erkänna, att jag talat sanningens språk. Ni skall då förgäfvets kalla på mig, ty all ånger här i lifvet kommer vanligen för sent. Den kommer sällan förr än man hunnit sprida ett obotligt fördärf omkring sig."

"Du ämnar kanske komma fram inför rätten med denna

djävulska historia, som du hopspunnit, för att rädda dig själf från straff?"

"Nej, jag skall tiga . . . det skall förbli en hemlighet emellan er och mig. Detta vare mitt offer för allt det goda jag och min syster åtnjutit af er."

Hadar yttrade detta så lugnt och undergifvet, att blotta tonen i hans röst borde ha öfvertygat Mannersköld om hans oskuld, men hans försök att rubba gudfaderns kärlek till den döda Louison hade gjort denne blind och döf för allt. Detta blott stärkte Mannersköld ännu mera i hans tro på Hadars brottslighet, och han vände sig med afsky bort från honom.

"Jag hade velat göra allt för dig," sade han lågt, "men du har skjutit undan den räddande handen. Skyll dig nu själf för följderna! Du får hjälpa dig själf . . ."

"Gud skall hjälpa mig!" svarade Hadar endast.

"O, Hadar, förkasta inte gudfars bistånd!" ljöd Elfvas röst ifrån dörren, som hade blifvit öppnad för henne. Hon kunde ej vänta längre och hade hört de sista orden.

Margareta stod bakom henne, blek och upprörd öfver att träffa den unge mannen i detta rum, där så mången usling hade dvalts.

"Fly!" Elfva slog sina armar omkring broderns hals. "Fly . . . jag skall följa dig till världens ända!"

"För Guds skull var tyst, Elfva, om vi någonsin mera skola få träffa honom," varnade Margareta.

Men fjärdingsmannen, som stod i trappan, hade redan hört hvarje ord och ämnade i sinom tid frambära dem för vederbörande.

"Älskade syster," han kysste Elfva ömt på pannan, "den brottslige flyr, ej den skuldfrie. Bed för mig . . . något annat kan du ej göra. Vårda henne, öfvergif henne inte för min skull," han lade den unga flickans hand i gudfaderns, "mot henne behöfver ni ej känna någon bitterhet."

"Nej, Hadar, det vore illa af mig," svarade Mannersköld, "att låta den oskyldige lida för den skyldige. Hvad jag varit för Elfva, det är och förblir jag."

"Tack, ni är ändock ädelmodig," hviskade Hadar, "och

en gång skall ni tänka annorlunda om mig. O, måtte det ej vara långt till denna stund!"

Därpå tog han Margaretas händer och tryckte dem ömt.

"Du tror på min oskuld, tant Margareta, och din tro skall ej komma på skam. Farväl, vi kanske aldrig träffas mera... Tack emellertid för all din ömma omvårdnad om mig. Min moderliga vän, välsigna mig och jag skall med mera mod gå till mötes den svåra kamp, som förestår mig."

Margareta lade sin hand på hans böjda hjässa och uttalade en sakta bön till Gud om nåd och förbarmande.

Ännu en gång tryckte Hadar systemen till sitt hjärta, innan han åter blef ensam.

Med tunga steg och hårdt bultande hjärta lämnade Mannersköld häktet.

"Att vilja kränka hennes minne," upprepade han gång på gång, "det röjer ett förhärdadt sinne. Måtte han komma till ånger och bekännelse, ty hvem annan än han kunde ha mördat Louison?"

"Hvilken annan än en fiende till henne," skulle Hadar ha svarat, såsom han förut tänkt, "ty Louison måste haft en sådan." Han kunde också ha tillagt:

"I denna kvinnas lif måste ha funnits någon mörk hemlighet, som kanske aldrig skall bli uppenbarad. Säkert var hon inte den hon utgaf sig vara, denna okända främling, som gudfar förde hem som sin trolofvade. Hennes oroliga lefnads-sätt, hennes oupphörliga jäktande efter förströelser, hennes omåttliga slöseri, allt vittnade om, att hon hade ett samvete att söfva till ro. Dömer jag rätt? Endast du, Fader där-
ofvan, vet det," suckade han med blicken riktad mot det
mulna himlahvalfvet.

VIII.

Ett sista farväl.

Hadar var fri.

Ja, han var fri, emedan alla de bevis, som funnos emot honom, dock icke voro tillräckliga för att fälla honom emot hans eget ihärdiga nekande. Domaren hade på de ting, som hållits, uppbjudit all sin skarpsinnighet för att försöka snärja fången och bringa honom till tvetalan, men allt hade varit förgäfvets. Lika fruktlöst hade han sökt pressa ur Hadar, till hvem det bref var ämnadt, som hade hittats i skrifbordslådan, samt hvarför han hade föregifvit sig vara illamående, för att kunna aflägsna sig från bröllopet. Detta förutsatte ju, att han haft något mål för sin nattliga ridt. Men oaktadt alla bemödanden lyckades det ej domaren att få någon klaf till dessa gåtor. Först teg den anklagade, sedan svarade han, att han aldrig skulle förråda, hvem den "vännen" var, till hvilken brefvet hade skrifvits, fastän det ej blef fullbordadt och afskickadt. Han ville ej säga detta, emedan han ej ville, att denne vän skulle lida oskyldigt, som han själf, och få sitt hederliga namn fläckadt genom att blifva anklagad som hans medbrottsling. Och om man icke ville tro hans förklaring, att han ridit i timmar utan något mål, endast för att skingra en olidlig hufvudvärk, så finge man göra, huru man ville.

Det fanns endast några få, som trodde på Hadars oskuld, och dessa voro hans syster, Margareta och torparfolket på Sunda. De öfriga misstänkte honom för att vara, om icke mördaren, åtminstone delaktig i det hemska dådet.

Friheten återgafs honom emellertid och han fick lämna häktet. Han "ställdes på framtiden," såsom det heter, och rättegången skulle åter upptagas, ifall några ytterligare upplysningar kunde vinnas. Han var således visserligen fri, men brännmärkt för hela sitt lif. En mörk misstanke klibbade fast vid honom, och denna fläck kunde icke aftvås, förrän den verkliga gärningsmannen blifvit uppdagad. Därtill fanns knappt en skymt af hopp, åtminstone efter mänskligt sätt att se.

Den bana, på hvilken Hadar redan rönt så mycken framgång genom sin duglighet, sitt uppförande och sin redbara karaktär, var nu för alltid stängd för honom. Alla hans forna vänner och kamrater voro liksom bortblåsta. Ingen af dem kom för att trycka hans hand, beklaga hvad han lidit och lyckönska honom till att ändtligen åter vara på fri fot. Nej, om de någon gång sågo Hadar, låtsade de ej igenkänna honom, utan vände honom ryggen eller gingo honom kallt förbi.

Så fick också han erfara, att vänskap finnes till blott under medgångens och lyckans dagar, men sällan eller aldrig under sorgens och motgångens. Det lände honom till ringa tröst, att han ej var ensam om denna bittra erfarenhet, att millioner före honom hade rönt och millioner efter honom skulle röna detsamma, ty sådana äro människorna, med få undantag, och sådana skola de förblifva, till dess den lilla planet, på hvilken fällas så många tårar och utöfvas så mycken grymhet, genom någon katastrof går sin undergång till mötes, förtäres af sin egen inre eld, eller på annat sätt försvinner ur den omätliga rymden.

Ensam i världen stod nu den tjugufyraårige mannen, med förstörd framtid och fördömd af alla. Hvad skulle han taga sig till? Att öfvergifva sitt fädernesland var naturligtvis hans enda utväg. Om han verkligen varit brottslig, skulle detta straff ha varit tillräckligt för honom, ty han hade en stark fosterlandskärlek och skulle ovilkorligen komma att marteras af hemlängtan. Men trots alla de olyckor, som hade störtat öfver honom, lät han sig ändock icke förkrossas. Han trodde fullt och fast, att hans oskuld en gång skulle läggas i dagen, ehuru föga utsikt nu fanns därtill; han ägde en stark förtröstan på Gud, som väl pröfvar, men aldrig öfvergifver någon, allra minst den, som sätter sin lit till honom.

“Hvarför skall jag lida allt detta?” kunde han visserligen sucka, men det var liksom en inre stämma ropade i hans hjärta: “Det är till din egen nytta! Lid, du skall finna upprättelse, ty därigenom att du misstänkes, invaggas den skyldige i en sådan säkerhet att bli oupptäckt, att han skall glömma all försiktighet och slutligen förråda sig själf.”

Hoppet öfvergaf således icke Hadar, det välsignade hoppet, som blef hans ledstjärna under kampen för tillvaron.

Det var på själfva julaftonen, han hade blifvit frigifven. Han var på väg till hemmet, det en gång förr så kära hemmet på Kaggeholm, där Mannersköld numera vistades, emedan han ej ville se ens skymten af Stafsund, där han hade förlorat sin brud. Den tusenåriga eken blef på hans befallning nedhuggen till bränsle, som sedan lämnades till fattigstugan på Ekerö. Alla spår skulle sopas igen efter det hemska mordet — kunde blott den olycklige mannen utplåna det ur sitt eget minne!

Då Hadar nalkades Kaggeholm, lät han åkdonet stanna i början af allén, för att så obemärkt som möjligt kunna närma sig sitt forna hem. Det var just vid samma tid och kanske samma timme, som han fordom plägade sitta denna högtidsafton i hemmet jämte gudfadern och den älskade systemen, glädjande sig åt julgranen, hvilken kläddes och tändes för Elfvas skull. Ack, var det sig likt därinne i den stora byggningen, från hvars båda fönsterrader ett svagt ljussken trängde ut i kvälldunklet?

Han stannade innan han gick öfver den snöhöljda gårdsplanen, stannade och såg upp mot det stjärnklara fästet, där vintergatan lyste. Hur mången gång hade icke han och Elfva tillsammans skådat upp mot dessa myriader ljuspunkter, hon lyssnande till deras namn, han undervisande och förklarande! Aldrig, aldrig skulle denna lugna, lyckliga tid komma tillbaka, det kände han i detta ögonblick, blefve hans lidande än utplånadt! Hvad som var förgånget, skulle aldrig mer kunna upprepas så, som det en gång varit, ty sådan är livets förgänglighet.

“Ja,” sade han sakta för sig själf, “lyckan liknar en sällsynt, ömtålig blomma. Den minsta hårda vind bräcker dess stängel, afsliter dess sköra blad och strör dem skoningslöst omkring.

Han gick med långsamma steg fram till byggningen, utan att möta någon af tjänstefolket. Han öppnade den tunga ekporten och trädde in i förstugan, som upplystes af en i taket

hängande lampa. Ingen hörde honom, ingen dörr öppnades heller under den stund han stod stilla och lyssnade.

“Hur skall jag bli emottagen?” tänkte han. “Men jag har ju inte kommit för att stanna kvar i detta hem, hvars lycka min välgörare tror, att jag har sköflat; jag har blott kommit för att taga afsked af min syster, af tant Margareta och gudfar, om han vill . . .”

Han närmade sig en dörr till höger i förstugan och öppnade den. Ingen fanns i det upplysta rummet. Han gick in i rummet näst intill. Ljudet af hans steg förtogs helt och hållet af de tjocka golfmattorna. Icke heller där syntes någon till. Han tyckte, att luften därinne var tung och tryckande. En ängslig tystnad rådde öfverallt, och det på denna kväll, då han varit van att finna idel munterhet och glädje.

Nu stod han utanför salongsdörrarne. Han höll redan handen på låset, men häjdade sig. Han hade hört ljudet af en röst, en kär stämma, som kom hans hjärta att klappa häftigare och hans ögon att tåras. Det var Margareta, som läste högt och klart; hon läste detsamma, som hon alltid hade läst på denna högtidskväll, nämligen om Frälsarens födelse och de tre vise männen, som funno Gudabarnet i krubban, dit vägledde af den underbara stjärnan på himlen. Huru många gånger hade ej han och Elfva lyssnat till den heliga historien; han mindes huru han som liten gosse hade stått bredvid systemen, och, liksom hon, hållit händerna sammanknäppta, stått i den strålände ljuskretsen från den granna, höga julgranen, hvars brokiga ljus först hade blifvit tända. Han krossade nu en tår i sitt öga och stod kvar utanför dörren till dess Margareta hade slutat att läsa. Då öppnade han dörren sakta, nästan ljudlöst. Men de hade redan hört honom, gudfadern, Margareta och Elfva, som sprang upp med spänstigheten af en fjäder.

“Hadar!” utropade hon, störtade fram och kastade sig högt gråtande i hans armar.

Hadar tryckte henne häftigt mot sitt bröst, kysste hennes panna, hennes kinder, och höll sin hand länge på hennes ljus-

lockiga hjässa. Därpå sköt han henne sakta ifrån sig och gick fram till Margareta, som hade rest sig från sin plats.

“Välkommen . . . O, Hadar, måtte du ha kommit i en välsignad stund!” utbrast hon och öppnade sin famn.

“Ack, så stöter du mig inte bort, du min andra mor!” sade han och sjönk till hennes hjärta.

“Aldrig, Hadar, aldrig skall jag göra det!”

Därpå vände sig Hadar till gudfadern, som af öfverraskning ännu ej kommit sig för att yttra ett ord.

“Förlåt mig,” sade Hadar sakta, underdånigt, “att jag vågar komma hit på denna kväll. Men jag har ej kommit hit för att stanna, ej för att bedja er tro på min oskuld, ty jag har öfverlämnat min sak åt Gud. Jag har endast kommit för att taga ett sista farväl af min syster, af Margareta och af er, älskade gudfar. O, ni kan ej förneka mig det . . . ni kan ej visa mig bort!

“Nej, Hadar,” sade Mannersköld rörd, “du har rätt, jag kan ej förneka dig att taga afsked af ditt hem.”

Hadar blickade dystert omkring i den stora salongen, där Louisons tärnor så gladt hade samlat sig, väntande på henne, som kom i sin rika bruddräkt, och som hade stannat på tröskeln i dörröppningen midt i purpurskimret från de röda gardinerna, som just i den stunden belystes af middagssolens bländande ljus. Hur mycket hade icke sedan händt, hur mycket på den korta tiden af blott några månader!

“Hvart ämnar du dig härifrån?” frågade Mannersköld.

“Jag kan ej säga det bestämdt i denna stund, men ni skall aldrig behöfva frukta för att blifva oroad af mig, gudfar.”

“Du öfverger mig då, Hadar?”

Det var Elfva, som yttrade detta och skyndade fram.

“Jag är själf öfvergifven, Elfva, jag kan ej vara dig till något stöd, men väl till sorg och bedröfvelse, om jag skulle stanna. Skuggan af min skam och min vanära skulle alltid falla på dig, om jag stannade vid din sida.”

“Jag skall då aldrig mera få se dig här i lifvet?” stora tårar rullade ned öfver hennes kinder.

“Jo, Elfva,” han drog henne lidelsefullt intill sig, “det hoppet får du inte förlora: jag skall komma, då min stund är inne, det vill säga, då min oskuld blifvit uppenbarad inför hela världen. Till dess skall det gå mig väl i en annan trakt i världen än denna.”

“Du gör klokast, Hadar, om du sätter detta beslut genast i verkställighet,” inföll Mannersköld, som kände djupt medlidande med sin gudson, om han ock ej trodde på hans oskuld. “Res, res långt härifrån, till en annan världsdel, dit ej ryktet hunnit . . . Jag vill gifva dig medel därtill, ty utan pänningar kan du ingenting företaga.”

“Aldrig, gudfar, aldrig skall jag mottaga ett öre af er, så länge ni hyser en misstanke om min brottslighet,” svarade Hadar med stolthet. “Jag skall söka att hjälpa mig med de pengar jag har hopsparade. Det är ej mycket, det är sannt, men mången har haft mindre och ändå kommit fram i världen. Jag kan försaka, jag kan umbära . . . och fattas mig någon gång bröd, så skall jag inte duka under för det.”

“Hvilken stark själfförtröstan!” hviskade Margareta till sig själf. “Gud skall icke öfvergifva honom.”

“Du stannar väl öfver natten på Kageholm, Hadar?” sporde Mannersköld, som förstod, att det ej lönade mödan att erbjuda honom någon hjälp.

“Nej,” svarade Hadar, “nej, jag hvilar inte under ert tak, gudfar, med misstanken att vara er hustrus mördare. Tack för ert ädelmod, era försonliga känslor, men jag mottager intet offer af er. Farväl,” han fattade Mannerskölds hand, den han tryckte flera gånger, “farväl . . . vi skola återse hvarandra.”

“Nej, Hadar, du får inte gå, inte skiljas från oss på detta sätt,” bad Elfva, utbristande i häftiga snyftningar.

“Håll honom inte kvar, Elfva,” sade Mannersköld strängt. “Din bror vet hvad han gör.”

Elfva släppte Hadars hand.

“Men du skrifver väl till mig, Hadar, så att jag vet, om du lefver eller är död?”

“Jag lofvar, att du skall få underrättelse om mig, kära syster. Farväl,” han fattade Margaretas hand.

Han sade ingenting vidare, men hans ögon uttryckte mer än alla ord.

Han lämnade hastigt salongen och gick upp på sitt rum, för att packa in några viktigare saker, som han ej ville skilja sig ifrån och som han ovilkorligen behöfde. Då han höll på med detta, inträdde Margareta till honom.

“Ack,” suckade hon, “inte kunde vi ana, att vi en gång skulle få upplefva en sådan julafton.”

“Nej, vi kunde det icke, tant Margareta. Men det är väl, att människorna ej kunna skåda in i framtiden.... vi hade då aldrig någon gång kunnat vara lyckliga.”

“Du har rätt, Hadar, det är väl, att så är förhållandet. Se här,” hon tryckte en plånbok i hans hand, “det är alla mina besparingar, Hadar; det är några tusen riksdaler, som jag haft insatta i en bank, men som jag tagit ut, ty jag visste, att du skulle komma att behöfva dem. Säg inte nej, mitt älsklingsbarn, tag emot, som om gåfvan vore från din egen mor.”

“O, tant Margareta, jag kan ej säga nej, ty jag läser i dina ögon, att det skulle förorsaka dig lidande. Tack! men jag mottager pänningarne blott såsom ett lån . . . ärligt skola de komma dig tillbaka. Var ej ängslig för min skull . . . det skall nog gå mig väl!”

“Gud gifve, att du spådde sannt!”

Och så togo de ett innerligt afsked af hvarandra.

Det var en sorglig julafton på Kaggeholm. Ingen julgran, som strålade och fröjdade Elfva, intet skämt, intet oskyldigt upptåg, som tillföre, inga julklappar hade någon tänkt på. Det var i stället suckar, tårar, ångest och böner.

Ingenting, icke ens den vildaste storm och snöyra, skulle förmått Hadar att under närvarande förhållanden stanna öfver natten på Kaggeholm. Så mycket mindre nu, då vädret var ganska behagligt. Det var visserligen något kallt, men luften var frisk och lätt att inandas och snön knarrade på marken under Hadars raska fotsteg. Han ville icke ens begagna sig

af den häst, som erbjudits honom. Han föredrog att gå och han bar själf i handen en liten nattsäck, innehållande några kära minnen samt en omgång kläder. Resten af hans garderob, med undantag af uniformen, skulle skickas till honom på ett uppgifvet hotell i Stockholm.

Så gick han nu ut i världen, en oviss framtid till mötes. Hur annorlunda hade icke denna framtid hägrat för honom!

Tusen olika tankar och känslor stormade inom honom, där han gick fram på landsvägen i den tysta, stjärnklara kvällen. Stundom vände han sig om och såg bort öfver de snöhöljda fälten, de i rimfrost klädda träden och de i månskenet skimrande kullarne. Ack, alla dessa kära ställen skulle han troget inpräglade i sitt minne! När skulle han återse denna trakt . . . när? En suck stal sig öfver hans läppar, på samma gång en tår bröt fram i ögonvrån. Han gick rastlöst framåt.

Han hade hunnit till slutet af Kaggeholms ägor. I stugan invid den lilla bron öfver det lilla sundet lyste tvänne grenljus på bordet vid fönstret, hvars gardin icke blifvit nedfälld. Några glada barnansikten syntes. Föräldrarne höllo visst på att dela ut små julgåfvor, ty barnen klappade i händerna och skreko af hjärtans fröjd.

“Huru mycket lyckligare än jag är icke detta fattiga arbetsfolk! Jag skulle kunna afundas dem deras frid och glädje,” suckade Hadar och fortsatte sin väg.

Då han nalkades Alby gård, föll det honom in att där söka härberge för natten. Han kände gårdsägaren och hans familj såsom vänliga och gästfria människor, hvilka helt säkert icke skulle visa honom bort från sin dörr, ehuru han af alla misstänktes för att vara en mördare. Han gick in i förstugan och klappade på salsdörren.

Att hans plötsliga uppträdande emellertid skulle väcka öfverraskning var ju helt naturligt, en öfverraskning, som var så stor, att värdfolket på stället icke genast kom sig för att säga något.

“Ja, ni äro mycket förvånade öfver att se mig komma hit och därtill på en sådan afton som denna, det förundrar mig alls inte,” yttrade Hadar.

“Var god och stig in, herr löjtnant,” sade dock slutligen värden. “Vi ha verkligen väntat att få höra af er, sedan ni återfått friheten. Det var ruskigt alltsammans . . . men vi skola ej nu orda därom.”

“Jag kommer från Kaggeholm . . .”

“Från Kaggeholm? Ni stannade då inte kvar där?”

“Min gudfar erbjöd mig visserligen det, men så länge min oskuld inte blifvit uppdagad, så hvilar jag inte under hans tak. Jag är på väg till Stockholm, för att sedan lämna fäderneslandet,” tillade han i sorgsen ton. “Men som jag inte haft lust att gå längre i kväll, tänkte jag, att ni skulle vilja gifva mig härberge här? Dock, är det så, att ni har några betänkligheter därvidlag, så säg bara rent ut . . . jag aflägsnar mig då strax.”

“Gu’bevars, herr löjtnant,” inföll nu värdinnan, “ett rum och en säng skall ni visst få. Sådana hårdhjärtade människor äro vi väl inte heller.”

“Tack,” svarade Hadar hjärtligt, “tack, jag visste nog det. Men jag vill inte störa er julfrojd, det var inte meningen. Jag är dessutom trött och vill gå till hvila så fort jag kan få.

“Se här, var så god och stig in,” värdinnan slog upp dörren till rummet, som låg till vänster bredvid salen.

Hadar gick in. Ingen hade sinne att störa honom. Man lät bädda på soffan, dukade ett godt kvällsbord, som han dock lämnade i det närmaste orördt. Sedan gick han några slag öfver golfvet innan han klädde af sig.

Den natten sof Hadar tämligen lugnt. Tidigt på morgonen vaknade han. Han hörde, huru värdfolket redan hade stigit upp. De ämnade sig “i ottan.” Han klädde på sig hastigt och tog sin nattsäck. Därpå trädde han ut i salen.

“Är ni redan uppe, herr löjtnant? Kanske ni ämnar er till kyrkan, så kan ni få åka med oss?”

“Nej, tack, jag går hellre, men till kyrkan ämnar jag mig inte. Jag vill nu säga er ett hjärtligt farväl. Tack för er gästvänlighet . . . vi torde återse hvarandra i en framtid och, jag vill hoppas det, då under helt andra omständigheter. Tack . . . farväl!”

Nu först märkte han att han stod tätt invid en hög gravsten. (Sid. 89.)

Ingen ville kvarhålla honom.

Det var en kall, frisk juldagsmorgon. Stjärnorna lyste klart öfver den ensamme vandrarens hufvud. Den ena släden efter den andra for förbi honom på vägen. Ingen visste, hvem han var, ty han hade dragit sin pälsmössa djupt ned i pannan.

Han hade ändrat beslut. Han hade först ämnat gå fram till Drottningholm, för att därifrån skaffa sig skjuts till Stockholm, men då han tänkte på att han var känd af alla och hans uppträdande således skulle väcka stor nyfikenhet, slog han detta ur hågen. Han tog i stället af på bivägen till Ekerö kyrka. Han trodde sig vid Asknäs, som ligger där bredvid, kunna få sig en båt och sålunda komma öfver till Vellinge, ty sjön var ännu icke tillfrusen.

Klockljuden från Ekerö kyrka kallade församlingsborna till juldagsmorgonens gudstjänst. Hadar stannade och lyssnade till dess ljud. Ack, när skulle han åter få höra dem? När skulle han åter våga inträda i detta gamla tempel, utan att någon talade om hans skam och vanära? När skulle han våga närma sig alla dessa människor, som kände honom alltsedan han var en tolfårig gosse? Det felades honom visserligen icke mod, men att vara misstrodd af alla, afskydd och kanske fruktad som en mördare, det var ju förfärligt . . . nej, bättre då, att han höll sig tillbaka.

Han gick dock in på kyrkogården, trampade i snön bland grafvarne och lyssnade till orgeln, hvars brusande toner trängde ut till honom genom den öppna kyrkporten. Han firade sin julotta därute bland de döde. Det var icke utan att han kände sig bannlyst ur hela kristenheten, där han stannade med nedböjdt hufvud och sammänknäppta kinder.

Plötsligt öppnade han sina tillslutna ögon. De bländades i första ögonblicket af den hvita snön, som belystes af det starka ljusskenet från kyrkfönsterna. Nu först märkte han, att han stod tätt invid en hög grafkulle, på hvilken reste sig ett kors af vit, slipad marmor. Han hade aldrig förr sett denna graf, han som så många gånger hade varit på Ekerö kyrkogård. Han borde ha anat, hvem denna graf tillhörde,

men han gjorde det icke. Och därför böjde han sig fram, för att läsa det namn, som stod inhugget på korset med stora gyllene bokstäfver. Han studsade tillbaka, bleknande, skälfvande.

“Jag kunde ha gissat detta,” mumlade han. “Det är Louisons graf . . .”

Och han skyndade bort därifrån. Detta namn följde honom länge. Han såg så tydligt framför sig den kalla hvita marmorstenen med de glänsande bokstäfverna:

LOUISON MANNERSKÖLD.

Då han kom ned på Asknäs' brygga, fann han där flera båtar. Skulle han taga en, utan att begära tillstånd att begagna den? Nej, då skulle man ju strax lägga honom detta till last och uttyda det till det värsta. Han fick då i samma stund se en halfvuxen gosse komma ned till bryggan.

“Skulle du vilja ro mig öfver till Vellinge?” frågade Hadar. “Du skall bli rikligt ersatt för besväret.”

Gossen hade ingenting däremot. Han skyndade efter åror, gjorde båten klar och Hadar tog plats på baksätet. Icke ett ord växlades emellan dem. Hadar satt tyst och såg, huru han alltmera aflägsnade sig från Ekerö strand, såg, huru kyrkofönsterna lyste och huru ett och annat ljus tindrade fram i någon stuga eller herrgårdsbyggning.

Båten lade slutligen till vid Vellinge brygga. Men innan Hadar hoppade i land, vände han sig om och sträckte ut händerna samt vinkade ett afsked.

“Ett sista farväl, du härliga, tjusande Ekerö! Måtte jag snart få återse dina fält, dina skogar och dalar!”

Därpå betalade han gossen till dennes stora belåtenhet.

Tyst sköts båten åter ut i vattnet och ljudet af årornas jämna plaskande hördes allt mera dö bort.

“Hm,” tänkte gossen och blickade tillbaka mot Vellinge. “nog vet jag, hvem det var jag rodde, jag kände nog igen löjtnanten på Kaggeholm. Hu . . . att ha setat så här ensam på öppna sjön med en mördare!”

En ljus, bred stimma grydde i östern, då Hadar begaf sig från Vellinge till Stockholm. Han hade lyckats få hyra en häst och släde af arrendatorn vid kvarnen. Nog hade man känt igen honom, ty hvem kände icke Mannerskölds gudson rundt omkring i denna trakt, men man trodde det vara bäst att låtsa, som han vore en främling. Körsvennen yttrade heller ingenting, som antydde, att han visste, hvem Hadar var. Så godt var det, tänkte denne, men det skar honom djupt i själen, att han icke mött någon, som visade honom samma aktning, som han förr varit van vid. Således trodde då alla, att han var en stor brottsling.

“O, min Gud, när skall väl denna börda lyftas ifrån mig?” suckade Hadar i sitt hjärta. “Har då mitt förflutna lif varit syndigare än alla andras, efter som min pröfning blifvit så hård? Och jag, som var så lycklig ända till den stund denna främmande kvinna trädde in i vår krets! Förbannelsen följde henne i spåren . . .”

Så tänkte han på den dagen, då Mannersköld tog honom från moderns dödsbädd, ledde honom vid handen och på samma gång lyfte upp på armen hans lilla tvååriga syster.

“Från detta ögonblick skall jag vara för er båda i faders och moders ställe,” hade han sagt och kysst dem. “Om det går för dig väl eller illa här i lifvet, Hadar,” hade han tillagt, “så skall jag aldrig öfvergifva dig.”

Mannersköld hade också troget hållit sitt löfte, fastän han i sin förtviflan handlat oförsiktigt, då han så öppet anklagat Hadar att vara orsaken till Louisons död. Men Hadar förlät honom, ty Mannersköld skulle aldrig ha gjort detta, om ej så stora bevis hade funnits för gudsonens brottslighet.

Därefter tänkte Hadar på sina föräldrar och det fattiga hemmet med dem ånga syskonen. Alla lågo de nu förmultnade i grafven. Fadern mindes han som en dyster, fåordig man, nedtryckt af motgångar och bekymmer, modern som en tyst och undergifvit lidande kvinna. Döden bröt syskonringen, länk för länk, till dess de båda stodo ensamma kvar i världen, Hadar och Elfva.

IX.

Återblick.

Det var den 18 November 18. . . Ett vildt oväder rasade öfver Stockholm. Ju längre det led på kvällen, desto mera tilltog stormen i häftighet. Det var, som om alla vindar hade sammansvurit sig för att uppföra en infernalisk balett. Än pepo, än tjöto de, än dånade de som åskan, sopade tegelpannorna från hustaken, sletto portarne från deras hakar, ryckte bort tunga järnluckor från vindsgluggarne och slungade dem fjäderlätt omkring på en betydlig omkrets. Gatlyktorna flämtade och darrade på sina pålar, en och annan till och med krossades, och stora träd inne på gårdarne och på öppna platser, liksom mastspirorna i hamnarne, bräcktes som rör.

Det var tomt och öde på gatorna, ty få kunde värja sig för denna förskräckliga storm, hvars like icke hade försports i mannaminne.

Klockorna i stadens kyrktorn slogo samtidigt tolf. Midnattstimmen var inne.

Plötsligt ljödo midt igenom stormen hastiga klämtslag. De som lyssnade kunde icke misstaga sig därpå.

“Elden är lös!” ropade några röster, och man undrade och frågade hvarandra, hvar detta kunde ha inträffat och hvilka följder en eldsvåda kunde medföra i denna storm och denna tid på dygnet.

Man räknade ängsligt de hemska klämtslagen, som med korta uppehåll följde på hvarandra, och fick så reda på att elden hade utbrutit på norr. Ett starkt, rött sken spred sig nästan öfver halfva natthimmeln och färgade de svarta molnmassorna med ett blodskimmer. De höga, klara lågorna fladdrade genom tjocka rökvirflar, frossade girigt som rofdjurstungor på den gamla, murkna träkåken, som lyckligtvis icke hade några grannar. Det lilla, enstaka huset var beläget i slutet på Roslagsgatan och hade stått där i mer än ett sekel. Ett halft

nedrasadt plank skulle gälla för ett slags skydd, och om man tittade bakom detsamma, fann man där en kåltäppa och en liten tobaksplantag.

Denna kåk hade under de senare åren varit bebodd af en fattig familj, som lifnärde sig af nämnda torftiga kåltäppa och tobaksplantag. Det var man och hustru samt en enda son. Tyst och stilla framlefde de sitt lif, hvilket de med stor möda kunda frälsa från nöden. Ingen visste, huru de hade det därinne bakom de små, solbrända, med pappersremсор hopklistrade fönsterrutorna; man endast gissade, ty något umgänge tycktes den lilla stugans invånare icke bry sig om. Det beställsamma ryktet påstod, att de höllo sig för goda att blanda sig in med "sämre folk" för det granna namnets skull, och att de troligtvis voro af bättre härkomst än man anade. Detta var dock ej någon sanning, ty fastän Mannersköld klingade adligt, så voro de dock ej annat än simpelt arbetarefolk, sådan hela deras släkt hade varit led efter led. En af förfäderna hade fallit på den ideen att ändra namnet, som var mycket vanligt, till det nuvarande, som sedan alltjämt hade bibehållits. Att de voro hederliga, rättskaffens människor, betvivlades af ingen, som kände till dem.

Emellertid fortfor elden att hejdlöst rasa, närd af den starka blåsten. Sprutor voro i full värksamhet, men intet vatten tycktes tillräckligt att dämpa dessa våldsamma lågor, som i stället växte och förökade sig.

En gapande människomassa hade småningom samlat sig, oaktadt det ohyggliga vädret. Nyfikenhet och begäret att se en "grann eldsvåda" trotsade alla öfriga obehag.

"Det blir inte mera kvar af kåken än de rostiga spikarne," spådde man, då endast taket ännu brann.

"Stackars de . . . de ha kanske inte ens sitt lilla bohag brandförsäkradt," yttrande någon.

"De voro för högfärdiga att skrifva någon på näsan de små smulorna de hade. Just lagom för dem, tycker jag," inföll en grönsaksmånglerska. "Madam Mannersköld . . . jo, det låter något, det!" hon satte armarne i sidorna och skratta-

de med full hals, under det hennes raa, elaka fysionomi belystes af elden.

“Tig . . . hur kan man håna olyckan,” sade en äldre man, skuffande henne åt sidan. “Tänk hellre på, om de blifvit räddade undan lågorna. Har någon sett dem?” han såg sig omkring för att få något svar.

“Ja, ja, Mannersköld sprang nyss ut genom dörren och hustrun efter honom.”

“Men pojken då?”

I samma ögonblick kom en välklädd yngling och trängde sig genom hopen, som skyndsamt öppnade sig för honom. Någon hade känt igen honom och ropat, att man skulle maka åt sig.

Denne yngling plägade uppträda vid alla eldsvådor, icke för att blott nyfiket gapa, utan som en räddande ängel. Han hade många gånger trotsat eld och lågor och frälsat flera offer från att bli innebrända. Få voro de, som ej kände åtminstone till namnet unge Gudhiem, en af bokhållarne på Böhme & kompani's kontor.

“Mitt barn . . . min lilla gosse!” hördes plötligt en kvinnoröst ropa, och nu syntes madam Mannersköld springa förtviflad omkring, än sträckande händerna mot det brinnande huset, än slitande sig i håret.”

“I himlens namn, hvad menar du? Du sa' ju att gossen sprang ut, Maria;” det var mannen, som yttrade detta, ångestfullt, och grep henne om båda händerna. “Men lugna dig . . . gossen är säkert här bland hopen. Alarik! Alarik!” började han att ropa.

“Nej, nej, han sprang in igen . . . han ville rädda sina böcker, sina kära skatter . . . han sprang in, säger jag,” och hon slet sig ifrån honom med denna kraft och styrka, som endast en förtviflad moderskärlek kan förläna.

“Är gossen verkligen därinne?” frågade Gudhiem, som hört hvarje ord.

“Ja, han är därinne,” svarade modern. Jag skall rädda honom . . . jag kan det, ty ännu ser jag icke några lågor i rummet. Det är endast taket som brinner, men det kan störta

ned öfver honom. Släpp mig fram bara!" sade hon åt mannen, som åter höll henne fast, rädd att hon skulle rusa in i det brinnade huset.

"Håll henne kvar," ropade Gudheim, hastigt tilläggande: "Var lugn . . . med Guds hjälp skall jag rädda gossen, om han verkligen finnes därinne, — och utan att betänka sig längre, skyndade han in genom den låga dörren."

Modern andades knappast, medan hon väntade. Sekunderna växte till minuter. Hon sjönk ned på sina knän, ångestfullt förbidade att barnet, hennes enda, kära barn, skulle blifva henne återgifvit, lefvande och helbrägd. Det dröjde för länge, tyckte hon, och många med henne.

"Han kommer inte!" kved hon.

"Gud bevara honom . . . han kommer nog," svarade fadern, som själf sökte trösta, fastän han befann sig i lika stor ångest och förtviflan.

Och ynglingen kom tillbaka, till allas glädje och förundran, ty ingen bland de församlade skulle haft mod att trotsa detta rykande eldhaf omkring och öfver sig. Han kom under mängdens jubelrop och skrän, han kom med gossen på sina armar. Han hade funnit honom halfkväfd af rök på knä framför en uppslagen kista, med handen krampaktigt slutet omkring en bok. Han var räddad, tack vare den modige ynglingens uppoffrande människokärlek! Men just som Gudhiem stod i dörröppningen, hvarur en böljande rök började framkvälla, föll en brinnande bjälke ned från taket öfver hans hufvud. En hastig rörelse med handen, och bjälken föll till marken under ett rägn af sprakande eldgnistor.

Modern, som störtat upp med utsträckta armar för att mottaga sitt barn, hade varseblifvit denna tilldragelse. Troende, att gossen blifvit ihjälslagen eller illa bränd, miste hon medvetandet och dignade ned. Men gossen hade undgått faran . . . gnistorna i hans kläder kväfdes skyndsamt af räddaren, som däremot själf hade råkat illa ut. Halfva delen af hans ansikte samt hans vänsta öga voro skadade, men knappast kännande sin egen smärta, hastade han fram och lämnade den sanslöse gossen åt fadern. Därpå, utan att lyssna till det be-

undrande sorlet omkring sig eller det medlidande, som högt uttalades omkring honom, ty alla sågo, att han blifvit bränd, skyndade han sig bort mellan folkmassan och försvann.

Tryckande handen mot sitt sårade öga och tyst jämrande sig, ilade han gatorna fram för att uppsöka en läkare.

Då den arma modern vaknade ur sitt sanslösa tillstånd, såg hon sig ligga i ett obekant rum. Man hade nämligen burit henne till närmaste hus, nästan lika torftigt som hennes eget hem.

“Min lille gosse?” ropade hon och satte sig upp, seende sig omkring. “Hvar är Alarik?”

“Han ligger där,” svarade mannen, som satt bredvid henne, väntande på att hon skulle återkomma till medvetande “Han lefver . . . han är endast litet matt och svag.”

“Gud vare tack och lof!” utbrast hon, sjunkande tillbaka mot den kudde, som man hade lagt under hennes hufvud. “Men hvar är hans räddare?” sade hon plötsligt och reste sig åter upp. “Hvar är han, att jag måtte få välsigna honom, att jag måtte få kyssa hans händer, ty han har räddat åt mig det käraste här i lifvet.”

“Vi skola finna honom, Maria, jag vet hans namn och hvar han träffas.

“Då skola vi uppsöka honom i morgon.”

“Det skola vi göra.”

Därpå steg hon upp och gick fram till gossen, ett nioårigt barn, med bleka, fina drag och spensliga lemmar, hennes egen afbild. Hon betraktade honom. Hennes ansikte uttryckte därunder den ädlaste stolthet och renaste glädje, ty ingen kärlek öfverträffar moderskärleken i sann känsla, orubblig ständaktighet och gränslös uppoffring.

“Alarik,” hviskade hon ömt, böjde sig ned och tryckte en sakta kyss på de halföppna läpparne. “Alarik,” upprepade hon och så sjönk hon på knä, knäppte händerna samman öfver barnet och låg länge tyst och stilla.

Hon tänkte i denna stund icke på, att hon hade förlorat sitt hem och allt hvad däruti fanns, ett mångårigt arbetes frukt och sträfvan. Nej, hon tänkte icke på detta, hon tänkte endast

på den stora nåd, Gud hade förlänat henne, då han hade räddat hennes barn från en våldsam död . . . det fanns i detta ögonblick ingenting annat till i världen för henne än den nio-årige gossen.

Fadern stod bredvid. Han älskade nog barnet lika högt, men han var af en mera lugn och stilla natur, och hvad som rörde sig på djupet hos honom, syntes sällan eller aldrig på ytan.

“Maria,” sade han, “vi ha visst skäl att vara tacksamma, men hvad skola vi nu taga oss till med två tomma händer? Vi måste arbeta ännu hårdare än förr, försaka mycket . . . bara du inte tröttnar, Maria?”

“Tröttna . . . aldrig! Nej, aldrig, icke så länge jag eger honom,” svarade hon med en blick full af kärlek på barnet.

X.

Arftagaren.

Anton Gudhiem var en väl uppfostrad yngling. Föräldrarne hade bestämt hans bana till en helt annan, än hvad det blef genom deras hastiga frånfälle. Han hade nyss med stor heder tagit studentexamen, då de plötsligt dogo. Någon behållning fanns ej efter dem, ty de hade ej haft någon enskild förmögenhet, utan mannens lilla lön som ämbetsman hade utgjort deras enda inkomst. Således måste unge Anton sluta sina studier, ty han var dels för blygsam, dels för rättrådig för att skuldsätta sig. Till all lycka hade en af faderns vänner, grosshandlaren Böhme, mycket fäst sig vid den sjutton-årige ynglingen. Han erbjöd honom en plats på sitt kontor som bokhållare, hvilken befattning Anton nu hade innehaft i fyra år. Därunder hade han tillvunnit sig sin principals hela förtroende och tillgifvenhet.

Grosshandlaren Böhme hade aldrig varit gift och var nu vid den åldern, närmare sextiofem år, då man icke gärna mera tänker på att knyta en äktenskaplig förbindelse. Han var en

mycket originell man, full af egenheter, hvilka få förstodo att bättre uppfatta än Anton, hvarföre också denne blef hans förklarade gunstling. Han var i det hela ingen dålig människa — han gjorde tvärtom mycket godt med sin förvärfvade förmögenhet — men han egde ett stort fel, som förblef hufvuddraget i hans karaktär, och detta fel var ombytthet. Hvad han ena dagen omfattade med verklig entusiasm, betraktade han den andra med fullkomlig ligkiltighet. Sådan var han också mot sina vänner, hvarför han egde så få sådane, om ens någon, utom Anton Gudhiem. Endast denne hade kunnat bibehålla sig i hans gunst. Antons afundsmän, och sådane hade han många, men mest bland sina egne kamrater, undrade, på hvad sätt han kunde hålla sig kvar i gunstlingsskapet. Att han var en "krypare," förstås, en "fjäsk" eller någonting dylikt, blef naturligtvis hvad man påstod bakom hans rygg. Men detta var lika litet sant, som världens omdömen i allmänhet plåga vara, ty Anton hade en stolt, själfständig karaktär och hans ädla, varma hjärta tillät honom icke att göra narr af ålderdomen, äfven om den som var skämtets föremål var aldrig så värd att beles.

Då Böhme på morgonen efter eldsvådan fick veta, att hans unge gunstling blifvit svårt skadad under sitt uppoffrande värf att rädda ett människolif, blef han lifligt upprörd.

"Jag älskar honom, som om han vore min egen son," utropade han, "och jag har aldrig tänkt annat än att göra honom till min ende arftagare."

Det var första gången som han direkt uttalat detta beslut, hvilket en och annan förut hade gissat sig till.

Anton Gudheim hade emellertid blifvit så svårt sårad af den brinnande bjälken, att han enligt läkarens förklaring skulle komma att mista synen på det vänstra ögat för hela sitt återstående lif. Han hade således dyrt fått plikta för utöfvandet af sin människokärlek. Och han var dock ännu så ung.

I hvilken tacksamhetsskuld stodo icke Alariks föräldrar till Gudheim, som återgifvit dem deras enda barn helbrädda, men själf fått lida så mycket därför! De visste det också och uttryckte sin tacksamhet på det varmaste sätt, då de dagen

efter olyckshändelsen uppsökte Anton och funno honom sittande tillbakalutad i soffan, med förband om sitt öga. De fattade hans händer, tryckte och kysste dem upprepade gånger under suckar och tårar.

“O, hvad har ni ej uppoffrat för oss, som icke äro annat än ett fattigt arbetsfolk!” sade mannen.

“Ni äro väl inte mindre människor för det,” svarade Anton, med ett melankoliskt leende, “utrustade med känslor lika väl som de rika.”

“Inte alla tala eller åtminstone tänka så, som ni, herr Gudheim.” Det var hustrun som yttrade detta. “Ack, de som ega allt världsligt godt, ha sällan någon tanke för den lidande. Rikedomer alstrar liknöjdhet . . .”

Böhme, som var närvarande, gick fram till henne och lade sin hand på hennes axel.

“Ingen regel utan undantag,” sade han allvarligt. “Se där något för er lille gosses räkning!” tillade han och tryckte en större sedel i hennes hand. “Betrakta det som en gåfva från hans unge räddare. Hvad heter er son?”

“Alarik.”

“Tag då Alarik med er i morgon, så får han själf tacka herr Gudheim och lära känna den, hvars mod och själfuppoffring räddat hans lif.”

Den nioårige gossen fördes följande dag till sin räddare. Från den stunden fanns det knappast någon dag, då han ej besökte Anton, som slutligen började att mycket fästa sig vid honom.

Alarik Mannersköld var ett tyst och stillsamt barn, med ett intelligent uttryck i sitt lilla, bleka ansikte. Hans uppförande var sådant, som om han åtnjutit en bättre uppfostran, än den hans föräldrar i deras torftiga omständigheter kunnat gifva honom. Men detta var helt och hållet moderns förtjänst, som af naturen blifvit rikt utrustad på hufvudets vägnar. Alariks läslust ville fadern däremot helst kvälfva, ty det kunde ju icke inbringa den fattige gossen något, att han hängde näsan öfver boken från morgon till kväll. Men modern hade icke hjärta därtill.

“Han är ju endast nio år,” sade hon åt mannen, “hvad kunna vi fordra af hans späda krafter? Jag skall arbeta dubbelt i stället,” kunde hon ibland tillägga, då hon tog fram en bok, den hon af egna besparingar hade köpt, och lade under gossens ögon, medan hon mycket väl märkte mannens missnöjda blickar.

Det kunde vara oskyldigt att tillfredsställa hans läslust nu,” sade han, “jag medger det, men tag bort hågen sedan, om du kan. Den smak, kärlet en gång har fått, bibehåller det, säger ordspråket.”

Då gossen hörde sådant, sprang han alltid fram och lade sina armar omkring faderns hals.

“Jag skall bli en lika duktig karl som du, pappa, jag lofvar det!”

“Du lofvar det, ja, men håll det också!”

“Han skall nog hålla det, fastän på ett helt annat sätt, än du fattar det,” inföll den ömma modern och klappade sonen sakta på hufvudet. “Allt sedan han blef född, har jag trott, att det skulle bli något af honom med tiden . . . lita på det!”

“Hys inga öfverdrifna förhoppningar, de kunna bedraga dig,” varnade mannen. “Modersögat ser allting liksom genom ett förstoringsglas; du förstår nog, hvad jag menar, Maria?”

“Ja, jag förstår det, Johan; men du skall få se, att Alarik aldrig blir någon fattig och hjälplös stackare. Han är född under en lycklig stjärna, därpå tror jag fullt och fast.”

Emellertid blef Alarik anställd som springgosse på Böhmes kontor. Mellan honom och Anton Gudhiem knöts småningom ett fast vänskapsband, ehuru Alarik då endast var nio år gammal, men Anton tolf år äldre. Omsider började principalen att själf fästa sig vid den läraktige, alltid villige och hurtige gossen. Hon tog honom många gånger hem till sig och roade sig med att ställa på Alarik alla möjliga frågor, hvilka denne klyftigt och frimodigt besvarade. Slutligen kostade Böhme, på honom en god uppfostran, af hvilken han hade all heder. Hvad Alariks håg hufvudsakligen låg åt, var att vinna kunskap i främmande lefvande språk. Detta slog an på Böhme, som själf var en ovanligt skicklig språkkarl.

“Alarik går med stora steg sin framtids lycka till mötes,” sade modern åt gossens far, som måste medgifva, att hvad hon i sin moderskärlek förutsett, nu höll på att fullbordas.

Åren gingo och under deras lopp fick Alarik plats som bokhållare på det stora grosshandlarkontoret, där Anton Gudheim nu var kassör och i begrepp att gifta sig med en ung, älsklig flicka, visserligen fattig på mynt, men desto rikare på kärlek. Alarik, som nu var en vacker, ståtlig yngling, hedrades med att blifva bjuden som marskalk på bröllopet. Allt fastare knöts vänskapsbandet mellan Alarik och Anton. Den senare hade knappast någon tanke, som han ej meddelade sin unge vän, och gaf honom äfven förtroendet af, att principalen sagt honom, att han ämnade i sitt testamente göra honom till ensam arftagare.

“Då Alarik, kan du med tiden bli min kompanjon,” slutade han alltid med, då detta ämne kom å bane.”

Att Anton skulle känna sig lycklig och glad öfver att en gång blifva egare af den Böhmeska förmögenheten, var ju ingenting att undra öfver då han hade en ung älskad hustru och utsikt att få tillökning i sin familj. Detta senare blef honom också beskärdt i riklig måtto, ty hvartannat år välsignades det lyckliga äktenskapet med en arfvinge, af hvilka döden dock ryckte bort alla, undan för undan, utom Hadar, en rask duktig pojke, föräldrarnes förtjusning, stolthet och hela framtida hopp. Tio gossar hade sålunda kommit till världen, då en liten flicka slutligen gjorde sitt inträde. Hon var det elfte barnet och Alarik föreslog därför sin vän att kalla den lilla nykomna Elfva. Då denna händelse inträffade, var Hadar nio år gammal.

Barnets döpelsedag var inne. Faddrarne hade samlat sig högtidsklädda, bland hvilka naturligtvis äfven befann sig Alarik Mannersköld. Han hade varit fadder åt Hadar och Elfva skulle nu bli hans gudbarn.

Den gamle Böhme, som nu hade uppnått sina åttiofem år, hedrade den högtidliga akten med sin närvaro. Just då prästen hade kristnat barnet, syntes den silfverhvite gamle plötligt vackla, och innan någon hann fram för att stödja honom,

sjönk han liflös ned mot golfvet. Då man upplyftade honom, var han död. Det var så mycket mera upprörande, att denna händelse skulle inträffa just vid denna fest, till hvilken alla hade infunnit sig i glad sinnesstämning.

Dagen efter Böhmes begrafning skulle öppnandet af testamentet försiggå. Man visste ju, hvem som var arftagare, och man krusade därför mycket för Anton Gudhiem, som i tysthet välsignade den bortgångne, som så välvilligt hade tänkt på hans framtid, ehuru Böhme på det sista året aldrig hade talat om sina arfangelägenheter. Anton tryckte sakta Alariks hand, då det stora sigillet bröts på konvolutet, hvaruti testamentet låg inneslutet. Uppläsandet började med högtidlig röst af en saksförare, hvilken hade varit Böhmes mångåriga affärsbiträde och som ovilkorligen på förhand visste hvad det viktiga papperet innehöll, ehuru han aldrig talet därom med Anton eller ens antydtt något om denna sak. Öfverraskningen hos de närvarande vittnena blef emellertid mycket stor, då testamentets innehåll blef känt. Med undantag af några mindre donationer åt den aflidnes trotjänare, tillföll nämligen hela den efterlämnade förmögenheten — Alarik Mannersköld.

Det blif alldeles tyst i rummet, en tystnad, som ej afbröts på flera minuter. Stor var den häpnad, som bemäktigade sig alla.

”Det måsta vara ett misstag . . . ni har sett orätt . . . ,” det var Alarik som yttrade detta, och han böjde sig ned öfver papperet, på hvilket saksförarens hand hvilade.”

”Alarik Mannersköld” läste han, upprepande sitt eget namn, ”ja, det står verkligen så med tydliga ord; men var väl den aflidne vid fullkomligt redig sinnesstämning, då han nedskref detta?”

”Han var vid sina sinnens fulla bruk,” afbröt saksföraren. ”Ni ser ju vittnenas underskrifter. Jag blef lika förvånad som ni, herr Mannersköld,” fortfor han, ”då den aflidne förklarade att ni och ingen annan skulle bli ensam arftagare. Jag påminde honom om hans löfte till Gudheim, men han svarade, att han hade ändrat sitt beslut och att ni kunde i stället göra herr Gudheim till er kompanjon, så vore det ju lika bra.

“Det — borde inte öfverraska oss,” yttrade någon af de närvarande, “at Böhme förändrat sitt förut uttalade beslut. Vi kände ju alla hans stora ombytligheet. Herr Gudheim borde därföre icke ha satt någon tillit till den afidnes löfte.”

Anton, som stod med ryggen vänd mot kakelugnen, såg allvarligt på den talande. Han var blek, men mindre upprörd, än man kunde vänta efter en för honom så nedslående upptäckt.

“Jag borde inte ha gjort det, det är sant,” svarade han, “men ingen må därför tro, att jag hyser någon bitterhet mot den döde, hvilken jag har att tacka för så mycket godt.”

“Jag kan ej mottaga detta arf,” utbrast Alarik och fattade Antons hand; “det skulle aldrig föra någon glädje och välsignelse med sig. Jag öfverlämnar alltsammans åt dig, min vän, ty jag har ej gjort mig förtjänt af ett öre af denna förmögenhet.”

“Hvad som den afidne har skänkt dig, det är ditt, Alarik,” svarade Anton, “och aldrig skulle jag kunna begagna mig af en uppoffring, framkallad af ett ögonblicks svaghet . . . se så, säg ingenting vidare, min vän, du är arftagaren, ingen annan, och du vore mycket otacksam, om du ej uppfyllde den afidnes vilja.”

Alarik suckade. Säkerligen funnos bland de närvarande flera, som trodde, att han ej var så djupt bedröfvad, som han visade sig; men dessa hade orätt, ty Alarik blygdes verkligen öfver denna lycka, som så oförskyldt och liksom genom ett trollslag hade kommit öfver honom. Att se sin väns hopp så besviket och alla de vackra planer, denne hade byggt upp, på en gång så plötsligt ramla, smärtade djupt Alarik, som hade så mycket att tacka Anton för.

Den karakterslösa ombytligheten hos Böhme, denna flyktighet i tycken och känslor, som ännu efter döden gjorde sig gällande, kastade emellertid öfver dennes minne en djup skugga.

Då Anton kom hem, såg hans hustru genast, huru nedstämd han var. Hon skyndade mot honom, lindade sina armar omkring hans hals och hviskade, att han väl nu borde vara

glad och nöjd, då han blifvit så rik och framtiden strålade honom så ljus och leende till mötes.

“Så länge jag får ha dig och mina återstående barn vid min sida, skall jag aldrig skåda det kommande i mörker,” svarade han och kysste henne.”

“Men hvarför är du då ledsen?” frågade hon ömt.

“Emedan du, Helene, kanske skall sörja mycket vår fellsagna förhoppning . . . men var lugn, min älskade, vi skola nog ändå taga oss fram. Det är inte sagdt, att vi blifvit lyckligare, om den rikedom tillfallit oss, hvarpå vi så fullt och fast gjort oss räkning.”

“Hvad menar du, Anton? Är du då inte arftagaren? Har Böhme ändrat sig?”

“Ja, han har helt och hållet utslutit mig från arfvet.”

“Men för hvem?”

“För Alarik.”

“För Alarik!” hon lät händerna sjunka ned af förvåning. “För Alarik,” upprepade hon, men därpå tillade hon hastigt:

“Då är det en väl spelad intrig. Den gamla Böhme skulle inte ha handlat så, om ej Alarik på ett listigt sätt hade utträngt dig ur hans gunst. Hvem vet, hvad han begagnat sig af för medel att nedsätta dig i Böhmes ögon . . . åh, jag förstår nu allt!”

“Nej, Helene, så får du inte tro om Alarik, min allra bästa vän, hvars lif jag en gång räddat.”

“Tacksamhet, Anton, finnes ej till här i världen. Alarik har bedragit dig . . . Alarik här innästlat sig hos den gamle mannen, för att få ärfva honom . . .”

“Men detta arf har Alarik velat afstå åt mig. Du ser således, Helene, att du gör honom fullkomligt orätt.”

“Han ville afstå från arfvet, för att det lät så bra, ja, men du skulle ha tagit honom på orden, Anton . . .”

“Helene, hur skulle jag ha kunnat göra det?”

“Endast för att pröfva honom . . .”

“Jag tror på hans uppriktighet.”

“Men inte jag. Jag rår ej därför, Anton, men Alarik

har bestämdt varit falsk mot dig och spelat dig arfvet ur händerna.”

Anton ville dock ej låta öfvertyga sig härom, ty han kunde icke erinra sig något tillfälle, då Alarik hade handlat bedrägligt mot honom. Men då hans hustru envist fortfor att hålla på sin mening om Alariks falskhet, började han småningom lyssna till henne. Om han ej instämde i allt hvad hon sade, så medgaf han dock, att Alarik på den sista tiden visat sig ovanligt uppmärksam och förekommande mot den gamle Böhme. Då Alarik kände till principalens ombytliga sinnelag, borde han icke ha gjort detta, för sin väns skull, tänkte Anton.

“Du skulle bli hans kompanjon, du, Anton, som egde rätt till alltsammans!” utbrast den förtörnade hustrun, som icke kunde tänka annat än med bitterhet på Alarik, mest för sina barns skull, hvilkas framtida lycka naturligtvis låg henne varmt om hjärtat.” “Jag förlåter honom aldrig . . . jag vill icke se honom mera, den otacksamme!”

Då Alarik dagen därpå kom till dem, för att rådgöra med sin vän om kompanjonskapet i den stora firman, som skulle fortsättas i Böhmes namn, blef han på ett mycket besynnerligt sätt mottagen i detta hem, som dittills hade varit honom nästan lika kärt som föräldrahemmet.

“Är du inte längre min vän, Helene?” frågade han med tårfyllda ögon.

“För mina barns skull, Alarik, kan jag inte känna samma vänskap för dig, som för,” svarade hon kallt och lade sin hand på den nioårige Hadars hufvud, under det hon tryckte lilla Elfva, som hon bar på armen, intill sig.

“Du gör mig mycket orätt, Helene, jag är fullkomligt oskyldig till Böhmes handlingssätt.”

“Man bekommer inte ett så stort arf blott af en slump. Något måste ligga härunder . . . du har ingifvit Böhme ovänliga känslor mot Anton . . .”

“Håll! Hela denna rikedom, som så oförmodadt kommit mig till del, tillhör dina barn . . . jag lägger den gärna för deras fötter . . .”

“Såå!” hon höjde stolt på sitt hufvud. “Mina barn,” tillade hon dräpande, “mottaga inga nådegåfvor! Behåll dina egodelar, Alarik, de skola aldrig medföra någon välsignelse åt dig. Emellan oss är allt slut! Min man vill icke ha några affärer tillsammans med dig, och skulle han göra det mot min vilja,” hon tillade detta med eftertryck och hennes ögon flammade, “så tager jag barnen med mig och går från hus och hem. Hellre lida all försakelse, än mottaga ett öre af din hand.”

“Men, Helene, du är ju alldeles förvirrad. Hör mig, jag är oskyldig, vid den lefvande guden, jag är oskyldig! Om du visste, hvad detta plötsliga arf tynger mig, hvilken tvekan och hvilka bekymmer det framkallat hos mig, skulle du ej tala på detta sätt.”

Helene ryckte bort sin hand, som han häftigt hade fattat; hon såg blott kallt på honom och gick därpå stolt och rak ur rummet, förande sina små barn med sig.

Alarik störtade på dörren. Han skyndade hem till sina föräldrar, att finna tröst och råd i sin stora bedröfvelse.

“Det är endast afund som regerar denna kvinna,” sade modern, då hon hörde Alarik upprepa de fula beskyllningar, man hade gjort honom. “Du skulle med list och svek ha lockat den afidnes hjärta ifrån herr Gudheim, du, den rätt-sinnigaste af människor! Det är grymt att anklaga dig för sådant . . .”

“Låt dem afundas dig, min son,” inföll fadern lugnt, “du gör din plikt, och då har du intet vidare att förebrå dig. Den dag skall nog komma, då de skola inse sin orättvisa mot dig.”

“O, den skall aldrig komma!” klagade Alarik.

“Jo, var viss därpå,” modern smekte hans hufvud och talade tröstens ord till honom.

Emellertid blef det vänskapsband ohjälpligt brutet, som hade förenat Alarik Mannersköld med Anton Gudheim. Därtill var Helene orsaken, ty hon hade sagt åt sin man, att han hade att välja emellan henne och Alarik, och naturligtvis blef hon den segrande.

Alarik var nu hufvudman för den stora grosshandelsfirman, hvars affärer fortfarande gingo lika lysande. Men någon större

lycka eller glädje öfver sin framgång tycktes han ej njuta; han endast uppfylde sin plikt, ty hans aflidne välgörare hade så förordnat.

För Anton Gudheim gick det i stället utför. Han fick visserligen anställning hos ett annat välkändt handelshus, men förmånerna voro långt ifrån så stora, som dem han haft hos Böhme. Han måste efterhand skuldsätta sig och slutligen göra konkurs. Alarik erbjöd honom sin hjälp, men blef kallt tillbakavisad. Sålunda gick Anton en fullkomlig ruin till mötes. Sorg och fattigdom blefvo hvardagsgäster i hans hem, men Helenes stolta sinne var därför ännu icke böjdt.

“Hellre lida och försaka allt än att mottaga en falsk väns hjälp,” sade hon, och Anton instämde däri, smittad af hennes ihärdiga misstroende till Alarik.

Endast en röst höjdes till Alariks försvar, “ty det fanns knappast någon, som ej trodde, att Alarik Mannersköld hade på något sätt utträngt Anton Gudheim ur Böhmes gunst — och det var en väninna till Helene, en ung flicka, fattig men med en ovanlig bildning, ett behagligt sätt och för öfrigt älskliga egenskaper.

“Tro inte alltför illa om Alarik,” sade hon ofta till Helene, “vi ha ju känt honom så pass länge, att vi borde veta, att allt lågt och uselt är fjärran skildt från hans karaktär.”

“Tag honom i försvar, hur mycket du behagar, Margareta, men det kan ändå aldrig komma mig att ändra min tanke om honom. Han har bedragit oss . . . han har bedragit Anton, som en gång höll på att sätta till lifvet för hans skull.”

Margareta suckade. Hon fällde till och med ibland bittra tårar, ty hon var fullt och fast öfvertygad om, att Alarik var oskyldig till allt hvad man påbördade honom.

“Jag tror du gråter,” sade Helene vid ett dylikt tillfälle med ett bittert skratt. “Du håller då så mycket af honom . . . männe han blifvit något mera för dig än en vanlig vän?” hon fixerade skarpt sin väninna.”

“Tag det hur du vill, Helene,” svarade Margareta och kväfde utbrottet af sin smärta.

Ja, Alarik hade blifvit dyrbar för Margareta, mycket dyrbar, emedan hon älskade honom, men älskade honom hopplost, ty han tänkte icke på henne med sådana känslor som kärleken ingifver. Han kände för henne en obegränsad aktning och satte till henne ett stort förtroende, men hans hjärta egde hon ej. Det var ännu fritt och bar endast moderns bild i sitt inre.

XI.

Försoningen.

Det var en solvarm vårdag. Alarik satt i sitt komfortabla, men änkelst inredda hem, hvilket delades med honom af de kära föräldrarne, som nu ej mera behöfde tungt och mödosamt arbeta för sitt lifsuppehälle. Den enda glädje han kunde sägas hafva af sin rikedom, var att kunna gifva dem en glad och sorgfri ålderdom.

Han satt nu och hvilade sig en stund efter de ansträngande affärsgöromålen, åt hvilka han egnade sig med hela sin själ. Då anmälades, att ett fruntimmer sökte honom. Han såg på kortet, som blifvit lämnadt.

“Margareta,” sade han tyst för sig själf. “Låt henne komma in . . . jag skall genast vara till hennes tjänst.”

Han ordnade som hastigast sin klädsel, ty fastän Alarik långt ifrån var hvad man kallar en fruntimmerskarl, var han likväl noggrann om sin yttre människa, isynnerhet då det gällde samkväm med damer.

Margareta stod för första gången under Alariks tak. Hon hade blifvit införd i ett förmak, visserligen elegant, men långt ifrån dyrbart möbleradt i betraktande af Alariks nuvarande förmögenhetsvilkor. Hon blickade dock omkring sig beundrande, ty ett utomordentligt smaksinne talade där öfver allt sitt ädla språk.

“Och här vistas han,” sade hon sakta, “honom som jag

dyrkar så högt . . . älskar så oförstådd," tillade hon suckande.

I samma ögonblick inträdde Alarik. Han hälsade henne, glad att få se en vän som han visste vara sig uppricktigt tillgifven, ehuru han icke hade någon aning om den kärlek, som flammade för honom i djupet af hennes hjärta.

"Hur kärt att se er här," sade han och tryckte hennes händer, "ni, som inte ändrat er tro på min heder, Margareta."

Hon svarade ingenting, så öfverväldigad blef hon af den fröjd, som uppfylde hennes själ öfver att se sig så välkommen, Hennes händer darrade . . . hennes ögon tårades.

"Gråt inte," sade han då. "Gråt inte. Margareta, jag förstår er så väl. Mina forne vänner, Anton och Helene, skola en gång önska att återställa det vänskapsförhållande, som en gång så varmt förenade oss."

"Ja, Alarik," hon sjönk ned i den stol, som han erbjöd henne, "de skola nog det . . . Anton har redan gjort det, eftersom han bad mig uppsöka er."

"Han har då skickat er till mig, Margareta?" Alarik störtade upp med glädjestrålände ögon. "O, hvilken lycka, ty ingen kan lifligare än jag önska, att det måtte bli ett slut på allt missförstånd . . . jag skall förlåta och glömma allt för min stora tacksamhetskuld till Anton, en skuld som jag aldrig, så länge jag lefver, kan afbörda mig. . . jag är böjd för försoning, jag har alltid varit det i hvilken stund som helst. Han har skickat er till mig, sade ni? Gud vare lof, jag kan då få uppfylla de plikter jag iklädt mig för mina små gudbarn. Jag har ju ingenting annat i världen att lefva för än Hadar, Elfva och mina gamla föräldrar."

"Hur storsinnad ni är," inföll Margareta, "ni som lidit så mycken försmädelse."

"Och alldeles oförskyldt, Margareta, ni vet det."

"Ja, jag vet det. Anton vill se er, men ni måste skynda, innan det blir för sent."

"Innan det blir för sent? Hvad menar ni?"

"Han har snart slutat sin jordiska bana, Alarik . . ."

"Han är då döende?"

"Ja."

“O, måtte jag ej komma för sent! Låt oss gå . . .”

En halftimme därefter stod Alarik vid Antons dödsbädd. En häftig feber hade under fjorton dagars tid bundit honom vid sjuksängen och nu fanns intet hopp mera, att han åter skulle uppstå därifrån. Alarik såg det genast, då han trädde öfver tröskeln.

Helene satt vid den sjukes hufvudgård, blek, aftärd, som om äfven oljan i hennes lifslampa snart vore förtärd. Hennes ögon mötte Alariks, men ingen försonande känsla afspeglade sig i hennes blick, som halkade stelt, kylande förbi honom. Kunde då ingenting böja denna kvinna, icke ens den hårda pröfning, som nu förestod henne?

“Anton,” upprepade Alarik störtande fram till sängen, där han böjde sig ned öfver den döende, “låt allt missförstånd, som rådt emellan oss, vara förbi och utbytas mot en evig försoning!”

“Ja, en evig försoning,” upprepade Anton svagt. “Alarik, jag vet . . . jag känner . . . att jag varit orättvis mot dig. Förlåt . . .”

Alarik tryckte Antons händer och torkade med ömhet bort dödssvetten från hans tinningar.

“Det är mänskligt att fela,” viskade han därunder. “Men alla äro vi svaga och syndiga. O, du som en gång ryckte mig ur dödens armar, huru skulle jag kunna hysa agg och oförsonlighet mot dig, du, som nu gifver mig den härligaste upprättelse?”

“Helene,” Anton vände sina ögon mot hustrun, som satt tyst, med sänkt hufvud, “Alarik vill vara din vän och beskyddare efter min död. Tänk på dina barn . . .”

Men inte ett ord kom öfver Helenes läppar till svar härpå. Hon förmanade i stället Anton att icke öfveranstränga sig genom att tala så mycket. Anton smålog sorgligt. Hvad gagnade det väl honom att söka bevara sina återstående krafter, då döden redan stod på tröskeln och icke skulle vika bort, förr än hans hjärta slog sitt sista slag.

Alarik lämnade honom ej. Han stannade till dess Anton drog sitt sista andedrag, hvilket skedde i midnattsstunden.

Helene stod nu ensam i världen med sina två barn, åt hvilka hon knappast hade bröd för dagen.

"Låt mig nu blifva för dem i faders ställe," sade Alarik, nästan ödmjukt bedjande.

"Aldrig," svarade hon med samma stolthet, "aldrig, ty jag kan ej känna annat än bitterhet mot dig, Alarik, för hvil-kens skull min älskade make fått lida så mycket. O, om du visste hvad han fått försaka, med hvilka bekymmer han kämpat och som gjort hans hår grått i förtid. Och allt detta för din skull, Alarik, som beröfvat oss Böhmes förmögenhet."

"Helene, jag har ju velat gifva ifrån mig allt. Du är ju ensam orsak till alla edra lidanden. Hvarför tillbakavisa hjälp? Du vördar ej din makes minne, om du ej låter mig uppfylla min plikt såsom Hadars och Elfvas gudfar."

"Jag skall arbeta . . . jag kan det, förr än jag åter nåde-bröd af din hand."

Och hon arbetade, den stolta, oböjliga kvinnan, arbetade natt och dag, så att hennes kroppskrafter blefvo brutna. Det dröjde ej länge förr än hon kände sig stappla på grafvens brädd. Hon såg den tolfårige Hadar och den treåriga Elfva stå öfvergifna och utan stöd i världen, då hon icke längre skulle kunna vara vid deras sida.

Margareta kom nu dagligen till henne och sökte ingjuta frid och försoning i hennes hårda sinne. Detta lyckades slut-ligen, men det var först efter en långvarig kamp, som isen upptinade omkring Helenes hjärta.

"Jag tror, att han var oskyldig, Margareta" erkände hon en dag, "jag inser det nu, att han aldrig stämplat mot Antons lycka, men hvarför skulle han komma i vår väg och beröfva oss allt?"

"Det var en pröfning af Gud . . . han var endast verktyget för en högre makt. Får jag nu bedja Alarik komma, Helene? Han har länge längtat efter denna stund."

"Ja," svarade hon med en hastig rodnad, uppgjagad af blygsel.

Margareta gjorde sig redo för att hämta honom.

“Nej,” sade då den sjuka plötsligt, “nej . . . vänta litet . . . dröj, ännu skall jag ej dö.”

Och så blef denna försoning, som Margareta arbetat så mycket på, uppskjuten dag från dag, tills den ädla kvinnan såg, huru grafven var redo att famna sitt offer. Hon yttrade dock ingenting, ty hon väntade på det ögonblick, då den döende själf skulle bedja Alarik komma, men hon väntade förgäfvets. Då skref Margareta några ord till honom, som hon visste vara färdig att infinna sig vid första kallelse.

Han kom i en stund, då de första kvällskuggorna bröto in genom fönstret, där Helene låg utsträckt på sin torftiga bädd. Den lilla treåriga Elfva hade klättrat upp på en stol invid hufvudgården och lagt sina små, knubbiga armar omkring moderns hals, medan den tolfåriga Hadar stod bredvid och höll sin hand omsluten af moderns.

Margareta stod på något afstånd och gaf ett tecken åt Alarik att hålla sig stilla, ty hans ankomst hade skett så tyst, att hvarken Helene eller barnen ens hade hört, huru dörren blifvit öppnad.

“Du skall nu blifva ett stöd för din lilla syster, Hadar,” talade Helene sakta och med denna korta, brutna stämman, som förebådar döden. “Du skall blifva för henne i faders och moders ställe . . . du skall vara för henne ett exempel i goda gärningar, så att hon alltid skall kunna se upp till dig med aktning och förtroende. Du älskar ju din lilla syster, Hadar?”

“Ja, skulle jag inte göra det,” utbrast den tolfåriga gossen snyftande. “Hon är mig så kär, så kär,” och han kysste systemens ljusa, fladdrande lockar.

Då trädde Alarik fram. Helene såg honom, såg på honom länge, och han uthärdade hennes pröfvande blick, som nu var skimrande som ett klart ljus.

“Alarik,” sade hon slutligen, “förlåt . . . jag har verkligen gjort dig orätt och denna min synd tynger hårdt på min själ! . . .”

“Frid och försoning!” hviskade Alarik och knäböjde. “Låt ingenting oroa dig, Helene, ty mitt sinne hyser ingen bitterhet mot dig!”

Då drog Helene en djup suck och räckte honom sin hand, hvilken sedan sjönk maktlös ned. Hon vände därpå bort sitt ansikte och låg länge tyst. Så hördes en rossling, ett flämtande drag af anden, som flyktade bort i en sakta suck.

Elfva fattade icke, att hon i denna stunden blef moderlös. Hon hade hoppat ned på golvet, då Alarik närmade sig, och gömde sig i vecken af Margaretas klädning. Hadar däremot började bittert gråta. Då Elfva hörde hans snyftningar och såg huru tårarne droppade ned mellan hans fingrar, sprang hon fram till honom.

“Hadar, hvarför gråter du?” frågade hon förundrad. “Tyst . . . väck inte mamma, hon sover.”

Då lyfte Alarik den lilla förtjusande flickan upp på sin arm och fattade Hadar vid handen.

“Från detta ögonblick skall jag vara för er båda i faders och moders ställe,” sade han högtidligt och kysste dem. “Om det går dig väl eller illa här i lifvet, Hadar,” tillade han, “så skall jag aldrig öfvergifva dig.”

XII.

Sigrid.

Alarik förde Helenes små barn till sitt hem. Hans gamla moder mottog dem med uppriktig glädje och omfattade dem med den innerligaste kärlek. Alarik ansåg dock icke detta tillräckligt, ty han ville gifva sina skyddslingar en så öm omvårdnad och en så omsorgsfull uppfostran, som det stod i hans makt och som om de hade varit hans egna barn.

“Hvem skall jag få, som vill åtaga sig deras undervisning och vara för dem i moders ställe?” sade han. “Jag måste försöka skaffa något bildadt fruntimmer, som kan rätt handleda dem och tillika vara värdinna i mitt hus.”

“Därpå behöfver du inte grubbla, Alarik,” svarade modern, “du har ju henne redan . . .”

“Hvad menar du?” afbröt han, som ej strax fattade hvem hon åsyftade.

“Margareta, naturligtvis; ingen kan vara bättre passande därtill än just hon.”

“Därom är jag öfvertygad, men det är inte därför sagdt, att hon vill åtaga sig ett så ansvarsfullt värf.”

“Jag tror det dock fullt och fast; vi skola tala med henne därom ju förr dess hellre.”

Samma dag kom Margareta på besök. Alarik frågade då henne, om hon ville stanna i hans hem, blifva förestyret i hans hus samt en moder för de två föräldralösa barnen.

“Om jag vill detta!” var hon nära att utropa i öfvermåttet af sin glädje och öfverraskning vid detta anbud, men hejdade sig och svarade med tillkämpadt lugn: “Jag skall gå er önskan till mötes, Alarik; måtte jag blott kunna uppfylla de plikter, jag ikläder mig!”

“Ni skall uppfylla dem bättre än någon annan, Margareta,” han tryckte med liflig tacksamhet hennes händer.

Och sålunda kom Margareta i Alariks hem. Hennes uppförande rörde aldrig den känsla, som gömde sig i djupet af hennes hjärta: kärleken till Alarik. Det fanns ingen annan än Gud, som visste huru hon älskade denne man, med hvilken hon nu dagligen var tillsammans och hvars aktning och förtroende hon hade vunnit.

Kaggeholm blef efter någon tid det hem, där Hadar och Elfva uppväxte. Alarik vistades väl för sina affärers skull mest i hufvudstaden, men ingen vecka förgick dock, som han ej gjorde en utflykt till Kaggeholm, för att helsa på sina gudbarn, som älskade honom lika högt som sin egen fader och moder, hvilkas minne allt mera förbleknade i deras unga sinnen, naturligtvis fortast hos Elfva, som slutligen alldeles glömde bort deras kära ansiktsdrag.

Bland Hadars och Elfvas lekkamrater fanns en liten förtjusande flicka, som föredrogs framför alla de andra af de båda syskonen. Hennes föräldrar voro närmaste grannar till Staf-

sund. De bodde nämligen på den dem tillhörande egendomen Rastaborg, en gammal gård, hvars hufvudbyggnad var ett långt trähus, sådant det står där än i dag. Sigrid var deras enda barn, tre år äldre än Elfva och således flera år yngre än Hadar, som redan omedvetet älskade henne. Det var ej någon glädje för honom, om Sigrid icke delade den, och om Sigrid ej syntes till på en vecka, greps Hadar af en så häftig längtan, att den ibland bröt ut i tårar.

“Du håller af Sigrid mer än din egen syster,” kunde då Elfva stundom klaga.

“Nej, Elfva,” och han drog henne intill sig, “men det är på ett annat sätt, jag tänker på Sigrid,” tillade han, utan att själf veta betydelsen af sina ord.

Margareta upptäckte dock snart den rätta halten af Hadars tillgifvenhet för den älskliga flickan, hvars ögon, djupblå som sommarhimmeln, afspeglade en varm, glödande själ. Hon talade med Alarik om Hadars tillväxande tycke, men denne log endast och kallade det för en barnslighet, som sannolikt skulle försvinna med åren, då Hadar komme ut i världen och finge skåda en mängd andra kvinnor.

“Jag tror inte, att Hadars sinne är sådant, att han lätt ändrar sitt tycke,” invände Margareta. “Har ni då någonting emot, Alarik, om Hadar och Sigrid en gång i framtiden skulle på allvar hålla af hvarandra?”

“Visst inte, han får följa sin egen böjelse, men det där är ännu för tidigt att tala om.”

Margareta nämnde sedan icke ett ord vidare om denna sak, som i det hela tycktes misshaga Alarik, hvilken icke umgicks på något förtroligare sätt med familjen på Rastaborg, emedan han icke kunde riktigt med Sigrids fader, som i grund och botten var en sniken, småaktig personlighet.

Då Alarik slutligen efter sina föräldrars fränfälle drog sig ifrån affärerna och slog sig ned på Stafsund, ehuru han nästan lika mycket vistades på Kaggeholm, var Hadar redan befordrad till underlöjtnant. Elfva var då ännu så godt som ett barn, men Sigrid hade så hastigt utvecklat sig både till sin inre och yttre människa, att hon numera må-

ste betraktas som en ung kvinna. Hon var lång och smärt, med redan fullt utbildade former. Hon hade ett sydländskt temperament, fastän hon var guldhårig och skär och hvit som en nordisk lilja.

Hadar, som nedlade hela sitt förtroende i Margaretas sköte, skildrade för henne en afton, då han nyss hade skilts från Sigrid, sitt hjärtas tillstånd och den hängifna kärlek han hyste för den unga flickan. Han talade med sin ålders entusiasm och Margareta, som satt bredvid honom på en bänk vid sjöstranden, lyssnade till honom utan afbrott.

“Du är så tyst, tant Margareta; har du då inte ett uppmuntrande ord för mig? Ogillar du min kärlek . . . säg, o, säg, om jag ej kan och bör älska detta ljufva väsen, som jag alltid har tillbedt?”

“Jag visste, att så skulle gå,” svarade Margareta vänligt. “Jag har alltid varit beredd på detta, Hadar. Jag ogillar icke ditt tycke, ty Sigrid är dig värdig, och jag önskar, att I blefven lyckliga med hvarandra.”

“Vi skola bli det, tant Margareta, jag känner det, jag ser framtiden i ett rosenskimmer; men du suckar så tungt . . . tror du då ej, att vi skola få äga hvarandra, lefva och dö för hvarandra?”

“Hvarför skulle jag betvifla det,” svarade Margareta, som verkligen hade suckat, men öfver sin egen hopplösa kärlek.

“Har du aldrig älskat, tant Margareta, du, som äger ett så varmt hjärta? Har du aldrig känt denna underbara känsla, som gör oss liksom pånyttfödda, som gör, att vi se allting i en så ljus, så hoppfull och lycklig dager, och som ingjuter i hela vårt väsen något utomordentligt, oförklarligt . . .”

“Jag vet, Hadar, eller rättare sagdt, jag anar hvad du känner.” Margareta såg ned i vattnet, som krusade sig i små vågor, hvilka sakta slog mot strandbrädden.

“Men har du aldrig själf älskat?”

“Aldrig,” svarade hon nästan tonlöst, utan att se upp och döljande i händerna sitt ansikte, som glödde af en hög rodnad.

“Då kan du inte heller riktigt förstå . . . men du ogillar ju mig inte, du beler inte mina känslor . . .”

“Huru skulle jag kunna det! Men, Hadar,” här såg Margareta upp till honom, “har du talat med Sigrid om detta?”

“Nej, inte ännu, vi behöfva ej det, vi veta ändå, att vi älska hvarandra; vi anade det redan som barn, ehuru vi då cke hade något namn för vår känsla.”

“Tror du, att din gudfar skall gilla ditt tycke?”

“Hvad skulle han väl kunna ha däremot?”

“Du är ännu så ung.”

“Jag kan vänta. Jag skulle ej heller vilja gifta mig, förrän jag skapat mig ett eget hem.”

“Det kan dröja länge nog, Hadar.”

“Visserligen, men gudfar skall nog hjälpa mig, han som är så god och ädel.”

“Ja, om han anser, att det länder till din sanna lycka.”

Hadar hade verkligen beslutit att ännu dröja med att öppna sitt hjärta för Sigrid. Han ville ännu vänta ett år. Men en afton, just då solen stod i sin nedgång och de båda blefvo ensamma i trädgården, kom ett frestande ögonblick, som han ej kunde motstå. Sigrid hade hunnit framför honom några steg och gick från den breda sandgången upp till tempelbacken, så kallad efter det gamla tempel, som stod där och som ännu i dag finnes kvar. Hon satte sig på en af bänkarne i templet och stödde sig i tillbakalutad ställning mot en af pelarne som uppburo taket. Hadar stod framför henne och betraktade hänryckt den mjuka, behagfulla gestalten. Hon höll hatten i sin hand, så att ansiktet helt och hållet belystes af aftonsolens purpurskimmer, som trängde fram genom löfverket. Hennes långa, ljusa hårflåtor föllo öfver hvardera axeln och vinden fläktade sakta i de skira klädningsveckan, så att därvid blottades en af hennes små förjusande fötter.

“Sigrid,” hviskade Hadar, ej längre sig själf mäktig, “Sigrid . . .”

Hon fäste sina ögon på honom och log. I detta leende uttryckte sig hela hennes inre känslövärld.

“Sigrid . . .”

“Hadar,” svarade hon, “hvad vill du säga mig?”

“Jag älskar dig,” han sjönk till hennes fötter och lade sitt hufvud i hennes knä.

“Var det ingenting annat? Det har jag ju alltid vetat af.”

“Men, Sigrid . . .”

“Behöfver du då höra det, Hadar, vet inte också du, att jag tillhör dig?”

“Jag vet det, men säg dock detsamma som jag,” han såg upp i hennes ansikte, väntande med salig bäftan på hvad hennes läppar skulle tolka.

“Nåväl, jag älskar dig,” hon strök, blygt rodnande, tillbaka håret, som fallit ned öfver hans tinningar.

Hadar stod upp och satte sig bredvid henne. Han hviskade till henne de ljufvaste ord, lindade sin arm omkring hennes lif och närmade sitt ansikte till hennes, för att uppfånga den första kyssen från hennes läppar. De hade kysst hvarandra som barn, det var sannt; men hvad var detta mot den kyss, som nu beseglade deras löften om en evig trohet!

Så sutto de länge och svärmade utan att gifva akt på, huru solen sjönk allt mera och slutligen alldeles försvann, huru därefter skymningen blef allt djupare och huru aftonstjärnan glänste öfver skogstopparne. De sågo icke annat än hvarandra och hörde icke annat än hvarandras röster. De talade om en framtid, full af solljus och lycka. De trodde så fullt och fast på att få äga hvarandra, att icke ens en tanke om motsatsen för ett enda ögonblick oroade dem. Ty hvilket hinder för deras förening skulle väl kunna uppstå?

Slutligen höjde Sigrid sitt hufvud från Hadars bröst. Hon såg sig förvånad omkring, som om hon hade vaknat ur en dröm.

“Aftonen är ju redan inne,” utbrast hon. “O, hur ha vi kunnat glömma oss så! Jag som i dag skulle vara hemma så tidigt . . .”

“Så sent är det väl ej heller . . . jag skall följa dig till Rastaborg.”

“Tack, Hadar, men jag borde väl först ha tagit godnatt

af tant Margareta och Elfva." Hon steg upp och satte hatten på sitt hufvud.

"Du hinner nog säga adjö, Sigrid."

"Men jag blir förlägen . . . de skola fråga oss hvad vi gjort ute så länge, och jag tror ej, att jag skall kunna svara därpå, utan att förråda vår hemlighet. Hälsa dem därför . . . de få ursäkta, att jag bär mig oartigt åt, Hadar, men säg dem att jag måste skynda mig hem."

"Som du vill, Sigrid."

De ginga smala stigen, som slingrade sig öfver gärdet, tills de kommo fram till landsvägen. Sigrid skildes från Hadar ett stycke från Rastaborg. Snart skulle de åter träffas, var det löfte de gäfvö hvarandra i afskedets stund.

Från den dagen blef deras kärleksförbund allt mera varmt och trofast. Det fanns ingen af deras bekanta, som ej anade deras förhållande, ty det förrådde sig alltför tydligt i deras sätt och tal. Och hvarför skulle de väl dölja sin kärlek? Den var ju så sann och ren, och de hade ingenting att förebrå sig.

Alarik och Margareta började nu oftare tala om Hadar och Sigrid, ty Alarik hade på den senare tiden märkt att deras tycke för hvarandra ökats i stället för att aftaga.

"Jag har visst ingenting emot flickan," brukade han säga, "men fadern skall komma att bereda Hadar många ledsamheter. Jag vet med säkerhet, att hans affärsställning ej är den bästa. Dessutom är han ej en man med verklig hederskänsla."

"Han borde dock tänka på sin egen dotters lycka," inföll Margareta. "Hvarje far gör väl det. Hadar äger visserligen ingenting, det är sannt, men ej ämnar väl ni, Alarik, ställa honom alldeles utan . . ."

"Var lugn för Hadars framtid, Margareta, han är ju min gudson, mitt fosterbarn och mig så innerligt kär, att hans så väl som Elfvas framtid ej kan annat än ligga mig varmt om hjärtat. Jag vill dock, att Hadar genom egen kraft skall arbeta sig fram i världen, och önskar därför ej, att han ingår

ett alltför tidigt äktenskap. De äro båda så unga, de kunna ännu vänta med både förlofning och giftermål."

"Det göra de också gärna. Hadar är klok och förständig, det vet ni ju."

Emellertid förflöt ett år. Då Hadar och Sigrid ej kunde träffas, brefväxlade de flitigt. Sigrid hade icke förtrott sig åt sin mor, ännu mindre åt sin far, ty båda uttryckte oftast missbelåtenhet med brukspatron Mannersköld, en missbelåtenhet som alltid äfven kom dennes båda gudbarn till del. Hadar var ej väl emottagen på Rastaborg, som han ville, och han visste nog hvarför. Det grämde Sigrids föräldrar, att de aldrig voro bjudna till Stafsund eller Kaggeholm, och Hadar hade antydt detta för gudsfadern, för att förmå denne att öfvervinna sin ovilja mot Sigrids far och låta ett närmare umgänge börja. Men Mannersköld var obeveklig. Han hyste därtill en alltför stark antipati för familjen på Rastaborg och sade rent ut, att han aldrig ville komma i något slags beröring med dem, huru förhållandena än kunde gestalta sig.

"Det är svårt för mig, då jag så ofta är där," svarade Hadar nedstämd. "Då vi voro barn, kunde detta gå för sig, men nu, då vi blifvit fullväxta, så låter det sig inte göra längre. Sigrid är mig kär, det vet nog gudfar . . ."

"Sigrid nekar jag ej heller att umgås med oss. Hon är en älsklig flicka och rör inte för sin fars mindre redbara vandel."

Hadar svarade ingenting vidare, han endast suckade och fann sin ställning mycket pinsam. Han hade långt för detta förutsett, att så länge Sigrid och han kunde betraktas som barn, skulle icke hennes föräldrar sätta någon vikt vid deras umgänge, men att, sedan Sigrid blifvit äldre, detta icke kunde få fortsättas, om ej föräldrarne själfva också fingo umgås på Stafsund och Kaggeholm.

"Vi äro för simpla, gu'bevars, för att bli mottagna i deras granna rum," sade alltid modern, då talet föll på Mannerskölds i Sigrids närvaro.

"Mannersköld är blott af simpel härkomst, så storståtligt än namnet låter," inföll då fadern. "Han har fått sin rike-

dom på ett högst märkvärdigt sätt, jag har till och med hört, att han på bedrägligt sätt tillnarrat sig sin forne principal Böhmes förmögenhet. Jo, jo, man har allt reda på lite utaf hvarje."

"Med den där mamsell Margareta är inte heller stort bevändt, liksom med hela det öfriga krämarpaketet."

"Ack, mamma," afbröt Sigrid, under det att tårar framträdde i hennes ögon, "alla dessa människor äro så goda . . . hvarför då förtala dem?"

"Såå, du vågar säga oss det, därför att du får vara med i svängen! Men nu vilja vi hädanefter ej tillåta vår dotter att gå någonstades, där ej vi själfva få vara med. Det passar inte heller för en ung flicka att förtroligt umgås med en sådan där löjtnantsglop."

"Men Hadar och jag äro ju barndomsvänner," vågade Sigrid invända.

"Så mycket värre, ty då tror han, att han kan taga sig alla möjliga friheter mot dig."

"O, nej, mamma bedömer Hadar orätt, han bemöter mig tvärtom med den största aktning."

"Det där begriper du inte."

Sigrid teg och suckade.

Ett par dagar därefter gjorde Hadar och Elfva ett besök på Rastaborg. Sigrid skyndade emot dem på gårdsplanen, strålände af glädje, helt och hållet bortglömmande föräldrarnes missnöje öfver hennes umgänge med de forna lekkamraterna.

Sigrid," ropade modern, som såg dem från ett fönster, "det passar ej att springa så där emot sina gäster."

Det stack till i Hadars hjärta, ty i denna röst låg ett uttryck af ondska, som skrämde honom. Skulle värkliken hans besök på Rastaborg vara misshagliga?

Det var första gången Sigrid trotsade sin moder och låtsade ej höra henne. Hon förde de båda syskonen in i salen, där modern likväl kom emot dem, visserligen hälsande, men på ett så snävt sätt, att det klart antydde, att de främmande ej vore välkomna. Elfva såg förläget på Sigrid, som rodnade

af blygsel. Hadar, som var en ung man med världsvana, låtsade om ingenting, utan förde sig med sin vanliga takt.

“Vi tänkte att få Sigrid med oss hem,” sade Elfva mycket lågt. “Hadar far till mötet i morgon och sedan få vi ej se honom på länge. Vi ha därför ställt till ett litet dansnöje i afton.”

“Jag tackar på Sigrids vägnar,” svarade modern, med en stolt knyck på nacken, “men det kan inte komma i fråga, att jag släpper bort min dotter utan något förkläde. Hon börjar bli för stor att så där ensam flacka omkring. Det kunde gå an i kort kjol och byxhållkar, men nu så . . .”

“Jag trodde, att tant Margareta vore ett tillräckligt skydd så väl för Sigrid som för Elfva,” svarade Hadar, som försökte att le och taga saken skämtsamt.

“Ja, så tycker löjtnanten, men inte jag som mor.”

Och därvid blef det. Sigrid fick stanna hemma. Det var en bitter pröfning för den unga flickan. Hon stängde sig inne på sin kammare och utbrast i häftig gråt. En mörk aning grep med sin iskyla hennes hjärta, att Hadar och hon skulle bli utsatta för mången hård pröfning, innan de finge hvarandra. Detta hade de aldrig kunnat drömma om.

Hadar kände sig uppbragt, ja rent af ursinnig öfver det småsinta handlingssätt, Sigrids moder hade visat. Om han vågat skulle han ha bjudet henne till Kageholm, men utan gudfaderns tillåtelse kunde detta icke ske. Emellertid måste han säga Sigrid farväl, innan han for till mötet. Men på hvad sätt skulle detta nu gå till? Elfva vågade han ej skicka till Rastaborg, för att gifva Sigrid en vink om ett möte vid någon bestämd tid och på en uppgifven plats. Dessutom sade honom hans förstånd, att hans moderliga vän, Margareta, icke skulle gilla, att Elfva skickades i sådana ärenden. Det var ju ändå alltid ett bedrägeri mot Sigrids föräldrar. Han sade därför ingenting, men funderade i stället på, hvem han skulle förtro att sticka en liten breflapp i den älskades hand.

“Nu vet jag det,” utbrast han plötsligt, “min snälla Anna på Sanda. Hon talar ständigt om sin stora tacksamhetsskuld till mig, för det jag en gång som pojke drog henne

upp ur sjön vid Stafsund. Nå väl, hon skall nu få göra mig denna tjänst . . .

Han uppsökte också genast den unga torparflickan och lämnade henne biljetten. Till mötesplats bestämdes den lilla helgdagskammaren på Sanda. Det beskedliga torparfolket, som länge anat de ungas kärleksförhållande kände sig riktigt stolta öfver att löjtnant Hadar hade förtroende till dem.

Anna lyckades obemärkt tillställa Sigrid Hadars biljett. Hon bröt med darrande hand förseglingen och läste dess innehåll. Hon blygdes öfver att nödgas begagna smygvägar, för att träffa sitt hjärtas älskade, och det var ej med någon glad triumferande känsla hon tänkte på huru hon bedrog sina föräldrar, då hon gick till detta möte. Men Hadar tröstade henne och försäkrade att framtiden skulle ersätta dem allt orättvist lidande. Vid afskedet gaf han en ring åt Sigrid och bad att i utbyte mot den få en lock af hennes hår.

“Skrif till mig, Sigrid; mina bref skola alltid på något sätt komma i dina händer. Förlita dig endast på mig, som aldrig skall svika dig, hur hård pröfningen för oss än kan komma att bli.

XIII.

Farbror Gideon.

Sigrid, som hittills alltid varit så glad och kunnat liknas vid en kvittrande lärka, hade efter afskedet med Hadar blifvit sorgsen och tyst. Hon ville väl gärna slå bort de mörka aningar, som likt stormmoln helt plötsligt hade uppstigit på hennes lefnads förr så ljusa himmel, men ju mera hon bemödade sig därom, desto mera öfverväldigades hon af de ständigt återkommande tankarne på en stundande olycka, hvilka slutligen helt och hållet nedslogo hennes mod. Hon

hade ej mera sinne eller ögon för hvad som föregick omkring henne — så uteslutande lefde hon nu i sin inre värld.

Sålunda undgingo henne alldeles föräldrarnes ständiga hviskningar med hvarandra, deras hemliga vinkar, då en af husets gäster under de sista veckorna allt oftare gjorde besök på Rastaborg. Det var en person, som Sigrid, allt sedan hon var en liten flicka, plägade kalla "farbror," och som otaliga gånger hade gifvit henne leksaker och namnam. Hon visste mycket väl, att fadern stod i några affärsförhållanden till denne person, hvars uppträdande på Rastaborg därför icke alls väckte hennes förvåning. Han var en äldre man, korputlent och med ett rödbrusigt ansikte, som alltför tydligt vittnade om en stark kärlek till glaset. Han glömde sig ej sällan därhän, att han ej längre förmådde lägga band på denna passion till och med i fruntimmerssällskap. Sigrid hade med vämjelse flera gånger sett farbror Gideon så öfverlastad, att han ej kunnat beherrska sina vinglande ben, utan raglande stapplat fram som ett litet barn, då det försöker taga sina första fjät i världen, och liksom detta fallit omkull, icke mäktig att sedan själf resa sig.

Drömmande om sin barndomsvän, sin älskade Hadar, för hvilken hennes hjärta ensamt klappade och hvars bild uppfylde hennes själ, ströfvade Sigrid omkring i skog och mark, för att söka tröst och lisa i naturens sköte. Hon lyssnade till trädens underbara sus, till fåglarnes kvitter och böljornas melodiska skvalpande mot stranden. Hon kunde ibland om aftnarne stå långa stunder på någon hög bergsklint och betrakta, huru solstrålarnes allt mattare färgspel småningom öfvergick till ett svagt purpurskimmer, hvilket slutligen förtonades bakom blånande kullar.

Det var från en sådan längre promenad hon en kväll återvände till hemmet.

"Vi ha länge väntat på dig Sigrid," sade fadern ifrigt och kom emot henne, vänligt smekande hennes kind.

"Hvarför går du så här och svärmar, min lilla turturdufva. Detta kan ej vara helsosamt i längden."

"Ja," inföll modern, som också hade gått henne till mö-

tes, "på det här promenerandet måste bli ett slut." Hon yttrade dock detta alls icke ovänligt och fattade Sigrids hand med uttryck af ömhet. "Du är vårt enda barn, Sigrid," tillade hon, "och din lycka ligger oss varmt om hjärtat.

Sigrid drog en suck af lättnad. Hon höjde sitt hufvud och öfver hennes ansikte flög ett skimmer af nyväckt hopp.

"Ack, mina älskade föräldrar," utbrast hon rörd, "er godhet kan icke förneka sig . . . jag vet . . . jag känner, att ni hålla af mig så innerligt, att ni ej kunna ha hjärta att se mig tvina bort och dö . . . jag lider djupt af att hafva hemligheter för er . . . att ej få . . . men ni förlåta mig ju? Ett par stora tårar darrade i hennes ögonfransar. — Jag skulle ej vilja sätta mig upp emot eder vilja . . . jag skulle ej vilja bli ett otacksamt barn . . ."

Föräldrarne gäfvu hvarandra ett ögonkast, som uttryckte mera än alla ord.

"Vi ha just tryggt oss därvid, Sigrid."

"Jag kan då helt och hållet öppna mitt hjärta för er?"

"Det är ingenting högre vi önska."

"Ni tillåter mig då att älska Hadar? Ack, ingen kärlek i världen kan bli lycklig utan föräldrakärlekens välsignelse."

"Alldeles riktigt . . . och därför böra alla barn handla så, att de ej gå miste därom."

Då fadern yttrade detta, tog han med detsamma en väldig pris ur sin sköldpadd-dosa. "Du älskar Hadar, säger du; men om du blefve hans hustru, hvaraf skulle ni sedan lefva? Detta tager aldrig ungdomen med i beräkningen."

"Af solsken och fågelsång lära ni inte bli mycket feta," inföll modern, som äflades att äfven ha sitt ord med i laget.

"Vi ha ej heller tänkt så enfaldigt," svarade Sigrid rodnande, "vi kunna arbeta . . . det brådskar för öfrigt icke med vårt giftermål och Hadars rike gudfar glömmar nog icke bort honom i sitt testamente."

"Det är ingenting att bygga på. Tomma löften ega föga betydelse. Har han då skriftliga bevis . . ."

"Hur skulle jag kunnat fråga honom om sådant?" afbröt Sigrid.

“Jo, just därom borde du ha gjort dig underrättad, innan du skänkte honom ditt hjärta.”

“En lydig dotter gör icke upp sådana saker på egen hand,” yttrade modern.

“Hon tager först råd af far och mor. Du har burit dig oförsiktigt åt, jag vill kalla det så för att ej vara alltför sträng.”

“Mamma . . .”

“Se så, Sigrid, låt oss nu tala öppenhjärtligt med hvarandra.” Fadern drog henne ned bredvid sig i soffan. “Du är för ung för att rätt kunna fatta, hvaruti din sanna lycka består, det är därför din mor och jag ha tänkt i ditt ställe. Jag måste underrätta dig om, att du är en fattig flicka, ty jag eger inte kvar ens en torfva af den jord, som hittills kallats min. Min gård, ja, allt intill rubb och stubb har jag nödgats förskrifva till farbror Gideon. Jag häftar i en stor skuld till honom, för hvilken han kan kräfva mig i hvilken stund som helst.”

“Han skall inte göra det, pappa, han är ju din bästa vän.”

“Vän! I affärer och kortspel finnas inga vänner,” gapskrattade fadern.

“Jag upprepar, att jag i hvilken stund som helst kan stå utan tak öfver hufvudet. Tänk på din stackars mor . . .”

Modern tryckte härvid näsduken till sina ögon och utbrast i halfkvädda snyftningar.

“Nej, en sådan olycka kan och får ej hända,” sade den ömhjärtade Sigrid. “Farbror Gideon kan inte vara så grym, att han låter eder gå ifrån hus och hem. En sådan gärning skulle ej för honom själf medföra någon välsignelse. Jag har nog hört sägas, att han skall vara en procentare, men är detta sannt pappa?”

“Människorna prata så mycket . . . Hvad hans så kallade procenteri beträffar, är däri ingenting klandervärdt . . . men det där är något som du ej begriper, mitt barn, och därför skola vi ej tala därom nu. Saken är helt enkelt den, att hela min välfärd ligger i dina händer, Sigrid.”

“I mina händer?!” Sigrid såg med stora, förvånade ögon än på fadern, än på modern, utan att hafva den minsta aning om hvad hans ord betydde. “Håller farbror Gideon verkligen så mycket af mig,” sade hon, “att han vill lyssna till mina böner, så skall jag ej heller spara på dem. Är det så du menar, pappa?”

“Ja, det är just så jag menar. Han håller så mycket af dig, Sigrid, att du kan förmå honom till hvad du vill. Du skulle kunna skaffa oss trygghet och lyckliggöra hela vår ålderdom.”

“Ack, då skall jag visst göra det!” Sigrid såg upp med en glädjestrålände blick och knäppte ihop sina händer. “Åldrig kunde jag drömma om, att jag egde en sådan makt,” tillade hon i barnslig oskuld. “Jag skall då kanske göra honom till en bättre människa? Han skall sluta upp med att ockra på sina medmänniskor, nöjd med hvad han har, och upphöra att vara en drinkare.”

“Säkert skall du förmå allt detta, Sigrid,” svarade fadern och vexplade åter en hemlighetsfull blick med sin hustru, som blinkade på ett illparigt sätt.

“När får jag då träffa farbror Gideon? Jag längtar att få visa er, mina kära föräldrar, hur mycket jag håller af er.”

“Han kommer hit i morgon till middagen.”

“I morgon . . . således icke redan i dag?”

Sigrid riktigt gladd sig öfver att kunna tjäna sina föräldrar. Hon tänkte öfver hvad hon skulle säga farbror Gideon, hur hon skulle lägga sina ord, så att de riktigt kunde taga honom med storm. Och sedan hon lyckats rädda föräldrarna från fattigdom och bekymmer skulle de nog gifva sin välsignelse till hennes och Hadars förening.

“Gud har styrt allt till det bästa!” ropade hon i fulla måttet af sin sällhet. “Jag skulle ändock slutligen bli lycklig . . . hur kunde jag också någonsin tvifla därpå!”

Och morgondagen randades. Sigrid kom ned från sitt rum till kaffebordet, som vanligt i hvardagsdräkt, en enkel hemväfd bomullsklädning och med ett hvitt, spetsgarneradt förkläde, hvars långa bandändar baktill voro knutna i en

näpen rosett. Hennes ögon lyste af fröjd, hennes kinder buro hälsans färg och leendet på hennes läppar förkunnade, att hopp och frid åter vunnit insteg i hennes själ.

“Du är ju riktigt vacker i dag, min lilla trollslända,” utropade också fadern, beundrande.

“Men du skulle ha tagit på dig din nya blå klädning, som klär dig så väl, Sissi,” sade modern, som ibland brukade nyttja detta smeknamn.

“Ja, för tusan.”

“Kära mamma och pappa, icke lär väl farbror Gideon fästa sig vid, hur jag är klädd?” svarade Sigrid rodnande. “Han torde föga bry sig om dylika saker.”

“Hm, gubben har nog ögonen med sig och han är mycket svag för allt som är vackert. Byt du om klädning, Sissi! Farbror Gideon skall anse sig smickrad af att vi göra litet affär af honom. Han märker mera än du anar, jag känner honom, jag.”

“Som du vill, mamma,” svarade Sigrid undergifvet. “Det är ännu långt till middagen och jag klär mig fort.”

Sigrid var dock icke nöjd med detta ombyte af dräkt. Denna blåa klädning, som modern ville att hon skulle bära, hade Hadar tyckt så mycket om. Himmelsblått var Hadars lifsfärg, och därför var hon så rädd om denna klädning, hvilken hon betraktade som en riktig högtidsdräkt.

“För pappas och mammas skull måste jag väl göra detta,” sade hon för sig själf, då hon klädde om sig. För gubbens skull vore det ett tokeri.”

Farbror Gideon hade hittills just icke visat sig särdeles omsorgsfull i sin klädsel. På allra senaste tiden hade dock detta blifvit något annorlunda. Man hade gifvit akt därpå och naturligtvis förundrat sig däröfver. Denna förändring, liksom allt annat, hade likväl helt och hållet undgått Sigrid, upptagen som hon var af sina tankar på Hadar.

Just som Sigrid hade slutat sin toilett, hörde hon bullret af ett åkdon, som stannade på gården. Hon tittade ut genom fönstret och såg, att det var farbror Gideon som kom, icke i sin vanliga, gammalmodiga chäs, utan i en splitter ny, glän-

sande trilla, dragen af tvenne dyrbara, apelkastade hästar. Hon blef på det högsta förvånad, liksom öfver det ovanligt vårdade i hans klädsel.

“Han har undergått en märkvärdig förändring,” tänkte hon för sig själf, utan att dock hysa en aflägsen aning om den verkliga orsaken till denna förvandling.

Glad i hågen skyndade hon ned för trappan och sällade sig till föräldrarne, som hade gått ut på gården för att riktigt artigt mottaga sin gäst. Det var väl litet besvärligt för farbror Gideon att med sin korpulenta kropp och giktbrutna ben komma ur åkdonet, men det gick dock.

“Välkommen, min bästa bror!” upprepade Sigfrids far flera gånger mycket kruserligt.

Farbror Gideon skakade hand och gjorde en af sina mest ceremoniösa komplimanger för värdinnan, som med den största ifver sprang fjäskande omkring honom.

“God dag, farbror,” sade Sigrid och räckte honom sin hand.

Farbror Gideons ansikte sken af förtjusning, då han kände de små, mjuka fingrarne i sin väldiga, feta näfve.

“Du är ju så söt, min lilla Sissi, att man kan äta upp dig! Du blir ju vackrare för hvarje gång jag ser dig,” sade han med en inställsam röst.

Sigrid fäste sig ej vid hans smickrande ord, hvilka hon upptog som en af dessa vanliga artigheter, hvarmed gamle män bruka traktera unga flickor och stundom sätta dem i förlägenhet.

Middagsbordet blef dukadt liksom till en högtid. Sigrid undrade däröfver, men tänkte, att det kanske var nödvändigt att visa gubben all möjlig uppmärksamhet, för att vinna hans benägenhet.

Medan modern och dottern voro sysselsatta med de husliga bestyren, satt fadern med sin gäst i en af trädgårdsbersåerna.

“Du har då talat med flickan om saken?” hördes farbror Gideon yttra.

“Jag har icke direkt framfört ditt frieri, min käre bror, det är en omsorg som jag öfverlämnar åt dig. Men jag har förberedt henne på, att hon har sina föräldrars hela välfärd i sin hand. Hon skall icke kunna ha hjärta till att se oss bragta till tiggarsstafven, efter som bror icke vill ge med sig med mindre än att vårt enda barn blir brors hustru.”

“Nej, jag säger dig uppriktigt, min vän, att du har att välja mellan henne och lagen, som annars skall ha sin gång. Om jag får Sigrid efterskänker jag hela din skuld och lofvar att hjälpa dig ur alla dina trångmål. Din dotter skall ej ångra sig, lita på det; jag skall bli för henne en god och öm man. Och skulle jag falla ifrån, så står hon inte på bar backe, ty allt hvad jag eger, skall jag testamentera till henne.”

“Jag kan icke önska mig någon bättre måg,” skyndade Sigrids far att svara och tryckte “vännens” hand. “Hon skall bli din hustru — du har mitt ord därpå. Skulle hon också streta emot litet i början så ger hon nog med sig till slut . . . flickorna ha ju alltid sina små kapriser, prata om barndomstycken och så vidare. Du förstår . . .”

“Jag begriper . . . Jag skall ej heller fästa någon vikt därvid. Har det bara kommit så långt, att prästen läst amen öfver oss, så går det öfriga af sig själf.”

Sigrid kom just nu och underrättade om, att bordet var serveradt. Farbror Gideon bjöd henne sin arm och förde henne till matsalen.

Det blef en glad middag. Alla voro vid ett briljant lynne. Sigrid var själfva uppmärksamheten mot föräldrarnes gäst, hvilkens tallrik hon oupphörligt försåg med det bästa som fanns och hvilkens glas hon på ett förtjusande sätt bräddade, alldeles okunnig om, huru hon därunder allt mera tände kärlekens låga i den gamle girigbukens bröst.

“Du är den älskvärdaste flicka man kan tänka sig, ett riktigt mönster för ditt kön, min lilla sockerdocka,” orerade den allt mera uppsluppne tillbedjaren med ständiga ombyten på smeknamn. “Du blir den bästa hustru under solen . . . du, min söta Sissi, kunde lyckliggöra hvilken man som hälst.

Skål, mina kära vänner,” tillade han och höjde glaset, “Sissis skål!”

“Och farbror Gideons,” svarade Sigrid och stötte sitt glas mot hans.

“Medan jag nu ordnar kaffebrickan, som jag skall låta bära ut i trädgården, så kan ju du, Sissi,” sade modern lågt till dottern, “underhålla farbror Gideon . . . Pappa behöfver sin vanliga middagslur, som du vet . . .”

“Men kanske att farbror också vill hvila efter middagen.”

Modern gaf henne en blick, som Sigrid mycket väl förstod. Hon skulle bli ensam med gubben och söka förmå honom att vara skonsam mot fadern och ej bringa denne på fall genom att utkräfvat hela skulden på en gång och ställa till en utmätning eller cession m. m.

Då hon steg upp från bordet, fattade hon farbror Gideons arm.

“Nu göra farbror och jag en liten promenad i trädgården, medan pappa tar sin lilla middagslur.”

Lyckligare än farbror Gideon var i detta ögonblick, kunde ingen dödlig känna sig. Han betraktade den unga, blomstrande flickan på ett sätt, som hon alldeles icke förstod. Han kysste hennes lilla hand gång på gång, men däröfver behöfde ju icke Sigrid känna sig stucken. En gammal farbror tager ju sig alltid små friheter.

Sigrid försökte att rätta sina steg efter gubbens små trip-pande fjät. Hon höll ännu sin arm under hans, då de gingo fram och tillbaka på trädgårdsgången mellan krusbärsbuskarne.

“Jag har reda på, att stackars pappa är skyldig farbror mycket pängar,” sade hon, hastigt ryckande in på detta ämne. “Pappa är mycket ledsen öfver det, jag vet, att han ständigt grubblar på, hur han skall kunna göra farbror rätt. Farbror kan visst när som helst tvinga honom till cession . . .”

“Ja, när som helst.”

“Det vore ett hårdt slag för pappa att få lämna sitt kära Rastaborg, och inte mindre för mamma och mig . . .”

“Du skall inte behöfva det, Sissi lilla.”

“O, jag visste väl, att farbror skulle vara ädelmodig!” utbrast hon och stannade. “Det kunde ju gå an att ordna saken så med pappa, att han finge göra afbetalningar på sin skuld . . .”

“Han skall inte behöfva göra någon afbetalning alls, det vet han . . . jag skall skänka efter alltsammans och göra ändå mycket mera därtill.”

“Kan det vara möjligt! Men hur skall väl detta gå för sig? Inte vill väl farbror helt och hållet bli af med sina pänningar?” hon såg honom öppet och oskuldsfullt i ögonen.

“Vi komma i sådant förhållande till hvarandra, att det hädanefter inte blir så noga med affärerna oss emellan.”

“Hvad menar farbror?”

“Hvad jag menar? Hm . . . begriper du då ingenting, Sissi lilla?”

“Nej, ingenting.”

“Nå väl . . . Men skola vi inte sätta oss på den där lilla bänken?”

“Som farbror vill,” hon satte sig bredvid honom under det gamla, knotiga äppelträdet, hvars grenar lutade så långt ned, att löfverket vidrörde hennes hufvud.”

“Jag vill nu säga dig en sak, Sissi! Jag har liksom vaknat ur en dröm. Jag har hittills lefvat en enstörings lif och funnit mig väl däri, men nu har jag på en gång känt hela tomheten och glädjelösheten däri. Jag har visserligen redan uppnått en respektabel ålder, det är sant, men aldrig kan något godt komma för sent. Tänk, om jag egde en liten älsklig, vacker hustru, som pysslade om mig, som . . . som kunde hålla af mig en smula, som kunde vara mig tillgifven . . . o, hvad ville jag då ej allt göra för henne! Jag är rik, och ingenting skulle jag vägra henne . . . jag blefve då helt visst en annan människa! Jag har sett dig allt ifrån den tiden, du var en liten flickstumpa, Sissi,” återtog han efter en stunds uppehåll, “jag har just inte fäst mig vid dig så mycket förr än nu . . . Det var en gång jag kom att närmare betrakta dig och då var det, som om fjällen fallit från mina ögon, Sissi, jag har hittills varit blind för dina förtrollande behag,

din stora älskvärdhet . . . förstår du nu, min söta flicka, hvem min utkorade är?"

Sigrid hade ej en enda gång afbrutit honom. Så häpen hade hon blifvit öfver denna öfverraskande bekännelse.

"Har farbror sagt allt detta åt pappa?" utbrast hon slutligen, men utan att se upp.

"Naturligtvis, både åt din far och din mor."

Sigrid lade handen öfver pannan. Hon sade ingenting, men hon tänkte på, huru listigt hennes föräldrar hade gått till väga med henne. Nu förstod hon all deras vänlighet, som så plötsligt hade kommit öfver dem. Men hon tänkte icke låta sälja sig, därtill var hon fullt och fast besluten.

"Jag är ännu så ung, farbror," sade hon sakta, men vänligt. Farbror borde välja ett fruntimmer, mera öfverensstämmande med farbrors egen ålder.

"Nej, nej, du eller ingen!"

"Då måste jag säga farbror, att jag aldrig gifter mig utan kärlek, och farbror kan jag ju inte älska så, som en hustru bör älska sin man."

"Pjoller! Jag begär ingen svärmande kärlek. Låt mig få älska dig huru mycket jag vill, bara du blir litet vänlig mot den stackars gubben . . ."

Han fattade hennes hand och lade den på sin panna, från hvilken stora svett droppar pärlade ned.

"Men jag har redan skänkt bort mitt hjärta. Jag älskar Hadar, min barndomsvän, och jag har gifvit honom mitt löfte och min tro för hela lifvet."

"Ah!" pustade den äldre friaren och släppte hennes hand. "Låter det på det viset, då måste jag väl draga mig tillbaka. Lycka till Sissi lilla . . ."

"Men pappa får väl ej lida för att farbror nu fått mitt afslag?"

"För din far hyser jag inte minsta intresse."

"Han är ju farbrors vän?"

"Min vän?" han log kallt och elakt. "Vänner har jag *hur* många jag vill, men jag kunde endast få *en* svärfar . . . Dock, det där är saker, som du nu ej skall blanda dig i,

Sissi. Du blir ju snart gift och kommer således från hemmet.” Han steg upp och gick ifrån henne.

Sigrid satt kvar med nedböjdt hufvud. Hon satt försjunken i djupa tankar, tills på en gång en barsk stämma ryckte henne därur.

“Såå, du har vågat kasta bort din och dina föräldrars hela lycka, Sigrid?”

Den unga flickan såg upp.

“Om hvilken lycka talar ni, min far? Hur kan ni vilja, att jag skall gifta mig med en gammal, försupen gubbe?” tillade hon med harm. “Ni vet, att jag älskar Hadar . . .”

“Tyst! Den pojken skall du aldrig få, ty du skall gifta dig med den jag vill! Begriper du inte, envisa och enfaldiga barn, att farbror Gideon inte kan ha någon lång lifstid kvar och att du då blir en rik enka . . .?”

Sigrid vände sig med afsky bort från fadern.

“Du vill således bringa oss till tiggarslafven . . .?”

“Hadar och jag skola arbeta för er . . .”

“Hadar och du?” han uppgaf ett gapskratt. “Kärleksgriller . . . se så, tag ditt förnuft till fånga! Jag gifver dig betänketid till i morgon afton. Till dess har farbror Gideon lofvat att ha tålmod.”

Han gick. Sigrid drog hastigt upp ur sin barm den lilla ring, Hadar hade gifvit henne vid afskedet, och som var fästad vid en snodd på hennes hals.

“Dig eller döden, Hadar,” suckade hon och kysste ringen.

XIV.

Offret.

Farbror Gideon hade hastigt rest sin väg från Rastaborg.

“Bror kan väl ej begära, att flickan skall svara ja så flux heller,” hade Sigrids far bland annat yttrat.

“Gif Sigrid betänketid, så vinner ni ert mål,” inföll modern.

“Betänketid? Men hon har ju redan gifvit sitt löfte åt den där löjtnantspojken . . .”

“Hon har gjort det, men inte vi,” svarade fadern “dessutom är hon inte myndig och jag eger således min giftomannarätt.”

“Du sa’ något, bror,” Gideons dystra ansikte klarnade plötsligt.

“Gif henne betänketid, t. ex. till i morgon afton,” rådde modern och klappade honom uppmuntrande på axeln. “Man släpper ej så lätt ifrån sig en sådan måg som ni, förstår ni väl.”

“Nej, man gör inte det,” bifogade fadern.

“Till i morgon afton således,” samtyckte Gideon och skakade deras händer.

De båda föräldrarne läto dock ej Sigrid vara i lugn och ro under denna betänketid. De sökte tvärtom straxt på allt sätt öfvertyga henne om det dåraktiga i hennes kärlek till Hadar och det oförståndiga i att ej tänka på de fördelar, som skulle tillfalla både henne och dem genom giftermälet med “halfmillionären,” som farbror Gideon allmänt ansågs vara. Men den unga flickan kämpade modigt för sin kärlek. Hon förklarade öppet, att om föräldrarne drefvo henne till det yttersta, så skulle hon veta att dö.

“Det är just en vacker religion du har . . . du skulle således vara i stånd till att begå själfmord?”

“Ja,” svarade Sigrid, blek, men bestämd, “ni finge bära ansvaret därför inför Gud, som nog skulle förlåta mig min gärning.”

“Nå, vi få väl se . . . du kan nu gå din väg.”

Sigrid skyndade upp på sitt rum, där hon sjönk på knä i en brinnande bön.

“Hvad skola vi göra för att kunna böja henne?” frågade det värda paret sinsemellan och höll en lång rådplägning.

“Jag har det! utbrast plötsligt mannen.” “Vi skola ej tala i stränga ordalag till henne. Jag skall i stället lägga

an på hennes dotterliga känsla som icke skall förneka sig. Fråga mig ingenting, Dorotea, ty jag har nu fått en god ingifvelse; du håller dig tyst och stilla, tills jag underrättar dig . . .”

Fru Dorotea blef ytterst nyfiken, men lofvade dock att lyda honom, huru svårt detta än var för henne.

Då skynningen nalkades, uppsökte fadern sin förtviflade dotter. Hon hade icke lämnat sitt rum. Då han inträdde till henne, gick hon oroligt af och an på golfvet.

“Sigrid . . .”

Den unga flickan stannade. Hennes kinder buro spår af utgjutna tårar.

“Du skall få din vilja fram, men du skall en dag bittert ångra, att du ej lydt dina föräldrars råd utan handlat tvärt emot deras önskan och omtanke för ditt sanna väl. Detta skall hvarken bringa dig lycka eller välsignelse. Gift dig med din Hadar . . . jag skall laga så, att jag blir förskonad från att se din mors smärta, ty det är inte du, som skall dö, Sigrid, fast du har hotat oss därmed, utan jag.” Sigrid tyckte att han krossade en tår i ögonvrån. “Jag kan ej bära min olycka, all den skam och elände, som komma att drabba mig efter en cession, ja, hvem vet, mina kreditorer kunde kanske finna en anledning att låta häkta mig som bedräglig gäldenär. Din far blefve då en fästningsfånge, Sigrid . . . det vore just en svärfar, öfver hvilken Hadar skulle känna sig stolt, och hans gudfar sedan, som alltid så högmodigt sett mig öfver axeln,” han skrattade bittert.

“Min far,” Sigrid greps af ett djupt medlidande, “så illa står det väl ej heller till?”

“Du vill kanske vänta, tills du blir fullt öfvertygad därom, men jag skall ej blottställa dig för den offentliga vanära, som kommer att drabba din far, ehuru du själf ej hyser den minsta misskund med dina föräldrar . . . om du gifte dig med farbror Gideon, vore vi alla räddade.”

“Finnes det då ingen annan räddning?” Sigrid vred händerna i ångest. “Låt mig få skrifva till Hadar och säga

honom allt . . . måhända vill hans gudfar hjälpa dig för min skull.”

“Toka! Mannersköld skulle visst vilja betala mina skulder för din skull . . . nej, nej! Dessutom måste allt detta afgöras redan i morgon, en dag längre är för sent. Farbror Gideon skall utkräfvä hämnd, och den kan bli rysligare än du anar.”

“Men då är han ju en elak, hjärtlös människa, och med en sådan vill du att ditt enda barn skall gifta sig, för att plågas och kanske rent af misshandlas? O, han måste vara förfärligt rå, då ruset omtöcknar hans sinne. Hans hustru skulle säkert kunna befara det värsta. Detta är ju ingenting ovanligt med sådana människor, som han.”

“Dig, Sigrid, skulle han komma att tillbedja. I dina händer skulle han bli mjuk som ett vax . . . Ryck Hadar ur ditt hjärta och betrakta din kärlek till honom som en ungdomsförvillelse . . .”

“Jag kan inte döda mina känslor. O, min far,” hon föll på knä och kysste hans händer, “skona mig . . . offra mig ej!”

“Skona du mig, min dotter, och rädda mig från vanära!”

“Min far!” hon tryckte sig intill honom med förtviflan. “Min far . . .”

“Sigrid . . .”

Det blef tyst en stund, endast Sigrids snyftningar hördes.

“Nå väl, hvad ämnar du göra? Du är ej mäktig något offer för dina föräldrars skull? Tänk på din mor och bespara henne ett grymt lidande,” han talade med rörande stämma och lyfte upp henne.

“Jag kan inte . . . jag är ej nog stark därtill,” svarade hon sakta.

“Farväl då, Sigrid! Denna stund skall du aldrig kunna utplåna ur ditt minne, ty det var den sista du hade tillsammans med din far här i lifvet. Farväl, säger jag . . . Om din mor frågar efter mig, så underrätta henne, att mitt lik hittas under lönnen, du vet, där jag ofta sett dig och Hadar sitta.”

Sigrid var ur stånd att svara. Han gick mot dörren, men innan han öppnande den, vände han sig och stannade.

“Sigrid . . .”

Men ej ett ord hördes från dotterns läppar. Hon var blek som döden och ögonen stirrade vidöppna framför sig. Han lämnade då rummet, efter att ha dragit en tung suck. Sigrid hörde hans steg i trappan . . . hon tyckte sig ännu höra ljudet af hans suck. Hon sprang till fönstret, öppnade det och böjde sig fram. Skulle fadern värligen göra sig något ondt, eller var hans hot endast ett skrämskott?

“Om han mördar sig! . . . O, jag skall aldrig finna något lugn sedan i lifvet! Hans vålnad skall ständigt förfölja mig och mitt samvete skall ropa fadermörderska, hur oskyldig jag än är.”

Plötsligt såg hon fadern komma in i trädgården. Han var barhufvad och gick långsamt, nästan dröjande, men han vände sig icke om en enda gång för att se upp till hennes fönster.

“Hadar,” ropade hon till sig själf, “är det då Guds vilja, att vi skola skiljas? Hvad har jag då syndat, efter mitt straff skulle bli sådant?”

Hon såg nu, huru fadern försvann bakom häcken.

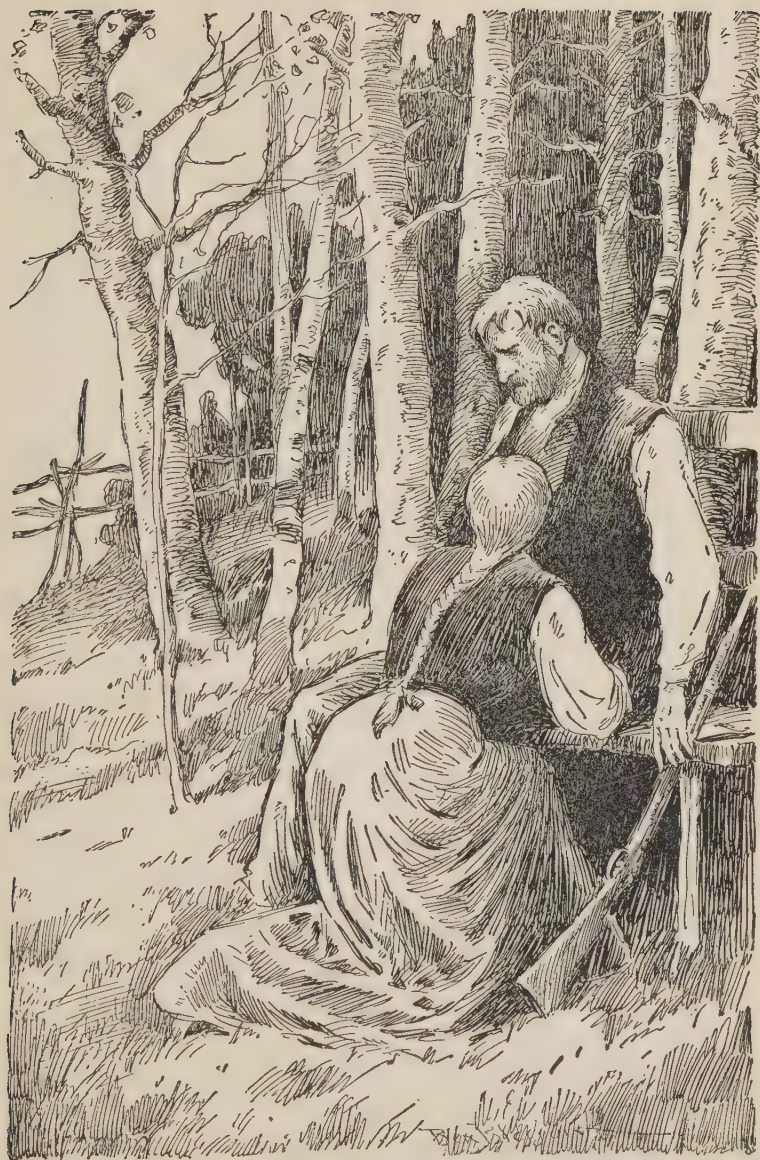
“Han skall besinna sig,” hoppades Sigrid, “han kan inte begå en så ohygglig gärning . . .

Hon hann icke mera än framhviska dessa ord, förrän ett skott hördes. Sigrid spratt till. All hennes blod stockade sig omkring hjärtat och hon kände en dödsfyla genom alla hennes lemmar. Hon stod liksom förstenad, oförmögen att röra sig från stället. Men detta tillstånd varade dock endast ett par ögonblick, hon skulle eljest ha dött.

“Jesus Kristus!” utbrast hon, störtande på dörren och utför trappan.

Modern satt vid ett fönster i nedra våningen och såg, huru Sigrid ilade förbi, med förskrämdt ansikte och utslaget hår. Fru Dorotea steg upp för att se efter, hvart dottern tog vägen, men erinrande sig mannens råd att hålla sig stilla i hvad fall som helst, satte hon sig åter ned på stolen.

“Det hör väl till hans plan,” mumlade hon. “Jag får väl veta det sedan . . .”

“För sent — han är död; hans eget barn har mördat honom.” (Sid. 139.)

Sigrid skyndade emellertid öfver trädgårdsgångarne fram till platsen, där det stora lönnträdet sträckte ut sina skuggande grenar. Hon såg fadern sitta på bänken, tillbakalutad och med nedböjdt hufvud. Ett gevär låg bredvid i gräset.

“O, jag har kommit för sent!” hon sjönk ned på knä bredvid honom. “För sent,” mumlade hon, “han är död . . . hans eget barn har mördat honom! Min Gud, gör ett underverk, “hon sträckte sina händer mot himlen,” återkalla honom till lifvet och jag skall offra mig . . . jag skall ej vidare tänka på min egen lycka, utan endast på min olycklige far!”

Hon kastade sig framstupa, vildt slitande sitt hår. Då lades hastigt ett par armar omkring henne. Hon slog då upp sina ögon och såg, att hon låg i famnen på sin far. Hade verkligen ett underverk skett?

“Du lefver! O, min far . . . hvilken fasansfull händelse!”

“Ja, min dotter, jag lefver . . . Jag satte bössan mot mitt bröst, men min hand darrade så häftigt, att, då skottet brann af, kulan snuddade på sidan, utan att ens sära mig.”

Sigrid trodde fullt och fast hans ord, ty hon såg, huru hans rock var svedd.

“Jag sjönk i ett förlamningstillstånd . . . då jag vaknat därur, skulle jag ha fullbordat gärningen, om du ej hade kommit. Men du vill ju inte detta? Du vill ju rädda mitt lif?”

“O, ja, Gud är mitt vittne därtill, — och nu brast lös en flod af tårar. Du skall lefva, du skall bli lycklig.”

“Du tänkar inte längre på Hadar, utan gör hvad dina föräldrar önska?”

“Ja, allt, allt!” Då hon lofvade detta, kände hon, huru hennes blod liksom stelnade till is i hennes bröst.

“Du blir då Gideons hustru?”

“Som du vill,” hennes röst dog bort i en darrande hviskning.

“Du kan ej fatta storheten af det offer du bringar mig, mitt barn. Det skall föra välsignelse med sig öfver hela ditt lif.”

Därpå fattade han Sigrids hand och ledde henne in till modern.

“Vårt barn, som vi ansågo förloradt,” sade han högtidligt, “har blifvit oss återgifvet. Välsigna henne!” och han lade henne i moderns famn.

Fru Dorotea utbrast i gråt. Hon kysste och smekte dottern, som lät handtera sig liksom ett viljelöst ting.

“Hon blir Gideons hustru,” tillade fadern.

“Sigrid, du kära älskling, du har gjort oss öfvermåttan lyckliga. Du skall ej ångra dig, var öfvertygad om, du att ej skall göra det.”

Sigrid, som icke förmått yttra någonting, bad nu sakta om lof att få gå upp på sitt rum.

“Gå, mitt barn, du eger ju din frihet! Alla dina önskningsar skola bli upp fyllda efter denna dag. Vi vilja ju inte annat än ditt väl.”

Sigrid gick med vacklande steg ur rummet. Då såg fadern med en triumferade min på sin hustru, som log emot honom af belåtenhet.

“Du är en riktig trollkarl, min gubbe!” prisade fru Dorotea. “På hvad sätt har du åstadkommit denna förändring hos Sissi?”

Gubben skildrade i breda ordalag den listliga handling han utfört, och med hvilken han fångat dottern, som likt fågeln fastnat i det utlagda nätet.

“Man måste försöka något för en half million,” slutade han, slickande sig om munnen, “Sissi skall bli en rik enka. . . . Hadar gifter sig med en annan af pur förargelse, som det oftast plär gå, och då få vi handskas med schaberna.”

“Gud har varit nådig mot oss,” suckade fru Dorotea salvelsefullt.

Farbror Gideon försummade icke att följande afton infinna sig för att förvissa sig, om Sigrid hade gifvit med sig och samtyckt att blifva hans brud. Han egde väl icke mycket hopp, det var sannt, men han kom ändock, uppsträckt i sina bästa kläder och med friseradt hår. Hans tillämnade svärfar kom emot honom redan på gården.

“Välkommen, min måg!” hälsade han och slöt svärsonen i sina armar.

“Hon vill då bli min hustru?” utbrast den sprättige friaren med en röst, som darrade af glad öfverraskning, och kunde knappt tro på sin lycka.

“Visst vill hon det, sedan hon kommit till mognare eftertanke.”

“Men löjtnanten på Kaggeholm?”

“Får naturligtvis afsked på grått papper,” skrattade Sigrids far.

“Sissi skall ej komma att ångra detta, så framt pänningar kunna skapa lycka här på jorden.”

“Utan pänningar kan man ingenting njuta af lifvet. Stig in, käre bror, Sigrid är beredd på din ankomst . . . hon väntar dig.”

Farbror Gideons förtjusning kände inga gränser. Gång på gång tryckte han sin väns hand och sade, att nu hade han i stället blifvit sin svärfars gäldenär.

Fru Dorotea kom emot honom i salsdörren och omfamnade honom.

“Men Sigrid? Hvar är min lilla fästmö? Skall inte hon också välkomna mig?” frågade Gideon och såg litet snopen ut, då han ej upptäckte föremålet för sin ömma låga.

“Hon vet ännu ej af, att bror är här. Hämta ned Sissi, Dorotea!”

Fru Dorotea skyndade upp till sin dotter, hvilken satt med hufvudet lutat i handen, försjunken i dystra tankar.

“Farbror Gideon är nu anländ,” sade modern ifrigt. “Han frågar efter dig . . .”

Sigrid steg långsamt upp, såg på modern och suckade tungt.

“Ske Guds vilja!” sade hon. “O, min mor, du vet ej, hvilket olyckligt öde som väntar mig . . .”

“Åh, bara bröllopet är öfverståndet, kommer du nog att se saken annorlunda. Du blir en rik, ung fru med en gammal man, som kommer att tillbedja dig . . .”

“Förskona mig,” bad den unga flickan. “Låt oss gå ned ju förr dess hellre, efter det är afgjort, att jag skall offra

mig för mina föräldrars lycka. Men bättre hade varit, om jag aldrig blifvit född.”

“Sigrid . . .”

Blek och med nedslagna ögon inträdde Sigrid in i salen och räckte drinkaren sin hand. Hon tyckte, att det svartnade för hennes ögon, att yrsel grep hennes sinnen, och en döds-kyla förlamade hennes lemmar. Men hon hade en stark viljekraft och återhämtade sig snart. Föräldrarne drogo sig tillbaka, för att lämna Gideon tillfälle att blifva ensam med sin trolofvade.

“Det är då af fri vilja, som du räcker mig din hand, Sissi?”

“Ja, efter som jag på intet annat sätt kan rädda min far från fattigdom och vanära,” svarade Sigrid lågt.”

“Du skall ej ett ögonblick ångra dig, min söta flicka; jag lofvar heligt i denna stund, att blifva för dig en god man, att älska och ära dig som . . .”

“Mitt hjärta är redan bortgifvet,” afbröt Sigrid, ni måste ha detta fullt klart för er, farbror Gideon.

“Åh, du stod då inte här, mitt sockergryn, lilla hjärtat sitter nog kvar på sitt gamla ställe,” han skrattade själfbelåtet, då han sade detta. “Det är bara ett uttryck, lånadt ur romanerna . . . se här,” han tog hennes hand och trädde en tjock, bred guldring på hennes finger, “nu är det stadfästadt oss emellan.”

Sigrid såg icke en enda gång på ringen, utan lät handen likgiltigt sjunka ned utefter sidan.

“Du måste också gifva mig en ring i utbyte, så att det blir en riktig förlofning.”

“Pappa lämnar nog den.”

Innan Sigrid hann vända sig om, fattade han hennes hufvud mellan sina händer och tryckte en smällande kyss på hvardera kinden.

“Min lilla fästmö . . . min lilla fästmö . . .”

Därpå lade han i hennes knä, då hon sjönk ned på en stol, ett större etui. Sigrid var nödsakad att öppna locket

och se efter hvilken fästmöppresent han förärade henne. Ett antikt juvelsganityr gnistrade på en grund af violett sammet.

Fru Dorotea inträdde i samma stund. Hon slog ihop händerna af förtjusning.

“Åh, det är värdigt att bäras af en drottning! Hur man skall afundas dig, min dotter . . .”

Sigrid höll halsbandet i sin hand, men icke ens det svagaste leende lyste för ett ögonblick upp hennes sorgsna ansikte. Hon såg på armbandet, på bronsen och örhängena. Hade den girige procentaren värligen blifvit så kärlekskrank, att han kunnat köpa en så dyrbar och sällsynt gåfva åt henne eller var den kanske en pant af någon olycklig gäldenär, som nödgats låna pänningar af honom och som icke kunnat inlösa dessa smycken, möjligen en familjeklenod? Sigrid tänkte rysande därpå och knäpte igen etuiet, som hon lade bredvid sig i fönstret.

“Aldrig skall jag bära detta,” beslöt hon tyst för sig själf.

Från den dagen lämnades Sigrid aldrig allena, ty föräldrarne fruktade, att hon skulle skrifva till Hadar och att denne skulle ställa till något uppträde, som möjligen kunde omintetgöra giftermålet.

“Jag får inte ens taga ett skriftligt afsked af honom?” frågade Sigrid en gång, med ögonen fulla af tårar.

“Jag tror det är bäst, att du låter bli det,” svarade fadern. “Den vildhjärnan skall då komma hit och vända upp och ned på allt, och du vet följderna, om du ej gifter dig med farbror Gideon. Skrif bäst du vill efter brölloppet, men akta dig blott för att ej väcka din mans svartsjuka.”

“Men hvad skall Hadar tänka om ett sådant handlings-sätt?”

“Han får tänka hvad han behagar. Han skall snart glömma dig och uppsöka någon rik flicka.”

“Han skall aldrig glömma mig!”

“Så tror du nu, men det är hvad framtiden får utvisa.”

Redan söndagen därpå förkunnades från predikstolen i

Ekrö kyrka lysningen emellan farbror Gideon och Sigrid. Denna nyhet väckte en allmän förvåning, men mest på Kaggeholm, där Sigrid hade af föräldrarne blifvit förbjuden att göra besök, Elfva skref genast till brodern och underrättade honom om Sigrids grymma öde. Samma dag på aftonen lyckades den olyckliga fästmon att, trots all bevakning, få ostörd tala med torparflickan på Sanda.

“Laga så, att du träffar löjtnanten,” hviskade Sigrid, och lämna honom detta från mig, “hon tryckte i Annas hand ett litet paket som innehöll en mindre ask, i hvilken Hadars ring låg innesluten. “Jag har ej skrivit ett ord till honom . . . jag behöfver ej det, ty hvad har jag väl numera att säga honom? Framför min sista hälsning och mitt sista farväl . . . o, Anna, jag är en förlorad varelse!” och hon sjönk ned på dikesrenen bredvid hvilken de stodo, och utbrast i häftig gråt. “Bed honom ej tro något ondt om mig . . . jag är ett stackars offer, icke olikt lammet som föres till slaktarbänken, utan att kunna försvara mig. Jag förlitar mig på dig Anna . . . tack farväl! Jag vågar ej dröja här längre,” hon steg hastigt upp, aftorkade sina tårar och skyndade in i trädgården.

På själfva den tredje lysningsdagen blef Sigrid vigd vid den gamle girigbuken. Det var ett tyst och ängsligt bröllop utan några andra gäster än de erforderliga vittnena. Dagen därpå måste Sigrid taga afsked af Rastaborg, för att följa sin man till Stockholm. Att träffa Elfva eller tant Margareta på Kaggeholm var en önskan, som hon ej vågade uttala. Med ett tyst farväl for hon förbi alla dessa kära ställen på Ekerön, som aldrig skulle utplånas ur hennes minne. Hon skylde ansiktet med båda händerna och grät länge och bittert.

“Gråt ut, gråt ut, pärlan min, det gör godt och lissar sinnet,” tröstade hennes öfverlycklige man. “Jag förstår nog, att det kostar på att lämna barndomshemmet.”

För första gången fattade Sigrid själfvilligt Gideons hand.

“Ni får ha litet fördrag med mig,” bad hon “jag är blott ett barn mot er ålder.”

“Var lugn, Sissi, du har ej fått en tyrann till man. Är du bara mig trogen och slår bort alla tankar på hvad som varit, skall jag blifva själfva godheten.”

Fyra dagar efter Sigrids bröllop syntes Hadar komma ridande i sporrsträck på vägen till Rastaborg. Han hade ej förr kunnat få permission från mötet och han visste dessutom genom systemens bref, att han skulle komma för sent, för att kunna rädda sin ungdomsbrud, ty lysningen var redan förkunnad i kyrkan, då han erhöll den bittra underrättelsen, och att kunna förmå Sigrid att säga nej i själfva brudstolen, därtill var föga hopp, då det hade gått så långt. Att föräldrarne haft något rysligt tvingande skäl att förmå Sigrid att gifta sig med den illa kände procentaren, var Hadar öfvertygad om. Men hvilket? Och hvarför hade hon icke med en enda rad meddelat honom sin förskräckliga belägenhet? Det var detta han ville taga reda på, då han kom fram till Sanda. Han stannade därför sin häst utanför torpstugan. Anna kom utspringande. Med några få, upprörande ord upprepade hon Sigrids hälsning till honom och lämnade honom det lilla paketet.

“Hon skickar tillbaka min ring,” mumlade han. “Arma Sigrid . . . finnes det då intet medel att kunna bryta din boja och tillintetgöra detta afskyvärda äktenskap?!”

Därpå red han fram till Rastaborg. Fru Dorotea fick sikte på honom på långt håll. Hon skyndade in efter mannen, ty hennes instinkt sade henne, att det ej var rådligt för henne, att ensam möta den unge löjtnanten, som säkert var mycket uppbragt.

Hadar kastade sig af hästen och gick rakt fram till byggningen.

“Hvem gäller hr löjtnantens besök?” frågade Sigrids far försmädligt. “Vår dotter är numera förhindrad att taga mot bjudningar till Kageholm.”

“Sigrid är Gud ske lof räddad från framtida fattigdom och elände,” inföll fru Dorotea, som försiktigt höll sig bakom sin mans rygg. “Hon är nu en rik mans hustru . . .”

“Jag vet alltför väl, att ni tvingat er dotter till giftermål med en vanhederlig människa,” svarade Hadar föraktfullt. “Men jag har ej kommit hit, för att byta ord med er utan för att få veta Sigrids adress.”

“Ni ämnar väl inte besöka henne, hr löjtnant? Hon är nu en gift hustru. . .”

“Tyst du, Dorotea, låt löjtnanten begå hvilka tokerier han vill . . . det ha vi ingenting med att göra. Hvad vår dotters adress beträffar, så känna vi inte till den, ty hon är med sin man på väg till Paris.”

Han sade sannt. Sigrid hade verkligen lyckats öfvertala Gideon att göra en sådan resa, hvilken hon trodde skulle blifva för henne den bästa förströelsen i hennes olycka.

“Allt, allt, hvad du vill önska, skall jag uppfylla, lilla Sigrid,” hade Gideon svarat och kysst hennes händer. “Vi kunna resa så ekonomiskt som möjligt, ty pänningar, min lilla gumma, är en vara, som man måste hålla på. Släpper man dem en gång ifrån sig, så komma de aldrig tillbaka.”

XVI.

En öfverraskande nyhet.

Elfva stod i gudfaderns rum, uppsträckt på en pall för att träda in en sockerbit mellan gallret på fågelburen, som hängde på fönsterposten. Alarik Mannersköld satt bredvid och roade sig åt huru den lille, tame fågeln hackade henne fingrar, medan han smått kvittrade, liksom tackande för trakteringen. Margareta var sysselsatt med att ordna böckerna i ett antikt skåp af valnöt, som nästan betäckte den ena af rummets väggar.

“Se gudfar, hur han kysser mig,” pratade Elfva, som hade lagt sina läppar mot burens galler, och hvilka fågeln nu

oupphörligt pickade med sin näbb. "Ack, hur näpen han är, den lilla älsklingen . . . Men se, gudfar, hvem är det som kommer ridande på gården?" utbrast hon plötsligt med en hastig blick genom fönstret.

"Hadar? Hvad kan det betyda?" sade Alarik.

"Det betyder väl, att den stackars gossen begärt permission, för att träffa Sigrid," inföll Margareta, som också hade skyndat fram till fönstret.

"Ack, han kommer för sent . . . Sigrid är redan gift med den där otäcke gubben," klagade Elfva.

I samma stund kommer Hadar instörtande, röd ock varm.

"Du öfverraskar oss, min käre gosse," gudfadern skakade hans hand.

"Jag kommer direkte från Rastaborg . . ."

"Från Rastaborg?" upprepade Mannersköld och Margareta på samma gång.

"Ja, jag ville ha reda på Sigrids adress . . ."

"Du tänker väl inte besöka henne heller?" Margareta lade sin hand på hans arm. "Betänk hvad du utsätter dig för," tillade hon moderligt.

"Jag måste träffa henne och af hennes egen mun höra orsaken, hvarföre hon låtit släpa sig till brudstolen. Hon var mig så kär," han sänkte hufvudet, skylde ansiktet med händerna och utbrast i tårar.

"Hadar," Elfva lade sina armar omkring hans hals, "jag fick icke ens se Sigrid. Troligen hade hennes stygga pappa och mamma förbjudit henne att besöka Kaggeholm."

"Hade ingen af eder reda på detta giftermål, så att ni kunnat underrätta mig därom i tid? Jag hade då möjligen kunnat rädda henne."

"Vi, liksom alla andra, visste ej af något, förrän lysningen förkunnades i kyrkan," svarade Margareta. Elfva, din bror har säkert någonting att i förtroende säga gudfar, kom därför . . ."

Elfva drog sig genast med Margareta tillbaka ur rummet.

"Hadar, låt nu se, att du är en förståndig ung man, som tager saken förnuftigt," sade Mannersköld, som kände

ett djupt medlidande med sin gudson. "Jag förstår nog, att det svider . . . att det kostar på ditt unga hjärta att förlora en så kär vän . . ."

"Jag älskade henne så utesägligt. Jag tror ej, att jag kan öfverlefva detta . . . Min Sigrid, min Sigrid," han vred i förtviflan sina händer. "Jag måste se henne innan jag kan taga afsked af min lefnads lycka."

"Men betänk dock hvad du utsätter Sigrid för! Du kan väcka hennes mans svartsjuka och därigenom framkalla oberäkneliga följder. Gör hennes lif ej tyngre än det är . . . jag beklagar mycket den stackars flickan."

"Arma Sigrid! Hon längtar säkert efter att få träffa mig, att få säga mig allt som hon ej tordes skriva om, gudfar," fortfor han med bedjande stämma, "gif mig medel att kunna resa efter henne till Paris, dit hennes man lär ha fört henne, troligtvis för att söka skingra hennes sorgsna sinne."

"Det vore dåraktigt af mig att uppmuntra något sådant," svarade Alarik allvarligt. "Du kan naturligtvis i det upprörda tillstånd, hvori du nu befinner dig, ej resonnera med ditt förnuft och tycker säkert att jag är hård; men hvad skulle följden bli, om du reste efter din ungdomsbrud? Du skulle skada hennes rykte, fläcka hennes heder, hvilket kunde gå ganska lätt. Nej, Hadar, stanna du hemma . . . lyd mitt råd, du gör mig eljest stor sorg. Jag vet, hvad ditt och hennes sanna bästa kräfver."

"Du har kanske rätt, gudfar," svarade Hadar undergivet och steg upp.

"Jag har själf ämnat göra en resa till Frankrike. Det vore roligt att få återse Paris . . . det är nu flera år sedan jag var där. Hade det varit under andra förhållanden, skulle du nog ha fått följa mig, men inte nu . . . Skulle jag af en slump träffa Sigrid, skall jag hälsa från dig och söka att trösta henne så godt jag kan det."

"Gör det, gudfar! Säg henne, att jag mycket väl förstår, att hon på något förskräckligt sätt blifvit tvingad att öfver-

gifva mig, att jag aldrig skall glömma henne, att jag hoppas . . .”

“Vi böra inte uttala något hopp, Hadar, Sigrid är död för dig. Glöm och begråt henne som sådan!”

Hadar försökte väl att lyssna till detta råd, men det var ej så lätt för honom att kväfva till döds den kärlek, som han hade känt sedan barnåren och som slagit så djupa rötter i hans hjärta. Det var ej så lätt att förjaga hvarje tanke på henne, med hvilken han hade drömt sig framtiden så ljus och lycklig, ej så lätt att låta denna förtjusande bild försvinna ur hans minne. Hans sorg var omätlig, den utbröt ibland nästan till raseri, då han var allena med sig själf och ingen var vittne till hans förtviflan.

“Denne råde, försupne usling skulle bryta min härliga ros, skulle famna min rena, blyga lilja, skulle förbittra och förstöra hela hennes unga lif! O, Gud, hvi tillstodde du detta?”

Han kunde sedan sitta i timmar och betrakta den blonda hårlock, som Sigrid en gång hade gifvit honom, och som hade skuggat hennes hvita panna.

“Aldrig skall jag skilja mig från det minne, som är för mig en helig relik!” utbrast han och kysste locken, som han bar i en medaljong invid sitt bröst. “Du återgaf mig väl min ring, Sigrid, emedan ditt samvete icke tillät dig att behålla den, då du nu är en annans maka. Men du skall en gång återfå denna ring . . . ja, jag känner inom mig något som säger, att vi ändock till slut skola tillhöra hvarandra. Denne föraktlige gubbe kan ej ha någon lång lifstid och då . . . då, Sigrid, skall du bli min! Gud måste en gång bönhöra mig och dig, ty säkert längtar du lika mycket som jag efter denna befrielsens dag, som döden skall vara nog barmhärtig att gifva dig. Det är kanske ej så rätt, att nära detta syndiga hopp,” återtog han efter en stunds tystnad, “men jag kan ej annat, ty är jag väl något annat än en fattig, syndig människa?”

Margareta och Elfva försökte att på alla sätt förströ och skingra Hadars stora sorg, hvilken tärde honom så mycket,

att han magrade dag från dag och förlorade sin förr så friska färg.

“Du sörjer lifvet ur dig, pojke,” sade gudfadern och uppmanade honom att tänka på sin hälsa och sin unga syster, hvars obegränsade tillgifvenhet väl också var något att lefva för.”

“Det ger sig nog med tiden,” menade Margareta. “Den första smärtan är alltid svårast . . . han skall nog sedan lugna sig och minnas Sigrid som en lycklig dröm.”

“Vi skola hoppas det, Margareta,” och så började Mannersköld tala om sin förestående resa till Paris.

“Hur länge ämnar du vara borta från oss, gudfar?” sporde Elfva.

“Jag kommer troligen inte igen förrän i vår, ty det kan hända att jag från Paris äfven gör en utflykt till Italien.”

“Hur långsamt det skall bli efter dig, gudfar.”

“Hade du varit litet äldre, Elfva, så skulle du fått följa med. Men jag lofvar, att du och Margareta skola få se er omkring litet i världen, blott du hinner bli ett riktigt stort fruntimmer.”

“Så roligt! Ack, om tiden ville flyga fort undan!”

Hvad Margareta kände, då hon och Elfva togo afsked af Mannersköld, förstod hon så väl, att dölja inom sig, att icke ens en skymt af den sorg, som grep hennes sinne, förrådde sig i något af hennes ansiktsdrag. Hon log med svedan i hjärtat, hon skämtade till och med, då hon önskade honom lycklig resa. Men då hon blef ensam, stängde hon in sig i sitt rum — och smärtan brast lös.

“Att denna dåraktiga känsla städse skall plåga mig! Hvad är och kan han vara för mig? En vän . . . ja, inte annat än en vän. Är då detta ej nog? Kan jag vara tillräckligt tacksam därför? O, Alarik, det är som om jag aldrig skulle få återse dig . . . det är som om en inre röst ropade till mig, att jag åtminstone ej skall återse dig sådan som du skildes från oss. Hvad betyder väl denna dystra aning? Jag vet ej, hur jag skall tyda den, men den lämnar mig ej . . .”

Alarik skref till hemmet muntra, glada bref och förtäljde på ett ganska lustigt sätt allt det brokiga virrvarr, som dagligen dansade förbi hans ögon i den beryktade världsstaden. Han nämnde aldrig om, att han träffat Sigrid. Att han icke själfmant ämnade söka upp henne, hade han sagt. Slumpen hade således åtminstone hittills ej sammanfört dem.

En dag anlände ett bref från honom, med utanskrift till Margareta. Det var egentligen Elfva och Hadar, som förut hade blifvit lyckliggjorda med hans epistlar. Det var ett gånt bref, det kunde man se på kuvertet. Margaretas hjärta hoppade af fröjd öfver att se sig ihågkommen af Alarik. Hadar och Elfva sutto inne hos henne, båda i hög grad nyfikna på hvad gudfadern hade att förkunna.

“Jag skall läsa det ensam först,” sade Margareta.

Plötsligt blef hon blek som det lärft, hvarpå hon sydde, och som låg bredvid henne på bordet.

“Är gudfar sjuk?” ropade båda syskonen.

“Nej . . . men det är något som är värre än sjukdom eller död.”

“Säg oss, hvad som händt honom, tant Margareta, säg det fort!” och Hadar ryckte brefvet ur hennes hand.

“Läs, ja, läs, kära barn! Er gudfar kommer mycket förr hem, än vi trott . . . vi kunna vänta honom hvilken dag som helst.”

“Nå, det var ju en glädjepost!” utbrast Elfva. “Han trifs då ej i längden med att vara borta ifrån sitt vackra Kaggeholm och sitt kära Stafsund. Då har han säkert vackra gåfvor åt mig och dig, tant Margareta.”

“Han skall ej komma ensam hem, Elfva,” sade Margareta dystert.

“Inte ensam?”

“Nej han har ett ungt fruntimmer i sällskap . . . hans fästmö, som han säger.”

“Hans fästmö!” Elfva blef alldeles häpen.

Ja, här står det ju tydligt, hur öfverraskande och onaturligt det än låter för våra öron,” sade Hadar, leende, under det han läste brefvet. “Hennes namn är Louison Garnier.”

XVII.

Tvillingsystrarna.

I ett af de fattigare kvarteren i Paris bodde i en vinds-kupa högt under takåsen tvillingsystrarna Louison och Clorinde. De hade nyss fyllt fjorton år samt voro fader- och moderlösa. De stodo alldeles ensamma i världen, sedan modern för ett halft år tillbaka hade myllats ned i kyrkogården "Pere la chaise." De hade visserligen en faster, som ägde en liten gård på landet i en trakt icke långt ifrån Paris. Hon hade skrivit till brorsbarnen och sagt, att hon skulle komma och se till dem, samt lofvat att taga en af flickorna med sig hem och draga försorg om henne. Men ännu hade hon icke hörts af eller skickat dem någon hjälp i deras stora bekymmer. Alltså trodde de slutligen, att de voro alldeles bortglömda och öfvergifna.

Hvad skulle de taga sig till? Hvilket öde förestod dem? Kanske att svälta och frysa ihjäl under den kommande vintern? Tanken härpå utgjorde dagligen Clorindes förtviflan och ångest, ty hon var den som blifvit mest bortskämd af föräldrarne, som alltid hade fått den bästa maten, de vackraste kläderna, och mest njutit af de få nöjen, faderns knappa inkomster någon gång kunnat tillställa. Han hade varit en fattig skrifvare hos en advokat. De båda föräldrarne skulle aldrig ha kunnat lifnära sig själfva och barnen, om ej modern med sitt arbete också hade bidragit till hushållet. Hon förfärdigade de vackraste artificiella blommor åt ett stort modemagasin, som sedan skickade dem rundt omkring i världen. Men ack! hon var ej ensam om arbetet, hundra andra händer voro lika flitiga som hennes, lika skickliga, hvarför betalningen skulle delas på flera håll och blef i proportion därefter mycket ringa. Det var dock bättre än intet och sedan Louison, som mycket tidigt blef inöfvad i yrket, också kunde förtjäna några francs i veckan, gick det någorlunda ihop för det lilla hus-

hållet. Att Clorinde skulle sättas till något arbete, kom aldrig i fråga. Hon var ju så vacker, så fin och söt! Huru skulle föräldrarna kunna nännas att anstränga henne? Hon var deras leksak, deras rodocka, som de, då de kunde, klutade ut och paraderade med för hennes stora fågrings skull. Hon var deras lilla fågel, hvilken dagarna i ända hoppade och kvittrade omkring dem, ehuru hon ej ägde en tillstymmelse till röst eller kunde ens hjälpligt kväda en melodi.

Ingen kunde tro, att dessa flickor voro tvillingsystrar. Och ändå voro de födda på samma timme. Louison var icke ful, men blek, tyst och tillbakadragen, då Clorinde däremot alltid höll sig framme, var vacker, kvick, hittade på tusen muntra upptåg och blomstrade som den härligaste ros. Hon var känd i hela kvarteret, trakterades med allehanda sötsaker af kryddkrämaren och kom ibland hem med påsar fulla med bon-bons från sockerbagaren, då hon hade gjort sig något ärende dit.

“Hon är förtjusande . . . det blir något af henne med tiden,” sade de öfverlyckliga föräldrarna åt hvarandra, och i sin blindhet läto de henne uppväxa i det fullkomligaste själfsväld.

Nu stodo de emellertid ensamma i världen. Louison med sin flit, sin förmåga att försaka, och Clorinde med sin lättja och fågring, hvilken redan ingaf henne frestelse till själf-förgudning.

“Ack, hur skall det väl gå med oss, Louison,” klagade hon emellanåt, då tanken på framtiden kom öfver henne.

“Faster kommer nog till slut,” svarade Louison, som ännu i det längsta ville fasthålla detta hopp; “du följer då med henne.”

“Jag skulle lämna Paris!” utbrast Clorinde förtviflad. “Nej, nej, hjälp mig . . . tänk ut något för mig . . . jag vill stanna hos dig — jag håller af dig så mycket!” och hon lutade sig mot systemns hals, storgåtande.

“Håller du så mycket af mig?” Ett leende spred sitt skimmer öfver Louisons bleka ansikte. “Det är snällt af dig, Clorinde,” hon suckade, ty hon trodde icke mycket på systemns

ord, emedan denna så många gånger visat sig elak och hård emot henne. "Du måste taga ditt förnuft till fånga," tilltalade hon allvarligt, liksom hon själf varit många år äldre. "Jag kan inte föda dig, knappast mig själf. Om några år kan jag förtjäna något mera, då, Clorinde, då skall jag taga dig tillbaka hit till mig, ock då kan du också försöka skaffa dig något förtjänst, men till dess måste du stanna hos faster, ifall hon kommer . . ."

"Jag har tänkt på teatern, Louison," svarade Clorinde hastigt och tårarne upphörde genast att rinna. "Jag skulle bestämdt göra lycka på scenen: Jag vill bli aktris . . . ju yngre man är då man börjar, desto större lycka gör man."

"Teatern är ej i min smak, Clorinde; du skulle dessutom aldrig kunna lära dig sjunga."

"Kan jag inte sjunga? Hur kan du påstå något sådant, Louison? Pappa prisade ständigt min röst."

Då hon yttrade detta, blef hon purpurröd och de stora, svarta ögonen gnistrade af sårad fåfänga.

"Pappa förstod inte den saken, Clorinde."

"Men du förstår den naturligtvis bättre," hon hänskratade. "Du är afundsjuk, det är alltihop," och så gick hon ut, slängde igen dörren hårdt efter sig, för att ej komma igen på hela den dagen.

Hur brukade hon då sysselsätta sig? Hon strök omkring på boulevarderna, gapade på de granna lyxartiklarne i de stora butikfönstren, hängde i gathörnen och sprang ibland efter efter några akrobater, alltjämt lika lättjefull, och begaf sig icke hem förrän hungern kräfde ut sin rätt. Oftast pockade hon på födan af systemen, bannade henne icke så sällan för dess torftighet och lade sig sedan att sova i timmar midt på ljusa dagen.

"Hvad skall det bli af henne?" tänkte Louison med sorg i hjärtat. "Hon är så ung, säga grannarne för att urskulda henne; det är snällt af dem, men jag, är jag väl äldre? Jag är ju också endast fjorton år . . ."

Det var en härlig julimorgon. Louison hade för ett ögonblick lämnat sitt arbete och ställt sig vid det öppnade

fönstret för att inandas sommarluften. Hon var som vanligt ensam, ty Clorinde hade nyss gått ut med en liten korg på armen, innehållande violblommor, hvilka hon bundit ihop i små knippen, för att sälja och också börja förtjäna något, såsom hon stolt hade nämnt åt systemen.

Louison lutade sitt hufvud mot fönsterposten och betraktade, huru det bländande solljuset lyste på takåsarne, hvar under svalorna hade redt sina bon.

”Ja, jag skulle känna mig utesägligt lycklig, om jag finge lämna denna bullrande stad, med sina heta, dammiga gator, sina tunga stenmassor och allt lysande elände, samt utbyta mitt bekymmersamma lif mot landets lugn och frid. Men detta blir väl aldrig min lott . . .”

Är det här systrarna Garnier bo?” frågade någon i dörren, som hastigt blifvit öppnad.

Louison vände sig öfverraskad om. På tröskeln stod en medelålders kvinna med ett allvarligt, nästan strängt utseende. Hon var landtligt klädd, men snygg och proper, och den välstärkta mössan på hufvudet, liksom hvarje veck på hennes kjortel, røjde ordningssinne.

”Ja, det är här,” svarade Louison, ”min syster är borta.”

Den enkla landthustrun gick fram till Louison och slog sina armar omkring henne.

”Du är då min brorsdotter,” yttrade hon och klappade henne. ”Jag har inte glömt er, stackars små, fastän jag dröjt att komma, men gubben min har så länge varit sjuk.”

”Faster . . . o, vi äro då ej alldeles öfvergifna i världen!”

”Nej, nej, det vore illa, då ni ha mig. Jag har kommit för att taga en af er med mig, ty mera än en af er båda kunna vi ej försörja, då vi ha en hel rad med barn själfva.”

”Det får då bli Clorinde . . . hon behöfver mera omvårdnad än jag.”

”Det blir den jag själf väljer.”

Louison vågade ej göra några invändningar elier förklaringar, ty fastern lät så bestämd och såg alltför sträng ut, för att tåla någon motsägelse. Stackars Clorinde, om hon

skulle bli lämnad i Paris! Hur skulle det väl gå med henne, tänkte Louison suckande.

“Det var så länge sedan jag såg er, flickor, att jag knappt kan känna igen er. Mor er, Gud signe själen, var ett högfärdigt tok, så hon var liksom litet smått generad af mig simpla landtkvinna, fastän hennes man var min egen köttslige bror, och så drog jag mig också för henne och lät aldrig vidare höra af mig. Men så kom budet om hennes död, jag tyckte synd om er och tänkte, att barnen icke borde lida för föräldrarnes skull. Därför har jag nu kommit hit, för att ställa allt till det bästa för er, så att ni ej svälta ihjäl.”

“Jag försöker att arbeta så godt jag kan,” sade Louison, blygt rodnande, “men det är ej så lätt . . . Vi skulle aldrig ha redt oss, om ej vi tills vidare fått bo hyresfritt. Men detta räcker bara till hösten . . . så ha äfven grannarne varit snälla mot oss, de tycka så mycket om Clorinde . . .”

“Nå, än du själf då, tycker ingen om dig, Louison? Du ser ut att vara en snäll flicka.”

“Jag vet ej, hur man gör,” Louison blef alldeles förvirrad, “men jag är inte så vacker som Clorinde.

“Hvad felas då dig? Du är blek, det är sant, men det kommer sig säkert af ansträngning. Men hvar är då Clorinde? Har hon något arbete för sig?”

“Nej . . . ja . . .” stammade Louison förläget och tänkte på, huru hon skulle kunna undvika att blottställa systemen, “jo,” sade hon hastigt, “Clorinde har gått ur för att sälja blommor.”

“Hm . . . det kunna ni inte lefva af. Men hvad gör då du? Blommor, ser jag,” hon kastade en blick på bordet, där Louisons vackra arbete låg. “Är det då dessa blommor som Clorinde säljer?”

“Nej,” svarade Louison uppriktigt, ty hon vissto att om hon narrades, skulle hon bli upptäckt. “Hon säljer violer i dag . . .”

“Bah! Ja så,” mera yttrade icke den enkla kvinnan, men hon satt länge försjunken i tankar. “Har du någon frukost att bjuda mig på?” frågade hon plötsligt. “Jag ämnar stanna

till kvällen, men då reser jag, och då skall någon af er följa mig."

"Så snart? Tänk om Clorinde får det infallet att ej komma hem förr än i kväll," denna farhåga uttalade dock Louison i tysthet.

"Nå, hvad har du för goda saker att sätta fram åt din kära faster? Intet, ser jag på din min, stackars liten. Se här," hon lade pänningar på bordet, "skynda och skaffa någonting som är lätt att tillaga, ty jag är mycket hungrig efter resan."

Louison satte hastigt på sig hatten och ilade ned utför trapporna.

"Den flickan tycker jag om," sade fastern belåtet, "få nu se, hur den andra tager sig ut!"

Hon fick denna önskan uppfylld fortare än hon hade väntat, ty i detsamma slogs dörren hastigt upp och Clorinde rusade in i rummet.

Den unga flickan stannade förvånad, då hon såg den främmande kvinnan. Hon anade ej, att det var hennes faster och brydde sig därför icke ens om att hälsa. Hon var varm, ty hon hade gått mycket fort. Hon satte korgen med violblommorna ifrån sig och tog af sig hatten.

"Hvem är ni?" var hon i begrepp att fråga, men blef förekommen.

"Är ni inte Clorinde, Louisons tvillingsyster?"

"Jo visst," svarade hon, förundrad öfver denna fråga.

"Då är du min brorsdotter."

"Faster?" Clorinde gick några steg baklänges och betraktade djärft sin släkting. "Ja," sade hon skrattande, "jag borde inte ha blifvit öfverraskad . . . jag vet ju, att ni är från bondlandet."

Hvad menade hon med detta? Gjorde hon narr af fasterns enkla klädsel? Denna fattade åtminstone så hennes ord och drog missnöjd tillhopa ögonbrynen. Att Clorinde var den vackraste bland de båda systrarne, var obestridligt, men på den hederliga landtkvinnan hade Louisons väsen gjort ett vida bättre intryck. Där stod Clorinde framför henne, ej såsom

Louison hade gjort, blyg och anspråkslös, utan med djärf blick och hånleendet på läpparne. Hon strök sitt mörka vågiga hår från de rosiga kinderna och hon gjorde detta på ett sätt, som alltför klart antydde, att hon redan var en behagsjuk och kokett varelse.

“Hur olika jag finner er båda,” sade fastern uppriktigt.

“Jag har alltid hört detsamma. Louison, stackare, är så blek, så tyst och besynnerlig . . . Hon ser framtiden i så mörka färger . . . Jag tror dock, att vi skola reda oss mycket bra, bara vi få några år till på nacken.”

“Du tror det, Clorinde?”

“Hvarför skulle jag ej tro det?”

“Det är Louison som arbetar för er båda, det förstår jag nu mycket väl. Det kan dock icke räcka långt . . .”

“Bevars väl, jag duger väl också till något. Se här,” hon kastade fram på bordet, bland Louisons blommor, ett tjugufrancsstycke i guld. “Detta har jag förtjänat i dag redan på morgonen . . . jag skall nog få flera sådana slantar.” Då hon sade detta, trodde hon, att hon skulle inponera på fastern, hvilken hon inbillade sig vara mycket enfaldig, därför att hon vistades på landet.

“Såå, du gör mig riktigt häpen, flicka. Hvem har kunnat gifva dig så mycket betalt för en liten knippa violer?”

“Jag känner honom inte,” svarade Clorinde med en knyck på sitt lilla hufvud. “Det är en äldre man, jag har sett honom förut några gånger i “Champs Elysee.” Han gaf mig guldslanten för mina vackra ögons skull sa’ han . . .”

“Du skulle inte ha tagit emot den, Clorinde.”

“Så dum var jag inte. Jag är fattig . . . jag måste lefva . . . och jag vill lefva,” tillade hon trotsigt. “Men hvar är Louison? Jag vill lämna henne pängarne, så att vi kunna få en god middag i dag.”

“Louison är ute för att skaffa litet till frukost. Vi få tänka på middagen sedan. Jag har kommit hit för att fullgöra mitt löfte och taga en af er med mig till landet.”

“Då blir det Louison, ty jag vill inte lämna Paris.”

“Det blir den jag själf väljer,” svarade fastern lika bestämdt, som hon hade sagt åt Louison.

Clorinde studsade, ty tonen, i hvilken detta yttrades ingaf ovillkorlig respekt, men den unga flickan hämtade sig snart och beslöt att trotsa fasterns vilja, ifall hon bestämde sig för henne.

“Du tyckes mig just vara en liten näspärla . . . din syster faller mig då bättre i smaken.”

Clorinde kände en hemlig glädje. Hon ville vara så missaglig som möjligt för att slippa följa med fastern.

Louison kom nu tillbaka.

“Faster tycker mera om dig, Louison?” utbrast Clorinde. “Jag känner mig inte det minsta afundsjuk, det kan jag försäkra dig.”

Louison svarade ingenting. Hon började i stället att duka fram frukosten så nött och prydligt, som det var möjligt med hennes brist på duktyg och porslin.

“Se där, sade Clorinde och tryckte i Louisons hand tjugufrancsstycket,” min förtjänst för i dag.

“Clorinde . . . är det väl möjligt?” Louison blef alldeles häpen.

Clorinde endast skrattade lättsinnigt och öfvermodigt.

“Det är för mina vackra ögons skull,” hon kastade en själfbehaglig blick i spegeln.

“Låt Clorinde behålla sina pengar, Louison” sade fastern, som började rent af känna afsky för Clorinde. Jag skall nog lära henne, jag, att icke mottaga pengar af obekant folk på sådant sätt. Gud vare lof, att hon är så ung ännu, så att hon kan förbättras. För dig, Louison, behöfver jag inte hysa några farhågor, om jag lämnar dig kvar här i detta Sodom, men annat vore det med Clorinde . . . du hade rätt, Clorinde behöfver den största omvårdnaden. Hon följer således med mig till landet.”

Clorinde blef mållös af förskräckelse. Hon var alldeles blek, men på en gång rusade blodet upp i hennes ansikte.

“Jag vill inte följa med faster,” stammade hon.

“Hvad har du för vilja, tror du?” den kraftfulla landtkvinnan fattade henne hårdt om handleden. “Du skall följa med mig och jag skall nog taga det onda ur kroppen på dig.”

“Nej, jag vill inte . . . det skall inte ske!” utbrast Clorinde och vred sig fram och tillbaka i sin ångest, ty fastern var stark och höll henne fast.

“Clorinde, det är ju till ditt eget bästa,” sade Louison med tårfyllda ögon.

Så säger du, ja, för att själf få stanna kvar i Paris!” skrek Clorinde ursinnigt. “Det är du, som intalat faster . . . åh, jag känner din falskhet!”

Men Clorinde uträttade ingenting hvarken med hot eller böner. Hon måste underkasta sig fasterns vilja, men hon gjorde det under hat- och hämndfulla känslor.

“Ni skall få ångra det, faster, ni skall få ångra den stund, ni tog mig i ert hus,” snyftade den fjortonåriga, hvars vrede slutligen utgjöt sig i en flod tårar.”

Fastern brydde sig icke om att byta ord med den själfsväldiga flickungen. Hon talade i stället med Louison, rådde denne att inackordera sig någonstades och lofvade att bidra till hennes uppehälle, om hon fortfarande visade sig flitig och sedesam i sitt uppförande. Därpå skyndade hon på Clorinde, att packa sina små tillhörigheter, ty resan skulle ovilkorligen ske samma kväll.

Det kostade bittert på Clorinde, att nödgas underkasta sig en annans vilja, hon som hittills alltid varit van att andra böjt sig för hennes önskingar. Hon drog djupt efter andan och kastade emellanåt en giftig blick på systern, hvilken hon fullt och fast trodde vara orsak till att fastern handlade som hon gjorde.

“Detta skall du en gång dyrt få betala mig,” mumlade hon mellan de sammanbitna tänderna. “Jag skall tillbaka till Paris, om jag ock skall rymma och tigga mig fram på vägen.”

“Se så, Clorinde, tag nu afsked af din snälla syster,” uppmanade fastern, då stunden var inne för att bryta upp.

Louison kastade sina armar om Clorindes hals och utbrast i häftig gråt.

“Glöm mig inte, kära syster,” bad hon mildt och uppriktigt samt kysste henne ömt.

Clorinde hördes ingenting säga, men hon lade sina läppar hastigt mot Louisons kind och gaf henne ett brännande bett. På detta sätt hade hon alltid, sedan hon var en liten en, gifvit sin ilska utbrott. Louison kväfde ett skri af smärta, för att ej fastern skulle upptäcka, huru systemen misshandlade henne i skilsmessans stund. Men då hon blef ensam i sin kammare, kastade hon sig ned på knä och korsade sig framför den lilla Mariabilden, som stod på en enkel konsol af grips, där äfven plats fanns för en vigvattenskål.

“O, du Guds moder, öfvergif henne inte,” bad hon af fullaste hjärta. Hon rår ej för sina fel . . . gör henne bättre och ädlare!”

På mycket länge hörde Louison ej af sin tvillingssyster. Slutligen kom dock ett bref, ty det enda, hvarom Clorinde något bemödat sig, var skrifkonsten, hvilken fadern ifrigt vinnlagt sig om att lära henne. Väl var hennes förbittrade sinne nu något lugnadt, men hennes utgjtelser om den vantrefnad, hon kände i den simpla landtgården, andades allt annat än försonlighet med sitt öde.

Hon beklagade sig öfver, att hon måste uträtta sådana grofva sysslor, som vanliga bondpigors, och att hon ej fick styra ut sig, som hon var van vid, och hvaråt all hennes häglekte; men hon tröstade sig med framtiden, då hon finge rå sig själf, och då den stunden väl var kommen, skref hon, så skulle hon nog taga skadan igen.

Så förgingo tre hela år, under hvilka Clorinde icke kom med sin fot till Paris. Hon måste taga sitt förnuft till fånga, hur påkostande det än var för henne att lefva tillsammans med fastern, dennes man och barn. Bland de sistnämnda fans dock en flicka, som var jämnårig med Clorinde, och som småningom hade blifvit hennes bästa vän och hjäparinna.

Denna flicka var blond, störväxt, med ett ansikte, om ej just så utomordentligt vackert, dock ganska tilltalande, och med en formfulländad kropp, som skulle ha gjort en bild-

huggares förtjusning. Det var henne, som Clorinde hade utvalt framför de andra till sin förtrogna, lockat in i sina fåfänga drömmar och förespeglat lifvet i Paris som det allra sällaste i världen.

“Vi skola en gång slå oss tillhopa, Jeanne,” sade hon esomoftast. “Vi skulle taga oss ypperligt ut på en teater, du och jag . . . du blond och jag brunett. Det är ingen konst att vinna publiken, bara man är vacker . . .”

“För dig, Clorinde, som alla prisa, blir det visst icke svårt; en annan sak är det med mig . . .”

“Bah! du vet ej hvad du eger allt för skönt. Se, hvilket hår!” Hon löste upp Jeannes flätor och lät den blonda hårmassan falla löst öfver ryggen. “Din hvita hals se’n! Är detta ingenting, tror du?”

Jeanne kråmade sig framför spegeln. Ja, hon var ej utan behag, men Clorinde fruktade ej någon medtäflerska i henne, ty hon visste allt för väl, att hon själf skulle taga priset.

XVIII.

Jacques René.

Louison hade aldrig tröttnat att arbeta, hvarför hon också hade uppnått en hög grad af skicklighet. De artificiella blommor, som skapades af hennes hand, voro förvillande lika naturens egna mästerverk — det var endast den ljufliga doften som fattades, men äfven denna förstod man att efterhärma med välluktande parfymer, hvarmed de fina tygbladen genomdränktes.

Louisons inkomster hade efter hand ökats så mycket, att hon icke längre behöfde hvarken svälta eller frysa, fastän hennes föda fortfarande var tarflig, hennes kläder änkla och den

kammare, hon bebodde, af det allra anspråkslösaste slag. Hon hyrde detta rum af en änka, som jämte sin dotter bodde med henne vägg i vägg. De arbetade, liksom hon, för sitt dagliga bröd och förde, liksom den unga flickan, en hederlig och rättsskaffens vandel. Ett godt och vänskapligt förhållande rådde emellan dessa tre kvinnor, för hvilka all den lättfärdighet och fåfänga, hvarpå en stor världsstad öfverflödar, ej voro kända annat än till namnet. De tillbringade med hvarandra de lediga stunder, de kunde rycka från arbetet, och då det strålande solljuset någon vacker sammardag lockade dem ut i det fria, likt fågeln ur sitt bo, gjorde de små utflykter till Paris' tjugusande omgifningar. De hade därvid alltid till följeslagare den ende manlige bekante, med hvilken de umgingos på ett förtroligare sätt.

De var en ung, aktningsvärd man, med fördelaktigt utseende, denne Jacques Rene. Han var till yrket gravör, och förtjänade så mycket pänningar, att han alltid kunda uppträda i en vårdad klädsel, på namns- och födelsedagar öfverraska sina vänner med små presenter och stundom glädja dem med en teaterbiljett.

På senare tiden kom Jacques mycket ofta på besök. Om hans hjärta hade någon del däri, kunde ännu icke upptäckas, ty han var lika artig mot värdinnan och hennes dotter Clemence, som mot deras unga hyresgäst. Men då han trodde sig obemärkt, sökte hans blickar företrädesvis Louison och hvilade länge på hennes milda, lugna ansikte med de drömmande, halft beslöjade ögonen. Hon var för honom idealet af kvinlig oskuld och ädelhet. Han beundrade henne och han älskade henne. Så trodde han åtminstone själf, ty hvilket annat namn skulle han väl gifva den känsla, som han erfor vid hennes åsyn och som gjorde honom så lycklig? Det var visserligen sant, att han ej kände den plågsamma, men tillika ljufva otålighet, den trånande ovisshet, som han hade hört att kärleken alltid medför, innan den fått bikta sig för den tillbedda, men han bar Louisons bild ständigt i sitt hjärta och i sina drömmar såg han henne alltid komma honom till mötes med sitt blygsamma och rena väsen.

“Den som hon älskar, behöfver aldrig tvifla på hennes trohet,” tänkte han och tänkte också, att med en sådan kvinna skulle äktenskapet vara ett paradiset.

Louison var väl ännu blott sjutton år, men i åsikternas bestämdhet och karaktärens fasthet stod hon öfver de flesta af sitt kön, som hunnit en långt mera framskriden ålder. Måhända var hon för litet liflig, för att vara så ung, om man jämförde henne med dessa sjuttonåriga yrhättor, som aldrig kunna få dansa tillräckligt, aldrig nog tidigt få sig en älskare och ständigt längta efter tillfällen att begå oförsiktigheter.

En dag kom Jacques åter på besök. Louison var ensam hemma och visade med sin vanliga uppriktighet, huru öfverraskad hon var af att få se honom så snart igen, då icke mera än två dagar hade förflutit, sedan han sist uppehållit sig hos dem en hel afton.

“Ni är väl inte missnöjd, Louison, öfver att jag kommer så snart tillbaka,” sade han och fattade hennes hand.

“Visst inte,” svarade hon rodnande, “ni är ju vår vän Jacques, och en vän är ju alltid välkommen hur ofta som helst.”

“Det var snällt sagdt af er Louison,” han slog sig ned på en stol bredvid den unga flickan. “Jag har ett så oroligt sinne,” började han efter en stunds tystnad, “att jag ej länge trivdes allena. Jag har ingen lugn natur . . . men det ligger väl i blodet hos mig. Då jag är till hälften sicilianare, är det väl inte heller så underligt.”

“Till hälften sicilianare? Hvad menar ni, Jacques?”

“Min mor var sicilianska och kom hit öfver till Frankrike med en konstberidartrupp. Här blef hon gift och här i Paris föddes jag. Jag fruktar för att jag fått min mors heta blod . . . men en kvinna med så mildt och lugnt sinne, som ni eger, Louison,” han fattade åter hennes hand och drog henne häftigt intill sig, “skulle kunna göra mig mycket lycklig.”

“Jacques . . .”

Hon ryckte sig hastigt från honom och betraktade honom med förskrämda blickar.

“Jag har väl ej förnärmat er? Det var ej min mening att såra . . . nej, nej, Louison, vänd inte bort ert ansikte!”

“Jacques,” hon räckte honom sin hand, som häftigt darrade. “Jacques . . .” hon kunde icke få något mera än detta namn öfver sina läppar.

“Louison, har du då inte sett, att jag älskar dig? Ja, må jag tillstå det nu, ty jag längtar efter din kärlek. Den skall göra mitt lif ljus och gladt . . . Det är ej fattigdom och elände jag bjuder dig, älskade flicka, men ej heller något öfverflöd. Jag kan arbeta och med dina vanor och ditt ordningssinne kunna vi lugnt gå framtiden till mötes. Du svarar ej? Du älskar mig då inte?”

Han hade åter dragit henne intill sig, så nära, att hon kände, huru hans andedräkt fläktade öfver hennes kind. Hennes hjärta klappade våldsamt, detta hjärta, som så länge hade burit hans bild. Hon älskade honom, ehuru hon hade velat förneka det inför sig själf, men nu — hvarför skulle hon ej nu yppa sin hemlighet, då hon så oförmodadt hade fått en bekräftelse på sin innerligaste önskan?

“Jag värderar dig mycket, Jacques,” förmådde hon ändtligen säga.

“Värderar mig? Det ordet låter icke mycket hoppgivande . . . man kan värdera utan att älska? Det är ditt hjärta, jag vill ega, Louison. Förstår du mig inte, då är detta ett tillräckligt svar: du älskar mig då ej!”

Han gick några steg ifrån henne bort till dörren, där han stannade. Han stod där ödmjuk, nästan med ett bedjande uttryck.

“Jacques . . . nej, inte så!” Louison närmade sig honom, fattade hans båda händer och tryckte dem mot sitt bröst. “Jag kunde inte tro på en sådan lycka, som att vara älskad af dig.”

Så smög hon sig intill honom, lade sitt hufvud vid hans hjärta och visste så en stund ej annat än att hon hade utbytt jorden mot himlen.

Plötsligt hördes steg uti trappan. Ljudet af dessa återkallade Louison till fullt medvetande.

“Åh, det är min snälla värdinna, som kommer.”

Så var äfven förhållandet. Hon inträdde med Clemence. De sågo båda Louisons och Jacques' förvirring. Aldrig förr hade någon af dem anat hvad de nu ögonblickligen förstodo.

“Ni äro ju våra vänner?” yttrade Jacques. “Ni ha varit så goda mot Louison, som intet hem eger. Nå väl, deltagen i vår lycka . . . välsignen oss, ty från denna dag är hon min fästmö.”

“Och ni ha inte talat ett ord om detta med hvarandra förut?”

“Aldrig!”

“Skulle jag ha någon hemlighet för er, madame Laurent? Tro inte något sådant,” inföll Louison blygt!”

“Du är en bra flicka, en god flicka, hvars värde din tillkommande man aldrig nog kan uppskatta. Guds välsignelse med er båda!”

Hur lycklig Louison kände sig, kan ej med ord beskrivas. Hennes ögon strålade och den glädje, som uppfyllde hela hennes själ, förlänade åt hennes ansikte ett nästan förklaradt uttryck.

“Det är för mycken sällhet för att kunna blifva bestående,” upprepade hon ofta för sig själf.

Det var på ett värkligt förtjusande sätt, som hon med sin fästman talade om och ordnade sin utstyrsel. Den var naturligtvis mycket enkel, men däri røjdes smak, ordentlighet och en ovanlig praktisk förmåga. Hon ämnade visst icke upphöra med sitt blomsterarbete, sedan hon blifvit gift, förklarade hon, ty hon ville äfven på sitt vis bidraga till hushållet.

“En sådan flicka får man leta efter i hela världen!” yttrade madame Laurent till Jacques, som under tiden före bröllopet naturligtvis mycket ofta gjorde besök i sin fästmöns hem. “Ni har fått den bästa flickan i Paris.”

“Jag tror det,” svarade Jacques med rättmätig stolthet. “Och jag känner, att jag skall bli lycklig med henne.”

Man väntade af Jacques, som tycktes vara af en varm, glödande natur, att han i sina kärleksbetygelser, då han var tillsammans med Louison, skulle inlägga mera passion och

uttryck, än han gjorde. Han högaktade och värderade henne, det var sant, men älskade han henne äfven så, som han trodde? Han började att för sig själf reflektera däröfver. Han tyckte, att det fattades något, han visste ej hvad. Han skulle ej vilja afstå från Louison, och ändock var han ej nöjd med sin lycka. Felet låg ej hos henne, det låg hos honom själf. Hans kärlek till Louison hade varit mera inbillad än verklig. Han hade misstagit sig på sina känslor för henne, ehuru han ännu icke visste det. Han hade förhastat sig i sin bekännelse — han skulle ha väntat och pröfvat. Hade han gjort detta, skulle han aldrig ha sagt, att han älskade Louison. Han beundrade henne, ty hon var så olik alla andra flickor, han hade sett, men beundran är icke detsamma som kärlek.

Hvad åter beträffade Louison, så älskade hon Jacques med denna sällsynta tillgifvenhet, som själf offrar allt, utan att fordra något tillbaka, och som endast uppstår en gång i en kvinnas lif. Det var hennes första kärlek, och den skulle äfven bli hennes sista.

XIX.

Clorinde.

Då Louison hade yttrat, att hennes sällhet var för stor för att kunna ega bestånd, hade hon uttalat en ännu ej fullt medveten aning om, att hennes lycka skulle på något sätt blifva störd.

Hon hade erinrat sig sin biktfaders ord, att om människan blir delaktig af för mycken sällhet här i lifvet, glömmar hon lätt de högre föremål, på hvilka hennes själ alltid borde vara riktad, ty däri ligger just Guds vishet och omtanke för människan, att hon aldrig skall finna någon fullkomlig glädje

i världen, för att alltid känna längtan efter salighet i ett annat lif. Hon bör därför aldrig ställa upp någon afgud i sitt hjärta.

Så hade biktfadern sagt och Louison upprepade det, pröfvande sig själf, då hon tidigt på morgonen efter sitt sista sammanträffande med Jacques befann sig ensam i sin lilla kammare.

“Jag har hela tiden icke gjort annat än tänkt på Jacques. Till och med då jag knäfallit inför den heliga jungfruns ansikte, har hans bild upptagit alla mina tankar, som utslutande varit riktade på min jordiske brudgum. Detta är afgudereri — Jacques har blifvit min afgud.

Louison kände sig bedröfvad, ty hon hade ett gudfruktigt sinne och hade noggrannt iakttagit alla religiösa ceremonier, innan kärleken helt och hållet hade bemäktigat sig hennes hjärta.

“Heliga jungfru, lär mig att rätt älska!” hviskade hon ödmjukt, sträckande de hopknäppta händerna mot madonnan.

I samma ögonblick hördes ett sakta klappande på hennes dörr. Därpå trängde ljudet af ett halfkväft fnissande in till henne samt ett undertryckt hviskande mellan tvenne röster.

Louison lyssnade. Klappade någon värligen på hennes dörr? Hvem kunde komma på besök så tidigt på morgonen? Hon gick långsamt för att öppna.

“År det du?” utbrast hon, öfverraskad nästan till häpenhet.

“Ja, det är värligen jag.”

Det var Clorinde, som svarade detta och steg dristigt öfver tröskeln. Men hon var ej ensam. I hennes fotspår följde en annan flicka, blond och storväxt, med grofva, men reguliera drag och med en hy af ovanligt bländande hvithet.

“Hvem har du med dig?” sporde Louison.

“Vår kusin, Jeanne,” svarade Clorinde.

Louison tog de båda flickorna i närmare skärskådande, innan hon gjorde några vidare frågor.

På trenne år hade hon icke sett sin tvillingssyster. Den förändring Clorinde under denne tid hade undergått, var värligen stor. Hon hade alltid varit vacker, men nu var hon hänförande skön. Hennes växt, medelstor, smärt och fin, egde redan den fullmogna kvinnans behag och rundning. Hennes rika hår, i glänsande vågor tillbakastruket öfver hjässan, var sammanfäst i en stor, tjock knut i nacken. Ovanligt långa, svarta ögonhår bildade en tät silkesfrans åt hennes stora, mörkbruna ögon, hvilka kastade liksom blixtar omkring sig.

“Så vacker du blifvit!” utbrast slutligen Louison nästan ofrivilligt.

“Såå, du tycker värligen det,” svarade Clorinde nädbigt och med ett själfförnöjdt leende. “Du tycker då blott detsamma, som alla andra. Men min skönhet har jag väl inte fått för att gräfva ned den på bondlandet? Eller hur tycker du, Louison?”

“Jag förstår ej hvad du menar, Clorinde!”

“Hon förstår inte hvad, jag menar . . . du hör det, Jeanne,” utbrast Clorinde med ett högt skratt och såg på kusinen, som syntes litet generad af Louisons allvarliga väsen. Därpå fattade Clorinde Louisons händer och tryckte dem häftigt. “Välkomna mig nu, lilla syster, efter vi så länge varit åtskilda.”

“Du är hjärtligt välkommen, Clorinde. . . . det är en värlig glädje för mig att få se dig.”

“Jag vet, att du i grund och botten håller af mig,” fortfor Clorinde inställsamt, “och därför har jag glömt alla små förtretligheter, som varit oss emellan. Nu vill jag taga din systerliga tillgifvenhet i anspråk . . .”

“På hvad sätt?”

“Jag och Jeanne ämna kvar hos dig. Åh, se inte så förbluffad ut . . . vi skola inte länge göra dig besvär. Blott några dagar skall du få härbergera oss.”

“Ha ni kommit alldeles ensamna till Paris? Han ni inte faster med er?”

“Faster! Nej, Gud ske lof, hon har pinat mig länge nog. Naturligtvis är det bra för henne, att få ha mig till

piga, utan att behöfva betala en sou i lön. Det skall heta, att hon för släktskapens skull af pur barmhärtighet tagit mig i huset; men jag vill inte längre underkasta mig hennes välde, inte längre vara något nådehjon, då jag vet och känner, att jag kan förskaffa mig långt lyckligare dagar."

"Clorinde . . ."

"Var tyst och hör mig! Jeanne tänker detsamma som jag . . . Äfven hon har helt andra vyer än att lappa trasor, mjölka kor och rensa ogräs i trädgårdstäppan. Usch, ett så'nt förfärligt lif . . . Du, Louison, skulle visst haft lust att lefva sådana dagar, nej, allraminst du."

"Hvad ämna ni då nu företaga er, flickor? Jeanne," hon räckte kusinen sin hand, "ni ha väl inte gjort någonting, som ni behöfva ångra? Jag menar, att ni öfvergifvit ert hem, utan att någon vet därom?"

"Vi skulle kanske ha sagt, att vi äntligen tröttnat och beslutit oss för att bli våra egna herrar? Menar du det, Louison, då är du bra enfaldig."

"Ni ha då rymt från faster?"

"Kalla det för hvad du vill," svarade Clorinde och vände sig spotskt mot spegeln på väggen.

"Jeanne, ni ha handlat mycket orätt. Hvad skola ni taga er till?" frågade Louison.

"Clorinde vet det bäst," svarade Jeanne brydd. "Vi reda oss nog, bara vi få några dagar på oss."

Clorinde hade, smågnolande på en modern visa, gått från spegeln och vände sig nu mot den andra väggen, där hon såg några fotografier i ramar.

"Hvem är det här?" utbrast hon plötsligt och tog ned ett af porträtterna. Hvilken vacker karl! Åh, hvad du rod-nar, Louison . . . Ah ha, jag förstår, du har blifvit kär i en okänd och köpt dig fotografien för att dagligen få njuta hans åsyn. Du har god smak, mycket god smak, ty sannerligen är det inte det vackraste karlansikte jag har sett.

"Det är min fästman, Clorinde," svarade Louison lugnt."

"Din fästman! Nej, har man hört på maken, hvilket tokprat! Och han heter?"

“Jacques Rene.”

“Och när skall brölloppet stå?”

“Om några veckor, hoppas jag.”

“Vi ha då kommit alldeles lagom, kära Jeanne. Men det var bra besynnerligt att du inte underrättat faster om en så viktig sak? Hon är ju vår enda anhörig, och du som vill vara så plikttrogen.”

“Jag ämnade just i dag skrifva och meddela henne mitt giftermål.”

“Men du får ej nämna något om, att vi tagit in hos dig, förstår du. Låtsa om ingenting, Louison.”

“Det kan jag inte, Clorinde, jag handlar då lika orätt som ni. Mitt samvete förbjuder mig att förtiga er flykt.

“Skrif då hvad du behagar! Mig kan ingen tvinga att vända tillbaka till landet.”

“Säg mig nu uppriktigt; hvad ämna ni taga er till, flickor?” bad Louison bevekande.

“Vi ämna söka oss in vid teatern. Vi ha redan fått en vink om anställning vid Teatre Variete.”

“Clorinde!” Louison slog ihop händerna och hvarje drag i hennes ansikte återgaf den förskräckelse, som skakade hennes själ.”

“Louison!” härmade Clorinde systemen både till hennes ton och gest. Därpå utbrast hon i ett hejdlöst skratt, som smittade Jeanne, hvilkens natur var lika lättfärdig som Clorindes, fastän hennes flyktighet genom en sträng uppfostran aldrig haft tillfälle till något utbrott.

Djupt sårad vände sig Louison bort från systemen. Hon gömde under tystnad sitt ansikte i händerna och började bittert gråta.

“Du är då alltid samma toka, Louison, som inte kan tåla det minsta skämt. Du är dig precis lik, som då du var en liten barnunge.”

“Alldeles som du själf,” tänkte Louison, men sade ej något.

“Ge oss nu något godt att äta.” Clorinde kastade sig

ned på den med rosigt tyg öfverdragna soffan. "Vi äro hungriga, förstår du . . ."

Louison bjöd på hvad hennes skafferi förmådde. Hon var fortfarande mycket tyst och svarade endast, då de båda flickorna gjorde henne någon direkt fråga.

Genom denna tunna väggen, som skilde Louisons rum från hennes värdinnas, hörde den senare allt hvad som föregick inne hos hennes unga hyresgäst.

"Det där är således den syster, som Louisan berömt så mycket," tänkte hon med värlig harm öfver Clorindes uppförande. "Väl har Louison gifvit mig en vink om, att systern blifvit mycket bortskämd af föräldrarne, men hon skulle likväl i det hela vara en god varelse. Nej, nej, hon är en elak, en hjärtlös flicka, det kan jag våga påstå redan af det lilla jag hört."

Då det blef ett passande tillfälle, gick madam Laurent in till Louison. Jeanne steg upp för att hälsa, men Clorinde, som kastat benen öfver hvarandra och intagit en bekvämt lutande ställning, gjorde endast en böjning på hufvudet.

"Men, Clorinde, ser du då inte?" sade Louison, förlägen. "Detta är min värdinna, min andra mor, skulle jag kunna säga. Hon är så god mot mig . . . jag har henne att tacka för så mycket . . ."

"Det är mycket vackert af er, madame," svarade Clorinde, utan att ändra din själfsväldiga ställning.

Madam Laurent nickade blott till svar, utan att taga sina ögon ifrån Clorinde, ty hennes vackra ansikte frapperade henne på det högsta.

"Hon är rent af förbländande," tänkte hon. Jag kan dock inte prisa henne lycklig för de gåfvor, naturen så rikligen har slösat på henne, ty denna fågring kan lätt bli hennes olycka och den graf, hvari hennes heder och dygd gå förlorade.

"Vi taga oss nu en promenad i staden, Jeanne och jag, men komma snart tillbaka," sade Clorinde längre fram på förmiddagen, då Louison flitigt satt vid sitt arbete. "Skulle din fästman komma medan vi äro borta, så låt

honom inte gå, förrän jag fått se honom. Jag är mycket nyfiken att få lära känna min blifvande sväger. Jag kan ej tro, att han är så vacker i verkligheten, som på porträttet.”

“Jacques kommer kanske hit till middagen, jag nästan tror det,” svarade Louison, utan att afbryta sitt arbete.

“Så mycket bättre. Adjö!”

“Då Louison blifvit ensam, lät hon händerna sjuka ned i knäet och fördjupade sig i tankar. Hon satt länge på detta sätt.”

“Hnr skall jag göra? Skall jag skrifva till faster och bedja henne hämta Clorinde tillbaka från Paris, ty här skall det aldrig gå henne väl? Jag måste förtro mig åt Jacques . . . han skall råda till det bästa och han skall kanske lyckas öfvertala henne att afstå från sin plan att gå in vid teatern.”

Louison hade knappt sagt detta till sig själf, då Jacques visade sig i dörren.

“Får jag stiga på?” frågade han försiktigtvis innan han inträdde i rummet.

“Ack, är det du, Jacques,” hon steg så hastigt upp, att de purpurfärgade tygbladen, af hvilka hon höll på att sammansätta en ros, flögo rundt omkring henne. “Jag satt tyst och tänkte på dig. Nå, när gör jag annat?” tillade hon, leende, och sträckte mot honom sina båda händer. “Jacques, jag har fått ett stort bekymmer . . . du måste hjälpa mig därur.”

“Det vill jag visst, om jag kan, min flicka. Nå, säg mig nu,” han hade satt sig i soffan på samma plats, där Clorinde nyss hade lättjefullt sträckt sig; hvad är det för bekymmer du fått sedan i går afton?”

“Hur litet människan vet till sig! Några timmar kunna göra stora förändringar i vårt lif och bereda oss oförmodade sorger. Du vet, Jacques, att jag har en syster . . .”

“En mycket vacker syster till och med, efter hvad du beskrifvit för mig.”

“Det är sannt, hon är mycket vacker, men det är just denna skönhet, som kan bringa henne i fördärf. I morse

öfverraskade Clorinde mig med ett besök . . . hon har rymt från sin faster och lockat med sig sin kusin, hvilken hon säkert förespeglat en lysande framtid i Paris.”

“Har hon rymt? Hvad vill det säga?”

“Man kan inte kalla det annat, då hon utan någons vetenskap och i största hemlighet lämnat sin fasters hus.”

“Måhända hade hon skäl därtill, Louison?”

“Hon hade intet annat skäl, än att hon vantrifdes där.”

“Det är orsak nog. Att känna vantrefnad är en högst pinsam känsla.”

“Men hon har äfven öfvertalat sin kusin att följa sig. Det kan du väl ej försvara, Jacques?”

“Nej, det var orätt af henne, men det kan dock ursäktas . . . hon är så ung.”

“Men jag? Är jag då äldre? Jag skulle aldrig ha kunnat handla på detta sätt.”

“Du . . . du är så olik alla andra flickor . . . Men hvad ämnar hon göra i Paris?”

“Gå in vid teatern, säger hon. Det har alltid lekt henne i hågen.”

“Om hon värkligen har lust och kallelse, så är väl däri ingenting ondt.”

“Men hon har inte denna kallelse.”

“Hur kan du döma om det? Louison, jag fruktar att, hur förståndig du är, du dock har föga kännedom om dylika saker. Låt Clorinde försöka . . . vi få sedan se, om hon lyckas.”

“Men, Jacques, anser du inte ett sådant aktrislif för högst syndigt, ja, rent af misshagligt inför Gud?”

“Nej, min flicka, det gör jag inte, då det gäller en värklig talang. En konstnärinnas lif kan vara lika dygdigt som någon annans, och jag tror ej att, med en sådan syster som Clorinde har i dig, man behöfver frukta något för hennes framtid.

“Gifve Gud, att du spådde sannt, Jacques!”

“Jag är riktigt intresserad att göra bekantskap med din syster.”

“Hon är nog snart tillbaka. Jag gissar, att hon med Jeanne direkte gick till någon teaterdirektör.

Och Jacques väntade med spänd nyfikenhet att få se den djärfva flickan, som på vinst och förlust hade begifvit sig till Paris. Han kunde icke obetingadt klandra detta, ty man kunde ej veta, huru den prosaiska fastern hade behandlat Clorinde, som kanske var en äkta, rikt begåfvad konstnärnatur.

Ett par timmar föringo. Jacques satt fortfarande kvar och såg esomoftast på sitt ur. Han hade lofvat sin fästmö att äta middag hos henne, och Louison hade redan börjat göra tillrustningar därtill. Fru Laurent och hennes dotter voro inbjudna till sällskap, på det att ingen ond tunga skulle få tillfälle till någon giftig utläggning af de båda älskandes sammanvaro.

Jacques och Louison talade oupphörligt om Clorinde. Han uppträdde till hennes försvar, ehuru han aldrig hade sett henne, och sökte öfvertyga sin fästmö om det orätta i hennes stränga förkastelsedom öfver den bana, hennes syster ville beträda. Han lyckades också förmå henne att tänka något annorlunda om saken.

“Du har kanske rätt i hvad du säger, Jacques,” yttrade hon slutligen till honom, af hvars omdöme hon alltid tog ett djupt intryck. “Jag har kanske dömt Clorinde förhastadt, emedan jag själf ej tycker om det där fåfänga teaterlivet. Jag har haft en helt annan uppfattning däraf än andra.

“Ja, just däruti ligger det, Louison . . .”

Lätta, snabba steg hördes nu i trappan. Ett lifligt samtal och ett glädtigt skratt underrättade Louison genast om, att det var Clorinde och Jeanne, som äntligen kommo tillbaka. Utan att i sin ifver märka Jacques, då hon öppnade dörren, störtade Clorinde fram till Louison.

“Hvilken tur!” utbrast hon och, fattande systemen med sina armar, svängde hon omkring med henne några hvarf kring golfvet. “Hvilken gränslös tur! Både jag och Jeanne ha fått engagement vid Varietes. I morgon skola vi infinna oss hos direktören för att aflägga prof på hvad vi duga till. Ah, Louison, gläd dig med oss!”

Plötsligt kom hon att stöta till Jacques' arm. Hon hejdade sig hastigt och såg, att en främmande befann sig i rummet.

"Ah," sade hon rodnande, och drog sig några steg tillbaka, "min herre . . . jag förstår, det är ni som är Jacques Rene?"

Jacques, som stått alldeles stilla, gjorde en bugning, som icke skulle ha missklädt en verklig världsman. Han hade blifvit liksom förbländad, då Clorinde uppenbarade sig för honom; det var, tyckte han, som om rummet plötsligt hade blifvit upplyst af en solstråle. Hennes ansikte, ja, hela hennes väsen framstod i detta glädjeutbrott i en så förtjusande och trollesk dager, att han kände sig mäktigt gripen. Han hade aldrig sett någon kvinna, så schön och tilldragande. Och hon å sin sida tyckte sig också aldrig ha skådat en ståtligare och vackrare karl än Jacques. Hon hade rätt, ty Jacques hade ett i högsta grad fängslande utseende och en imponerande gestalt. Hans höga, smärta figur vittnade om en stor fysisk kraft, på samma gång hans hållning var ädel och hans rörelser behagliga. Det välbildade hufvudet var betäckt af svarta, krusiga lockar, som skuggade en bred panna, hvarunder framblickade ett par stora ögon, mörka som natten, återspeglande i sitt djup en varm, glödande själ. De öfriga ansiktsdragen voro rena och jämna som på en gjuten bild.

"Och denna man hade Louison vunnit, den obetydliga, anspråkslösa Louison," — tänkte Clorinde blixtnabbt. Därpå räckte hon Jacques sin hand med ett leende, så oskuldsfullt som en ängels. Ett ögonblick omslöt hans fingrar hennes, blott ett ögonblick, men det var som om en elektrisk gnista hade sprungit fram ur denna handtryckning och tändt hans eget blod i lågor. Denna eld trängde djupt in i han hjärta liksom en glödande pil, utan att dock förorsaka någon smärta. Det var en underbar, lidelsefull känsla, en känsla som han aldrig förr hade erfarit, aldrig!

"Jacques har lyckats bibringa mig en annan åsikt, Clorinde, sade Louison, som icke hyste ons den aflägsnaste aning om den omstörtning, Clorindes uppträdande hade förorsakat i

hennes trolofvades inre. — Jacques ser inte något förkastligt i att du går in vid teatern . . . ”

“Nej, det gör jag inte, om ni verkligen eger talang, inföll Jacques, vänd till Clorinde.”

“Åh, ni är alltför god, min herre, som hyser så välviliga tankar om mig. Men vi glömma ju alldeles bort kusin Jeanne,” tillade hon och drog henne från dörren. “Jeanne och jag äro de bästa vänner i världen.”

Allt detta yttrade Clorinde med en ledighet och ett behag i sitt sätt, som icke lät någon förmoda, att hon i trenne års tid vistats uteslutande på landet. Blyghet och tafatthet tycktes icke finnas till hos henne, och hon förstod att omgifva sig med ett sådant skimmer af uppriktighet och oskuld att åskådaren bländades och förvillades däraf och ingalunda kunde ana, att hennes sinne redan vid så unga år var långt ifrån menlöst, och att den okuldsfulla öppenhet, hon på ett nästan barnsligt sätt städse lät framträda, i grunden icke var något annat än djärfhet. Hon var listig, på samma gång som hon var oförsynt, och hon visste allt för väl, hvilken makt hon egde i sin skönhet.

Jacques visade sig naturligtvis uppmärksam mot Jeanne för de båda systrarnas skull, ehuru han tänkte inom sig själf.

“Kan verkligen någonting göras af denna feta ljushåriga landtlolla? Förvånande saker ha visserligen händt i världen, men här måste ske ett undervärk, om hon skall falla publiken i smaken.”

Emellertid förflöt eftermiddagen angenämt och gladt. Aldrig förr hade Louison funnit Clorindes sällskap så trefligt, men det var dock hufvudsakligen för Jacques skull hon visade sig road, ty hvad Jacques tyckte om fann alltid genklang hos Louison. Madame Laurent tänkte dock något helt annat, men behöll det för sig själf, ty erfarenheten hade lärt henne, att icke onödigtvis varna för en fara. Hon hörde till dem, som försiktigt öfverväga på hvad sätt man bäst skall bevara och skydda en vän från ett annalkande ondt, så att man icke åstadkommer motsatsen af hvad man vill uträtta. Huru svårt

har icke ungdomen att rycka sig från sina illusioner, hur hård och bitter är icke striden, innan den vill fatta sanningen, och hur förbittrad blir den icke oftast på den som ryckt bindeln från dess ögon. Något sådant hade en gång händt den hederliga, rättskaffens madame Laurent — och därför teg hon.

“Denna lättsinniga flicka, som är Louisons tvillingssyster och som har hvilat med henne under samma hjärta, skall dock en gång förråda henne. Jag känner någonting i luften,” sade hon till sig själf senare på afton, då hon gick till hvila, “som bådär styggelse och förderf . . . Må Gud bevara Louison, ty den pröfningen blefve henne för hård!”

Följande dagen gingo Clorinde och Jeanne, öfverlyckliga och glada ända till uppsluppenhet, till teatern. Louison hade dessförinnan sagt system, att hon ämnade skriva till fastern och underrätta henne om hvad som hade skett, så att deras släkting ej behöfde lefva i oro och ångest öfver de försvunna flickorna.

“Skrif och tala om ditt tillämnade giftermål,” hade Clorinde svarat, “men blanda inte in någonting om mig i ditt bref. Jag skall själf skriva till henne . . .”

“Gör det då snart, Clorinde! Du måste göra det, om inte för annat, så för Jeannes skull.”

Clorinde nickade bifallande på samma gång som hon gick.

XX.

Det första uppträdandet.

Några dagar hade förflutit. Clorinde och Jeanne visade sig mycket belåtna och blickade in i framtiden såsom genom ett rosenfärgadt glas. Direktören hade redan gifvit dem hvar sin roll, visserligen endast en stum, men dock sådan, att man

deraf ovilkorligen måste sluta till, om de båda flickorna voro i publikens tycke. Han hade långt för detta gjort det rön, att talangen esomoftast fick stå tillbaka för ett vackert ansikte eller en formfulländad kropp. Att Clorindes skönhet skulle mycket slå an och snart bringa henne i rop, därom var han fullt öfvertygad, ty han kände teaterhabituernas smak. Sedan skulle hon nog förvärfva sig scenvana, och man kunde icke veta, hura långt hon kunde gå med tiden. Hon var en riktig läckerbit för hans teater, och hvad beträffade hennes intima väninna, Jeanne, så kunde hon alltid finna någon liebhaber, som beundrade henne. Alltså, om de båda flickorna lyckades att "slå an" så lofvade han att gifva dem en bestämd lön. Då Clorinde hörde detta, hviskade hon åt Jeanne:

"Vi skola lyckas, vi måste lyckas, jag är säker därpå! Då, Jeanne, hyra vi ett rum för oss själfva och låta inte längre traktera oss med Louisons moralkakor."

"Jag förlitar mig på dig, Clorinde," svarade Jeanne, som hyste stort förtroende till sin väninnas klokhet, "efter du säger så är det väl bäst. Men mamma . . . när ämnar du skrifva till henne?" frågade hon därefter.

"Bekymra dig inte om din mamma; vi skola låta henne se, att vi kunna taga oss ut henne förutan."

"Bara hon inte tvingar mig att vända om hem. O, jag blefve då alldeles förtviflad, ty jag kan inte lefva utan dig, Clorinde," snyftade hon, ty hon hade fattat en obegränsad tillgifvenhet för sin kusin."

"Du skall stanna hos mig, lita på det. Vi skola hålla ihop. Kommer din mamma och bannar dig, så skyll på mig . . . jag är inte alls rädd för henne."

"Försvara mig, Clorinde!"

"Jag skall försvara dig, bara du gör som jag säger."

Clorinde och Jeanne kommo hem till Louison med hvar sin teaterbiljett, som de hade fått till uppmuntran af direktören.

"Du måste se oss i afton, Louison," sade Clorinde. "säg inte nej . . . tag den andra biljetten för din fästman."

"För din skull, kära syster, skall jag väl gå," svarade

Louison, "men eljest äro icke dessa slags nöjen i min smak."

"Du pratar ju som en gammal, utlefvad gumma. Om Jacques vill gå, så följer du nog med."

"Det är sannt. Jacques förstår sig bättre på sådant där än jag," sade Louison undergifvet.

"Jag skulle tro det," blef Clorindes svar, åtföljdt af en kokett kastning på hufvudet.

På aftonen gick också Louison med Jacques till Theatre Varietes. De kommo mycket tidigt, så tidigt, att de flesta platserna ännu voro obesatta med undantag af de högst beläggna, där den mindre bemedlade publiken alltid plägar infinna sig en god stund före spektaklets början, för att icke behöfva knuffas om utrymmet.

Louison smög sig nära intill Jacques, rädd, liksom hon varit ett barn. Hon blickade förvånad omkring sig i salongen, hvilken var dekorerad i hvitt och guld. Hon bländades af denna grannlåt, som, noga skärskådad, var ganska bristfällig, men i hennes ovana ögon luxuös. De sammetsklädda fåtöljerna, de guldfransade gardinerna framför avantscenen och den stora kristallkronan i taket voro för henne häpnadsväckande.

Salongen fylldes efter hand af hviskande åskådare af båda könen. Rampen tändes och i orkestern väntade man blott på anföraren.

Louisons hjärta klappade häftigt vid tanken på Clorinde, som för första gången skulle uppträda inför denna talrika publik.

"Om hon på något vis förgår sig?" hviskade hon till Jacques.

"Var lugn, Clorinde kommer nog att göra sin sak bra." Jacques ville icke visa, huru ängslig han själf kände sig för Clorindes skull.

Midt i detta sorl af dämpade röster började orkestern overtyren. Det var en liflig och lekande musik, afsedd att göra åhörarnes sinnen upprymda. De sprittande tonerna i valstakt kittlade det dystraste lynne och försatte den surmulnaste i glada känslor. Louison fann sig mera road än hon hade föreställt sig.

Nu gick ridån upp. Louison sökte endast Clorinde i den grupp af skogsnympfer, som i den lättaste toilett, i de äfventyrligaste ställningar voro placerade i scenens bakgrund i ett mystiskt halfdunkel. Hon fanns icke däribland. Louison suckade, på samma gång hon kände blygsel öfver dessa blottade former under köttfärgade trikåer. Skulle hennes syster också visa sig sådan, lika så djärf och oblyg? Detta upptog så Louisons tankar, att hon knappast visste hvad hon hade sett eller hört, då ridån gick ned efter första akten.

“Bravo!” ropade några röster, hvilka “clauquen” uppeggat till bifali, ty det var en af dessa horribelt innehållslösa pjäser, hvilkas barockhet faller alla i ögonen, men som dock har sin publik, hvilken är tillräckligt stor att icke blott kunna föda, utan äfven rikta en teaterdirektör, därför att han förstår att blända med vackra kvinnofigurer och slå an på de sinnliga begären.

Andra akten af feesagan—ty en sådan var pjesens hufvudinnehåll—började. Hjälten, en olycklig, öfvergifven älskare, tröstas af sin gudmor, en mäktig trollpacka, med det löftet, att hon skall visa honom två af jordens skönaste kvinnor, af hvilka han kan välja en till sin älskarinna. Med sitt trollspö framkallar hon nu en af dessa kvinnor, hvars gestalt framskymtar i fonden bland skimrande purpurnoln, inhöljd i ett draperi, fint som en spindelväf, alldeles otillräcklig att skyla hennes blottade former. Hvad fanns det väl att beundra i allt detta? Jo, möjligen det blonda håret, hvilket böljade omkring skuldran lik en guldstickad mantel.

Louison igenkände Jeanne. Hon kände rodnanden bränna sina kinder. . . . Var det således för detta, som Clorinde hade lockat Jeanne från far, mor och syskon? Kunde Jacques gilla sådant? Louison kunde för blygsel ej se på honom.

Genom salongen gick ett sorl af beundran och förtjusning, som slutligen gäfvo luft i en stormande, länge ihållande applåd. Den blonda kvinnan, som hvarken egde skönhet eller behag, hade slagit an genom sina blottade former.

Den lefvande bilden försvann i skyarne, som allt tätare slöto sig tillsammans. Den olycklige älskaren på scenen

hade likväl ej samma smak som publiken — han ratade den retande kvinnan och fortfor att fälla bittra tårar öfver sitt förlorade ideal. Då log gudmodern, ett leende, hvari låg vissheten om seger. Skyarne brusto åter genom en rörelse af det magiska trollspöet, och nu visade sig den andra kvinnan, om hvilken hon hade talat. Det var samma förföriska ställning, samma genomskinliga draperi, men skilnaden för öfrigt var stor, ty här framträdde verklig plastisk skönhet både i de kroppsliga formerna och i anletsdragen. Ett skimmer af oskuld sväfvade öfver all denna sinnlighet. De mörka, stora ögonen flammade af trånadsfull längtan, de mjuka, runda armarne voro öppnade till ett famntag och den lilla, högvristade foten upplyftad till språng. Ett mörkt, långt, vågigt hår fladdrade omkring henne ända ned till midjan.

Den storm af förtjusning, som nu bröt lös, gränsade nästan till vansinne. Publiken skrek, tjöt, stampade, och den levande bilden måste fram, oupphörligt fram.

Louison hade blifvit dödsblek. Hon stod upprätt, andades häftigt och hela hennes kropp skakade. Hon hade igenkänt Clorinde. Var det på detta sätt en konstnärsbana började? Hur kunde den unga flickan så blottställa sig?

“Jacques, Jacques, hvarifrån tager hon sitt mod?”

Jacques, liksom alla de andra af den manliga publiken, rent af slukade den unga flickan. Han hörde icke sin fästmörs röst och då hon slutligen grep honom i armen, drog han henne endast häftigt ned på sin plats. Hon kände, huru het hans hand var, och hon såg, huru hans ögon glänste likt glödande kol. Var då verkligen Clorinde så hänförande, att äfven Jacques måste beundra henne? Louison gjorde sig denna fråga utan all bitterhet och utan någon känsla af svart-sjuka, ty att hans hjärta skulle kunna vända sig bort från henne, fruktade hon icke, emedan hon i sin egen redbarhet och oskuld fullt förlitade sig på, att Jacques kärlek var lika stark som hennes.

Pjesen led emellertid mot sitt slut. Gudmoderntrollpaskan hade vunnit sitt ändamål, och i armarne på gudsonen-älskaren hoppade nu den sköna kvinnan ur skyarne, som djupt

hade sänkt sig. Clorinde hade endast fått några ord att säga, men dessa ord lade hon så naivt på tungan, så skalkaktigt och tvetydigt, som om hon varit en fulländad aktris. Louison förstod icke denna slags talang, som emellertid genast gjorde Clorinde till publikens favorit.

Ridån hade fallit för sista gången.

“Clorinde! Clorinde!” hördes midt igenom dånande bravorop flera röster skrika.

Ridån gick upp och Clorinde måste visa sig flera gånger i sin nakenhet, knapphändigt skyld af florsdraperiet.

Clorinde visste ju på förhand, att hon skulle lyckas, och hon kände sig nu mycket stolt däröfver. Direktören gratulerade sig själf att helt oförmodadt ha funnit en sådan skatt. Från denna afton hade Clorinde och Jeanne sin bestämda aflöning.

Publiken strömmade ut från teatern. Jacques och Louison däribland. Då de hade banat sig väg genom trängseln och befunno sig på boulevarden, uttalade Louison sin oro öfver, huru Clorinde och Jeanne skulle komma ensamma hem.

“Ja, du har rätt,” sade Jacques och stannade plötsligt, “det kan vara vådligt nog, om vi ej göra dem sällskap.”

“Vådligt nog? Tror du då på någon fara?”

“Åh, nej, Louison,” han talade häftigt och så olikt mot förr, “men Clorindes skönhet kan väcka uppmärksamhet, så att hon blir förföljd. Nu kunna vi dock inte vända tillbaka till teatern, ty vi slippa inte in på scenen. Men jag skall hädanefter blifva Clorindes ledsagare . . . jag skall följa henne både till och från teatern . . . om du vill, Louison,” tillade han, nästan som om han varit tvingad därtill.

Skulle jag inte vilja det?” svarade Louison och tryckte tacksamt Jacques' arm, utan att misstänka något. “Beskydda min syster . . . hon behöfver det . . . jag är glad öfver, att du vill gifva henne ett sådant skydd.”

Men den natten grät Louison bittra tårar. Hon kväfde sina suckar i örongottskudden, så att Clorinde och Jeanne, hvilka delade en gemensam bädd i hennes rum, ej skulle höra henne. Hon sörjde öfver systemns oblyghet, ty om ock Jac-

ques skulle försöka försvara Clorinde, så var likväl Louisons rättskänsla alltför stark, för att kunna kväfvast af hennes afgudiska kärlek till honom.

“Jacques må säga hvad han vill om konsten,” upprepade hon i tysthet för sig själf, där hon vred sig i sin bädd, “men att uppträda på sådant sätt som Clorinde, är och blir i högsta grad lättsinnigt! Kan han verkligen gilla sådant? Nej, han kan det ej!”

“Louison, sofver du?” hörde hon plötsligt Clorinde fråga.

Louison hade ingen lust att svara. Hon höll sig tyst, medan tårarne långsamt rullade utför hennes kinder.

“Hon sofver,” yttrade då Clorinde sakta åt Jeanne.

“Vi kunna nu mycket väl prata.”

Därpå började de att tala om sin triumf för aftonen. Hela lifvet log mot dem och endast njutningar och nöjen uppfyllde deras tankar. Plötsligt hörde Louison, fastän hon icke ville lyssna, huru Jeanne uttalade en bäfvan för att modern slutligen skulle komma och hitta rätt på hennes tillflyktsort.

“Nu behöfver du ingenting frukta, Jeanne,” tröstade Clorinde. “Jag har ju sagt, att du nu är din egen herre . . .”

“Vi borde kanske dock inte ha tagit hennes pänningar . . . Ack, Clorinde, då jag tänker på, hur hon sparat dem, för att gifva yngsta syster en ny klädning på hennes födelsedag, då känner jag någonting i mitt bröst som smärtar . . .”

“Du får inte vara ett våp, Jeanne, om du vill vara min vän. Är det så, att stölden blir upptäckt, så förklarar jag, att det var jag som tog pänningarne endast såsom en ersättning för den nytta, man dragit af mig under trenne års tid. Är det för mycket kanske?”

“Om du gör det, Clorinde, så känner jag mig något lugnare; du skall förstå, att det inte är roligt att bli utskämd inför sina egna syskon.”

“Tig bara! Du hör ju, hur ädelmodig jag är . . . betänk, hvilken vän du har i mig, Jeanne. Hur skulle vi ha kommit till Paris utan pengar? Gräm dig inte längre öfver

den där småsaken! Du kan ju ställa den till rätta med att du längre fram skickar din mor något af din aflöning.”

“Tyst . . . Louison rör sig, Jeanne satte sig upp och lyssnade.”

“Du inbillade dig bara, hon sofver som en stock, jag känner till henne, jag.”

Louison hade värkligt gjort en rörelse, som väckt Jeannes uppmärksamhet. Hon hade stoppat fingrarne i sina öron för att slippa höra mer af de båda flickornas samtal.

“De hafva äfven bestulit faster,” tänkte hon med harm. “Med en sådan början kan inte slutet blifva godt.”

Därpå bad hon en tyst bön i sitt hjärta. Hon anropade Guds beskydd för de båda flickorna, hvilka fortforo att snattra på ett lättfärdigt sätt.

XXI.

Fastern.

Dörren hade nyss stängts efter Clorinde och Jeanne. De skulle infinna sig på viss tid till repetition af en ny pjäs, i hvilken Clorinde hade att inöfva en icke så obetydlig roll. Då hon gick nämnde hon åt Louison, att hon på hemvägen från teatern ämnade höra efter ett passande rum åt sig och Jeanne.

“Ty,” tillade hon, “din kammare är alldeles otillräcklig för oss tre. Vi skola dock inte alldeles öfverge dig, kära syster, vi skola besöka dig ofta till och med. Helsa Jacques, i fall han kommer, medan vi äro borta. Tacka honom för hans vänlighet att vilja vara vårt beskydd på vår promenad hem om aftnarne!”

Louison var mycket tyst och allvarsam. Madame Laurent,

som kom in till henne på ett ögonblick, anmärkte också hennes ovanliga blekhet.

“Du är väl ej sjuk, Louison?” frågade hon med verkligt deltagande.

“Nej, jag känner mig fullkomligt frisk.”

“Du är dig inte lik, mitt stackars barn, du har fått svåra bekymmer, sedan din syster öfverrumplade dig.”

Louison lyfte hastigt upp hufvudet och såg på sin värdinna. Denna visste ju ingenting om Clorindes dåliga beteende mot fastern; hon skulle ej heller få veta det, ty, tänkte Louison, hon är ändock min syster och det är min plikt, att ej tala illa om henne.

“Ja, ja, se inte på mig så där,” fortfor madame Laurent,” Clorinde är inte god att ta's med, det fann jag genast vid första ögonkastet.

“Ni får inte döma henne förhastadt, madame Laurent,” svarade Louison mildt.

“Jag skall inte heller göra det, Louison. Nå, hvilken dag är utsatt till ditt bröllop? Ju förr det blir desto bättre, Louison, skynda på . . . det är mitt råd.”

“Tror ni det?”

“Ja visst. Tvänne älskande kunna ej nog snart bli gifta. Jacques har ju edert lilla hem så nätt och prydligt i ordning. Ni skola ovilkorligen bli mycket lyckliga.”

“Jag hoppas det, madame Laurent. Jacques är så stadig och så öm mot mig. Jag skall i dag bestämma bröllopsdagen, ty det har han helt och hållet öfverlämnat åt mig.”

“Mätte hon inte uppskjuta den alltför länge,” tänkte den vänligt sinnade madame Laurent, då hon gick in till sig, “jag fruktar annars, att Clorinde spelar henne något fult spratt . . . Jacques är en vacker karl och Clorinde ett fåfängt, oförnuftigt stycke . . . ja, ja, jag har mina aningar, jag . . .”

Med Louisons arbete gick det inte bra i dag. Hon försjönk oupphörligt i grubblerier och esomoftast borttorkade hon en framsmygande tår.

Plötsligt blef hon störd af att någon vred på låset till hennes dörr. Hon sprang upp, glad, ty hon var viss på, att det var Jacques. Men hur stor blef icke hennes förvåning, då den inträdande var hennes faster.

"Jag var inte väntad, kan jag se," sade den landtliga kvinnan, som ogeneradt steg fram i rummet. "Du sitter som vanligt vid ditt arbete, men hvar äro de andra flyttfåglarne?"

"Har faster fått mitt bref?" frågade Louison brydd

"Jag har fått din skrifvelse. Tack skall du ha, det gjorde mig godt att se, att du fortfarande är samma snälla flicka. Men hvar har du Jeanne? Clorinde frågar jag ej vidare efter, ty henne anser jag förlorad för alltid; men mitt barn, min stackars Jeanne, som hon förledt . . ."

"Tyst, tala inte så högt, väggarne äro så tunna och man hör er därinne." Louison pekade mot sin värdinnas dörr.

"Åh, det gör just detsamma hvad man hör om Clorinde. Hon sticker väl inte själf under stolen med någonting, oblyg och djärf som hon är. Hon var redan en fördärfvad varelse, då hon kom till mig. Men hon har ju vuxit upp uti själfsväld, under förblindade föräldrars vård; man kan således ej fordra bättre af henne. Hon har lockat min dotter Jeanne till tusen dumbheter, hon har förvridit hennes enfaldiga hjärna och väckt hos henne det slumrande begäret till ondt, ty Jeanne är den sämsta af mina barn, gudnås så visst."

Louison hörde tyst på. Hon visste ej hvad hon skulle svara.

"Clorinde har länge hotat att rymma från mig; jag visste, att hon en dag skulle värkställa sitt hot, men att taga Jeanne med sig, det var oförlåtligt. Hvar äro de nu? Du måste ha reda på det, Louison?"

"De kommo hit till mig; jag kunde ju inte annat än gifva dem tak öfver hufvudet. Men jag har uppmanat Clorinde att skrifva till er . . . har hon då inte gjort det?"

"Åh, det kommer hon aldrig att göra! Jag bryr mig inte heller det minsta om Clorinde, ty hon skall inte stanna på den onda vägen, utan hon skall nog resa framåt, tills hon faller djupt, djupt ned i dyn. Men hvar är Jeanne? Hvad har

hon för sig och hvad lefver hon af, ty inte kan väl du föda dem båda heller?"

"Jag måste säga er det, faster, säga er hela sanningen: Clorinde och Jeanne ha fått anställning vid Theatre Varietes. De ha redan uppträdt en gång och äro just nu på repetition."

Denna upplysning värkade som ett åkslag på den redbara, men fördomsfulla landtgumman, för hvilken teatern var ett sammandrag af all slags gudlöshet. Hon hade stigit upp från stolen, på hvilken Louison bjudit henne att sitta.

Hennes ansikte blef dödsblekt, hennes ögon ville liksom tränga sig ur sina hålor och hennes läppar stötte fram ett oartikuleradt ljud. Slutligen blef hon herre öfver sin sinnesrörelse.

"På teatern? Hon är således redan förlorad," sade hon. "Det finnes då inte mera något hopp om räddning . . ."

"Säg inte så," bad Louison rörd. "Ingen är så förlorad, att ej räddning finnes. Vi skola tänka kristligt och framför allt handla därefter.

"Du är en ädel flicka, Louison," här utbrast fastern i tårar. "Hur kunna två systrar vara så olika hvarandra," snyftade hon. Skam och blygsel har jag fått för min välgärning, då jag tog Clorinde till mig . . ."

"Sätt er, goda faster. Clorinde har varit otacksam mot er, men hon skall nog ångra sig . . . hon är så ung, men hon har nog hjärta, lita på det."

"Har hon hjärta? Nej, Louison, det har hon inte, och har hon något, så är det af sten. Du vet ej hvad ondt hon har åstadkommit hos mig under dessa trenne åren. Arbete och ordning äro inte i hennes smak, utan lättja och fåfänga öfver hennes stora fägring, som vår Herre aldrig borde gifvit henne. I stället för att gå i Guds hus, höll hon sig hellre på vägarne, strykande omkring med pojkarne i byn. Älskare hade hon i mängd, hur ung hon än var, och det var mången natt, som hon lockade Jeanne med sig, för att gå på dåliga dansnöjen. Fy, en sådan en!"

Louison suckade och rodnade öfver sin tvillingssyster.

“På teatern? Hon är således redan förlorad?” (Sid. 188.)

“Till Paris ville hon, ty där visste hon, att hon skulle få det, som hon trädde efter . . . Men hon kunde åtminstone låtit bli att stjäla min sista hopsparade styfver, som hon visste till hvad den skulle användas.”

Tog värligen Clorinde pänningarne?” frågade Louison med sakta darrande röst.

“Så visst som jag sitter här.”

Hastigt öppnades dörren och, röd och varm, inträdde Clorinde. Hon hade glömt någonting och nästan sprungit hela vägen från teatern, där hon lämnat Jeanne. Den häpnad som målade sig i hennes ansikte, då hon fick se fastern, kan ej beskrifvas. Men hon återhämtade sig snart, beredd till motvärn, om det skulle komma i fråga att föra henne tillbaka till landet. Hvem ägde väl något maktspråk öfver henne, kommen till den ålder som hon var!

“Se där ha vi ju en!” sade fastern. “Hvar har du gjort af Jeanne?”

“Jeanne går väl inte i mitt ledband,” svarade Clorinde spottskt. “Om hon hellre vill vistas i Paris, så är det ju hennes ensak, då hon ej begär en sou af er, faster. Och hvad mig beträffar, bestämmer jag öfver mig själf.”

“Men pängarne, som ni stulo af mig?”

“Skall jag stå till svars för Jeannes gärningar kanske?”

“Clorinde.” Louison gick fram till systern, “faster är vår enda anhöring, du får ej tala i denna ton till henne.”

“Jag sköter mig själf, liksom du får vara i fred för mig, Louison.”

“Du kan hälsa Jeanne,” sade fastern till Clorinde, “att hvarken jag, hennes far eller någon af hennes syskon vilja ha något vidare med henne att skaffa, sedan hon blifvit en sådan där teaterdam, om hvilka man hört så mycket talas.”

“Jag tror visst, att Jeanne skall bli mycket tacksam därför. Adjö, hälsa hem, om ni vill,” och därmed gick Clorinde, sedan hon sökt rätt på den sak, för hvilken hon hade skyndat tillbaka från teatern.

“Jag beklagar dig, Louison,” sade fastern. “Din syster skall draga olycka öfver dig!”

Clorinde tyckte, att hon mycket lätt hade kommit från fastern, lättare än hon hade vågat hoppas. Då hon träffade Jeanne, hälsade hon henne från hennes mor.

“Är mamma i Paris? För att tvinga mig att följa sig hem kanske?”

“Åh nej, du är nu så föraktad af henne och allesammans där ute på landet, sedan du blifvit aktris, att ingen vill veta af dig mera.”

“Sade hon det?” suckade Jeanne, som icke kände sig fullt belåten. “Men hvad yttrade hon om pängarne, som vi togo?”

“Jag sade henne rent ut, att du var helt och hållet oskyldig därtill, att det var ensamt jag, som tog hvad jag ansåg faster vara mig skyldig för allt mitt släp och arbete hos henne.

Så bedrog Clorinde sin bästa vän. Och då hon uttalade denna lögn, vände hon sig icke ens bort, utan såg Jeanne i ögonen, öppet och klart, såsom ett barn plägar göra.

“Hur god du är, Clorinde,” svarade också Jeanne och tryckte tacksamt hennes händer. “Ja, nu får det gå, hur det vill, men vända om hem, det gör jag aldrig.”

“Det skall nog gå bra för dig, Jeanne.”

“Jag tror nog det, så länge du vill råda och hjälpa mig, Clorinde.”

Emellertid dröjde icke fastern länge hos Louison. Den unga flickan försökte väl, att hos henne väcka försonligare känslor mot Jeanne, men det lyckades icke. Fastern gick ifrån henne i sorg och vredesmod, men sade dock, att hon ej kände den minsta bitterhet mot Louison, att hon önskade henne lycka i sitt förestående giftermål, samt att om hon någon gång skulle behöfva hennes hjälp, ty ingen vet ju hvad framtiden innebär, så skulle aldrig hennes dörr vara stängd för henne.

“Ja, hon har rätt,” hviskade Louison med sammanknäppta händer, sedan fastern lämnat henne ensam, “ingen vet, hvad framtiden innebär.”

XXII.

Jacques och Clorinde.

Louison hade aldrig längtat så mycket efter Jacques som denna dag. Hon hade gripits af en oro, som kom hennes hjärta att klappa med fördubblad fart. Oupphörligt lyssnade hon, om ej ljudet af hans steg skulle höras i trappan, oupphörligt såg hon på väggklockan, huru visaren på urtaflan gled fram minut efter minut.

“Om Jacques ändå ville komma!” upprepade hon gång på gång.

Och slutligen kom han. Hon sprang emot honom med öppna armar. Hon höll honom så hårdt omfamnad, som om hon hade fruktat att förlora honom.

“Hur länge jag har väntat på dig, Jacques!

Jacques kysste henne, men för första gången tyckte den älskande flickan, att hans kyss ej ägde samma värme, som den hon själf gaf honom.

“Har du tänkt något på mig, Jacques, sedan i går?”

En sådan fråga hade hon aldrig förr gjort honom. Och hvarföre hon gjorde det nu, visste hon icke själf.

“Du är ständigt i mina tankar, Louison,” svarade han, ehuru han väl visste, att han sade en osanning, ty han hade icke alls sysselsatt sig med att tänka på henne, utan blott på hennes vackra syster, hvilkens bild förföljde honom ända in i nattens drömmar. Detta fagra ansikte ställde sig alltid emellan honom och Louison, det lade sig som ett bländande solljus öfver hans arbete om dagen, så att han måste släppa stickeln och betäcka ögonen med handen, som om han verkligen hade haft henne framför sig.

“Vik bort!” ropade han då, liksom frestad af en ond makt, men bilden borrhade sig allt outplänligare in i hans hjärna, gräfd sig allt djupare in i hans hjärta och omsnärjde alla hans känslor och begär.

Clorinde var det namn, som han skref på hvarje papperslapp som låg på hans skrifbord, på hvarje sida i hans böcker, och det var hennes drag han graverade på kopparplåten, hvilken var ämnad att bära ett helt annat flickansikte.

Blodet brände i hans ådror, hela hans väsen var i uppror. Hvaraf kom detta tillstånd? Han funderade därpå och fann slutligen lösningen.

“Det är Clorinde jag älskar,” suckade han. “Arma Louison, detta skall krossa ditt hjärta!”

Denna bekännelse hade han uttalat strax innan han gick till sin trolofvade. Han tänkte yppa för henne allt, ty han ville ej bedraga detta rena, trofasta väsen; men då han såg henne nu komma mot sig i all sin öfversinnliga kärlek till honom, då svek honom modet och han sade i stället en osanning, då han påstod, att hon ständigt var i hans tankar.

“Älskade,” fortfor han och strök håret ur hennes panna, ty han var rädd, att hon skulle kunna se in i hans hjärta.

“Hvilka bekymmer Clorinde har dragit öfver mig,” sade Louison plötsligt. “Faster har nyss varit här och beklagat sig öfver henne.” Louison ville icke nämna, att fastern äfven hade blifvit bestulen.

“Faster gillar inte den bana, som de båda flickorna kastat sig in på. Männe hon inte har rätt, Jacques?”

“Jag vet inte hvad jag skall svara. Jag skulle endast önska, att Clorinde uppträdde på en annan teater. Men det är ej så godt att få plats vid en sådan . . . hon måste först skaffa sig någon scenvana. Emellertid tycker jag, att hvar och en kan få följa sin egen smak och kallelse.”

“Visserligen, Jacques, men goda råd äro inte att förakta. Tala du med Clorinde, tala, då jag inte hör det, så kanske hon bättre lyssnar till de råd, du vill gifva henne.

Jacques kände, huru han rodnade. Huru menlöst hon bad honom, att han skulle tala med Clorinde utan henne till vittne. Han skulle aldrig kunna tala med denna flicka, utan att förråda sig, det visste han.

“Jag skall göra det, efter du vill det, Louison.”

“Clorinde ämnar flytta härifrån med Jeanne. Jag fruktar

för, att jag sedan aldrig mer får se henne, fast hon lofvat att ofta besöka mig.

“Clorinde får vi ej släppa ur sikte. En vacker fågel vilja alla fånga, men jag skall nog vaka öfver henne,” han sade detta ifrigt. “Louison, du är väl ej emot, om vi uppskjuta vårt bröllop och låta Clorinde tills vidare bebo våra rum?” . . .

“Behöfver bröllopet uppskjutas därför?” Louison såg förvånad på honom.

“Ja, tills att jag kan skaffa Clorinde något annat skydd, ty hon får ej bo ensam utan någon som vakar öfver henne. Jag vill inte, att hon skall bo hos oss, då vi blifva gifta; du förstår väl, att två rum ej räcka till.”

“Gör som du vill, Jacques,” svarade Louison undergivet, men hon kände sig ej fullt belåten med Jacques förslag.

Deras bröllop skulle uppskjutas, för att Clorinde skulle bo i den lilla lägenhet, Jacques hade hyrt, och som var alldeles i ordning att mottaga det nygifta paret. Louison hade redan satt upp gardiner framför fönsterna och med madame Laurents hjälp hade hon på kökshyllorna ordnat de splitternya pannorna och hushållskärlen. Ack, hvad hon då hade gladt sig! Hon kände, att hon skulld blifva en riktigt omsorgsfull och nitisk husmor.

“Du ser ledsen ut, Louison; kanske du har något emot hvad jag sagt?”

“Nej, Jacques, din vilja får råda. Clorinde är ju min syster . . . hennes väl ligger mig särdeles om hjärtat.”

“Hon skall också värdera dig därför,” Jacques drog henne intill sig.

Men Louison suckade endast och blef allt mera nedslagen, hur mycket hon än bemödade sig om att ej vara det. Då hon sedermera träffade madame Laurent, sade hon endast, att Jacques uppskjutit bröllopet. Madame Laurent svarade icke ett ord, men inom sig kände hon, att det annalkande onda, som hon förutspått, nu skulle bryta löst öfver Louison.

På aftonen samma dag gick Jacques till teatern för att

ledsaga Clorinde till hennes nya hem, som med Louisons medgifvande blifvit upplåtet åt henne och hennes väninna.

“Tack, Jacques,” sade Clorinde, då han ledt henne in i de trefliga rummen, “tack för välmeningen, men jag ämnar likväl skaffa mig en annan bostad.”

“Tänk ej på det så snart, Clorinde,” svarade Jacques och såg på henne med en blick, som hon fann mycket underlig.

“Men ni skall ju gifta er, Jacques . . .”

“Jag har uppskjutit därmed tills vidare.”

Det blef ej något mera sagdt emellan dem, men från den stunden började Clorinde tänka oftare på sin systers trolofvade, dock ej med någon varmare känsla, utan sådan som man tänker på en, som man finner intressera sig för ens person.

Jacques mankerade aldrig att hämta Clorinde efter representationens slut. Detta började väcka uppmärksamhet bland den spelande personalen. Clorindes kamrater betraktade den unge, vackre, ståtliga mannen med allt nyfikenare blickar och började hviska om något förtroligare förhållande emellan Clorinde och honom. Clorinde visste detta, och Jeanne ville vid ett tillfälle upplysa om, huru det rätteligen förhöll sig med saken, men Clorinde gaf henne en knuff, som betydde, att hon skulle tåga. Det roade henne, att man trodde, det hon hade en tillbedjare; hon insåg, att man afundades henne Jacques för hans präktiga utseendes skull.

“Det är så roligt att reta dem,” sade hon lättsinnigt åt Jeanne. “Ingen af dem kan skryta med en så vacker karl som Jacques . . . de äro galna i honom allihop.”

Jacques hade aldrig talat med Clorinde ensam, såsom Louison hade uppmanat honom. Han var rädd för ett sådant ögonblick. Han blef allt mera tyst och fåordig, och ibland besökte han ej på flera dagar sin trolofvade. Louison klagade, men det var endast en gång, och han undanskyllde sig då med sitt arbete som hade tillväxt. Så skred hela sommaren förbi, hösten inträdde, förgick, och vintern kom, en kall, sträng vinter. Ännu var bröllopet uppskjutet, ännu

bodde Clorinde kvar i det lilla nätta hemmet, hvars hyra punktligt betalades af Jacques.

Louison yttrade ingenting; för hvarje dag blef hon allt blekare, men ännu mera arbetsam. Madame Laurent rörde icke vid det ömtåliga ämnet. Hon visade sig alldeles lika, men ingenting undgick henne.

Då Louison var ensam, öppnade hon ibland sin garderob, för att se på sin brudklädning, som hängde där färdig ända till den minsta rosett. Hon stod länge och såg på det hvita, skira tyget, hvilket Jacques själf hade valt, tills en tårslöja lade sig så tät för hennes öga, att den brast för sin tyngd och smälte bort i stora, klara droppar.

Clorinde hade en gång måst ensam gå till teatern. Jeanne var sjuk, ehuru icke farligt, men hon måste hålla sig inne ett par dagar. Således skulle Clorinde bli ledsagad hem alldeles ensam af Jacques. Hon hade ej tänkt därpå, förrän Clorinde såg honom stå och vänta utanför sin klädloge, där Jacques troget höll vakt, på det att ingen annan skulle bestrida honom rättigheten att vara hennes följeslagare. Han hade länge upptäckt, att en ung man, hvilken var bekant med aktörerna, förföljde Clorinde med sina blickar och sin artiga uppmärksamhet. Hon hade nu blifvit van vid att de unge karlarne fjäsade för henne, utan att hon dock gaf särskild akt på någon viss. Hon var den uppstigande stjärnan på Varietes, omkring hvilken alla kretsade, täflande om att få gifva henne sin hyllning. Redan hade hon mottagit gåfvor i armband och ringar, men hon hade dock ej uteslutande gifvit någon sin ynnest. Hon höll dem alla på ett visst afstånd, hvilket retade hennes beundrare och blott eggade dem allt mera att eftersträfvat hennes bevågenhet.

Jacques, hvars kärlek nu hade nått sin höjdpunkt, led alla svartsjukans marter. Hans ögon sprutade eld, då någon af dessa sprättar uppehöll Clorinde. Han var nära att kasta nndan den som ställde sig i hans väg, då han bjöd henne sin arm och ville aflägsna sig.

“Du har blifvit så dyster på någon tid, Jacques,” sade Clorinde då hon gick bredvid honom i gasskenet utefter

boulevarden. "Du har kanske tröttnat på att så här hvarje kväll följa mig hem. Du skall ej uppoffra dig, Jacques, för min skull; jag har nog dem som vilja göra mig sällskap, om det ej faller mig in att gå ensam."

"Clorinde, jag tillåter ingen annan att följa dig."

Han sade detta så allvarligt, att Clorinde började att skratta.

"Men hvad säger syster Louison om det här?"

Jacques teg. Han tänkte sällan numera på Louison.

"Louison är rädd om mig," fortfor Clorinde med samma skämtande röst, "ja, så rädd till och med, att hon öfverlämnar sin trolofvade åt mig . . . Vore jag i hennes kläder, skulle jag inte göra något sådant. Men," hon gaf hastigt en annan riktning på samtalen, "ingen karl, hvem han än är, kan skydda en ung flicka, om hon ej skyddar sig själf. Om jag velat, Jacques, så behöfde jag ej gå med dig så här i snön, jag hade kunnat ha egna hästar . . ."

"Clorinde!" han tryckte hårdt hennes arm.

"Ja," återtog hon alltjämt skrattande, "jag kunde haft det, men jag vill vara en hederlig flicka. Jag vill verkligen älska en man, innan jag gifver mig åt honom, ty det måste vara bra roligt att älska. Är det ej så, Jacques, du som älskar Louison?"

Den ton, med hvilken hon sade detta, förrådde hvad hon tänkte om hans kärlek.

"Du hånar mig, Clorinde . . ."

Hon stannade midt i gasskenet. Hon såg upp i hans ansikte, men hon nästan förskräcktes för det uttryck, som det ägde denna stund. Det såg hotande ned på henne, liksom ett åskmoln, hvars blixst kunde döda henne.

"Jacques . . ."

"Clorinde . . ."

XXIII.

Ett krossadt hjärta.

Jacques hade förut aldrig följt Clorinde längre än till porten, där de hade åtskilt. Men nu tog hon icke godnatt af honom, utan bad honom stiga in och deltaga i hennes enkla supé. De behöfde icke frukta att bli störda af Jeanne, som redan hade lagt sig i det inre rummet. Jacques blef således helt och hållet ensam med Clorinde. Det var första gången detta hade händt. De kunde nu ostörda vara tillsammans med hvarandra, utan någon fara för att bli öfverraskade.

Hvem var lyckligare än Jacques. Hans heta blod kom i svallning vid tanken på att några timmar få rå om Clorinde. O, hvad han älskade henne! Han kände det i detta ögonblick. Denna kärlek, en brinnande, glödande kärlek, skulle slockna endast med hans lif. För Louison bar han aktning, vänskap — han hade misstagit sig på dessa känslor och gifvit dem ett annat namn.

Clorinde var den täckaste värdinna man kunde se. Hon fann sig road af Jacques' sällskap, slutligen intresserad däraf, och bemödade sig om att framstå för honom i en behaglig dager. Hon koketterade på ett förtjusande sätt, liksom hon på fullt allvar ville eröfra hans hjärta, detta hjärta, som hon likväl visste vara bortgifvet åt hennes egen syster. Hon hade plötsligt fått det infallet, den nycken, att förvrida hufvudet på honom med sin skönhet. Hon serverade honom, hon fyllde hans glas med vin och hon lutade sig ibland så förtroligt mot honom, som om hon verkligen hade intagit hans trolofvades plats. Det var en farlig lek hon hade för sig, och den gjorde också slutligen sin verkan.

"Clorinde, du förtrollar mig alldeles," sade Jacques i ett allt mera tilltagande sinnesrus. "Se så, låt mig få behålla din lilla hand i min," han höll henne fast, då hon ville slita sig ifrån honom. "Säg mig, trives du i dessa rum?"

“Mycket, Jacques; du var bra snäll, som uppsköt ditt bröllop för min skull.”

“För din skull vill jag uppskjuta det hela mitt lif.”

“Men Louison?”

Ett mörkt moln lägrade sig på hans panna. Hans ögon antogo ett dystert uttryck och hans läppar trycktes hårdt tillsammans. Han hade släppt Clorindes hand.

“Hu, Jacques, hvad du skrämmer mig, då du tager den där minen på dig! Du måste vara förfärlig, då du blir ond.”

“Clorinde,” han drog henne passionerad intill sig, “skulle du kunna älska mig?”

“Ja, hvarför inte,” svarade hon obetänksamt utan minsta öfvervägande, “om du inte vore bunden vid en annan kvinna.”

“Men om jag sliter detta band? Om jag åter blir fri från en boja, hvari jag af ett grymt misstag lät fångsla mig, vill du då bli min?”

“Jacques, Louison skulle dö af sorg.”

“Nej, ingen dör af sådant . . . hon skulle unna mig min lycka, ty sådan är hennes kärlek, oegennyttig och uppoffrande. Clorinde, jag har handlat orätt mot din syster, det är sant, men hon skall förlåta mig. Då jag såg dig, förstod jag först hvad kärlek var — det var dig jag älskade,” han hade glidit ned på knä och omfattade den unga flickan med sina armar.

En triumferande känsla genombäfvade Clorinde. Denne man var vacker, arbetsam och hade något med sig som ingaf respekt. Han kunde onekligen gifva henne ett visst anseende och en ställning i lifvet, ty Clorinde ville icke blandas bort med de frivola, lättsinniga kvinnorna vid Theatre Varietés, fastän hon ingenting högre önskade än att få en rik älskare, som kunde slösa på henne skatter af guld och diamanter. Det var efter rikedom hon i främsta rummet trängtade — hvilken skada att Jacques ej var rik. Men — tänkte hon, där hon såg ned på honom vid sina fötter — hvad kunde hindra henne att låta tillbedja sig af andra, fastän hon var Jacques' hustru? Detta var ju någonting så vanligt. Att bli verkligt älskad

och så älskad, som af Jacques, gjorde henne stolt, och hon ämnade visst icke kasta bort honom, ehuru hon ej kände sitt hjärta det minsta berördt af någon djupare känsla. Det var endast fåfängan som styrde henne.

“Jacques,” sade hon med sin lena sirenstämman, du gör mig häpen. Hade jag vetat af detta, skulle jag aldrig ha återvänt till Paris,” fortsatte hon skenheligt. “Jag skulle ha stannat i min obetydliga vrå på landet hos min stränga faster och låtit mig pinas af henne. Stig upp, Jacques . . .”

“Nej, nej, icke förrän du sagt, att du vill tillhöra mig — att du vill bli min hustru.”

“Nå väl,” hon böjde sig ned till honom, “jag skall bli det, ty du skall göra mig lycklig.”

Han sprang upp. Han slöt henne i sina armar, han kramade henne så häftigt till sitt hjärta, att hon fruktade för att bli kväfd. Hans ärfda sicilianska blod tog ut sin rätt.

“Men endast på ett villkor skall jag stanna hos dig, Jacques: jag vill vara kvar vid teatern.”

“Gärna. Din triumf är ju min.”

“Det skola vi dricka en skål på,” tillade hon gladt och sprang ut efter en champagnebutelj. “Se här ur mitt vinförråd . . . det var någon som skickade mig det,” hon såg skälmaktig ut, “till en liten fest, som jag hade här en afton.”

“Hade du en fest utan mig?”

“Ja, det var skada att du ej var med . . .”

“Men detta skall du ej göra om, Clorinde?”

“Aldrig, då inte du är med.”

“Älskade!” han kysste henne upprepade gånger och tyckte sig i hennes andedräkt insupa hela hennes själ.

Detta var helt och hållet i Clorindes smak, att älskas, att afgudas, att smekas på detta sätt. Hur lyckligt att vara skön! Arma, beklagansvärda kvinnor,” tänkte hon inom sig, “som ej fått sådana skatter på sin lott som hon.”

“Du får själf göra upp med Louison,” sade hon, då

Jacques tog afsked af henne, "jag vill inte träffa henne förrän ni ha fått saken fullt klar er emellan.

Jacques gick öfversäll ifrån Clorinde. Han egnade knappt en tanke åt Louison. Att öfvergifva henne, det var ju en mycket lätt sak, trodde han.

Då Clorinde blifvit ensam, gick hon för att spegla sig. Hennes kinder hade han kysst röda och hennes lockar hade kommit i oordning af hans eldiga famntag. Hon log . . . det var så roligt att ha väckt en sådan där vild kärlek.

"Jag kan inte undra på, att han tröttnat vid Louison. Med hennes gudsnådeliga väsen kunde han omöjligt känna sig tillfredsställd i längden. Stackars Louison . . ."

Hon sade verkligen "stackars Louison," men hon reflekterade icke en minut längre öfver systemens bedragna kärlek och svikna förhoppningar. Hvad hade hon dessutom att förebrå sig? Icke hade väl hon bedt Jacques öfvergifva Louison för hennes skull.

Hon gick till hvila och sof lugnt hela natten, som om hon icke hade egt något samvete.

Jacques sof däremot icke en blund. Han gick i timtal fram och tillbaka i sitt rum. Han öfverlade om, huru han bäst skulle framställa saken för Louison. Det gjorde honom visserligen ondt om henne, men han ville icke offra hela sitt lif för en kärlek, som icke fanns till hos honom, som aldrig hade funnits. Han skulle blott göra Louison olycklig, och hon förtjänade dock ett bättre öde.

Morgonen randades. Det var ännu för tidigt för honom att besöka sin fästmö. Han väntade tills den passande timmen slog. Det var ingen glad väntan. Det pinade honom allt mera, ju närmare det led mot den stunden, då han skulle träda inför hennes ansikte. Men det måste ske — och han gick.

Louison satt, som vanligt, vid sitt arbete. Han märkte nu först, huru blek hon var och huru hon hade fallit af, såsom tärdes hon af någon inre kroppslig plåga. Det stack till i hans hjärta, ty han var dock ingen hård man. Han

tog hennes båda händer och tryckte de små, arbetsamma fingrarna.

"Louison," sade han, "du har blifvit mycket förändrad på någon tid.

"Alldeles som du, Jacques," svarade hon med sitt vanliga milda tonfall.

"Har äfven du märkt detta? Ja, jag har blifvit mycket förändrad, jag rår ej därför, Louison, förlåt mig!"

Han sjönk på knä för henne och han kände, huru han blygdes.

"Jag vet, att du inte rår för det, Jacques." Louison talade mycket sakta, så att ej madame Laurent skulle höra henne. "Du älskar mig ej längre? Det är ju för att säga mig detta, som du nu kommit hit? Jag har länge väntat på den stunden."

"Jag skall aldrig upphöra att högakta dig, Louison, men jag tog miste på mina känslor för dig . . . du skall ju ej förbanna mig, ej sörja öfver, huru djupt du blifvit bedragen? Se, jag kommer ju så tillitsfullt till dig . . ."

"Stig upp Jacques! Det hade varit värre, om du hade gjort den upptäckten, att du ej älskade mig, sedan vi blifvit gifta. Jag tackar dig för att du kom i tid," hon vände sig bort från honom och drog efter andan, ty det var, som om hennes hjärta höll på att brista."

"Louison, du vill ju se mig lycklig?"

"Jag vill det, Jacques, och jag skall bedja Gud för dig.

"Ängel . . . du var värd ett annat öde än detta! O, hvarför skulle du älska mig?"

Louison log som en martyrs. Hvarför skulle hon älska honom, ja, hvarför skulle hon göra det?"

"Jacques, gör Clorinde lyckligare än hvad du skulle ha gjort mig. Hon är min syster . . . jag vredgas inte, jag känner ingen bitterhet mot henne, säg henne det!"

"Du vet då allt, Louison?"

"Jag har vetat det mycket länge. Kärleken är blind, så länge den är lycklig och ej bedrages, men då den finner

sig besviknen, så faller det liksom fjäll från ögonen och man blir klarseende."

"Du är då verkligen ej bedröfvad?"

"Nej," svarade hon, "jag kan inte vara bedröfvad, då jag vet, att du känner dig lycklig. Jag har ej älskat dig på annat sätt. Farväl . . ."

"Farväl, Louison!"

Hon räckte honom den ring, som hon dragit af sitt finger och som han gifvit henne i den lyckligaste stunden af hennes lif.

Hon var nu ensam. Hon hörde det sista ljudet af hans steg i trappan. Då vacklade hon . . . hon sökte ett stöd, för att ej falla, men hennes hand grep endast i luften och hon sjönk medvetslös till golvet."

XXIV.

Louison.

Den religiösa känsla, som blifvit nedlagd i Louisons själ, vaknade nu till sitt fulla lif. Hon hängaf sig uteslutande åt bönen och låg hela natten knäböjd framför den heliga jungfruns bild. Hon fick därigenom tröst för sin besvikna jordiska kärlek samt mod och kraft att bära det kors, hvilket blifvit henne pålagdt, såsom hon trodde, för hennes synders skull.

"Ty, suckade hon, med den tårdränkta blicken fäst på Mariebilden, "det var en svår synd, att helt och hållet glömma min himmelske brudgum för min jordiske, och därför har jag nu blifvit rättvist straffad, i det att Jacques' hjärta blifvit vändt ifrån mig. Det är en vink ofvanifrån . . . jag förstår nu rösten, som ropar inom: "vänd din håg från denna världen!" Ja, det är endast i klostrets stillhet jag kan finna den frid, min ande söker — endast i den ensamma cellen, jag kan

bereda min själ för det eviga lifvet. Genom bön och fasta skola de världsliga begären af den syndiga lustan, att vara älskad af en man, småningom försvinna.

Slutligen steg hon upp ur sin knäböjande ställning och strök tillbaka håret, som hade fallit ned öfver hennes tårdränkta kinder. I dag satte hon sig icke vid sitt arbete, Hon låste i stället igen bordslådan, i hvilken hon förvarade sina verktyg, samlade därefter tillhoppa orangeblommorna, af hvilka en mängd redan voro färdiga, och bundtade ihop dem i små knippen. Hon suckade därunder, suckade djupt och tungt.

Framför den lilla, anspråkslösa spegeln ordnade hon nu sin klädsel, ty hon ämnade gå ut för att söka sin biktfader, hvilken alltid hade visat henne stor godhet och mildhet. Han var den ende i världen, till hvilken hon skulle förtro sig, den ende, som kunde gifva henne råd och säga henne den väg, hon härefter borde vandra.

Just som hon trädde på sig handskarne, öppnades dörren helt sakta.

“Får jag komma in?” frågade madame Laurent sakta.

Louison gaf med en vink af handen sitt samtycke.

“Tro inte, att jag har lyssnat, mitt stackars barn! Men min dotter och jag hörde Jacques’ och ditt samtal i går. Jag ville då inte störa dig, sedan han hade gått, ty jag förstod, att du ville vara ensam. Stackars Louison . . .”

“Beklaga mig inte,” svarade Louison, “ty det finns ingenting att beklaga . . .” hon vände sig bort, för att dölja tåren i sitt öga.

“Och du känner ingen bitterhet, ingen vrede mot din falska syster?”

“Nej, ingen bitterhet, ingen vrede, ty hvem rår för, att kärleken får makt med ens hjärta?”

“Hon älskar honom inte, Louison, det är endast fåfänga som regerar henne. O, jag anade allt . . . jag har anat det länge!”

“Jacques blir lycklig med Clorinde, ty han älskar henne. mig har aldrig hans hjärta tillhört. Jag ber Gud för deras

gemensamma sällhet!" och den unga högsinta flickan knäppte samman sina händer och höjde sina ögon. "Jag passar inte för denna världen, jag har länge trott det, men nu är jag säker därpå, och därför skall jag bjuda den ett evigt farväl."

Jesus Maria, barn, hvad ämnar du taga dig till? Förkorta ditt lif, kanske?" hon ryckte den unga flickan häftigt till sig. "O, det fattades blott det . . ."

"Var lugn," svarade Louison mildt, "på en sådan syndig gärning har jag aldrig tänkt. Vore det att tjäna Guds moder? Nej, nej, madame Laurent, jag ämnar egna hela mitt lif åt vår heliga kyrka."

"Du blir då nunna?"

"Ja," svarade hon med inspiration, "jag blir en Herrans tjänarinna."

Och hon aflägsnade sig långsamt ur rummet, där just en solstråle föll in genom fönstret, spred sig öfver golvet och liksom följde henne i spåren. Hon stängde dörren. Madame Laurent stod kvar, slagen af häpnad öfver den unga flickans förklarade väsen.

"Ja, ja, hon tillhör inte denna världen," hviskade hon.

Då Louison efter ett par timmar kom tillbaka, ville madame Laurent nödvändigt, att hon skulle äta något, men hon tackade vänligt och yttrade, att hon ingen mat behöfde.

"Men du har bestämdt ingenting förtärt i dag?"

"Nej, endast ett glas vatten."

"Du har varit hos din biktfar, Louison?"

"Ja."

"Och han hade ingenting emot ditt beslut att gå i kloster?"

"Han tvärtom stärkte mig i detta beslut. Han lofvade att taga min sak om hand och själf följa mig till en abedissa, till hvilken han är en personlig vän. Han är nu min enda tröst och hjälp här i världen! Välsignad vare han!"

Madame Laurent såg, att Louison ville vara ensam. Hon lämnade henne därför, ty hvad skulle hon väl mera kunna säga åt den unga flickan, som tycktes vara så ståndaktig i sitt öde.

Louison tillbringade dagen med att ordna sina små tillhörigheter, hvilka hon ämnade dels sälja, dels gifva såsom minne åt sin värdinna. Det var, som om hon tagit afsked af lifvet, för att stiga ned i sin graf. Och det var ju också det samma, då hon skulle ikläda sig nunnedräkten och begravva sig i en klostercell.

Dagen gick småningom till ända. Louison satt vid fönstret och såg, huru skuggorna började förlängas. Himlen mörknade och stjärnorna började tindra, den ena efter den andra. Det föreföll Louison, som dessa stjärnor voro af klart skimrande glas, fyllda med eld från ett strålande bloss, fördt af en osynlig änglahand. Hennes blick irrade bland de tindrande ljusen medan hennes tankar ilade långt bort till aningarnes och förhoppningarnes land i det oändliga fjärran.

Hon satt så djupt försjunken i sin inre värld, att hon ej förnam något af de yttre ljuden omkring henne. Hon hörde således ej, huru nyckeln i dörrlåset hade sakta kringvridits, huru dörren hade försiktigt öppnats och huru någon hade, med tysta, kattlika steg, smugit sig fram till henne. Icke förrän tvenne mjuka armar slogos omkring hennes hals och en fin sammetslen kind lades mot hennes, återfördes hon från sina drömmar till verkligheten.

“Louison,” hviskade en röst så ljuf, “jag rår inte för det . . . tro inte, att jag har gjort något därför . . .”

“Jag tror inte heller det, Clorinde,” svarade Louison, som icke ens sköt den falska systemen ifrån sig. “Hvarföre skulle du ha bedragit mig, som aldrig gjort dig något ondt, som aldrig sett på annat än ditt bästa, syster?”

“Jacques älskar mig.”

“Jag vet det, och det är inte underligt,” hon fattade Clorindes hufvud med båda händerna och såg in i hennes ögon, “då du är skön. Gör honom bara lycklig . . . du vill ju göra det, Clorinde?”

“O, ja!”

Detta svar lät värligen, som om det varit sprunget från hennes hjärta. Kanske var det så i detta ögonblick, ty Clorinde var framför allt ett stundens barn.

“Du sörjer då inte, Louison, du lider då inte?”

“Nej, hvarför skulle jag lida? Jacques blir lycklig . . . skulle jag inte unna honom det?”

“Jag ville höra det af dig själf, det var därför jag kom hit. Jag vet nu, att du inte vredgas på mig, att vi fortfarande äro vänner och att vi ofta komma att vara tillsammans.”

“Vi komma aldrig mera att vara tillsammans, Clorinde,” afbröt Louison.

“Aldrig mera tillsammans! Hvad menar du?”

“Jag har helgat mitt lif åt vår frälsare. Jag låter viga mig till nunna, ty den himmelske brudgummen väntar mig!” tillade hon, exalterad.

“O, Louison, Louison,” Clorinde tryckte sig närmare in-till henne, “jag har alltid tänkt, att detta passade dig bäst, du med din gudfruktighet, ditt stilla lefverne och din afsmak för världsliga nöjen.”

Männe icke Clorinde kände inom sig en plötslig glädje öfver att för alltid blifva befriad från den allvarliga system, hvars dygd och ärbarhet lågo som en blytyngd öfver hennes eget samvete.

“Men innan dessa, Louison, skall mitt bröllop firas . . . du kommer ju på det, så att jag riktigt vet, att du ej känner någon bitterhet mot Jacques och mig?”

“Jag skall komma . . .”

Ja, Louison lofvade verkligen att öfvervara vigselakten mellan hennes förre trolofvade och hennes tvillingsyster. Hon trodde sig ega styrka därtill.

Men då denna dag randades, kände hon hela sitt mod svika. Hon stred mycket med sig själf, men öfvervanns af den förtviflan som reste sig upp inom henne. Hvad hjälpte det, att hon kysste krucifixet, att hon vätte med tårar Mariebildens fötter . . . hon kände lika fullt, att hon ännu älskade Jacques, att alla svartsjukans kval med sina giftiga klor sargade hennes hjärta. Ack, hon var ju så ung, och hon var framför allt kvinna!

“Fräls mig, barmhärtige Gud, fräls mig från min onda lusta!” ropade hon och slet sitt hår. “Jacques, Jacques,”

hon dignade och stötte pannan hårdt mot tröskeln till den dörr, som skilde madame Laurents och hennes eget rum.

"Louison," ropade denna, instörtande, "hur är det fatt?"

"Med mig är det ingen fara," suckade Louison och reste sig långsamt upp.

Hon var dödsblek och skäljde.

"Arma barn . . ."

"Hvad skall jag göra? Hvart skall jag fly madame Laurent?" utropade hon plötsligt, icke längre mäktig sig själf.

"Hvilket elände Clorinde dragit öfver dig!" Detta skall hon nog dyrt få gälda! Hennes trolöshet, hennes falskhet mot sin enda syster skall Gud en gång vedergälla!"

"Tyst, tyst! Döm inte Clorinde . . . hon älskar Jacques. Det är i dag, som hon blir hustru till honom, som jag gifvit mitt hjärta och min tro. Nej, döm henne inte, hon är min syster . . . vi äro födda af samma moder . . . Det är jag som är brottslig, ensamt jag, som älskar en annans brudgum."

"Du måste härifrån, Louison, du måste genast härifrån, för att fortare kunna glömma," sade madame Laurent ifrigt, som fruktade att Louisons sorg kunde öfvergå till vansinne, ty den olyckliga, bedragna flickan var sig så helt och hållet olik, hennes ögon stirrade på ett onaturligt sätt, hennes läppar voro blekblåa och hennes fingrar plockade nervöst upp och ned på klädningsveckan. "Res till din faster, hon är en god och förståndig kvinna. Landets frid skall göra dig godt och du skall få lugn i ditt oroliga sinne."

"Ja, jag skall resa, men endast för en kort tid, innan jag begrafver mig i klostret," svarade Louison mekaniskt.

"Vill du att jag skall följa med dig?"

"Nej, nej, det är bättre att jag far ensam. Ja, jag skall resa," fortfor hon, "och jag skall bedja faster förlåta Jeanne och taga henne tillbaka till hemmet, innan hon blir för alltid förlorad."

"Ja, gör det och tänk på, att du kan rädda en själ från fördärfvet. Du har en helig mission att utföra, Louison, vare detta en tröst för dig!"

"Ja, jag skall resa."

Madame Laurent hjälpte henne att lägga några nödvändiga plagg i en nattsäck, som icke var tyngre än att hon själf kunde bära den till järnvägsstationen, dit madame Laurent följde henne.

“Det är Jacques’ och Clorindes bröllopsdag i dag,” var det sista hon hörde Louison yttra, jämte det tillägg: “Döm ej Clorinde allt för strängt, hon rår ingenting för . . . ack, jag förlåter henne så gärna, om jag verkligen har något att förlåta.”

XXV.

Under snön.

Mörkret föll allt tätare öfver den stora slätten. Öde och tomt var allt rundt omkring, och intet annat ljud hördes än det, som framkallades af vinden, då den strök fram utefter marken och prasslade i buskar och snår.

Louison gick ensam modigt fram utmed vägkanten. Hon bar nattsäcken i den ena handen, medan hon med den andra höll ihop kappan öfver bröstet.

Hu, hvad det var kallt! Den skarpa nordanvinden, som tilltog allt mera i styrka, blåste henne rakt i ansiktet, och snön började yra i hvirflande flingor öfver fältet.

Den långa vägen var Louison fullkomligt främmande, ty hon hade aldrig gått den förut. Hon hade aldrig varit hos fastern. “Louison fruktade nämligen för att endast få höra klagomål öfver Clorinde,” men hon visste af fasterns beskrifning, att byn, i hvilken hennes släktingar bodde, ej skulle vara belägen så långt bort från järnvägsstationen, hvilken hon hade lämnat genast efter tågets framkomst. Bara hon kunde hinna fram innan det blef mörkt! Men därmed såg det tvifvelaktigt ut, ty skuggorna blefvo allt djupare och skyarne

öfver hennes hufvud tjocknade och drogos allt tätare tilisammans. Slutligen försvann stjärna efter stjärna.

“Om jag gått vilse?” hon stannade oroligt.

Det var mörker framför, bakom och omkring henne. Snön föll allt tätare och kallare och genomkylde till slut hennes händer, hvilka föga skyddades af de tunna handskarne.

Hon gick dock modigt framåt ännu en lång stund. Hon frös . . . hon kämpade med stormen, hvars raseri växte, ju längre hon kom ut på slätten. Hennes fötter kändes blytung, hennes kinder, som om de voro förfrusna, och hennes tänder skallrade. Men hon fortfor lika fullt att gå framåt, allt jämt framåt, till dess hon var alldeles stel och genomisad samt nära att digna af trötthet. Hon började nu uppgifva allt hopp att hinna till byn och såg ingen annan möjlighet, än att nödgas dö af köld midt på landsvägen.

Då . . . se där, långt borta tindrade, liksom en stjärna, ett ljus genom mörkret. Hon ville uppgifva ett glädjerop, men hennes läppar voro så stela, att hon ej förmådde öppna dem till ett ljud.

“Där är byn,” tänkte hon, “Gud vare lof, jag är framme!”

“Men hon hade ännu långt till målet, mycket längre än hon kunde föreställa sig. Det lysande skenet gäckade henne oupphörligt, ty än tänkte hon, att det var henne helt nära, än att det aflägsnade sig. Snön föll nu så hastigt och jämnt, att den snart steg henne öfver fötterna. Det kom då för henne, där hon med hela den styrka hon egde kvar, ty den förslappades allt mera och mera, arbetande sig fram i de växande drifvorna, huru annorlunda tvillingsystemen hade det mot henne i denna stund. Clorinde satt lycklig, fröjdefull hos Jacques, kanske just nu kysst och omarmad af honom! Hur varmt de hade i sina rum, dem hon, Louison, gjort så täcka och inbjudande, med de hvita gardenerna, de stoppade dynorna och mjuka mattorna, som hon själf hade spännt på golvet.

Ju mera Louison tänkte därpå, ju mera frös hon, ju mera kände hon sig olycklig och öfvergifven. Det var ju Jacques' och Clorindes bröllopskväll! Vaknade hos henne ännu ingen

harm mot den hjärtlösa, lättsinniga systemen? Nej — men hon grät. Tårarne fröso fast till ispärlor på kinden och i ögonhåren, så att hon för en stund blef nästan blind. Och midt upp i allt detta kände hon, huru hennes lemmar blefvo allt styfvare, allt känslolösare. Kunde hon icke se det lockande ljusskenet längre? Jo, hon såg det nu så nära, . . . Och ljudet af en hunds skall trängde sig fram genom stormen. Hon hade ändtligen hunnit fram till byn. Ja, men hvar bodde fastern? Det skulle hon fråga vid den första dörr, hon påträffade. Hon släpade sig med möda framåt, ty en svindlande trötthet hade bemäktigat sig henne.

Där låg ett hus strax utmed vägen. Det var därifrån ljusskenet hade lyst i fjärran. Med den sista återstoden af sina krafter tog Louison några steg, men hon förmådde ej sträcka ut handen för att klappa på dörren, den sjönk maktlös ned och själf föll hon tillhoppa på trappsteget utanför. Hon kunde icke ropa — tungan var liksom stelnad i hennes mun och en oemotståndlig känsla af sömn tillslöt hennes ögon.

“Skall jag dö här?” tänkte hon. “Sänder då Gud ingen till min räddning?”

Då hörde hon någon flämta invid sin sida. Någoting ljudet strök emot henne och en varm tunga slickade hennes stelfrusna fingrar. Det var en hund, som hade kommit fram till henne, en hund, som uppgaf ett ömkligt tjut, liksom ville han väcka invånarne i huset uppmärksamhet och kalla dem ut till den öfvergifna. Men det var säkert ingen, som fästade sig vid det klagande djuret, ty dörren öppnades ej. Och kort därpå såg Louison, huru ljuset därinne hastigt släcktes.

Det rådde en dödystnad omkring henne, endast störd af stormen. Då såg hon så tydligt framför sig den den sköna, mörklockiga systemen, klädd i sin bruddräkt. Hon tyckte sig också se Jacques, huru öfversäll han var, och huru han, med solljus på pannan och kärleksdruckna blickar, knäböjande tillbad Clorinde. Tänkte då ingendera af dem på henne? Ack, säkert icke, ty lyckan gör människan självvisk. Därpå såg hon bilder från längesedan förflutna dagar, hon såg som

i ett töcken föräldrahemmet, där så föga glädje hade kommit på hennes lott, men så mycket mera sällhet på Clorindes. O, Gud, hvad hela det korta lif, hon lefvat, hade varit tungt! Ännu var hon ung—och likväl egde hon icke mera något hopp om jordisk lycka och världsliga fröjder. Allt var förbi för henne! Hopplöst sjönk hennes hufvud ned mot bröstet, hennes ögon slötos och hjärtat slog så sakta, sakta—det domnade småningom af . . .

Men snöflingorna fortforo att falla. De växte i höga kullar, hvori vinden dref sitt yrande spel, de växte omkring den ensamma flickan, hvilken hunden också slutligen hade öfvergifvit, de bäddade åt henne mjukt, men kallt, de väfde tillsammans sin bländande svepduk öfver henne, hon syntes ej mera till, men snöflingorna föllo, föllo, fortforo att falla.

Det var två dagar efter bröllopet. De nygifta befunno sig i sitt hem. Clorinde hade lindat sina armar omkring Jacques' hals och hviskade svar på alla frågor han gjorde om hennes lycka och sällhet.

Plötsligt sprang Clorinde fram till fönstret.

“Det var då väl att himlen ändtligen börjar klarna, Jacques, jag kan inte minnas en sådan snöstorm. Och just på vår bröllopskväll skulle den bryta ut . . . måhända det har någon betydelse för oss, Jacques.”

“Spå inte något ledsamt, Clorinde, jag tycker inte om spådomar. Men hvarför kom inte Louison, som hon lofvat, på vårt bröllop? Hon har icke heller hörts af sedan dess. Skulle du ej titta upp till henne?”

Clorinde rynkade lindrigt de mörka, bågiga ögonbrynen.

“Louison plågas af svartsjuka, det är alltihop, hon unnar mig inte min lycka.”

“Så får du ej yttra dig om din syster. Louison unnar dig allt godt—hennes hjärta är för ädelt, för att kunna rymma en så låg känsla som afund.”

Clorinde utbrast i ett gällt skratt.

“Och det vill du inbilla mig, Jacques? Nej—ingen flic-

ka kan känna sig glad och nöjd, då en annan kniper bort hennes fästman.”

“Om hon inte är glad och nöjd, så känner Louison åtminstone inte den minsta skymt af svartsjuka.”

“Om hon det inte gör, Jacques, då har hon heller aldrig älskat dig.”

“Det vore bäst, om hon inte gjort det. Det skulle smärta mig, om hon kände något lidande . . .”

Här blefvo de afbrutna af ett häftigt ringande på dörrklockan.

“Det är säkert något bud från direktören. Jag måste på repetitionen och har dröjt öfver tiden.”

Jacques gick för att öppna. Det var Clemence Laurent som instörtade, blek, upprörd och andtruten. Hon kunde icke genast få fram ett ord, utan tryckte händerna mot bröstet, för att ett ögonblick hämta sig.

“Har någon olycka inträffat?” Jacques tänkte straxt med ångest på Louison.

“Ja, ja, en förfärlig, en gräslig olycka,” kunde slutligen Clemence stöta fram, i det hon sjönk ned på den stol, till hvilken Jacques ledt henne. “Mamma är alldeles uppgifven af sorg. Hon anklagar sig vara orsaken till hvad som skett, ty det var hon som rådde Louison att resa till sin faster, emedan mamma tänkte att hon behöfde förströelse i sin smärta. Hon var så djupt bedröfvad, stackars Louison . . .”

“Nå, men hvad har händt? Säg det fort?” Jacques blef allt ängsligare.

Clorinde stod häpen, men tyst och hörde på.

“Louison reste . . . snöstormen har öfverraskat henne på vägen till fasterns hem. Hon gick hela den långa vägen . . .”

“Den är inte så lång,” inföll nu Clorinde, “jag har gått den många gånger, jag.”

“Jo, den är tillräckligt lång i mörker, köld och storm” svarade Clemence och såg föraktligt på henne, som var orsak till allt Louisons elände.

“Hann hon då aldrig fram till fasterns hem?”

“Jo, men endast till tröskeln af hennes dörr. Där hade hon dignat ned, förfrusen och maktlös . . .”

“Men hon blef funnen och räddad?”

Det var Jacques som gjorde dessa frågor. Han var mycket blek och hans hjärta bultade så hårdt, att han hörde dess slag.

“Jo, man fann henne morgonen därpå” under snön och död. Man gräfdde fram hennes lik. Fastern har fört det med sig till oss . . .”

Jacques stod orörlig som en bildstod och som om han hade förlorat hvarje gnista af lif. Slutligen höjde han sina händer och slog dem mot pannan under ett skärande skri.

Hvad erfor Clorinde vid detta budskap? Ropade samvetets röst inom henne? Det var svårt att veta. Nog hade hennes ansikte förlorat all färg och hennes kropp skakade liksom af frossa. Men detta var öfvergående. Hon tillkämpade sig snart lugn och mod.

“Hur dyrt jag köpt min lycka!” utbrast Jacques och slöt sin unga hustru i sina armar. “Hvad ha vi gjort, Clorinde? Jag fruktar för, att vi inte handlat alldeles rätt.”

“Vi ha följt våra hjärtans böjelse, Jacques, och då handlar man väl ej orätt, skulle jag tro,” svarade Clorinde, med blixtrande ögon, men något sväfvande på målet.

Hastigt reste hon sig i sin fulla längd och, fastän rösten ännu darrade, lät den likväl trotsig, då hon yttrade till Clemence:

“Er mor är skulden till allt detta, mademoiselle. Hur kunde madame Laurent råda Louison, att ensam resa till fastern i ett sådant väder?”

Clemence steg upp, men mätte först med en stolt blick Clorinde från hufvud till fötter, innan hon svarade:

“Det är ni, madame, som är den egentliga orsaken till er systers olyckliga död. Ni vet det mycket väl, och aldrig skall ni kunna aftvä denna fläck från edert samvete. Ni är en hjärtlös varelse, men det straff ni förtjänar, skall en gång omsider nå eder! Ni skall aldrig kunna göra er make lycklig,

aldrig! Han skall nog slutligen finna det. Guds hämnd skall komma öfver eder genom honom!"

Hon uttalade detta såsom en profetia. Hon tänkte kanske icke själf på betydelsen af sina ord—de runno öfver öfver hennes läppar framdrifna såsom genom en inre, oemotståndlig makt. Därpå gick hon utan att säga farväl. Hon föraktade dem båda, Jacques för att han var en slaf under sin egen passion, och Clorinde för att hon bedragit sin egen syster.

"Hvilken smälek jag får lida," suckade Clorinde, som redan kände en fläkt af ånger öfver att hon blifvit Jacques' hustru.

"Älskade," sade han och och tryckte lidelsefullt sina läppar mot hennes ögon, kind och hår, "du har en fullständig upprättelse i min kärlek. Det är endast mig man kan förebå något . . . Jag lider bittert af Louisons sorgliga öde och jag skall aldrig glömma hennes ädla, uppofterande kärlek. O, Clorinde, du måste älska mig mycket, för att mitt samvete skall komma till ro!"

Clorinde var väl nedstämd, mycket nedstämd öfver systemens död, men hon tänkte uppbjuda allt, så att detta obehagliga intryck ej skulle alltför mycket tynga på hennes sinne.

Hon klädde sig skyndsamt, för att gå till repetitionen på Varietes. Det var någonting som hon icke kunde försumma och som hon icke heller ville försumma, ty just på teatern fann hon den bästa afledaren för alla sorgliga betraktelser.

XXVI.

Makarne.

Då våren kom, satte Jacques ett kors på Louisons graf. Det var visserligen endast ett enkelt och svartmåladt kors,

men det skulle ändock stå där, så att den torfva, hvarunder den änglarena flickans stoft förmultnade, ej måtte blandas bort med den tätt befolkade kyrkogårdens öfriga grafvar. Hennes namn, Louison Garnier, glänste i stora guldbookstäfver på långt håll straxt man trädde in genom portarne till "de dödas stad." Jacques försummade aldrig att lägga friska kransar och strö blommor på Louisons griftekulle, där han stundom kunde dröja långa stunder. Ibland följde Clorinde honom dit, men hennes besök vid tvillingssystemens graf blefvo efter hand allt mera sällsynta.

Ett år och några månader däröfver lupo tiil ända. Jacques älskade Clorinde fortfarande med samma glödande passion, ja, hans kärlek blef om möjligt ännu större, då hon gaf lifvet åt en son. Detta barn skulle Jacques så gärna velat hafva hos sig i hemmet, men Clorinde satte sig däremot. Huru skulle hon kunna sköta ett så litet barn, hvilket ständigt skulle blifva henne till hinder vid inöfvandet af hennes roller! Hon sade detta i en bestämd ton, men dock på ett så förtju-sande sätt, att Jacques hvarken kunde eller ville annat än böja sig för hennes vilja, Gossen blef således bortackorderad hos ett arbetsfolk, hvilket Clorinde hade fått reda på genom rekommendation. Att Jacques såg om barnet, behöfver ej nämnas, men Clorindes påhälsningar hos den "lilla älsklingen" voro mycket knapphändiga.

"Han har så bra, han kan ha det," svarade hon alltid Jacques, då han talade om gossen. "Man skall ej springa så ofta hos amman; det är bara att visa henne misstroende."

Clorinde fortfor med sitt teaterlif, utan att därför göra några synnerliga framsteg. Hon hade ett vackert ansikte, ett formfulländadt yttre och en stor färdighet att uttala slipprigheter och tvetydigheter på ett sätt, som knep publiken, men detta var också allt! Jeanne stod precis på samma ståndpunkt, fastän hon ej kunde skryta af annan skönhet, än den rent kroppsliga. Hon hade dock småningom förvärfvat ett visst kokett väsen och förstod konsten att, då det erfordrades, "lägga an" på den sinnligt njutningslystna delen af åskådarne. Den gnagande förebräelse, hon till en början hade känt öfver

att på ett så skamligt sätt ha öfvergifvit föräldrahemmet, var längesedan bortblåst. Hon lefde nu ett mycket bekvämt och komfortabelt lif, sedan hon lyckats skaffa sig en älskare, som gaf henne både våning och ekipage.

Clorinde hade hittills tillbakavisat allt sådant och gift sig med Jacques för att vinna rykte af en ärbar kvinna. Men nu, då hon såg Jeanne omgifven af lyx och öfverflöd, ångrade hon sin förbindelse, fastän hon ej med ett ord ännu förrådde det. Hon hade sina små kurtiser bakom Jacques' rygg, men hon förstod att dölja dem så skickligt, att han icke hade den minsta aning därom. Han litade ännu blindt på hennes trohet.

Det hade händt några gånger, att Clorinde dröjt sig kvar hos Jeanne med några muntra vänner. Jacques tyckte icke om detta, och sade henne det. Hon visade sig då mycket sorgsen och grät. Det behöfdes blott, att han fick se tårar i hennes vackra ögon, så kysste han genast bort dem och förlät henne.

“Men du får aldrig mera förebrå mig så där, Jacques,” sade hon då inställsamt. “Du vet ju, att jag har dig så kär”

“Jag vet det,” han höll henne sluten i sina armar, men jag rår inte för, att jag ej unnar andra män att beundra dig. Jag tycker ej om att se, huru de trycka dina händer, huru de kasta blommor för dina fötter”

“Du vill då kanske, att jag skall taga evigt farväl af teatern?”

“Ja, Clorinde, det skulle blifva min högsta glädje.”

“Men det gör jag aldrig!”

“Gör huru du vill,” han suckade, “men akta dig bara för att upptända min svartsjuka. Om den flammar up i full låga, så skall den förtära dig . . . oss båda, menar jag Clorinde.”

Clorinde såg på honom. Ja, hans ansikte uttryckte hvad hans ord så hotande förkunnade. Men hon fruktade ingenting, emedan hon trodde, att hon alltid kunde få honom att tro på henne.

Jacques arbetade flitigt. Hans inkomster voro ej ringa, men dock alldeles otillräckliga för att kunna tillfredsställa Clorindes alla önskningsar. Och han kunde ej motstå begäret att göra henne glad och nöjd.

"Ack, om du vore rik, Jacques," sade hon en gång, efter att ha kommit från Jeanne. "Det skulle vara bra roligt att ha en liten vagn, dragen af två ståtliga hästar, att ha en neger på kuskbocken, och få åka genom Boulognerskogen. Jag skulle bestämdt taga mig ypperligt ut . . ."

"Önska dig ingenting så dåraktigt!"

"Dåraktigt?" hon gjorde stora ögon.

"Ja, riktigt dåraktigt, då jag aldrig kan uppfylla denna önskan."

Clorinde suckade.

"Jag vill vara rik, Jacques, jag rår inte för det. Det retar mig att se andra vara det, det retar mig, då jag ser andra kvinnor, mindre vackra än jag, åka, rida, kläda sig charmant och ingenting behöfva göra . . ."

"Arbetar du då så mycket?"

"Alldeles för mycket," hon kastade sig lättjefullt bakut mot soffkarmen.

"Du vill då inte vara en ärbar kvinna?"

"Vill jag inte vara det, Jacques? Hvad pratar du? Jag hade väl inte annars blifvit din hustru."

"Då bör du också inte glömma det. Du borde rätta dig efter mina omständigheter . . . jag går så långt jag kan för dig, Clorinde, ja, längre än jag borde . . ."

"Hvem har bedt dig därom?"

Clorinde var vresig och otålig, såsom alltid, då hon kom från sin väninna.

"Om du skuldsätter dig," fortfor hon, "har jag väl bedt dig om det?"

Det var Jacques' tur att sucka. Han var ledsen öfver att se Clorinde missnöjd.

"Om du bara hade lite af Louisons . . ."

Han fick inte tala ut, förrän Clorinde sprang upp.

"Louison, Louison, jag har ständigt på den senare tiden hört dig framdraga henne såsom mönster för allt. Du skulle ha gift dig med henne, den flitiga, anspråkslösa Louison!"

"Jag tror du verkligen är ond på mig?" han fattade hennes hand och drog henne intill sig. "Clorinde . . ."

"Släpp mig, Jacques . . ."

"Vi skola gå till vår gosse, lille Roger . . ."

"Nej," jag har annat att uträtta.

"Du tillåter då mig ej att följa med?"

"Visste inte."

"Jag får väl då finna mig."

Men då Clorinde hade gått, skyndade han att byta om rock och taga sin hatt, hvarefter han ilade ut efter henne på gatan.

Hon var försvunnen. Han blef modfäld. Clorindes nysker plågade honom, men han älskade henne likafullt, han skulle aldrig upphöra därmed. Han gick, han visste ej hvart, han gick i timmar.

Han hade slutligen kommit till Champs Elysee. Där satte han sig att hvila på en bänk under skuggiga bokar.

Det var en vacker, solklar dag på våren, en tidig vår. Det ena ekipaget rullade förbi efter det andra. Unga, sköna damer sutto däri, men Jacques upptäckte dock icke en enda, som kunde jämföras med hans egen hustru. Hon var säkert den vackraste kvinna i Paris.

Men se der, han spärrade upp ögonen — se där kom hon ju själf åkande i en vagn, med kusk och betjent i livre. Eller kunde en annan kvinna vara så förvillande lik henne? Denna dam var helt annorlunda klädd än Clorinde, men det var hennes ansikte, hennes underbara, strålande ögon, hennes långa, mörka, hårsvall i lockar omkring axlarna, som voro betäckta af blekgult, mjukt siden, med en bred körsbärsfärgad bård. Hon låg vårdlöst tillbakalutad mot vagnens svällande, hvita sidendynor. På baksätet satt en ung, mycket

Se där kom hon ju själf åkande i en vagn. (Sid. 218.)

ung man, ytterst elegant och omsorgsfullt klädd. Mera såg icke Jacques.

Han rusade fram och sprang efter vagnen, ty han ville på närmare håll betrakta denna kvinna, som var Clorindes afbild. Hon såg honom icke, fastän han var henne mycket nära. Han höll på att uppgifva ett rop af bestörtning, då den dam, som satt bredvid henne, vände sitt ansikte åt det håll, där han stod. Det var ju Jeanne, men det var icke Jeannes älskare som satt midt emot dem. Hvem var då denne? Och huru kunde Clorinde ha hjärta att så bedraga honom? Han stod liksom förstenad och blickade efter den bortrullande vagnen.

Huru han kom hem, visste han ej. Han var förtviflad, han rasade . . . Det var Clorindes lycka att hon ej nu var hemma så att hans första uppbrusande vrede hann att lägga sig, ty, hvem vet hvad han annars kunnat göra henne.

“Det är teaterlifvet som fördärfvar henne,” sade han. “Och jag som älskar henne så högt! Bedrager hon mig verkligt? Eller är det endast oförsiktighet, endast begäret efter att få roa sig?”

Det dröjde länge innan Clorinde hördes af. Slutligen kom hon.

“Hvar har du varit?” frågade han, som hade ytterst svårt att lägga band på sig.

“Jag har varit hos Jeanne. Jag hade ingenting att göra på teatern i kväll, som du vet, Jacques.”

“Hvad roar ni er med hos Jeanne?”

“Med ingenting. Den unge vicomten var där, Jacques, du vet, han som beundrar mig så mycket. Han ville förära mig en gåfva, men jag ville inta taga emot den af honom utan din tillåtelse, Jacques,” hon smekte honom.

Han såg in i hennes ögon. Hon nedslog icke sin blick, Hon hade säkert ingenting på sitt samvete.

“Det är ett dyrbart juvelsmycke, Jacques,” fortfor hon. “Jag ville bra gärna ha det . . . jag får ju mottaga det, Jacques?”

“Nej, en ärbär hustru tar inte mot presenter af någon annan än sin man.”

“Men Jacques . . .”

“Clorinde, akta dig, lek inte mera med mig såsom du har gjort i dag. Hvarför hade du klädt om dig hos Jeanne?”

“Hur vet du det?” hon såg, att det ej lönade mödan att komma undan med en lögn. “Vicomten bjöd Jeanne och mig att åka i sitt ekipage . . . jag tyckte, att jag inte var tillräckligt elegant för att uppträda så där offentligt . . .”

“Du lånade därför en ljusgul kappa af Jeanne, en grann hatt och öfrigt bjefs, som jag såg dig utstyrd med?”

“Såg du mig? Du spionerar då, Jacques?”

“Ja, jag gör det . . . en man gör alltid det, då han börjar misstänka, att hans hustru ej är fullt ärlig mot honom. Härefter skall jag aldrig lämna dig ur sikte . . .”

“Men, Jacques, detta blir ett odrägligt lif för mig.”

“Ja, om du har något att dölja, Clorinde,” han drog henne intill sig, “du vet, att jag är ett rö i din hand, men denna min svaghet räcker endast så länge jag är viss på att du älskar mig. Bedrager du mig — då, Clorinde, får du bedja Gud skydda dig för mig.”

Clorinde svarade ingenting. Hon fruktade Jacques i det hela, fastän hon blindt förlitade sig på sin makt öfver honom.

“Aldrig lämnar jag dig mera ensam, aldrig!” fortfor han allvarligt, strängt. “Jag skall öfvervara dina repetitioner, och då du uppträder, skall jag vara hvarje kväll på teatern, för att vaka öfver dig.”

“Men ditt eget arbete, Jacques?”

“Den tid jag förlorar få nätterna ersätta mig. Till Jeanne får du aldrig gå utan mitt sällskap, och det var sista gången du åkte i den där vicomtens vagn. Jag vet inte, om det i dag var första gången?”

“O, Jacques, du är ryslig . . . du verkligt skrämmer mig. Men,” tillade hon modigt, “jag är inte rädd . . . Jag vill ha min fulla frihet, Jacques, det säger jag; eljest så kommer inte freden att vara länge mellan oss.”

“Du hotar?” han såg på henne, leende, “du hotar, du

lilla fågel, som jag förr skall klippa vingarne af, än jag släpper dig lös. Nej, du skall aldrig få din frihet: du är fången!" han lindade sin arm omkring hennes lif och höll henne fast.

"Jacques, du älskar mig då ej längre?"

"Jo, just därför att jag älskar dig, gör jag så, som jag har sagt. Mig eller döden, Clorinde! Du har att välja, Kom ihåg, att jag har sicilianskt blod i mina ådror!"

XXVII.

På brottets bana.

Hvem kan vaka öfver en lättsinnig kvinna och följa henne steg för steg för att skydda henne mot frestelse? Ingen, ty hon skall ändå alltid finna tillfälle att bedraga. Åtminstone var detta förhållandet med Clorinde, som af naturen egde stor förslagenhet och under sitt teaterlif hade allt mera utvecklat sina anlag för list och förställningskonst. Hon bedrog sin man djärft och oförsynt, men ännu såg han ingenting, ännu gjorde kärleken honom blind, fastän han stundom på goda skäl misstänkte, att den unge vicomten, hvars namn han till och med kände, höll sig i hans farvatten. Så länge han trodde på Clorindes oskuld, förhöll han sig dock stilla och gjorde sig icke något omak med att komma sin hustrus förförare på spåren eller ställa honom till ansvar för hvad ju möjligen kunde vara ett misstag.

Clorinde sade sig icke ha mottagit det henne af vicomten erbjudna smycket, men hon hade likväl gjort det och njöt af att betrakta det i smyg.

Den unge vicomten tillhörde en mycket förnäm och högättad släkt. Hans föräldrar vistades nästan ständigt på sitt slott i Normandie, där han blifvit född. De hade velat gifta

bort honom med en rik och ung dam i i samma samhällsställning som han, men han hade ej kunnat finna sig i detta parti och, för att slippa ifrån alla vidare äktenskapsintriger, reste han till Paris och blef därstädes dödligt förälskad i den sköna aktrisen på Varietes. Han skydde icke för att offentligt visa henne sin hyllning. Han glömde sig ända därhän, att han lät henne åka i sitt ekipage. Detta väckte uppseende och man ville snart göra Clorinde till något mera än hans älskarinna, man påstod, att hon var hans hemliga trolofvade och skulle en dag blifva vicomtesse B. . y. Detta rykte hade ännu ej hunnit fram till Jacques Rene.

“Ja, du gjorde dumt i att binda dig vid Jacques” sade Jeanne en dag till Clorinde.

“Det är alltid bra att ha en man,” svarade Clorinde, “man bibehåller därigenom ett visst anseende.”

“Det anseendet, om det verkligen är något, har kostat dig dyrt, min vän. Om du varit fri,” tillade hon och lade armen om Clorindes hals, så hade du nu kanske kunnat blifva en dam af värld . . .”

“Hvad menar du, Jeanne? Du tror verkligen, att den unge vicomten har allvarsamt förälskat sig i mig?”

“Så säger man åtminstone, och jag tror det också.”

“Det är skada, att vår religion förbjuder skilsmessa, eljest skilde jag mig i morgon dag vid Jacques.”

“Du älskar då honom inte, Clorinde?”

Clorinde höjde på axlarne, med en min, som uttryckte allt annat än kärlek för hennes man.

“Han tröttrar mig, Jeanne. En sådan kärlek som Jacques’, kan vara rolig för en kort tid. I längden är den besvärlig och urartar lätt till svartsjuka.”

“Är Jacques svartsjuk på dig?” Jeanne skrattade hårdt. “Stackars Jacques, jag beklagar då honom.”

“Jag önskar, att jag vore honom kvitt,” sade Clorinde, som hade ställt sig framför en spegel och ordnade de små lockarne, som skuggade hennes panna. “Jag skulle önska,

att Louison hade blifvit hans hustru . . . o, att jag vore fri!" suckade hon.

Om hon hade tänkt detta förut, skulle Louison nu icke ha legat i sin kalla graf, utan suttit lycklig i sitt hem vid Jacques' sida. Och han hade säkert vunnit allt därpå och slutligen lärt sig att älska en så dygdig kvinna som Louison. Men genom Clorindes lättsinne skulle de båda gå sitt fördärf till mötes.

En afton hade Jacques som vanligt följt Clorinde till teatern. Han hade en parkettplats och var alldeles ensam, ty ibland kunde det hända, att han tog någon vän med sig. Jacques var missnöjd med att Clorinde fortfarande uppträdde på scenen. Han hade för längesedan insett, att hon icke egde några anlag som skådespelerska. Hon rent af gjorde sig löjlig, men han hade öfverseende med hennes totalt misslyckade spel för hennes bländande skönhets skull. Plötsligt hörde Jacques bakom sig någon helt högt yttra en grofhet om hans hustru samt göra spe af alla hennes gester och miner. Jacques kände, huru han rodnade. Och då samtalet fortfor på samma sätt och i samma anda, var han sig icke längre själf mäktig, utan steg upp och lämnade sin plats.

"Det är sista gången hon uppträder, vid satan, sista gången," svor han.

Då han gick med henne hem och hon hängde sig fast vid hans arm, yttrade han ingenting om det beslut han hade fattat. Icke förr än han kom in i deras bostad, talade han.

"Clorinde, jag har något att säga dig, som du måste lyssna till."

"Jag hör," svarade hon, men satte sig icke ned bredvid honom, utan gick omkring i rummet, medan hon lossade sitt hår från de många nålarne, hvilka hon vårdslöst kastade ifrån sig än här och än där."

"Det är sista gången du visat dig för publiken i kväll."

"Sista gången? Hvad menar du, Jacques?" Hon hade vändt sig om mot honom.

"Jag menar hvad jag säger."

“Men det är ju en omöjlighet. Det lär inte direktören gå in på.”

“Du har inte uppgjort något kontrakt med honom, Clorinde, och således är du fri, när du vill.”

“Men jag vill inte.”

“Men jag vill det, och du måste lyda mig.”

“Måste jag lyde dig, Jacques? Men du har då glömt, att jag gifte mig med det vilkor att få stanna kvar vid teatern?”

“Jag var nog enfaldig att gifva vika den gången; jag trodde då, att det skulle bli någonting af dig, men du eger inte det minsta tecken till anlag . . .”

“Hvem har varit nog fräck att påstå det?”

“Alla. I afton hörde jag några personer bakom mig, som skrattade på din bekostnad och yttrade oanständiga saker om min hustru. Det sårade mig . . .”

“Åh, det var väl någon som funnit, att det icke lönade sig att fjäska för mig, någon som jag snäst af och gifvit afsked på grått papper.”

“Det finnes då sådana, som våga göra dig skamliga anbud, Clorinde?”

“Många, Jacques, många . . .”

“Och jag, som vakar öfver dig, har således ändock blifvit förd bakom ljuset?”

“Ack, jag kan ej hjälpa det.”

Hon hade gått fram till en byrå, hvars ena låda hon dragit ut. Jacques följde henne.

“Men, Clorinde,” han talade mildt, “du måste lefva ensamt för mig och vårt lilla, kära barn. Jag uthärdar ej detta längre, Clorinde,” i samma ögonblick fick han se i lådan ett etui af maroquin. “Hvad är det där?” han tog upp etuiet.

“Låt det vara, Jacques,” Clorinde försökte att vara lugn, men hennes röst darrade lindrigt.

“Har du då hemligheter?”

“Kalla det hvad du vill, Jacques,” hon ville gifva sig

sken af likgiltighet, men hon sträckte likafullt häftigt ut handen, för att rycka etuiet ifrån honom.

“Nej, jag skall se hvad du döljer för mig,” han öppnade etuiet. Clorinde, detta kunde jag inte tro om dig! . . . du har således mottagit smycket af vicomten?”

“Du ser ju det.”

Han kastade de glittrande diamantera ifrån sig, såsom om de hade brännt honom. Det var ett dyrbart halsband i smakfullt mönster.

“Clorinde,” han fattade henne hårdt om handlofven, “du bedrager mig. En man ger inte för ro skull en kvinna ett sådant smycke . . .”

“Vicomten beundrar mig . . .”

“Hvarför beundrar han dig?”

Clorinde såg, huru Jacques' vrede växte. Hans svarta ögon glänste som glödande kol och på hans panna låg ett hotande mol

“Du bedrager mig,” fortfor han, men ögonblicket därpå sjönk han ned på sina knän, “Clorinde, Clorinde, är det så du lönar min kärlek?”

Clorinde drog ett andedrag af lättnad. Hon hade honom ännu i sitt våld, tänkte hon jublande och ämnade begagna sig af hans svaghet.

“Förlåt mig, Jacques, men jag kunde ej motstå frestelsen att mottaga detta smycke.” Hon smekte hans lockiga hår. “Kunde du gifva mig ett dylikt halsband, Jacques, så skulle jag sända denna gåfva tillbaka.”

Jacques sprang upp. Han kände, att han helt och hållet var i denna kvinnas våld. Han älskade henne till vansinne. Han behöfde endast se på henne, han behöfde endast känna värmen af hennes hand, så var det förbi med alla stränga föresatser. Han kunde ju verkligen förlora henne, om han för mycket höll på sin myndighet som äkta man.

“Clorinde, du skall få ett sådant smycke, jag lofvar dig det.”

Clorinde tog ett par steg bakut af häpnad. Hur kunde

Jacques lofva henne detta? Hvarifrån skulle han taga pänningar för att köpa något så dyrbart? Hon log, hon kunde ju inte göra annat.

Men Jacques visade, att han höll ord, ty en dag ej långt därefter lade han ett likadant halsband i Clorindes knä och stenarne voro värkligen äkta.

“Men, Jacques, hvarifrån har du tagit pengar?” frågade Clorinde, öfverraskad.”

“Forska inte därefter,” svarade han med ett tvunget leende. Clorinde såg, att han var dyster.

“Tack, Jacques,” sade hon och räckte honom sin mun att kyssa, “du kan nu själf skicka vicomten tillbaka hans gåfva.”

Clorinde provade halsbandet vid spegeln. Jacques stod bredvid henne och betraktade hänryckt hennes sköna, hvita hals. För en sådan kvinna kunde man begå hvilka galenskap-er som helst, han fann det nu, den stackars Jacques.

Clorinde skulle stanna vid teatern blott för en kortare tid, sade hon åt Jacques, men hon föresatte sig att icke hålla detta löfte.

Några veckor förflöto. Därunder gaf Clorinde i smyg akt på Jacques. Hans långa nattvak förvånade henne. Alltid smög han sig ifrån henne, då hon hade somnat. Hvad gjorde han? Hvilken hemlighet hade han dold för henne? Hon skulle utforska honom.

En kväll låtsade hon sig vara mycket trött, sedan hon hade lagt sig. Hon sänkte hufvudet djupt ned i kudden och drog jämna, långsamma andedrag, som om hon sof. Jacques lyssnade därtill och då han var förvissad om, att hon var försänkt i djup sömn, smög han sig tyst ut i det yttre rummet, sakta dragande till dörren efter sig.

Så fort Clorinde blifvit lämnad ensam smög hon sig upp ur bädden och gick barfotad öfver golfvat med steg så ljudlösa som en katts. Hon lade ögonen tätt intill dörrspringan och såg allt hvad Jacques företog sig. Först häpnade hon, sedan öfvergick hennes öfverraskning till en triumferande känsla.

“Jaså,” hviskade hon till sig själf, “det är på det sättet han skaffar sig pänningar. Det var då inte underligt, att han kunde köpa juvelhalsbandet. Nu har jag honom i mitt våld, hädanefter är det jag som ensam blir den rådande.”

Därpå gick hon och lade sig åter. Morgonen därpå låtsade hon ingenting veta.

Några dagar därefter lyckades det Clorinde att ensam få göra en påhälsning hos Jeanne. Där träffade hon sin tillbedjare, den unge vicomten, som visade henne en oförställd glädje öfver att få återse henne. Han förebrädde henne, att hon låtit sända honom tillbaka juvelerna. Clorinde visade sig sorgen, nedslagen, talade suckande om sin svartsjuke man, hvars kärlek hade blifvit henne en börda, och yttrade, att hon skulle varit mycket lyckligare om hon aldrig blifvit hans hustru. Men detta hade skett i ett obetänksamt ögonblick, tillade hon, och som hon nu fick gälda med hela sitt lifs olycka.

Hvad hennes älskare, ty vicomten var Clorindes hemlige älskare, sade henne, måste ha varit något riktigt tröstande, ty då hon gick ifrån Jeanne, syntes hon så glad och uppsluppen, som om hon med ens hade fått sina dåraktiga önskingar uppfyllda. Clorindes enda åtrå var att blifva rik, för att kunna lefva ett bekvämt lif utan någon oro för framtida bekymmer. Vicomten hade helt visst sagt henne en hel mängd saker, som gjort henne alldeles hufvudyr. Hur skulle hon blifva fri från Jacques? Hennes barn, den lille, vackre gossen, som hon knappast vårdade sig något om och som hon ännu lätt vistas borta i främmande händer, egnade hon icke den minsta tanke.

“Jag har det,” sade hon plötsligt och stannade midt på gatan. “Jag har ju räddningen i min egen hand . . . min vän vicomten eger inflytande och skall lätt kunna utverka skilsmessa, då Jacques blifvit förvunnen som sedelförfalskare. Man skall känna medlidande med hans unga, oskyldiga hustru . . . och sedan, sedan har jag all utsikt att bli en rik, förnäm dam, ty jag kan ej tvifla på honom . . .”

Utan att göra sig några vidare betänkligheter, gick hon direkt till poliskommissarien i distriktet. Med honom hade hon ett långt samtal. Hennes samvete hade manat henne att upptäcka hennes makes brottsliga företag, och hon gaf kommissarien en vink om att öfverraska honom på bar gärning. Så gick hon hem och lät kyssa och omfamna sig som vanligt af Jacques. Hon var ovanligt tillgänglig för hans passionerade smek — hon visade, att hon älskade honom ännu, trots allt gnabb som varit emellan dem.

Jacques kände hjärtat svälla i sitt bröst af lycka och salighet att ega Clorindes kärlek. Han trodde blindt på henne, om ock svartsjukan gnagde honom ibland. Han förlät henne så gärna alla dessa små plågor, hon så ofta orsakat honom. Ack, han kunde ju ej begära för mycket af henne — ingenting var ju fullkomligt under solen.

Samma afton, då Clorinde gått till hvila och Jacques vakade vid sitt hemlighetsfulla arbete, blef han störd af häftiga bultningar på sin dörr. Hvem kunde det vara? Han ville skynda att kasta undan det farliga arbetet, men han hann ej detta, ty en nyckel sattes i låset och — dörren öppnades. Poliskommissarien inträdde med tvänne konstaplar.

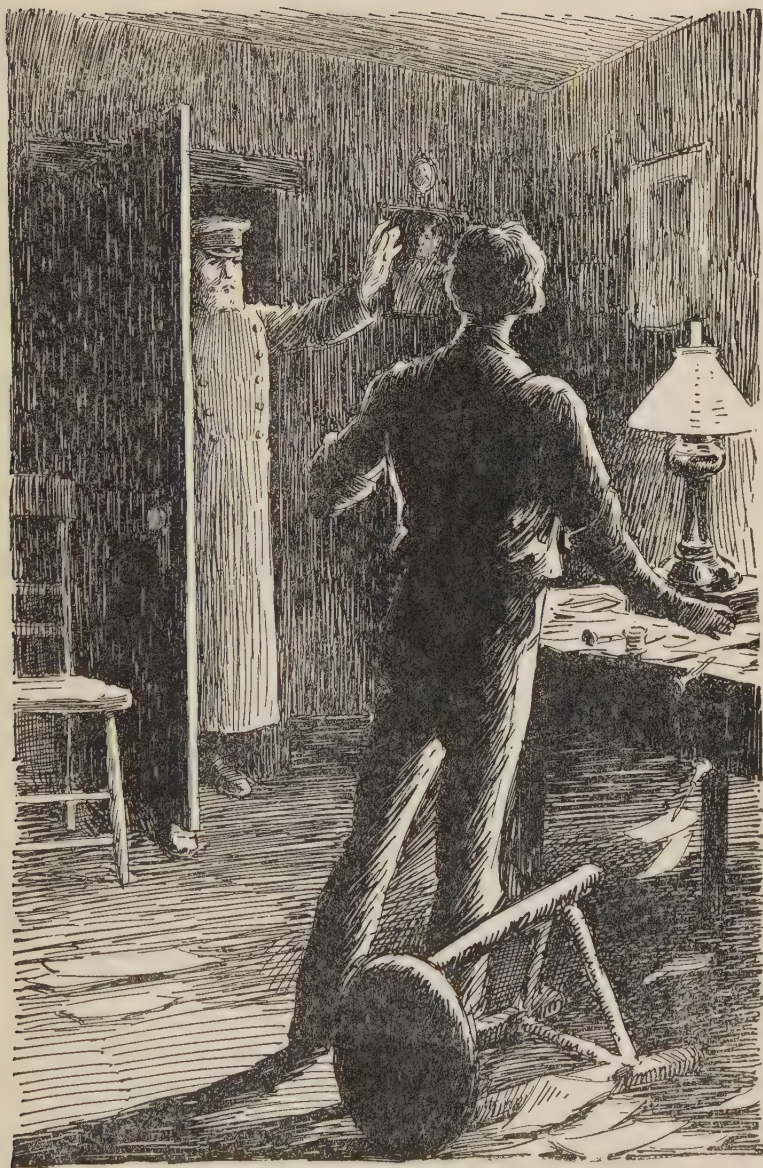
Jacques blef tillintetgjord. Han var upptäckt, förrådd af hvem? Hvem hade utforskat hans hemlighet? En enda kunde ju misstänkas därför — och det var hans egen hustru, men detta var ju alldeles omöjligt. Denna tanke flög blixtsnabbt genom hans hjärna.

“I lagens namn häktar jög er!” sade poliskommissarien.

Jacques stod blek, skälfvane, med nedböjdt hufvud. Huru hade han icke förnedrat sig för att tillfredsställa Clorindes fåfänga, ty det var ju endast för att skaffa medel till hennes nipper och grannlåter, som han tagit denna brottsliga utväg. Han ville utestänga hennes beundrare.

En visitation gjordes i rummet på sådana ställen, som om polismännen varit på förhand noga underrättade.

Jacques bad att få taga afsked af sin unga hustru, som besynnerligt nog ej hade blifvit väckt af polismännens ankomst

Poliskommissarien inträdde med tvänne konstaplar. (Sid. 228.)

och det buller, som portvaktens familj gjorde, då den hörde, att Jacques Rene skulle häktas. Hon tycktes sofva—sofva tryggt och lugnt, då Jacques inträdde och lutade sig öfver henne. Han såg på henne en stund forskande. Hade hon upptäckt och förrådt honom? Hvem annars?

"Clorinde!" ropade han och grep henne häftigt i armen.

Hon vaknade ur sin låtsade sömn, men då hon fick se Jacques' ångestfulla, förtviflade ansikte, blef hon rädd, ty hon läste allt för väl i hans ögon, att han misstrodde henne.

"Farväl, Clorinde," sade han dystert, "vi träffas inte på mycket länge, men träffas skola vi dock en gång!"

"Hvart går du, Jacques?" frågade hon, darrande, låtsande ingenting förstå."

"Vet du det inte?" han såg henne in i ögonen. "De äro här för att häkta mig," tillade han doft. "Ja, jag är skyldig, men det var för din skull, Clorinde, för att göra dig lycklig och nöjd, som jag föll på den galna ideen att själf tillverka pengar.

"För min skull?" utbrast Clorinde, som satt i bädden med håret utslaget omkring axlarna.

"Har du förrådt mig, Clorinde? Nej," sade han hastigt, böjde sig ned och fäste en brinnande kyss på hennes nakna skuldra, "nej, du har ej kunnat löna mig så illa. Men hvem skall jag misstänka."

"O, Jacques!" hon slog sina armar omkring hans hals.

"Farväl, farväl, vi skola återse hvarandra, ty inga bojor, hur väl smidda de än må blifva, skola kunna utestänga mig från dig. Vårda mitt barn . . . tag gossen till dig, det är min sista bön."

Poliskommissarien, som stod i rummet utanför, visade sig otålig och uppmanade Jacques att skynda sig.

"Farväl," upprepade den olycklige mannen ännu en gång, och ännu en gång kysste han Clorinde, som fallit tillbaka på kudden. "Glöm inte, att det var för din skull, älskade . . . Jag skall aldrig upphöra att älska dig . . . Ack, mitt stackars barn! . . ."

Han måste nu lämna detta hem som fånge. Hurudant skulle hans öde bli härefter? När skulle han få återse hustru och barn?"

Då han kom utom dörren, vände han sig ännu en gång om innan han gick ned för trappan. Då fick han syn på något, som kom honom att studsa och stanna. Se där, satt icke Clorindes nyckel i dörrlåset? Han kände ju så väl igen det röda sidenbandet, som var knutet om dess ögla, för att skilja den från hans egen nyckel. Det var således med denna nyckel, som poliskommissarien hade läst upp dörren. O, nu hade han funnit förklaringen på hvem som hade förrådt honom. Det var Clorinde — hans egen hustru, som öfverlämnat honom åt gallererna.

Han knöt sina händer samman, hans ögon gnistrade och han bet i sina läppar så hårdt, att blodet framsipprade.

"Min egen hustru," mumlade han, "min egen hustru . . . Hämd!" ropade han öfver henne, men lika fullt kände han inom sig, att han skulle vara i stånd till att förlåta henne äfven detta, om han vore fri. Så stark var hans kärlek till denna falska kvinna.

XXVIII.

Fri.

"*Fri!*" utbrast Clorinde, då hon på morgonen sprang ur bädden. "Fri." Hon skakade det långa håret bakåt de nakna axlarna. "Ja, fri," upprepade hon åter igen med ett demoniskt leende. "Det är synd om Jacques, men hvarför lät han mig icke vara i fred, utan plågade mig jämt med sin svartsjuka?"

Hon klädde sig fort, munter och glad, ty hjärta ägde hon icke och samvetet hade ännu aldrig besvärat henne.

Det var till Jeanne hon nu gick. Hon gaf henne förtroende af hela händelsen och omtalade utan blygsel, att det var hon, som förrådt Jacques för poliskommissarien. Hur fördärfvad Jeanne än redan var, tyckte hon dock, att Clorinde icke borde ha gjort detta.

“Såå, du tycker det?” svarade Clorinde, smått förargad, med sammandragna ögonbryn. “Jag skulle således tegat? Men jag hade ju då varit lika brottslig och straffvärd som sedelförfalskaren. Jag skulle ha fått lida därför, om det blifvit upptäckt, och detta hade nog skett en gång, min hjälp förutan.”

“Du borde ha varnat Jacques, Clorinde. Det var säkert för din skull, som han kastat sig in på detta brottsliga företag.”

“För min skull? Hvad menar du, Jeanne? Har jag bedt honom, kanske, att förfalska pängar?”

“Nej, du har legat öfver honom med böner om grannlåt och prydnader. Jacques älskade dig till galenskap, och han fruktade, att du skulle mottaga gåfvor af andra än honom, och därför . . .”

“Nog nu,” skrattade Clorinde. “Jacques har varit dum och han får nu plikta därför. Vi skola aldrig mera tala om honom. Jag är fri, det är alltihop, och det är väl ingenting att sörja öfver, skulle jag tro!”

Om Jacques talades heller ingenting vidare. I stället nämnde Jeanne, att vicomten lofvat att äta middag hos henne, om Clorinde också vore hågad därför. Om hon ville! Clorinde jublade och flög omkring i Jeannes våning som en vild, lössläppt fågel efter en långvarig fångenskap. Hon var fullt förvissad om, att hon hädanefter skulle bli så lycklig som hon önskade. Vicomten skulle komma och hon skulle visa sig förtjusande, oemotståndlig, och tala om, att hon nu blifvit befriad från sin svartsjuke äkta man.

Men då det led till middagen, kom icke vicomten, endast Jeannes älskare, som hade inledt bekantskap med honom. Clorinde blef förargad och stötte i utbrottet af sin vrede ned en vacker, förgylld vas från etageren. Väl undskyllde hon sig

med, att detta hade skett utan hennes afsikt, men Jeanne såg, att Clorinde hade gjort det med full föresats. Hon ville eller vågade dock ingenting säga, ty det var ju genom Clorinde som hon kommit till Paris och fått all denna lyx omkring sig. Dessutom hade hon stor respekt för sin väninna, utan hvars råd hon, åtminstone hittills, aldrig företog sig någonting.

Hvarför infann sig emellertid icke vicomten? Hans bror hade oförmodadt kommit till Paris och öfverraskat honom, berättade Jeannes älskare. Han måste genast resa hem med denne, emedan fadern hade häftigt insjuknat och det vore fråga om lif eller död.

“Skall han resa från Paris?” inföll Clorinde bleknande. “Han tager inte ens afsked af mig . . . af oss?” tillade hon.

“Han hinner det inte, men han bad mig framföra sin helsning till er, Clorinde, och säga, att han ingenting glömmet . . . Ni vet bäst själf, hvad han menar med det.”

Clorinde svarade ingenting. Hon var på en gång ledsen, förargad, förtviflad. Hon ryckte hastigt till sig hatten, trädde på sig handskarne och gick med ett knapphändigt afsked.

“Kommer du igen, Clorinde?” ropade Jeanne efter henne.

“Nej, vänta mig inte,” svarade Clorinde kort och sprang utför trappan.

Clorinde gick direkte hem. Den harm, hon kände öfver sin svikna förhoppning att få sammanträffa med vicomten, kom henne att nästan helt och hållet glömma Jacques. Alla dessa saker, som lågo framme och som tillhörde honom, uppväckte knappt någon känsla för hans olycka.

Hon kastade sig ned i ett soffhörn och grubblade öfver, huru hennes öde skulle blifva, om vicomten öfvergaf henne.

“Jag kan då alls inte reda mig,” suckade hon förtryt-samt, “min lön vid teatern är alldeles otillräcklig för att lefva så, som jag vill. Så har jag dessutom pojken på halsen, som alltid skall blifva mig till förfång, hur jag än kommer att ställa för mig. Kanske gjorde jag dumt, då jag förrådde Jacques? Det är hvad jag får se. . . emellertid är jag åtminstone befriad från honom.”

Hon satt tyst en stund och tänkte på huru mycket bättre Jeanne hade det mot henne. Hon hade eget ekipage, kunde kläda sig så dyrbart hon ville och hade ständigt en väl fylld börs. Allt detta kunde Clorinde också ha fått af vicomten, och kanske hade hon blifvit något ännu mera för honom, än blott hans älskarinna.

“Och så reser det dumma nötet!” utbrast hon och sprang upp. “Men han kommer väl igen, ty han skall nog ej så lätt kunna glömma mig,” smickrade hon sig med.

Men vicomten hördes ej af på många veckor. Under denna tid hade Clorinde haft allt annat än angenämt. Hon hade blifvit kallad till det förhör, som hölls med Jacques. De hade träffats, mannen och hustrun, inför domstolen, men de hade ingenting yttrat åt hvarandra. Clorinde vågade knappt se på Jacques, hvilken i stället höll sina ögon skarpt fästade på henne, som kände glöden af hans genomträngande blickar. Han blef efter en kort ransakning dömd till galerna för listiden. Då han lämnade Paris, för att utstå sitt straff i Toulon, tyckte Clorinde sig kunna andas lättare, ty hon fruktade alltid, att han kunde lyckas rymma från häktet och då komma för att utkräfvä hämd på henne. Hon fruktade mindre, att detta skulle lyckas honom såsom galerslaf, ty hon visste, att fångarne voro sammanlänkade två och två vid samma kedja.

“Fri!” jublade hon, “jag är fullkomligt fri . . .”

Och i känslan af denna lycka, kastade hon sig i öfverdådiga nöjen, alltjämt väntande på vicomten. Slutligen blef denna väntan henne för lång och hon beslöt att skrifva till honom. Hon sade detta till Jeanne, som under de senare dagarne hade undvikit att inlåta sig i något samtal om Clorindes försvunne tillbedjare.

“Om jag inte litade så mycket på Robert, skulle jag tro honom på allvar ha öfvergifvit mig. Men då hans stackars far är allvarligt sjuk, har han naturligtvis ej så lätt att komma ifrån hemmet. I alla fall skall jag skrifva till honom. . .”

“Det skall du inte göra, Clorinde,” rädde Jeanne och antog en allvarsam min.

“Hvarför afråder du mig därifrån? Du vet inte, Jeanne, i hvilket förhållande jag står till Robert . . .”

“Jag vet det, men det hindrar honom inte att gifta sig med den, som hans far utsett.”

“Hvad säger du?” Clorinde for upp och fattade hårdt om hennes hand. “Du vet något, bestämdt vet du något om Robert?”

“Ja, Clorinde, jag har vetat det sedan trenne dagar. Robert är redan gift med en ung, rik dam af börd. Han måste underkasta sig detta vid faderns dödsbädd. Han har blifvit tvingad till detta giftermål, för att fadern skulle kunna dö i lugn.”

“Men, Jeanne, hvarför har du hållit detta hemligt för mig?”

“För att ej bedröfva dig, Clorinde.” Jeanne smekte och tröstade sin väninna. “Blif ej så nedslagen, du kan få tusende andra tillbedjare, lika rika och kära som Robert.”

“Jag är då helt och hållet öfvergifven,” Clorinde sjönk ned på en stol. “Jag har då ingenting för att jag förrådde Jacques. Har du inte hört, om Robert ämnar återkomma till Paris?”

“Han vill inte återse dig, Clorinde, och därför stannar han kvar i Normandie.”

“Den uslingen!” Clorinde sprang upp och stampade med foten häftigt i golvet. “En karl låter inte tvinga sig till att gifta sig med den han inte vill ha, det är alltsammans bara svepskäl.”

“Förarga dig inte! — Hvad har du att sörja öfver, du, Clorinde, med din skönhet?”

“Du har rätt, Jeanne,” svarade Clorinde stolt. “Jag kan få hvem jag väljer. Robert har bedragit mig, men jag skall hämnas med att visa honom, det jag inte ämnar gå i kloster för det.”

Och från den dagen öfverlämnade sig också Clorinde åt ett vildt, utsväfvande lif. Icke en enda gång gick hon till sin lille gosse, för hvars inackordering hon likväl punktligt betalade. Hon fortfor ännu att spela på Varietes, men började

att försumma repetitionerna och alltid kom hon för sent till sin entré. Direktören var nödsakad att föreställa henne detta, men denna tillrättavisning togs så onådigt upp af Clorinde, att hon på ett oförskämdt sätt svarade honom, att hon aldrig vidare ämnade besvara honom och hans teater. Hon gick trotsig och stolt från direktören, hvilken hon visste skulle förlora mycket på att mista henne. Han sökte öfvertala henne att stanna, han ödmjukade sig till och med att bedja henne om ursäkt, men hon var och förblef döf för alla böner.

Sent på kvällen samma dag, detta hände, gick Clorinde hastigt fram på en af de mest besökta boulevarderna, där grupper af herrar och damer sutto utanför kaféerna vid serveringsborden. Hon var för tillfället ovanligt enkelt klädd och hennes snabba gång tycktes anvisa, att hon hade mycket brådtom. Det såg ut, som om hon hade fördröjt sig ute, eller tappat bort sitt sällskap, och därför skyndade hem, för att undvika att på något sätt väcka uppmärksamhet.

Hon kom nu att gå alldeles nära förbi ett bord, där en ensam herre satt. Huru gammal denne man var, var svårt att afgöra. Han var dock ej i sina första ungdomsår. Hans ansikte var ovanligt tilldragande, hans figur ståtlig och hans hållning imponerande. Clorinde stannade ett ögonblick för att taga upp sin näsduk, som hon af en händelse tappat. Men innan hon hann att böja sig ned, hade främlingen förekommit henne. Han upptäckte vid de många strålande gaslågorna hennes sköna anletsdrag, hennes stora, mörka, flammande ögon, som måtte ha gjort på honom ett djupt intryck, efter som han med några förbindliga ord och en artig bugning lämnade henne näsduken. Clorinde tackade honom med en lätt böjning på hufvudet och ämnade fortsätta sin väg lika snabbt framåt, då hon plötsligt häjdades af några druckna herrar, som ställde sig i vägen för henne. Hon syntes blifva skrämmd och drog sig hastigt åt sidan. Då hörde hon plötsligt en röst tillrättavisa de närgångne, som ej voro mera öfverlastade, än de förstodo, att den ensamma damen hade en försvarare. Clorinde igenkände främlingen, som hade upptagit

näsduken åt henne. Hon antog en mycket blyg, förvirrad min och vågade knappast se upp.

“Om jag kan vara er till något beskydd, så försmå ej mitt anbud,” sade han vördnadsfullt. “Säkerligen är det af någon tvingande orsak, som ni befinner er ute så här sent?”

Han kunde icke tro annat än att så förhöll sig, ty Clorindes utseende var så olikt de vanliga nattfjärlarnes.

Clorinde hörde genast på uttalet i hans röst, att han var en af de många utlänningar, som vid denna årstid plägade öfversvämma Paris.

“Jag skall helt och hållet vilseleda honom,” tänkte hon och behöll minen af en sårad oskuld. “Ja,” svarade hon sakta, “jag har måst göra ett aflägsset besök, alldeles ensam . . . min fostermor är sjuk,” tillade hon, gripande efter den första lögn som rann för henne, “jag har varit till läkaren, emedan jag icke hade någon att skicka.”

“Tillåt mig att följa er till er bostad. Det kan icke ligga något förnärmande för er däri.”

“Jag vet ej om jag vågar,” svarade Clorinde, som inom sig var förtjust öfver detta äfventyr. “Jag är en hederlig flicka . . . o, ni måtte väl ej fattat saken annorlunda,” hon tryckte näsduken mot ögonen, som hon borttorkat några tårar.

“Är mitt beskydd förolämpande för er, mademoiselle, så skall jag snart aflägsna mig.” Han tog åt hatten. “Min afsikt var dock redbar . . .”

“Jag vill tro er,” inföll Clorinde hastigt, som genast fattade, att hon hade en hederlig man framför sig, hvem han än månde vara.

“Ni tillåter mig således att följa er till porten af ert hem?”

“Jag tackar er, jag kan ej annat än vara mycket tacksam.”

“Tillåt mig att få presentera mig: Mitt namn är Alarik Mannersköld.”

Därpå berättade han för sin vackra, okända dam, att han var svensk och att han ämnade från Paris resa till Italien. Clorinde lyssnade till honom med blygheten af en

ung flicka. Han nämde vidare för henne, i hvilket hotell han bodde, hur han trufdes i Paris m. m. som kan intressera en främpling, hvilken besöker en världsstad.

Slutligen skildes de vid porten till det hus, där hon hade sitt hem. Clorinde hade icke sagt honom sitt namn, och hur gärna han än ville veta det, var han dock nog grannlaga att ej själfmant fråga därefter.

Han gick därpå direkte till sitt logi. Därunder tänkte han på den unga, okända kvinnan, som säkert var lika dygdig som skön. Han tänkte på henne mera än han ville och borde, och detta gjorde honom smått förargad på sig själf. Alarik Mannersköld hade ännu aldrig haft en sömnlös natt för en kvinnas skull, och nu inträffade det likväl. Var detta kärlek? Och skulle denna känsla få makt med honom på äldre dagar, då den aldrig hade besvärat honom i ungdomsåren? Han smålog och vände sig om i bädden, för att sömna, men det lyckades ej.

“Hur dåraktig jag är, som tänker så mycket på denna unga flicka, till hvilken jag skulle kunna vara far. Se så, vik bort, du fagra bild! . . . Har jag ej nog med att tänka på mina gudbarn, Hadar och Elfva?”

Clorinde anade icke, hvilket intryck hon hade gjort på den artige, belevade främlingen. Men hon tänkte mycket på honom under de följande dagarne och undrade, om de någonsin mera i lifvet skulle sammanträffa.

“Tänk, om han vore den, som kunde skapa min lycka!” utbrast hon efter många funderingar. “Om jag bara visste, om han är ogift, och om han är rik, skulle jag kanske kunna fånga honom. Jag skulle då följa med honom ifrån Paris, där jag ändock aldrig är riktigt säker för Jacques förföljelse, i fall den olycksfågeln en gång skulle komma på fri fot. Jag kunde bli en aktad mans hustru och ingen känner, hvem jag är i ett främmande land. Låt mig se,” tillade hon, efter en stunds tystnad, “hur jag skall hitta på något sätt att åter träffa honom. Jag kan ju liksom händelsevis gå förbi hotellet, där han bor, sålunda möta honom och tacka honom för att han ledsagade mig hem. Han syntes vara så god, att

jag lätt kunde väcka hans intresse för en olycklig, värnlös kvinna.

Clorinde nämde likväl icke ett ord till Jeanne om det lilla äfventyret hon hade med främlingen eller hvilken roll hon ämnade spela vid ett nytt sammanträffande. Hon hade redan fullt klart för sig, på hvad sätt hon skulle uppträda. Framför allt måste hon låta honom tro, att hon var en ung flicka, fri från alla förbindelser, i fall, som hon hoppades, han skulle förälska sig i henne. Hon kunde ju lägga fram sin dopsedel, för att öfvertyga honom därom, det vill säga, hon kunde ju taga sin systers dopsedel, som hon funnit i ett gammalt skrin bland hennes kvarlåtenskap. Ja, hvarför kunde det icke gå för sig att uppträda som Louison Garnier i stället för Clorinde Rene.

“Lyckan står dem djärfvom bi!” tänkte hon. “I morgon således,” föresatte hon sig, “i morgon skall jag göra ett försök att närmare lära känna denne Alarik Mannersköld.”

XXIX.

Alarik Mannersköld.

Clorinde fullföljde förmiddagen därpå sin föresats att söka träffa Mannersköld. Hon gick flera gånger fram och tillbaka utanför det hotell, där han bodde, i närheten af Tuilerierna. Hon kunde dock icke alltför länge fortsätta sin promenad, utan att väcka uppmärksamhet.

“Jag skall gå in i Tuileriträdgården,” tänkte hon, “och uppehålla mig där en stund och så vända hit tillbaka, så lyckades jag kanske bättre. Om jag håller mig kvar hela dagen i denna trakt, så skall jag väl till slut träffa honom.”

Hon hade, med afseende på den roll hon ämnade utföra, klädt sig mycket enkel.

Hon gick upp och ned på de breda sandgångarne i trädgården. Plötsligt vek hon af för att göra ett slag omkring en af vattenkonsterna, som kastade höga kaskader, från hvilka ett fint pärlregn stänkte, skimrande mot det bländande solljuset i diamantens färgrika prakt. Hastigt stannade hon öfverraskad, men på samma gång glad, en glädje, som hon likväl förstod att beherska. Där satt ju han, för hvilkens skull hon gick där. Hon igenkände honom ögonblickligt. Han satt på en bänk i den djupa skuggan af ett lummigt kastanjetråd. Han syntes försjunken i tankar och blickade rakt framför sig utan något bestämdt mål. På hans knä låg en uppslagen bok.

Clorinde gick förbi honom, så nära hon kunde, utan att det skulle se anstötligt ut, därvid antagande en likgiltig min och låtsande, som om hon icke såg honom. Men han märkte henne genast. Han steg upp och hälsade artigt. Clorinde kastade en snabb blick på honom och lade däri ett uttryck, som skulle tolka, att hon ej kunde erinra sig ha sett honom förr. Hon var skickligare skådespelerska i verkligheten än på scenen, och det kom sig däraf att hon endast kunde spela den roll, som rann upp i hennes egen hjärna.

“Jag ser, att jag ej är igenkänd,” yttrade han i en ton af missträkning. “Mitt namn är Mannersköld — jag hade den äran att presentera mig för er här om aftonen.”

“Ah, jag minnes nu,” utbrast Clorinde, liksom gripen af en angenäm öfverraskning. “Det var ni, som var så god och tog mig under ert beskydd och ledsagade mig hem. Jag tackar er ännu en gång därför, min herre.”

“Jag hoppades inte ett så snart återseende,” fortfor Mannersköld; “jag trodde till och med att jag aldrig skulle få återse er mera i lifvet . . . man tappar så lätt bort hvarandra i folkvimlet i Paris.”

Clorinde log och vände sig bort. Hon var varm. Hennes kinder voro betäckta af en lätt rodnad och hennes hår, rubbadt af vindfläktarne, nedföll i vågor kring hennes hvita panna. Genom de långa, mörka fransarne, som kantade hennes till hälften slutna ögonlock, ljungade strålar på en gång

ljufva och genomträngande. Han uppfattade i ett enda ögonblick hennes ovanliga skönhet, som gjorde ett mäktigt intryck på honom. Väl hade han sett vackra, älskliga kvinnor, men aldrig hade någon förmått att väcka hos honom ett sådant intresse som denna obekanta skönhet. Han, den världserfarne och till åren mogna mannen, kände sig nästan blyg inför henne.

“Hur dåraktig jag är,” tänkte han, rodnande öfver de känslor, som kommo hans hjärta att slå med häftigare slag. “Hvad skulle jag väl kunna vara för henne, jag, en äldre man?”

Och han tänkte låta henne aflägsna sig, med full föresats att aldrig mera egna henne en tanke; men då hon hade gått några steg ifrån honom, efter att först ha gjort en böjning på sitt täcka hufvud såsom till en afskedshälsning, då kunde han icke släppa henne. Nej — han måste ännu en gång se detta fagra ansikte, betrakta dess tjusande drag, såsom man betraktar ett fulländadt konstverk, njutande af dess åskådning. Det var, som om han hade blifvit förtrollad, som om minst tjugu år hade blifvit afdragna på hans lefnad, ty så ung kände han sig i detta ögonblick, så glad och förhoppningsfull. Och likväl var han öfver femtio år, fastän ingen kunde ana denna ålder, emedan den höga, kraftfulla gestalten ägde i behåll sin fulla spänstighet och behag samt hans ansikte icke bar ett veck eller en skrynkla och intet grått strå skiftade i hans tjocka, kastanjebruna hår.

Han upphann henne snart. Hon stannade. Deras ögon möttes. Hon såg, att han var fängslad af hennes behag, men han å sin sida kunde icke uppfatta hennes väl spelade förvåning annorlunda, än att hon var till ytterlighet förvirrad och besvärad af hans uppmärksamhet.

“Förlåt mig,” sade han, “att jag uppehåller er; men nöjet och intresset att få göra bekantskap med en ung dam, som ni, torde till någon del kunna lända mig till ursäkt. Jag inser mycket lätt, att ni kan misstyda min efterhängsenhet, men om ni tager i betraktande min ålder, så torde detta utgöra ett tillräckligt skydd både för ert rykte och er person.”

“Er ålder kan icke skydda mitt rykte, min herre, min person tager jag nog själf vara på.” Hon gjorde min af att vilja lämna honom.

“Jag har väl inte mot min vilja förolämpat er, mademoiselle?” sade han hastigt. “Jag förklarar uppriktigt och af hela mitt hjärta, att jag längtar att få göra er närmare bekantskap. Jag upprepar, och ni tviflar väl ej heller på en hederlig mans ord, att jag bär för er den största aktning . . .”

“Det smickrar mig mycket, att ni intresserar er för mig. Jag förlitar mig på er,” hon räckte honom sin lilla, fina hand; “en lycklig slump har kanske fört oss tillsammans; jag säger lycklig, ty jag är öfvertygad om, att ni ej har något annat än godt i sinnet.”

“Jag ber er, tvifla inte därpå!”

“Mitt namn är Louison Garnier,” hon ansåg nu ögonblicket vara inne att presentera sig; “jag är en fattig, fader- och moderlös flicka,” fortfor hon, “och är beroende af en sträng fostermor, som låter på alla sätt känna, hur bittert det smakar att äta nådebröd. Väl försöker också jag att arbeta . . . jag är fleurist — se där min historia!”

Han gick bredvid henne, med allt mera stegrad beundran.

“Jag högaktar er ännu mera nu. Ni är således ingen bortskämd ung dam, som tillbringar sin dag framför spegeln och på boulevarden. Jag ärar arbetet, och skulle jag falla på den idén att taga mig en hustru, valde jag aldrig en modedocka.”

“Han är således inte gift,” jublade Clorinde i sina tankar. “Han blir ej så svår att fånga . . . men hur gammal kan han vara?”

“Jag är ingen ung man, som ni ser, men ni kan säkerligen inte gissa till min ålder,” fortfor han, liksom svarande på hennes tankar.

“Ni är knappast fyrtio år . . . trettioåtta på sin höjd, kanske?”

“Det smickrar mig, men jag är dock öfver femtio år,” det var som om han hade svårt för att erkänna det, så narraktig höll kärleken på att göra honom.

“Öfver femtio år!”

Clorinde stannade. Hennes ansikte uttryckte den största häpnad.

“Nej, ni skämtar endast med mig, min herre,” sade hon tviflande.

“Skämtar? På min ära, mademoiselle, jag talar sanning.”

“Det måste vara ett lycklig klimat i ert land, min herre, eftersom människorna aldrig åldras där.”

“Det är ej klimatet, det är lefnadssättet. Mitt är mycket änkelt och framför allt ordentligt. Se där konsten att förlänga lifvet och göra mannaåldern lång.”

“Han är ett exemplar af män,” tänkte Clorinde, “men det skrämmer mig inte, ty får jag väl hand om honom, så skall jag ingenting försaka, så vida han är rik.”

De hade nu kommit in på en skuggig, enslig gång, där en bänk stod nästan alldeles undangömd af det täta löfverket.

“Tillåter ni, att vi sätta oss här ett ögonblick?” frågade han, djupt bugande.

“Jag vet ej, om jag vågar, ty min fostermor väntar mig. För att tala sanning, så smög jag mig hit på en stund, för att få andas litet friare. O, Gud,” suckade hon och sjönk ned på bänken, “hvad det måste vara härligt att ega sin fulla frihet och att få vistas bland goda människor.”

“Har ni då aldrig egt denna lycka?”

“Aldrig! Mitt lif är fullt af sorg och bedröfvelse,” hon böjde ned sitt hufvud.

Han kände djupt medlidande med henne, ja, han rent af led att se hennes väl spelade smärta.

“Om jag kunde göra något för er,” sade han hastigt, nästan utan att tänka på sina ord, “månne jag inte skulle kunna det? Får jag presentera mig för er fostermor? Får jag aflägga ett besök i ert hem? Jag är rik, mademoiselle, och jag skulle vilja offra mycket blott för att få se er glad.”

“Nej, nej!” Clorinde drog sig ett stycke ifrån honom. “Jag skulle inte på detta sätt kunna begagna mig af en

främlings godhet. Och hvad beträffar, att ni skulle besöka min fostermor, så gjorde ni mig därmed blott olycklig. En bekantskap från gatan! O, min herre, ni har ingen aning om, hur detta skulle upptagas!"

"Jag kan då inte vara er till någon tjänst?"

"Jag fruktar tyvärr, att ni inte kan det."

"Ni gör mig sannerligen ledsen."

"Ack, hvad kan ni hysa för intresse för mig?"

"Mycket, mademoiselle, mycket! Försynen tyckes ha fört er i min väg, måhända till vårt ömsesidiga gagn."

"Ja, försynen," Clorinde knäppte ihop händerna och såg upp mot den klara, blåa himmelen. "Jag har länge närt en önskan," sade hon och höll blicken alltjämt riktad uppåt, "men hvad tjänar det till att uttala den, det tjänar till ingenting . . ."

"Ni vill då inte gifva mig ert förtroende?"

"Hur skulle jag kunna det, då ni är en främling?" hon vände sina stora, mörka, underbara ögon mot honom.

"Ja, ni har rätt, jag begär för mycket. Men säg mig uppriktigt," han var nog djärf att fatta hennes hand, "kan jag inte upphöra att vara en främling för er?"

"Hur skall det gå till?"

"Förlåt mig, mademoiselle . . . ni kanske finner mitt yttrande något obetänksamt. Men har ni inte någon släkting eller vän, med hvilken jag kunde bli bekant?"

"Vänner har jag inga att lita på, och de släktingar, jag eger, äro fattiga och gu'nås så visst, mycket hårda mot mig. Ni ser, att jag står ensam i hela vida världen, alldeles ensam . . ."

"Så mycket mindre bör ni då stöta ifrån er den, som själfmánt erbjuder er sitt skydd och sin vänskap. Låt mig nu få bli er vän!" han tryckte sakta hennes små fingrar. "Om ni vill rätt uppfatta min mening, som den är, god och uppriktig, så skulle ni ej neka mig att åter få träffa er — här till exempel. Vi skulle då tillsammans rådgöra om hvad som

vore bäst för er framtid, ty jag lämnar er inte med mindre, än att jag får bevisa er min aktning och, tillåt mig säga, det varma intresse jag känner för er.”

“Jag finner, att ni är en god och ädel man, som jag ej kan annat än tacka och välsigna. Men jag måste tänka närmare på saken . . . ett möte i Champs Elysses vore lättare för mig. Bara jag vågar . . . bara ni ej själf tycker, att det inte är oförsiktigt af mig . . .”

“Hur skulle jag kunna tycka det, då jag själf gjort detta förslag. Lita och tro på mig! Jag är inte den man, som sätter en kvinnas rykte på spel, mademoiselle. Mitt lif har alltid varit oförvitligt. Ni kanske inte tror mig, om jag säger, att jag ännu aldrig älskat någon kvinna.”

Han sade detta mycket lifligt och lade därunder handen på sitt hjärta, såsom ett bevis på, att han talade sanning.

“Ni är en mycket ovanlig människa, min herre, och just därför tror jag, att jag kan hysa tillit till er.”

“Tack, mademoiselle, tack! Ni kommer då i morgon till Champs Elysees?”

“Redan i morgon?”

Clorinde skulle helst ha velat, att detta möte skett redan på eftermiddagen, men hon var för slug att lägga sin ifver i dagen. Hon måste spela den blyga och sedesamma.

“Inte förrän i öfvermorgon klockan tolf på middagen.”

“Således i öfvermorgon, glöm ej det, jag ber!”

Clorinde steg upp från bänken och draperade sjalen omkring sig.

“Jag måste nu gå. Följ mig ej . . . någon kunde känna igen mig och jag vore då olycklig. Farväl!”

Han kunde icke längre uppehålla henne. Han såg huru hon sväfvade bort med sin lätta, elastiska gång. Han stod en lång stund stilla, därad ända till hänryckning.

“Jag älskar denna kvinna, ja, jag älskar henne till galenskap!” han sjönk ned på den plats, där hon hade sutit. “Det tjänar till ingenting, att jag skrattar åt min egen känsla, det

båtar till intet, ty kärleken har fått makt med mig för första gången. Stackars Hadar, jag vet nu hvad han lider, som förlorat sin ungdomsbrud! Jag är visserligen inte längre ung, men skulle det vara så omöjligt för mig att bli älskad af denna sköna, intagande varelse? Om jag vågade hoppas . . . om hennes hjärta vore fritt, skulle det då klappa för mig trofast och beständigt? Louison,” utbrast han, “Louison, din bild står outplånligt inristad i min själ.”

Han steg upp och gick fram och tillbaka på sandgången, endast tänkande på henne.

“Hon lider, hon är olycklig . . . hon arbetar för sitt bröd. Jag skulle vilja offra mina millioner, för att hon skulle bli lycklig. Och skulle hon håna min kärlek, stöta mig bort, som vore jag en narr, så skulle jag ej vredgas, ej beklaga mig, utan ändock bortplocka de törnen, som finnas på hennes lefnadsstig. Jag skall bli en far, en bror, en vän för henne; i mitt hem skall hon finna samma fristad som min guddotter, och Margareta skall bli henne en moderlig väninna. Jag skall erbjuda henne allt, om hon vill följa mig. Ack, jag dåre,” han slog sig för pannan, “hur jag älskar henne!”

XXX.

På väg att bli upptäckt.

Då Clorinde skildes från Mannersköld, klappade hennes hjärta af fröjd. Hon var numera säker på att fånga honom i sitt nät och leda honom dit hon ville. Men ännu icke ett ord till Jeanne! Ännu skulle hon hålla sin intrig hemlig, ty den minsta oförsiktighet kunde fördärfva allt.

Tänkte hon något på Jacques? Nej! Och likväl var hon dock orsak till allt det lidande han nu utstod. Förhoppnings-

fullt hade han skådat ut i lifvet, då han sammanträffade med Clorinde, ingen sorg hade dittills fördystrat hans sinne, ingenting hade brutit hans mod, och nu kom hon — en lättfärdig kvinna, som ingenting annat egde än sin skönhet, sina kroppsliga behag, hvilket alltsammans ju blott var ett bräckligt skal, som tiden skulle göra skrumpet och kanske fult. Så mycket ondt kan ett fagert ansikte åstadkomma! Ett par granna, svarta ögon och tvenne svällande purpurläppar kunna förvrida den klokaste mans hjärna. Jacques kunde dock ursäktas sig med, att kraftigare och skarpsyntare män än han hade fallit offer för en listig och kokett kvinnas frestelser.

Det skred allt närmare till den utsatta timmen, då Clorinde skulle träffa sitt nya offer i Champs Elysees. Hon hade icke försummat sig, utan var redan på platsen. På vägen dit hade hon mött flere af sina manlige beundrare, hvilka hon låtsats icke märka. Om någon af dem skulle vara nog förmäten att förfölja henne? Denna tanke kom blixtnabbt öfver henne. Hon påskyndade sina steg och såg sig oroligt spejande omkring.

“Jag är ännu inte säker på, att inte hela min vackra plan kan ramla,” mumlade hon. Denne godtrogne främling skulle ju af någon obetydlig händelse, hvilken så ofta inträffar här i lifvet, kunna få reda på, hvem jag egentligen är. Ju mera jag tänker på detta, ju mera känner jag mig ängslig.”

Hon hade just nu kommit fram till en bänk, som stod alldeles ensam för sig själf på ett aflägsset ställe, dit de många promenerande sällan togo sin väg. Här sjönk hon ned, väckligen upprörd af en ångest, som plågade henne.

“Om han skulle få reda på hvem jag är?” upprepade hon. “Jag måste påskynda hans kärleksförklaring, ty jag anar, att han har en sådan i beredskap. Jag reser nu genast med honom från Paris, för alltid räddad från Jacques, — nu först kom henne tanken på honom att rysa till, — ty det är ju ej omöjligt att också han kan bli frigifven, liksom många andra galerslafvar blifvit det genom ett utmärkt uppförande. — Det första han då skulle göra, vore att uppsöka mig — ve mig då! Nu skall

han icke kunna få reda på mig — nu gömmer hans hustru sig under ett annat namn.”

Hon skrattade, men det låg något nervöorst i detta utbrott af jubel.

Just i detta ögonblick kom Mannersköld fram till henne, hälsande med sådan vördnad, som om hon varit en regerande drottning eller en mycket högt uppsatt person.

“Ni har väl ej väntat på mig?” frågade han ifrigt.

“Nej, men det roade mig att gå hit litet tidigare än jag ämnat,” svarade Clorinde behagligt. “Jag hade inte så lätt att komma hemifrån . . . o, ni vet ej, hur bespejad jag är.”

Han satte sig ned bredvid henne.

“Ni måtte väl ej råka i någon ledsamhet för min skull?” all den oro han kände, röjdes i hans stämma.

“Det är inte så alldeles säkert.” Clorinde tänkte endast på, huru hon skulle få tala med honom mellan fyra väggar, för att slippa befara att bli upptäckt af någon af hennes bekanta, hvilka voro legio. — Om någon kände igen mig, skulle det genast bli framburet till min fostermor. Jag kan knappt säga, huru illa jag känner mig till mods.”

“Om jag vågade, mademoiselle, om jag vågade föreslå något . . . men nej, ni skall kunna mistyda min välmening.”

“Säg utan fruktan om ni har något förslag, jag tror nu fullt och fast, att ni vill mitt väl. Hvad ni än ämnar föreslå mig, han det inte vara annat än hederligt. Det känns så lyckligt att veta sig ega någon, som intresserar sig för en, då man står så ensam och öfvergifven i världen som jag.”

“Nåväl, mademoiselle,” Mannerskölds bröst svällde af allhet, “vi ha ingen annan utväg att få tala ostörda med hvarandra än i mitt logis. Om ni fattar aldrig så litet mod, så följer ni med mig i den första vagn, jag får fatt i, och resten öfverlämnar ni åt mig.”

Detta var alldeles efter Clorindes önskan. Men hon ville naturligtvis ej visa sin glädje däröfver, utan låtsade en blyg förvirring.

“Kan jag det verkligen?” inföll hon sakta med nedslagna ögon.

“Ja, ni kan det, ty ni är under en hederlig mans beskydd. Jag skall inte begagna mig af er ensamma belägenhet, ty därtill ärar och aktar jag er alldeles för mycket — och älskar er,” höll han på att tillägga.

“Välan, jag öfverlämnar mig med full tillförsikt åt er, för att få lätta mitt beklämda hjärta och förtro er mina bekymmer,” hon lade sin hand darrande i hans.

Det var kanske något för häftigt han fattade denna hand och kysste den, en kyss, hvars betydelse hon förstod af dess värme. Men hon föll därför icke ur sin roll, den unga alldeles obepröfvade flickans. Om hon hade vetat, huru liten personlig erfarenhet Mannersköld egde om kvinnorna, hade hon icke behöft göra sig så stor möda för att bedraga honom. Han kunde icke ett ögonblick misstänka, att falskhet och list spunno sina ränkor inom en så härlig gestalt som hennes. För honom framstod hon som den förkroppsligade fullkomligheten af kvinlig blyghet och oskuld. Hade han fått följa den känsla, som i denna stund bemäktigade sig honom, skulle han burit henne på sina armar upp i den vagn, som han lyckligtvis fick fatt i.

Utan att väcka något uppseende, hade de hunnit fram till hotellet, stigit ur och passerat antichamburen samt uppnått de rum han bebodde. De stego in och han stängde dörren i dubbelt lås.

Han hade henne nu ensam hos sig, utan ett enda vittne, den enda kvinna, som han älskat, den enda varelse, som hade kunnat väcka hans under en hel mannaålder slumrade känslor till lif. Han fattade hennes båda händer och tryckte dem under djup rörelse.

“Ni hyser ingen misstanke mot mig, mademoiselle?” sade han. Ni tror väl ej, att jag i någon dålig afsigt fört er hit?

“Nej,” svarade Clorinde, “hvarföre skulle jag göra det? Blott ingen öfverraskar oss?”

“Ingen af hotellets betjäning kommer hit utan min kallelse.”

“Men om någon skulle ha ett ärende?” Clorindes oro var ganska naturlig, ty hur lätt var hon icke igenkänd sedan sitt uppträdande på Varietes, just den upppassare, som Mannersköld betjänade sig af, hade klappat händerna åt henne.

“Var lugn, min dörr är stängd.”

“Clorinde tog af sig sjalen och upplyfte den täta florslöjan som hittills hade betäckt hennes ansikte. Hon såg sig omkring i det elegant möblerade rummet, där just nu ett bländande solljus föll in och bröt sig mot de röda sammetsgardinerna. Hon gick några steg framåt öfver golfvet och stannade i detta purpurskimmer. Hennes skönhet höjdes förundransvärdt af det magiska skenet. Där stod hon nu med det långa håret nedfallande i mjuka, glänsande lockar öfver hals och skuldror. Mannersköld stod i stum beundran. Han återhämtade sig dock från sin alltför synbara förtjusning och bjöd henne med en världsmans takt att taga plats i den lilla kåsösen och sköt en broderad pall under hennes fötter.

“Tack . . . o, jag är ej van vid så mycken artighet. Ni gör mig förlägen, min herre.”

“Ni har då ingen haft som beundrat er . . . som älskat er?” frågade han.

“Nej, ingen,” hon sade denna osanning utan att rodna och såg honom därvid klart och öppet i ansiktet.

“En så ung och vacker dam, som ni, skulle icke ha haft någon tillbedjare? Det är mycket förmätet af mig att framkasta något sådant, men jag tycker, att det vore så naturligt.

“Min herre,” Clorinde antog en mycket allvarsam min, “det är ej för att låta er forska i sådana saker, som jag kanske nog obetänksamt följde med er hit. Jag är fri, fullkomligt fri från alla förbindelser, var öfvertygad därom . . . jag skulle eljest inte ha behöft antaga en främlings godhet.”

“Förlåt mig, om jag mot min vilja sagt något som sårat er! Ja, ni har rätt, jag har ju erbjudit er min vänskap blott och bart för att tjäna er. Ni yttrade, då vi voro sist tillsammans, att ni länge hade hyst en önskan . . . säg mig nu hvilken och om jag i någon mån kan uppfylla den . . .”

“Jag skall uppriktigt säga er allt,” sade Clorinde och intog därvid en ställning full af tjusande behag, “jag har önskat att komma ifrån beroendet af min fostermor och att få resa långt, långt bort, ty här har jag endast sorgliga minnen.

“Ni skall då inte sakna Paris eller ert fosterland?”

“Visserligen, men jag längtar dock efter att på någon annan plats i världen få förtjäna mitt uppehälle, för att bli fullkomligt befriad från släktingars anspråk.

“Om ni vill, skall ni få följa med mig till Sverige, dock inte för att där träla och arbeta. Jag är rik och kan erbjuda er mitt hem samt gifva er en väninna i det fruntimmer som är värdinna i mitt hus och mina gudbarns uppfostrarinna. Ni finner häraf, att jag är på sätt och vis familjefar,” tillade han leende. “Icke en skymt af skugga skall falla på ert rykte, ty mig känner man allt för väl, för att jag ett ögonblick skulle misstänkas för att ha upplåtit mitt hem åt er för någon annan orsaks skull, än den jag själf uppgifver. Ni kan ju till exempel ha blifvit engagerad för min guddotters skull. Det är mycket vanligt i Sverige att unga damer från Frankrike och Schweiz få anställning i familjerna för franska språkets skull.”

“Ah, jag förstår . . . Min herre, jag tackar er för er utomordentliga godhet, ni gör mig värligen en stor och viktig tjänst. Ja, ni hade rätt, då ni sade, att försynen fört oss tillsammans. Hur skall jag rätt kunna bevisa min erkänsla?” hon vände sig nu helt och hållet mot honom. “Var öfvertygad om, att ni ej skall behöfva ångra denna stund.”

Just som hon yttrade detta, rördes låsvredet utanför på dörren, som om någon ämnade läsa upp den, men då den befunns vara stängd, klappades det sakta i stället. Clorinde sprang upp och ryckte hastigt till sig sin hatt och sjal.

“Min Gud,” hviskade hon skrämd, “hvem kan det vara?”

“Blif ej så förskräckt, mademoiselle! Jag inser väl, att ingen bör se er här hos mig, trots mina femtio år. Ni måste därför underkasta er att gömma er,” han upplyftade det vackra draperiet, som betäckte ingången till hans sängkammare.

Clorinde skyndade till detta gömställe, utan att ett ögonblick falla ur sin roll som en ung flicka, på det yttersta brydd öfver den pinsamma ställning, hvari hon plötsligen blifvit utsatt. Mannersköld ordnade draperiet efter henne, så att ingenting misstänkt skulle märkas. Därpå gick han för att öppna dörren.

“Ah, är det ni, mina unge vänner,” sade han liksom gladt öfverraskad, ehuru han önskade dem i detta ögonblick dit “pepparn växer.” “Ja, sannerligen öfverraskade ni mig inte . . . jag väntade inte er så här midt på dagen.”

Tvänne unge, ytterst elegante män inträdde, bekantskaper dem Mannersköld alldeles opåräknadt hade förvärfvat sig i Paris och hvilka varit hans beredvillige och uppmärksamme ciceroner.

Clorinde hade icke satt sig, utan stod midt på golfvet nyfiket lyssnande till hvarje ord.

“Vi hade vår väg förbi hotellet och tittade därför upp,” yttrade den ene af gästerna. “Hvar vill ni, herr Mannersköld att vi skola tillbringa aftonen?”

“Jag har ett förslag, inföll den andre mycket lifligt, — vi skola gå på Varietes och se den förtjusande Clorinde Rene,” han kysste på fingerspetsarne, för att uttrycka sin beundran för henne.

“På Varietes?” Mannersköld visste knappt hvad han svarade, ty han tänkte endast på den unga damen, han hade döld.

“Du vet då inte af, att Clorinde Rene inte längre uppträder på Varietes,” inföll den förste. “Hon har slutat, och hvar hon håller hus vet ingen. Säkert har hon blifvit enleverad.”

“Har Clorinde dragit sig från Varietes? Ah, då går den teatern under, ty det var hon som uppehöll den. En vackrare kvinna har Gud ej skapat. Ingen karl kan se henne, utan att bli kär till galenskap . . . Skada för er, herr Mannersköld, att ni skulle gå miste om denna bekantskap.”

“Ni tror således, att äfven jag skulle ha blifvit bedårad af den sköna aktrisen?” afbröt Mannersköld, svagt leende. “Åh nej, jag är inte så lätt antänd och dessutom har jag aldrig haft någon beundran för teaterdamer af den där sort, som den där Clorinde Rene säkert måste tillhöra. Mine herrar,” tillade han mycket fort, rädd för att samtalet skulle taga en vändning, som icke passade för en ung, oskyldig flickas öron, “jag måste i alla händelser afsäga mig ert angenäma sällskap för i afton, emedan jag är upptagen af brefskrifning till hemmet . . . tråkiga affärsbref, ni förstår.”

De båda vännerna begrepo mycket lätt, att han ville blifva ensam, men voro icke fullkomligt öfvertygade om sanningen af hans ord.

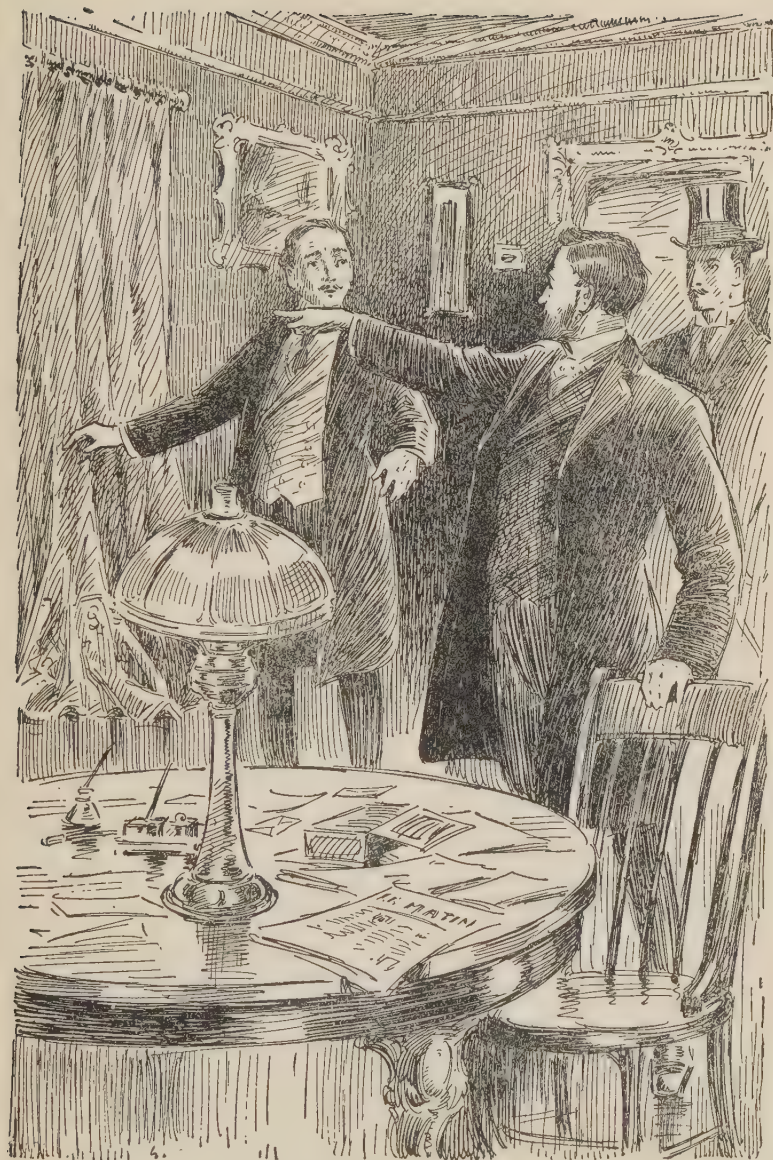
“Dessa rum äro särdeles angenäma,” sade plötligt den ene af de unge männen, “men hvarför alltid ha dörrdraperiet nedfäld? Det stöter mitt skönhetssinne, ty jag är en smula artist.”

“Åh, vår allvarsamme svensk har det kanske för vissa omständigheters skull,” genmälte den andre skrattande. “Hvem vet hvad han kan dölja därigenom,” han skämtade endast, men visste icke själf hur nära han var sanningen.

“Du vill ej påstå, att herr Mannersköld har förskaffat sig en älskarinna, vår vetskap förutan?”

De skrattade båda. Men Mannersköld, som icke egde någon förställningsförmåga, blef orolig och hans ansiktes blekhet förrådde, för hvilka känslor han var rof.

“Ah, hvad ni ser upprörd ut! Det synes ganska miss-tänt . . . Ack, ni dygdemönster, som så ofta predikat moral för oss, ni är bestämdt inte en bit bättre än vi,” och med ett hopp stod den, som yttrade detta, bredvid dörrdraperiet, redan fattande med sin hand i dess veck, för att draga det åt sidan.

“Min herre, våga inte att röra detta draperi!” (Sid. 253.)

Mannersköld sprang upp. Vreden lyste ur hans ögon, hans arm var utsträckt och han såg ut, som om det hade gällt lif och död för honom.

“Min herre, våga inte röra detta draperi!” utropade han med så sträng röst, att den andres hand genast släppte gardinen. Han såg så befallande ut, att de glade fransmännen icke ens vågade le, utan drogo sig ursäktande tillbaka.

Några ögonblick därefter var Mannersköld allena. Han drog ett djupt andetag, som om en tung börda hade fallit från hans bröst. Sedan stängde han dörren åter i dubbelt lås. Skulle han nu få vara ostörd med henne? Och hur hade hon, stackars liten dufva, känt sig under denna stund, så full af ångest? Han lyfte upp draperiet.

Där stod Clorinde, blek, och andades häftigt, med båda händerna tryckta mot bröstet. Han skyndade fram, ty han trodde, att hon skyllde digna till golfvet. Han stödde henne på det sättet, att han slog sin arm omkring hennes lif och ledde henne ut i salongen.

“Om de hade upptäckt mig!” hviskade hon slutligen, men inom sig tänkte hon: “Om de hade hos honom funnit Clorinde Rene, hade det varit slut med min vackra plan.”

“Om de hade upptäckt er,” upprepade Mannersköld,” så skulle ni därför icke varit förlorad, mademoiselle. Jag hade då, såsom den enda räddningen för er heder och ert rykte presenterat min fästmö, Louison Garnier.

“Ni skulle ha presenterat mig som er fästmö, säger ni?” Clorinde tog ett steg tillbaka och betraktade honom med ett uttryck af väl spelad öfverraskning.

“Ja, mademoiselle, jag skulle icke ha kunnat handla an-norlunda, då det gäller er heder . . .”

“Men ni hade ju då skaffat er mycket obehag för min skull. Ack, min herre, ni är dock bra god emot mig,” hon satte sig på sin förra plats i kåsösen.

“Tror ni då, att det hade blifvit en så stor uppoffring å min sida? Nej, mademoiselle, för mig hade det tvärtom varit högst smickrande. Skulle jag väl kunna önska mig någonting

högre, än att för alltid få bli er beskyddare, och detta icke blott som er vän? Ni må tvifla på mina ord, men jag förklarar er i detta ögonblick, att jag älskar er. Tillgif mig detta," han fattade hennes hand, och då hon icke drog den bort, förde han den till sina läppar och kysste den."

Clorinde hade nu fått honom dit hon ville. Hon svarade dock icke ett ord, ty hon fann, att detta passade bäst i stycket.

"Tillgif mig mina känslor för er," fortfor han. "Jag är en äldre man och kan därför aldrig hoppas att vinna en så ung och skön kvinnas kärlek. Men om ni kunde finna er vid att bli min hustru, så skulle jag uppbjuda allt för att betrygga er lycka. Ja, om ni äfven afslår det anbud, jag ödmjukt nedlägger för edra fötter, så skall jag därför icke upphöra att vara er beskyddare. Jag lofvar er också, att aldrig besvära er med någon vidare kärleksförklaring. Ack, mademoiselle," han höll hennes hand kvar i sin, "ni är den första kvinna i världen, som beröfvat mig mitt lugn och min hjärtero. Jag älskar er, jag upprepar det ännu en gång, jag tillber er och jag skall aldrig glömma er!"

Clorinde såg nu upp på honom. Hennes mörka ögon strålade kärleksfullt emot honom. Ett leende, ljuft och älskligt, spred sitt ljus öfver hennes ansikte. En glädjeblixt sköt fram ur Mannerskölds ögon. Hon stötte honom således icke bort med medömkan och åtlöje! Han sjönk ned på sina knän för henne. Hon lade då sin hand på hans hufvud, blyg, darrande, som om hon aldrig förr på detta sätt hade vidrört en man.

"Er kärlek gör mig på samma gång stolt och lycklig," hviskade hon med sänkt röst, "ty från första ögonblicket jag såg er, har ni ständigt varit i mina tankar, i mitt hjärta . . . Ack, jag har aldrig älskat förr, och den känsla, jag bär för er, måste vara kärlek. Hvad tror ni?"

De sågo in i hvarandras ögon. De förstodo hvarandra så väl. Han lindade sina armar kring hennes lif och hon sänkte sitt ansikte djupt, djupt ned mot hans. Han fångade en kyss på hennes läppar och denna kyss blef stadfästelsen på deras förbund.

XXXI.

Afskedet.

Clorinde fröjdade sig öfver sin tur och sin stora lycka. Hon skulle icke längre ses öfver axeln af de så kallade hederliga kvinnorna, icke längre finna någon krets sluten för sig, få ett aktadt namn och — det bästa af allt — bli rik och för hela sitt lif bli bevarad från alla bekymmer för sitt lufs uppehälle.

Mannersköld hade förtäljt för henne hela sitt lufs historia, hvari ingenting fanns att dölja, ingen handling som han behöfde rodna öfver. Han beskref för henne sina älskade gudbarn, Hadar och Elfva, vidare Margareta, den ädlaste och bästa kvinna jorden bar, samt slutligen de natursköna egendomarne Kaggeholm och Stafsund, där hon, Clorinde, härefter ensamt skulle härska.

Clorinde hade lyssnat till honom med stigande förtjusning och öfvertänkte genast i tysthet huru hon skulle komma att ordna och ställa på de båda godsens, bara hon väl komme dit. Hon aktade sig dock väl för att visa det missnöje hon kände vid skildringen af "den ädlaste och bästa kvinna på jorden," Margareta; med gudbarnen skulle hon nog söka att komma till rätta och af hela sin förmåga bjuda till att af dem göra sig omtyckt. Men icke ett ord yttrade hon härom till Mannersköld.

"Bara jag kan göra mig förtjänt af all den lycka, som kommer mig till del?" hviskade den vackra hycklerskan och gömde sitt rodnande ansikte vid Mannerskölds bröst.

"Det finnes ingenting, Louison," svarade han, "som jag ej skulle vilja offra för din skull. Hela mitt lif tillhör dig!"

Clorinde lyckades sedan på ett mycket slugt sätt komma öfverens med honom om, att hon ej skulle uppträda som hans trolofvade, förrän de anländt till Sverige. Hon förklarade nämligen, att hennes fostermor möjligen kunde falla på den

idén att en vacker dag resa efter henne för att ockra på deras förmögenhet, då hon blef Mannerskölds hustru. Fostermodern var en mycket elak kvinna, som af ren afund kunde göra henne allt möjligt förfång. Nej, det bästa vore, att Clorinde sade, att hon hade antagit en plats utomlands som "bonne." Hon vore då fredad för all förföljelse.

Det var naturligt att Mannersköld gick in på alla Clorindes önskningsar. Det beslöts, att de skulle behålla sin trolofning ännu en tid för sig själfva och att Clorinde skulle i all hemlighet lämna Paris, så att ingen hade den minsta aning därom. Det var ju för att försäkra hennes lycka, som allt detta hemlighetsmakeri måste iakttagas, eljest så litet i Mannerskölds smak.

Clorinde hade såsom gåfva emottagit af sin trolofvade en elegant börs, fylld med louisdorer.

"Hvad som är mitt, är äfven ditt, min älskade," hade han sagt, då han tryckte börsen i hennes hand. "Köp hvad du anser dig behöfva, och bry dig inte om att tänka på hvad det kostar."

Därpå bestämdes dagen för afresan. Mannerskölds färd till Italien blef inställd, ty han längtade att få föra sin fästmö till sitt hem. Han kände sig så glad, lycklig och nöjd. Och Clorinde förstod så väl konsten att bedåra och fångsla honom.

Nu först ämnade hon delgifva Jeanne, att hon skulle lämna Frankrike. Jeanne trodde hon sig fullkomligt lita på, och hon skulle lofva att skicka henne en viss summa pänningar hvarje år, om hon aldrig förrådde henne och om hon ville åtaga sig lille Rogers uppfostran. Jeanne skulle, med handen på krucifixet, svärja vid sin själs salighet, att aldrig yppa för någon, hvilken vändning Clorindes öde tagit. Clorinde skulle vara död, försvunnen för alltid.

Med stolt hållning och min, som hon ansåg lämpliga för en rik och aktad mans fästmö, inträdde Clorinde följande eftermiddag till Jeanne, som mottog sin väninna med oförställd glädje.

“Du ser så högtidlig ut, Clorinde,” sade hon, sedan hon hälsat och fört henne in i sin med slösaktigt öfverdåd dekorerade boudoar. “Du funderar visst på allvarsamma saker och jag undrar inte därpå. Ack, Clorinde, jag hade tänkt föreslå dig något, som jag hoppas att du inte tar illa upp.”

“Och det skulle vara?” svarade Clorinde och sjönk ned i en bekväm hvilstol.

“Att du lämnade ditt ensamma hem och flyttade hit till mig.”

“I hvad egenskap tror du då att jag skulle vistas här?” Clorinde yttrade detta i en högdragen ton.

“Missförstå mig inte, dyra vän . . .”

“Jag vill inte bli något påhäng för någon, kära Jeanne,” afbröt Clorinde. “Jag ämnar för resten lämna Paris. Det var för att underrätta dig om detta, som jag kom hit, och för ingenting annat.”

“Skall du lämna Paris?” Jeanne störtade upp från sin plats och slog ihop sina händer. “Du ämnar då alldeles öfvergifva mig, Clorinde?”

“Ja, men det hindrar inte, att vi om några år härefter kunna återse hvarandra, det vill säga att jag då gör en tur hit till Paris . . .”

“Nej, det kan inte vara möjligt,” Jeanne tillät icke Clorinde att tala ut, “du kan inte lämna mig på detta sätt. O, Clorinde, jag skulle sörja mig till döds . . .”

“Ingen sörjer sig till döds,” smålog Clorinde. “Se så, Jeanne, var inte barnslig! Nog vet jag, att du håller af mig och att jag kan lita på dig.”

“Ja, Clorinde, du kan lita på mig i alla skiften.” Jeanne yttrade detta med uppriktig känsla.

“Du måste gifva mig en helig ed på, att aldrig för någon förråda hvart jag tager vägen. Du, Jeanne, är den enda, åt hvilken jag gifver mitt förtroende, och du skall ju aldrig svika det?”

“Aldrig, vid den heliga jungfrun, aldrig!”

“Svär mig detta vid den korsfästes bild, svär mig, att du under hvilka förhållanden som helst aldrig skall förråda ett ord af hvad jag har att säga dig!”

Jeanne ryckte till sig ett krucifix och lade sina fingrar på den hvita elfenbensbilden.

“Vid min salighet, Clorinde,” sade hon högtidligt, “svär jag att vara tyst som grafven.”

“Nå väl, Jeanne, du måste då tjäna mig. Och de tjänster du gör mig, skall jag rikligen belöna. Du skall åtaga dig lille Rogers uppfostran. Genom dig skola pänningarne betalas för hans inackordering. Du skall ha ett öga på gossen, så att han inte kommer i dåliga händer.”

Därpå berättade Clorinde hela sitt äfventyr med Manner-sköld. Jeanne satt tyst, öfverväldigad af häpnad.

“Du kan då säkert lita på denne främling, Clorinde?” sade hon slutligen.

“Ja, lika säkert, som på mig själf.”

“Lycka till! Du har en förundransvärd tur och jag tror verkligen, att du aldrig skall bli upptäckt.”

“Såvida du inte är nog usel att förråda mig, Jeanne!” Clorinde såg på henne strängt, nästan hotande. “Om det inte hade varit för pojkens skull, skulle jag aldrig ha sagt ett ord till henne,” tänkte hon inom sig, “men jag kan ej lämna barnet hjälplöst vind för våg, jag kan det inte, hur dålig jag än är,” måste hon erkänna för sig själf.

“Tvifla inte ett ögonblick på mig, Clorinde!”

“Jag skall skrifva till dig och gifva dig min adress. Ja, Jeanne,” sade hon efter ett kort uppehåll, “du ser, att jag äntligen funnit den rätta lyckan. Jag skall bli en rik mans hustru och framför allt en hederlig kvinna, som ingen skall våga förnäma. Jag är ung och skön, således är det jag, som kommer att härska öfver min man . . .”

Medgif dock, att du är bra djärf . . .”

“Den som ej vågar något, vinner ej heller något. Hvem kan väl känna mig igen i det främmande landet? Ingen! Jag är Louison Garnier . . . Clorinde Rene fins inte mera till,” skrattade hon lättsinnigt och öfvermodigt.

“Och Jacques skall nu aldrig kunna få rätt på dig, om han kommer lös,” inföll Jeanne.

“Det kan aldrig lyckas honom. Jag är väl gömd, eller hur?”

Jeanne höll naturligtvis med henne, fullt öfvertygad om, att allt skulle lyckas för hennes väninna.

“Slutligen tog Clorinde afsked. Jeanne grät och upprepade gång på gång, att hon aldrig skulle glömma henne, och Clorinde måste lofva, att icke dröja allt för länge med att skrifva. Jeanne skulle bränna upp alla bref, det var det sista löfte hon gaf.”

Clorinde hade sagt upp sitt rum, afyttrat sina möbler och var nu alldeles i ordning för sin tillämnade resa. Hon skulle ensam åka ned till järnvägsstationen, helt änkelt klädd, för att ej väcka någon uppmärksamhet. Vid första stationen från Paris skulle hon sammanträffa med Mannersköld, hvilken reste med det tåg, som afgick ett par timmar senare. Clorinde hade naturligtvis ställt till detta af fruktan för att hans båda Parisvänner möjligen skulle ledsaga honom för att taga ett sista farväl, men för Mannersköld hade hon uppgifvit som skäl, att fostermodern nödvändigt ville följa henne ned till stationen, för att öfvertyga sig om, att hon reste allena.

Innan Clorinde dock lämnade Paris, öfverlade hon med sig själf, om hon skulle taga afsked af sitt barn. Hittills hade hon icke mycket frågat efter gossen, men nu, då hon tänkte på, att hon kanske aldrig skulle återse honom, vaknade hos henne moderskärleken. Han var ett så litet vackert barn, och hon var ju ändock hans mor. Ja, hon ville se honom, kyssa honom och gifva honom en grann leksak. Först köpte hon denna och därpå uppsökte hon den kvinna, som hade honom i sin vård. Hon var en ärlig och redbar arbetares hustru och Clorinde blef öfvertygad om, att gossen hade det mycket bra. Naturligtvis yttrade hon icke ett ord om, att hon kom för att taga afsked af Roger eller att hon skulle lämna Paris. Hon ville endast höra efter, huru barnet befann sig, skänkte honom leksaken och jollrade med honom, under det hon höll honom i sitt knä. Han såg på modern, leende, sträckte sina

små knubbiga armar mot henne och sprattlade lifligt af lust och glädje.

“Ni har all heder af gossen,” sade Clorinde åt sköterskan.

“Ja, jag älskar lille Roger, som hade jag själf födt honom till världen. Han är en så söt och snäll pojke—jag skulle aldrig vilja mista honom.”

“Se där,” Clorinde tryckte en lousidor i den förbluffade kvinnans hand, “så länge ni är god mot mitt barn, kan ni emellanåt påräkna en dylik gåfva som denna.”

Clorinde kysste ännu en gång Roger och gjorde sig därpå i ordning för att gå. Men då hon kom till dörren var det som om en inre makt hade tvingat henne att vända på hufvudet och ännu en gång betrakta barnet, som hon ställt ifrån sig på golvet. Han stod där som en liten cherub, med det mörklockiga håret omkring det rosiga ansiktet och de stora svarta ögonen strålände mildt och undrande. Hon störtade ännu en gång fram och tryckte gossen i sina armar länge och lidelsefullt. I detta ögonblick kände hon hela sällheten af att vara mor. Men denna känsla varade blott en kort stund. Hon hade verkligen mod att öfvergifva honom, och detta med full föresats för alltid.

Några timmar därefter fanns hon ej längre kvar i Paris.

XXXII.

På Kaggeholm.

Alarik Mannersköld hade med sin trolofvade haft den angenämaste resa. Han var själfva uppmärksamheten mot henne, hennes ödmjukade slaf kunde man väl kalla honom som i hennes ögon försökte att gissa sig till hennes obetydligaste önsknigar. Och hon å sin sida var fortfarande sam-

ma älskliga, blyga flicka, som han från första ögonblicket hade lärt känna henne. Med allt hvad han gjorde för henne var hon nöjd och alltid lika tacksam. Den minsta småsak gladdde henne som ett barn, hon var så anspråkslös, så täck och behaglig!

Ändtligen voro de på svensk botten. Louison begrep icke ett ord af det språk, som talades omkring henne, men hon sade åt Mannersköld, att hon ämnade genast med ifver sätta sig in i hans modersmål. Hon skulle bli svenska till själ och hjärta — något som utomordentligt gladdde honom.

“Men om du skulle komma att få hemlängtan . . . om du skulle vantrivas här i Sverige?” frågade Mannersköld med ängslan, då de sutto i vagnen, som skulle föra dem till Kaggeholm.

“Aldrig, Alarik, så länge du är hos mig. O, jag känner det, så väl,” svarade hon och lutade sitt hufvud mot hans axel. “Ack, hvad här är härligt, hvad här är gudomligt!” Hon såg ut öfver de grönskande ängarne och fälten. “Sverige är ett mycket vackert land.”

“Det är sant, Louison, och du skall bli öfverraskad af dess naturskönheter. Vi skola göra små utflykter om sommarne, så att du kan bli fullt öfvertygad om sanningen af mina ord.”

“Hur lycklig jag är!”

“Än jag då, Louison,” och den femtioårige mannen kysste med hänryckning den unga kvinnans rosiga läppar.

“Där ser du Kaggeholm,” sade han plötsligt och visade henne tornet på byggnaden, som skymtade fram öfver trädtopparne i alléen. “Det är ej något stort slott, min älskade, men nog rymmer det vår lycka.”

Mannersköld, som genast vid sin ankomst till Stockholm hade sändt ett bud till Kaggeholm för att underrätta om sin hemkomst, såg nu, huru Margareta, Hadar och Elfva trädde ut på gårdsplanen för att mottaga honom och hans fästmö. Nyfikenheten hos betjäningen och de underhafvande var stor, att få se en skymt af den blifvande matmodern. Och hvem ville ej på närmare håll skåda, hur den kvinna såg ut, som

hade gjort ett sådant intryck på Mannersköld, att han beslutat gifta sig vid sin ålder.

“Så ung hon är,” hviskade alla, “men huru skön.”

Margareta var för ädel för att känna afund och svart-sjuka, ehuru hon ännu älskade Mannersköld med samma värme som i sina ungdoms dagar, men då hon fick se det ungdomliga och smärta väsen, som med graciös hållning hoppade ur vagnen, var det något som stack till i hennes hjärta. Hon måste erkänna, att hon aldrig hade sett en så vacker kvinna. Clorinde eller Louison, som hon nu kallade sig, frapperade alla, hon såg det och förtjustes.

Margareta hälsade Mannersköld och hans fästmö på ett sätt, som anstod den plats hon innehade i hans hus. Hadar välkomnade gudfadern vördnadsfullt och kysste sin unga tant på handen, ty naturligtvis skulle han kalla Louison för tant. Elfva rodnade och framräckte åt henne en vacker, smakfullt bunden bukett.

Louison omfamnade hjärtligt den unga flickan, hviskade rörd en tacksägelse och tilläggande några ord om att de säkert skulle bli mycket goda vänner. Elfva kunde, tack vare Margaretas utmärkta undervisning, uttrycka sig ganska ledigt på franska. Hadar var väl hemmastadd i det främmande språket så att det ej blef något svårt för Louison att göra sig förstådd.

Alla visade henne den utmärktaste uppmärksamhet. Det tycktes således icke finnas någon som ogillade, att hon kommit dit som Mannerskölds trolofvade? Detta gjorde Louison nöjd och trygg.

“Om jag blott vore fullkomligt fri, o, huru lycklig skulle jag ej då vara!” tänkte hon, där hon stod vid ett af salongs-fönsterna och såg ut öfver den nedanför liggande parken. “Om aldrig Jacques hade funnits . . . om aldrig Roger hade blifvit född! Men hvad tjänar det till att grubbla och fördystra min glädje med dessa mörka hågkomster. De äro döda för mig och jag för dem!”

I samma stund kom Mannersköld fram till henne.

“Min älskade,” sade han, “du är måhända trött efter resan och behöfver hvila? Om du förtroir dig åt Margareta så kan du själf säga henne, om du är nöjd med de anordningar hon gjordt för dig.”

“Jag är på förhand nöjd med allt,” svarade Louison med ett älskligt leende. “Nog är jag litet trött,” skyndade hon att tillägga, ty hon ville komma för sig själf.

“Jag lämnar nu min fästmö i ditt beskydd, Margareta,” sade Mannersköld och lade Louisons hand i hennes.

Beröringen af denna fina, mjuka och varma hand brände Margaretas fingrar, men hon öfvervann sin smärta och yttrade några ord om sin tacksamhet för hans förtroende till henne.

Då Margareta återkom ensam, sprang Elfva mot henne.

“O, tant Margareta, hur förtjusande hon är! Då jag ville kalla henne för tant, kysste hon mig och sade, att jag skulle kalla henne för Louison, att hon ville betrakta mig som en yngre syster . . . var det ej snällt?”

“Jo mycket,” svarade Margareta.

“Du ser så allvarsam ut, tant! . . . Tyckte du ej om henne, kanske?”

“Jag kan ej svara på det ännu, Elfva, förrän jag fått litet närmare lära känna henne. Mätte hon vara lika god som skön!”

“Hon måste vara det, ty gudfar skulle ej älskat henne eljest.”

Margareta tänkte yttra någonting, men hejdade sig och gick.

“Jag vet ej hur det är,” tänkte hon, “men jag kan ej frigöra mig från en viss känsla af misstro mot denna främmande kvinna. Kommer detta måhända af svartsjuka och af afund? Gud bevare mig för att något sådant skulle få insteg hos mig! Må hon blott göra Alarik lycklig — jag önskar det af allt mitt hjärta.”

Så snart Louison blifvit ensam, ställde hon sig framför spegeln för att betrakta sin bild. Hon slog ut sitt långa,

mörka hår, hvilket böljade likt en skiftande mantel öfver hennes skuldror.

“Ja, jag är bra skön!” utropade hon med själfbeundran, “och jag såg, hvilket fördelaktigt intryck jag gjorde på alla. Med Alariks gudbarn skall jag nog komma på god fot. Hadar skall ej kunna motstå mig, trots han synes så allvarsam och tillbakadragen, och hvad Elfva beträffar, så är hon ju endast ett barn, som jag med litet smek och gåfvor kan leda huru jag vill. Värre blir det med den där Margareta. Min instinkt säger mig, att någon vänskap kommer ej att råda oss emellan. Men bara jag blir fru i huset, så skola hennes dagar här snart vara räknade. Jag skall dock vara klok och försiktig samt undvika att ställa mig i någon uppenbar fiendskap till henne.”

Då Louison morgonen därpå visade sig i dörren till frukosttrummet, skyndade Mannersköld mot henne, kysste henne ömt och ledde henne därpå fram till bordet. Konversationen var ganska liflig emellan henne, Mannersköld och Elfva. Margareta deltog ibland i samtalet, men Hadar satt däremot tyst, så vida man icke ställde någon direkt fråga till honom. Louison betraktade nyfiket den unge mannen och gissade, att han hade någon hemlig sorg. Så fort hon blifvit ensam med sin trolofvade, frågade hon hvad det var, som tyngde på hans gudsons sinne. Mannersköld berättade henne då om Hadars olyckliga kärlek och Sigrids giftermål. Louison tycktes lyssna med stort deltagande och yttrade sitt medlidande med den stackars lidande, unge mannen.

“Försök du, Louison, att trösta honom; kanske du lyckas bättre än jag och Margareta.”

“Jag skall försöka,” svarade Louison, “men all sorg bör ha sin tid. Han skall nog omsider glömma sin ungdomsbrud.”

“Jag tror att han aldrig skall glömma Sigrid, om ock sorgen öfver henuess förlust småningom skall bli mindre bitter.”

“Han måste då vara mycket olik alla andra män.”

“Du får ej tro, att alla män äro flyktige, min älskade.

Om jag skulle mista dig, Louison,” han lade armen kring hennes lif, “vet jag knappast huru jag skulle kunna lefva . . .”

“Det är en annan sak med dig, Alarik, du, hvars make ej finnes i hela världen,” hon lade sitt hufvud mot hans bröst och såg upp till honom med en smäktande blick.

Mannersköld kände sig outsägligt lycklig och tycktes blott tänka på, huru han skulle kunna bereda Louison ett så gladt och angenämt lif som möjligt. För att göra sin fästmö bekant med sin vänkrets och några släktingar, som nästan uteslutande voro beroende af honom, lät han gifva en storartad middag på Stafsund, där han nu vistades under förlofnings tiden. Louison förstod att tillvinna sig allas tycke. Hon var själfva behaget och älskvärdheten. Dagarne tillbragtes sedermera med att göra visiter, bevista alla möjliga slags tillställningar, samt med att göra uppköp till brudstyrsel. Margareta skulle naturligtvis för syns skull rådfrågas, och Elfva smickrades med åtskilliga små uppdrag. Louison hade så småningom öfvergått från den anspråkslöshet hon först lagt i dagen, till den mest slösaktiga och yppiga smak. Men Mannersköld fäste sig icke därvid. Förälskad som han var, skulle ingen enda af hennes “barnsliga” önskningsar, som han kallade det, möta något motstånd. Han var ju tillräckligt rik för att låta henne få följa sina tycken. Och hon förstod så väl att fresta honom till hvad som hälst. Hon förklarade bestämdt, att deras förlofnings tid skulle räcka ett år, för att han därunder skulle få tillfälle att lära känna henne samt hon under denna tid skulle kunna lära sig svenska språket, och undervisas i hans religion, så att ingenting skilde dem åt äfven i andligt hänseende. Detta ombyte af religion förvånade Margareta på det högsta, ehuru hon ingenting yttrade, men hon tänkte, att Louisons grundsatser ej voro synnerligen fasta, ty att på detta sätt kasta bort den tro, som man omfattat från barndomen, var för henne, den allvarliga och tänkande kvinnan, både ofattligt och lättsinnigt.

Mannerskölds önskan, att giftermålet skulle ega rum med det första, fick således vika för Louisons vilja. Hon hade

naturligtvis rätt i allt, och det kunde icke annat än göra honom stolt, att hon på alla sätt sökte undanröjda de skiljaktheter, som funnos emellan dem. Sålunda arbetade Louison med verklig ifver på att lära sig svenska och mottog undervisning i luterska läran af den åldriga pastorn i Ekerö. Detta lif var någonting så nytt för henne, att det roade hennes flyktiga sinne.

“Alltid hinner jag bli gift med Alarik,” tänkte hon, som nu var fullt säker på sin sak, “denna fästmotid hänrycker mig, emedan jag aldrig kunnat drömma om så mycken lycka.”

Emellertid gjordes stora förändringar i afseende på rummens möblemang på Stafsund, där de nygifta skulle ha sitt egentliga hem. På Kaggeholm blefvo de gamla, änkla möblerna utbytta mot andra mera dyrbara och lysande, valda af Louison. Allt detta intresserade mycket Elfva, som med den vid hennes ålder vanliga mottagligheten för nya intryck gladde sig åt alla omvexlingar. Margareta började att känna sig främmande, nästan öfverflödig, men hon borde ju stanna kvar för Elfvas skull, öfver hvilken hon ansåg för sin plikt att moderligt vaka.

Hadar var fortfarande nedtyngd af den förlust hans hjärta hade lidit. Louison sökte väl flera gånger att närma sig honom, men han höll sig liksom med afsikt på afstånd nästan fruktande att bli ensam med henne. Detta märkte Louison och det retade henne, ty hon ville, att Hadar skulle, liksom alla män, med hvilka hon kommit i beröring, beundra henne och — hvarför icke? bli kär i henne. Det var hennes nöje, hela hennes lifsuppgift, att sätta hjärtan i brand och att se tillbedjare vid sina fötter. Hennes äfventyrlusta öfvergick till ett vildt begär: hon måste ha en liten intrig, för att kunna finna sig riktigt lycklig. För Mannersköld fruktade hon ingenting; att han trodde blindt på henne, det visste hon, och därför ämnade hon också bedraga honom så mycket som möjligt. Rädslan för att bli upptäckt af Jacques kunde icke plåga henne mera, ty huru skulle väl han kunna hitta rätt på henne på den aflägsna, okända ort, där hon nu så lyckligt befann sig? Oron för hennes lilla barn hade också helt och

hållet lagt sig, ty hon litade på Jeanne och skulle skicka henne rikligt med pengar. Alltså log hela lifvet mot henne och ingenting skulle, det var hon viss på, störa hennes lycka.

En dag hade Louison och Elfva ridit ensamma ut i trakten, ty naturligtvis hade Louison sin egen ridbäst, den hon snart lärt sig att styra. Hon satt med en ståtlig hållning i sadeln, hvarför hon också gärna red till Drottningholm eller andra folkrika trakter, för att bli beundrad. Nu hade hon dock valt vägen förbi Stafsund och Rastaborg. Då hon var på återvägen till Kaggeholm, såg hon på långt håll Hadar stå utanför torpet Sanda och tala med en ung, tarfligt klädd flicka.

“Se där är din bror, Elfva,” Hvem talar han vid?”

“Vid Anna,” svarade Elfva, “hon är enfattig torparflicka.”

“Hvad kan han ha att säga henne?” log Louison, som ögonblickligt misstänkte, att Hadar hade ett litet kärleksäfventyr, fastän hon hade hört honom lofordas för hans dygdiga vandel.

“Hadar har en gång räddat hennes lif. Han var då bara en gosse och hon en liten flicka. Sedan dess tala de alltid med hvarandra, när de råkas.”

“Och Anna är en vacker flicka?”

“Mången tycker det,” svarade Elfva, som ej förstod den hånfulla ton, med hvilken Louison talade.

Louison gaf hästen en snärt af ridspöet för att skynda på honom. Men hon hann likväl ej upp Hadar, som, då han såg sig bemärkt af henne, vek af från vägen och skyndade tvärt öfver fältet.

“Det är liksom han vore rädd för mig,” mumlade hon förbittrad. “Var ej alltför säker, min vackra herre,” tänkte hon, retad, “ty du skall böja dig för mig! . . . Jag tål ej detta trots . . . du, liksom alla, skall tillbedja mig.”

Hadar egnade henne emellertid icke en enda af sina tankar, ty dessa upptogos helt och hållet af Sigrid, om hvilken han nu genom Anna fått veta, att hon kommit tillbaka till Sverige från Paris. Skulle hon äfven komma till Rastaborg? Och skulle han väl ha mod att träffa henne, utan att tala om sin kärlek? Detta vore ju brottsligt af honom, då hon nu var en annans maka.

“Nej, jag vill ej återse henne, huru mycket jag än längtar därefter,” suckade han, där han gick den smala stigen emellan det gulnade gräset, ty det var redan långt lidet in i Oktober. — Hon sörjer, hon är olycklig, jag vet det, jag känner det på mig, men jag får ej trösta henne. Om vi skulle träffas, skulle denna lycka stå oss alltför dyrt . . . Gif mig tålmod, o Gud, så att jag kan vänta tills detta odjur dör, vid hvilket hon är fastkedjad!”

Han gick en lång stund utan mål. Slutligen stannade han, vände om och fortsatte vägen till Stafsund, där han uppehöll sig till middagen, då han begaf sig till Kaggeholm.

Hadar hade aldrig haft någon lust att göra närmare bekantskap med sin gudfars fästmo. Louisons utomordentliga skönhet förmodade icke fördunkla den ljusa bild af Sigrid, som han bar i sitt hjärta. Ingen kvinna på jorden kunde stå högre än hon inför hans ögon. Han lyckönskade sin gudfar, men han tänkte på att det var bra vågadt af honom att förena sig med en så ung och vacker kvinna som Louison.

“Älskar hon honom verkligt?” tänkte han, där han satt vid middagsbordet midt emot henne. “Skall han alltid finna sig road och icke tröttna vid att följa henne på alla de nöjen hon tyckes jaga efter?”

Louison såg ibland bort till Hadar, men med ett uttryck af likgiltighet, för att väcka någon misstanke hos de närvarande. Men inom henne tjöd begäret att fresta den unge mannen, som var den ende, hvilken ej förgapade sig i hennes skönhet och som motstod alla hennes behag. Hon ville, att han åtminstone skulle smickra henne, tala om, huru afundsvärd Mannersköld var, som fick älska och ega henne. Detta var hon nu van vid. Ju mera hon betraktade Hadar, ju vackrare blef han i hennes ögon. Han var ju en riktigt ståtlig karl, fin, belevad, och det var verkligen värdt att göra sig en smula besvär för att bli uppmärksam af honom.

Då man hade stigit upp från bordet och druckit kaffee, aflägsnade sig Hadar, såsom han vanligtvis gjorde, ty det hände sällan, att han slog sig ned hos damerna, då Louison var inne. Eljest kunde han sitta långa stunder hos Margareta och Elfva.

“Men, Hadar, du sysselsätter dig inte det minsta med Louison,” sade Margareta en gång liksom förebrående åt honom.

“Ack, tant, hvad kan väl Louison, som är själfva glädjen och lyckan, ha för nöje af mig med mitt sorgsna humör?”

“Hvad tycker du om Louison?”

Frågan kom så tvärt, att Hadar såg förvånad på Margareta.

“Jag känner henne ännu alltför litet, för att kunna gifva något säkert omdöme, men mig förefaller hon vara en mycket yttlig dam.”

“Tror du, att din gudfar kan bli lycklig med henne?”

“Vi skola hoppas det . . . han älskar henne bra högt.”

Någonting vidare om denna sak blef icke taladt emellan dem. Men från den stunden började Hadar att gifva mera akt på Louison, ty han trodde sig finna, att Margareta icke så alldeles förlitade sig på henne.

Hadar hade efter middagen gått upp på sitt rum för att taga sig en stunds hvila. Louison satt under tiden hos Mannersköld vid ett af fönsterna med utsikt öfver trädgården. Hon var sig lik, glad och älskvärd. Slutligen fick hon se, efter en timmes förlopp, huru Hadar promenerade på den breda sandgången under de gulnade träden.

“Har Hadar alltid varit så tyst och otillgänglig?” frågade hon Mannersköld.

“Nej, han är alldeles förändrad, men jag hoppas, att hans goda lynne småningom skall återkomma.”

“Jag har lust att muntra upp honom litet,” Louison steg upp från sin plats, “eller har du något däremot, Alarik?”

“Visst inte. Försök att göra honom glad, Louison, det skall göra mig ett stort nöje.”

Louison tog honom genast på orden och skyndade ned i trädgården, efter att ha tagit på sig en af sina kokettaste hattar och draperat sig med en sjal, hvars lätta veck ej alltför mycket undanskymde hennes smidiga gestalt.

Hon fann Hadar sitta på en af bänkarne i det enkla templet, där han en gång för Sigrid öppnat sitt hjärta och fått

visshet om, att hon älskade honom. Detta visste naturligtvis ej Louison. Hon gick mycket tyst, för att öfverraska honom, så tyst, att ljudet af hennes steg ej kunde förnimmas af honom. Han satt med nedböjdt hufvud och armarne i kors öfver bröstet. Hon stannade ett ögonblick, icke olik tatten, innan den störtar på sitt rof, därpå smög hon sig fram till honom med klädningen åtdragen åt ena sidan, för att ej släpet skulle förorsaka något prassel.

“Är det om er förlorade ungdomsbrud ni sitter och drömer?” sade hon sakta, men ljuft, och lade sin hand lätt på hans axel.

Hadar sprang upp. Blodet steg honom åt ansiktet. Han tycktes i hög grad generad af detta möte.

“Ni rodnar, tror jag?” Hon satte sig leende ned på bänken. “Hvarför vill ni ej ha något förtroende för mig? Och likväl känner jag hela er historia.”

Hadar svarade icke ett ord. Han endast gjorde till hälften en bugning.

“Vi skola bli vänner, skola vi inte det?” sade hon och sträckte fram sin hand mot honom.

Han måste fatta denna hand, men han höll den icke kvar i sin längre än som var nödvändigt.

“Finnes det då intet botemedel för er sorg?” fortfor hon på ett intagande sätt, så att det måste slå an. “Jag har lofvat er gudfar att försöka skingra ert svärmod, och det är därför jag kom hit.”

“Det är snällt af er, Louison, men jag fruktar, att det blir ett lönlöst arbete.”

“Skall ni då aldrig lära er att glömma den där flickan, som föräldrarne så obarmhärtigt gift bort med en gubbe?”

“Aldrig, jag skall aldrig glömma henne.”

“Många ha sagt som ni, Hadar, och ändå . . .”

“Ack, Louison, om ni ville vara god och ej tala vidare i detta ämne,” afbröt Hadar i en misslynt ton. “Låt mig få behålla min sorg och min kärlek för mig själf, den stör ju inte någons frid och lycka.”

“Men jag tillåter inte, att ni så öfverlämnar er åt smärtan

och förtviflan," svarade hon till hälften skämtsamt, till hälften smått förargad. "Er gudfar har bedt mig muntra upp er," hon steg upp från bänken och gick fram till honom.

"Jag tycker, att min gudfar nu har fått tillräckligt att sköta, sedan ni blifvit hans fästmö."

"Såå, ni tycker det," hon lade sin hand på hans axel och lutade sig fram, så att han kunde se in i hennes ögon, dessa mörka, farliga ögon. "Jag anser mig ha en liten rättighet öfver er. Se så," hon trädde sin arm under hans, "låt oss gå och spatsera."

Det hade varit högst oartigt af honom att draga sig tillbaka och därför lät han henne nästan leda sig utför tempelbacken. De gingo fram och tillbaka på den nedanför liggande sandgången. Hur Louison bar sig åt, fick hon Hadar att både skämta och le.

"Se så," sade hon plötsligt och stannade ett ögonblick, "vi äro ju på väg att bli riktigt intima vänner. Åh, jag skall lyckas, jag skall lyckas . . ."

"Med hvad skall ni lyckas?"

Det låg något i hennes stämma och hela hennes väsen, som tjugade på ett underbart sätt. Hadar kände sig berörd däraf, men han upptäckte på samma gång, att hon var en utstuderad kokett och ej den oerfarna och menlösa flicka, som hon alltid framstod i gudfaderns skildring. Då Louison sedermera lämnade honom, tänkte han:

"Hon är en mycket farlig kvinna, men inte är min gudfar hennes första kärlek. Denna kvinna måste haft äfventyr . . . någonting säger mig det, jag känner det på mig . . . Hur olika hon är mot Sigrid . . . ah, hvilken skilnad!"

Veckor föringo. Hadar vistades ömsom i Stockholm, ömsom på Stafsund och Kaggeholm. Vintern hade nu inträdt med mycken snö och mycken kyla. Detta hindrade dock ej Louison att bevista alla slags nöjen både i staden och på landet. Margareta och Elfva voro naturligtvis alltid följaktiga, så att icke något klander eller skugga skulle falla på de förlovade. Louison blef firad, eftersökt, och drog alla unga män inom sin trollkrets. Det var icke utan att Mannersköld blef litet

smått svartsjuk och ibland, då han var ensam med sin fästmö, utbrast han i klagan.

“Vill du kanske, att jag skall gömma mig för alla,” sade Louison, men ej på något sätt, som tydde på, att hon var missnöjd med honom. “Ack, säg blott, Alarik, om du vill det, och jag skall gärna göra det. Vi skola lefva alldeles ensamma för oss själfva . . . jag skall vara lika lycklig för det, Alarik,” hon smög sig till honom, smidig och hal som ormen.

“Min älskade,” han smekte hennes doftande hår och lindade en af dess långa, silkeslena lockar om sina fingrar, “hur skall jag kunna ha hjärta att stänga in dig som en fågel, för att ensam kvittra för mig? Nej, så egoistisk är jag ej . . . Vi skola ej vidare tala om detta. Nej, nej, dyra, älskade flicka, du äger din fullkomliga frihet . . . de få älska och tillbedja dig, alla, ty du är ju ändå min, ensamt min!”

“Ja, ensamt din,” utbrast hon, liksom hänförd, men inom sig tänkte hon: “Hvad hindrar mig hans kärlek att mottaga andras hyllning? Däruti ligger ju intet ondt, och det vore ett bra odrägligt lif att endast öfverlämna sig åt en gubbes smek och joller.”

Det var sällan hon stördes af någon tanke på Jacques. Hände det, hånlog hon för sig själf.

“Han har fått plikta för sin egen dumhets skull. Bad jag honom kanske att begå detta brott? Nej, och då har jag heller ingen skuld i hans lidande. Och min döda syster sedan, bad jag väl henne ge sig ut i snö och storm, för att frysa ihjäl på tröskeln till fasters hem? Nej, jag är skuldfri äfven därutinnan och Gud kan inte en gång straffa mig. Gud?! Ah,” hon svängde sig lättsinnigt om, “hvad befattar han sig med vårt görande och låtande?”

Det var en afton i själfva solnedgången. Purpurflammande skyar summo i den af guld och violett skiftande vestern. De sista solstrålarne föllo rätt in i biljardsalen på Kaggeholm, där Hadar nu lade ned sin kö, efter att ha slutat ett parti med Louison. De voro alldeles ensamma, ensamma i hela huset, med undantag af tjänarne, hvaraf ingen störde dem opåkalladt. Mannersköld hade rest till Stockholm med Mar-

gareta och Elfva. Louison hade icke haft lust att göra sällskap, emedan hon visste att Hadar ämnade stanna hemma. På den sista tiden hade hon så väl förstått att hindra honom från att undandra sig hennes sällskap, som mycket besvärade honom, emedan han ej tyckte om de blickar, hon fäste på honom, blickar, djärfva och fulla af ohöljd passion. Hennes sätt oroade honom, han kände sig beklämd, upprörd, och fattade slutligen afsky för denna sköna kvinna, som sökte att bedraga hans älskade gudfar. Hon frestade Hadar, utan att säga ett ord, men han vakade öfver sig själf och lät aldrig ett ögonblick förleda sig till att öfverskrida gränsen för en vanlig artighet. Han hade ännu aldrig kysst hennes hand, trots hon lät den många gånger länge hvila på hans arm, aldrig uttalat ett smickrande ord om hennes behag, trots han beundrade dem i tysthet, aldrig ens brutit en blomma för att gifva åt henne, då de någon gång voro tillsammans i orangeriet och hon med sin lifliga sydländska natur utbrast i jubel öfver de sydländska växternas skönhet. Aldrig hade han följt henne ett steg, om hon ej direkt kallat honom och aldrig skulle han göra det, om han ock blefve aldrig så bedårad af hennes skönhet, ty han var en man med stark hederskänsla och aktade sin gudfar för högt för att vilja bedraga honom.

Nu voro de ensamma — en stund, hvarefter Louison så mycket hade längtat, ty denne unge mans köld retade henne, gjorde henne rent af ursinnig.

“Skola vi fortsätta spelet?” frågade Hadar efter ett ögonblicks tystnad.

“Nej, tack,” Louison slog sig ned i en liten hörnsoffa, mjukt stoppad och öfverklädd med mörkgrönt schagg. “Jag vill hvila . . . Ingenting roar mig mera,” hon lutade ned hufvudet och betäckte ansiktet med sina händer.

“Ni är sorgsen? Har någonting ledsamt händt?” Hadar var godhjärtad och led alltid af att se andras smärta. Han ställde sig framför henne. “Hvad har ni att vara bedröfvad öfver?”

“Skulle ni verkligen ha medlidande med mig, om jag

sade, att jag lider? Ja, Hadar, jag lider, lider mycket," hon utbrast i en häftig snyftning.

"Hvad kan göra er olycklig, Louison?" han satte sig ned bredvid henne. "Ni har ju allt hvad ni kan önska er? Ni älskas innerligt af en man, som är själfva hedern, som afgudar er . . ."

"Ja, det är sannt," hon lät händerna sjunka ned i sitt knä, "det är sannt," upprepade hon, "men Alarik förstår mig inte, jag fruktar för hans ålder, Hadar, jag rår inte för det. En gammal man kan aldrig i längden göra en ung kvinna fullt lycklig, jag känner det nu . . ."

"Men min gudfar bär sina år väl och hans lynne är mycket gladare än mitt, jag som är så ung. Ni älskar honom kanske inte, Louison?"

"Hadar," hon såg upp till honom med flammande blickar, "får jag vara uppriktig mot er? Ni skall ju aldrig förråda mig?"

"Aldrig!"

"Ni skall ej heller ha något förebråelsens ord på edra läppar?"

"Nej men det beror dock mycket på hvad ni har att säga mig."

"Ah, jag visste väl det. Nå väl, ni får förebrå mig huru mycket ni vill," hon lutade sig bakut och log, med tårarne ännu dallrande på kinden.

Hon var en märkvärdig kvinna, tyckte Hadar, som kunde gråta och le om hvartannat. Men skön var hon, obeskrifligt skön, där hon satt, klädd i mörkrödt siden, fallande i djupa veck omkring hennes plastiska former, med fyrkantigt urringadt lif och ärmor öppna ända till den runda, hvita armbågen. Hadar kunde ej taga sina ögon ifrån henne . . . alla hans sinnen kommo i eld och låga, men han hade allt för mycken själfbehärskning för att låta sitt förnuft flyga bort med sina begär. Han blundade för att slippa se den farliga kvinnan. Men hon begrep snart med hvilka känslor han stred. Kanske stod hon nu nära målet för alla sina lockelser och försök med honom? Han skulle kanske äntligen falla i hennes garn, bli

Men han stötte henne ifrån sig. (Sid. 275.)

hennes älskare och hon helt och hållet kufva honom? Ah, detta gynsamma ögonblick finge icke gå förloradt, det skulle kanske aldrig komma tillbaka!

Snabb som tanken slog hon sin arm omkring hans hals och tryckte sig intill honom, varmt och lidelsefullt. Han kände hennes andedräkt bränna sin kind, kände doften af hennes rika hårsvall och han hörde hennes sirenstämman hviska med passion:

“Förstår du inte, Hadar, att det är dig jag älskar? Stöt inte bort mig, ty du skall ångra dig . . . Eftersom jag lofvat Alarik att bli hans hustru, skall jag bli det, men endast för att få vara i din närhet, Hadar. Vi passa för hvarandra. . . vi två . . .”

Detta häftiga, obetänksamma utbrott af Louison återkallade Hadar genast helt och hållet till sig själf. Han sprang upp, dödsblek och skälfvande af harm. Hon ville hålla sig fast vid honom, men han stötte henne ifrån sig och sträckte ut armarne, på detta sätt värjande sig, som om hon varit ett giftigt djur.

“Louison . . .”

“Hadar . . .”

Hans blick tvang henne att sjunka tillbaka i soffan och slå ned sina ögon.

“Således har min instinkt inte bedragit mig! . . . Det är den som hållit mig på afstånd från er, det är den som sagt mig, att ni ej är den rena, oskyldiga flickan, som min gudfar tror er vara. Ni är en dålig, usel kvinna, och ej den ni ger er ut för att vara!”

“Hvem är jag då?” Louison framställde detta, blek och rädd.

“Jag vet ej, men ni bedrar min gudfar! Ni vill fresta mig, förleda mig till synd . . . Aldrig skall det lyckas, aldrig!”

Louison återhämtade sig småningom. Hennes raseri växte inom henne och kväfde hvarje känsla af blygsamhet.

“Är det då så stor synd att älska en skön kvinna som jag? Ah, min herre, den dagen skall komma, då ni vid mina fötter

skall tigga om min gunst, ty ni är lika svag, ni, som alla andra män, fastän ni vill spela en Josefs roll.”

“Er oförsynthet inger mig blott fasa! Hvem är ni, som trängt in i detta hederliga hem?” Han fattade hårdt om hennes arm och skakade henne våldsamt. “Min syster och min tant äro för goda att andas samma luft som ni. Fly härifrån eller krossar jag er!” Han slungade henne ifrån sig.

Louison reste sig upp utan ett ljud. Hon gick därpå fram till honom, betraktade honom kallt och leende.

“Ni rasar, min herre! Ert uppförande är högst ovärdigt . . . jag skall minnas det, då jag blir den befallande här.”

“Ni skall aldrig bli det! Jag skall yppa ert skändliga uppförande för min gudfar . . .”

‘Och han skulle tro er?’ hon skrattade elakt och högljudd. “Försök . . . det vore i sanning tacksamt af er mot honom, som dragit upp er ur fattigdom och elände. Inte förlorar jag på det, men ni skulle förlora allt. Då man älskar, som er gudfar gör, så förstår ni, att det finnes ingenting på jorden, som kan skilja honom ifrån mig.”

“Men ni älskar inte honom?”

“Hvad rör det er?” svarade hon kallt och trotsigt.

“Ah, ni är förfärlig,” han gick med hastiga steg fram och tillbaka öfver golfvet. “Ja, ni vet alltför väl, att jag ej vill vara den, som öppnar min gudfars ögon, men han skall nog själf en gång upptäcka ert bedrägeri. Ni älskar mig, sade ni, Louison,” det var nu hans tur att skratta, “nej, ni älskar ingen annan än er själf. Inför mina ögon är ni en förnedrad varelse . . .”

“Håll!” ropade Louison. “Jag skall hämnas dessa ord!”

I samma ögonblick hördes ett lätt buller af någon som kom i trappan. Därpå öppnades dörren och Alarik inträdde. Louison sprang emot honom och kastade sina armar omkring hans hals.

“Redan hemma!” utbrast hon, glad som ett oskyldigt barn. “Ah, det var för väl, ty det började att bli bra tråkigt . . .”

Mannersköld såg Hadars upprörda utseende och blef för-

vånad då denne, efter att ha hälsat på gudfadern, lämnade rummet utan att säga ett ord.

“Ha ni på något sätt kommit ihop? Äro ni ovänner?” frågade Mannersköld.

“Åh nej, vi äro de bästa vänner i världen. Jag har endast retat honom litet . . . brytt honom för hans oförståndiga hjärtesorg . . .” och så drog hon Mannersköld till den lilla hörnsoffan och började tala om, huru tomt det hade varit efter honom.

XXXIII.

Främlingen.

Från och med den stund, då Louison ohöljdt hade blottat sin passion för Hadar, undvek han henne så mycket som möjligt, och huru mycken list hon än utvecklade för att få träffa honom ensam, lyckades detta henne dock aldrig. Hadar tänkte att hon skulle blygas inför honom och själf draga sig från hans sällskap, men däruti misstog han sig. Hon syntes icke röja den minsta förlägenhet, då han inträdde i den församlade familjekretsen. Ingen kunde således misstänka, att någonting hade förefallit emellan dem.

Margareta tyckte sig dock observera, att Hadar hade i sitt sätt mot Louison blifvit ännu mera kall och tillbakadragen än förr. Hvad kunde han då hafva emot den unga, sköna fransyskan, som bedårade alla andra unge män? Hade hon ej känt Hadar så väl, skulle hon möjligtvis, i likhet med hans vänner och kamrater, kunnat komma på den tanken, att han afundades på Louison och harmades på henne därför att hon stod i vägen för det arf, som han och hans syster annars kunnat vänta efter gudfadern. Men Margareta kunde icke ett ögonblick tro på något sådant. Lika litet kunde hon, lik-

som en och annan gjorde, antaga, att Hadar hade förälskat sig i den fagra kvinnan och led af hopplös kärlek, ty hon visste ju så väl, att hans hjärta fortfarande klappade lika varmt för hans förlorade ungdomsbrud. Hvad kunde det då vara, som alltid höll honom på afstånd från Louison? Hon sporde honom därom på sitt vanliga öppna sätt, då de en gång befunno sig ensamma.

“Låt mig slippa att säga det, bästa tant,” svarade han och tryckte hennes hand.

“Men Louison är själfva behaget och älskvärdheten? Du finner ju själf, huru omtyckt, ja, rent af afgudad hon blifvit. Tror du då, att Alarik begår ett misstag eller en oförsiktighet, då han gifter sig med detta främmande fruntimmer?”

“Kanhända. Enligt min åsikt kan Louison inte bli någon god hustru.”

“Hvarföre säger du det?” Margareta betraktade honom forskande.

“Låt mig slippa att närmare förklara mig! Framtiden får utvisa, om jag spår rätt.”

Och därmed afstannade samtalet, som Margareta var nog taktfull att ej fortsätta.

Det var en kort tid därefter, som Hadar på Drottningholms värdshus i ett uppbrusande ögonblick så obetänksamt hade uttalat sig i hotande ton mot Louison, då kamraterna en längre stund hade retat och brytt honom under påstående, att han antingen var “kär upp öfver öronen” i gudfaderns fästmö, eller också var förargad på henne därför att hon knep bort arvet från honom och hans syster.

Vintern hade emellertid gått till ända och våren började kläda naturen i sin späda fägring. Louison hade konfirmerats i sin nya trosbekännelse och tillika gjort så stora framsteg i svenska språkets talande, att hon nu tämligen obehindradt kunde föra en konversation. Mannersköld älskade henne fortfarande lika varmt och talade esomoftast om deras bröllopsdag, som skulle fras så storartadt och högtidligt som möjligt. Sådan var Louisons önskan och hennes vilja var för honom lag. Hon utvecklade den mest slösaktiga lyx och den föräl-

skade brudgummen gaf sitt samtycke till alla hennes öfverdådiga förslag.

“Det gläder Louison,” svarade han, om Margareta någon gång gjorde en flyktig anmärkning om det förändrade lefnadssättet i det förr så änkla hemmet. “Hon är så ung . . . de försvinna nog med tiden, alla dessa barnsliga önsknings . . . låt henne nu ställa och styra huru hon vill, då hon ingenting annat har att tänka på.”

När skulle då bröllopet firas? Mannersköld och Louison voro ännu icke öfverens därom. Han ville, att det skulle ske ju förr desto hellre, men så fick hon en dag det infallet, att hon såsom brud skulle åka till kyrkan i en ny, enkom för henne beställd vagn. Den skulle införskrifvas från Paris, och Mannersköld satte sig genast till skrifbordet och gaf order därom.

“Vi låta sommaren gå förbi, Alarik, till hösten är det ju lagom att vi gifta oss.”

“Hvarföre vänta så länge, min älskade?”

“Emedan jag önskar det, Alarik, och du vill ju aldrig sätta dig emot mina önsknings?”

Hon lutade sig behagfullt fram mot honom och han strök lockarne ur hennes panna och kysste henne. Ack, hur lycklig hon var, som fick en sådan god tok till man, tänkte hon och fröjdade sig öfver att äntligen ha kommit till den punkt i sitt lif, hvarefter hon alltid åträtt. Hvad brydde hon sig om, att hon redan var en annans maka? Hvad oroade det henne, att hon hade blottat sitt lättsinne för Hadar, som säkert aldrig skulle förråda henne för Mannersköld, emedan han ej skulle ha hjärta att förorsaka gudfadern en sådan sorg.

Till Jeanne hade Louison skrifvit i hemlighet och skickat pänningar för sitt barns underhåll. Hon hade äfven gifvit henne sin adress och fått svar från väninnan, hvilken tycktes vara henne lika innerlikt tillgifven som förr och lofvade “evig tystlåtenhet.” För Jeanne hade likväl lyckan på ett beklagligt sätt vändt sig. Hon berättade nämligen, att hennes älskare hade öfvergifvit henne för en annans skull. Hon hade måst lämna sin granna våning och egde knappast något kvar

af alla sina dyrbarheter. Louison sände henne därför en icke obetydlig pänningssumma, hvilket hon gjorde endast för att Jeanne icke skulle förråda henne eller råka i frestelse att förskingra lilla Rogers underhåll.

Jeanne's bref hade Mannersköld lämnat i sin fästmö's händer. Hon hade varit nog djärf att låta adressera det under hans post. Men hon förlitade sig så väl på hans goda tanke om henne, att hon icke kände den minsta skymt af rädsla för att hennes hemlighet skulle bli upptäckt, då han kom och lämnade henne brevet.

"Du har ändock någon god vän i Paris," sade han.

"Ja," svarade hon, "det är en stackars fattig flicka, som är mig varmt tillgifven. Hon är också den enda, som jag där håller af. Vill du läsa brevet?" tillade hon djärft, för att pröfva om han verkligen skulle ha lust därtill.

"Nej, behåll edra flickhemligheter för eder själfva!"

"För att tala sanning, Alarik, så har hon bedt mig, den snälla Jeanne, att inte visa hennes bref för min fästman. Hon skäms litet smått för sina kråkfötter . . ."

"Nå ja, då bör du ej heller göra det. Man bör alltid respektera sina vänners önskningsar."

"Det gör jag också," och därmed stoppade Louison brevet på sig, för att sedan taga reda på dess innehåll.

Ändtligen blef det beslutadt, att bröllopet skulle firas den 14 September. Lysningen var redan afkunnad. Louison sys-selsatte sig med bjudningslistan och att, jämte sin fästman och Elfva, teckna upp namnen på de personer, som skulle hedras med att öfvervara vigselakten i Ekerö kyrka. Festen skulle afslutas med en bal på Stafsund. Denna anordning, yttrade Louison, var endast för Elfvas skull, som hon så innerligt höll af. Men hade Elfva kunnat läsa hennes innersta tankar, så skulle hon ha funnit, att Louison rådfrågade endast sitt eget tycke och att hennes vänlighet mot den unga flickan blott var ett sken. Dock hyste Louison icke något agg till Elfva, ty denna var själfva uppmärksamheten mot henne, men Louison tänkte alltid på sig själf i främsta rummet och fäste sig icke vid något annat än sitt eget jag. Att begagna

hvarje tillfälle för att lysa med sin skönhet och sin präktiga toilette utgjorde hennes enda diktan, och traktan, och detta var i hennes tanke höjden af all mänsklig lycka.

Hadar talade aldrig med Elfva om Louison. Och utbrast hans syster i beundran öfver hennes utomordentliga fågring, hennes älskliga, tilldragande väsen, så log han endast och lät henne ha sin tro för sig. Han vexlade aldrig ett ord med Louison, om icke hon direkt ställde någon fråga till honom. Detta harmade henne och hon beslöt inom sig att begagna första lämpliga tillfälle att hämnas.

Hadar hade så småningom återvunnit ett jämnare och gladare lynne. Hans hjärtesorg var långt ifrån botad, men dock något förmildrad och han kunde som förr deltaga i sina vänners och kamraters samkväm.

Då han en dag befann sig på Drottningholm, dit han blifvit inbjuden för att frukostera med några bekanta, föll det honom in att därefter taga i skärskådande det vackra slottets inre, hvilket just nu var upplåtet för åtskilliga resande, som hade anländt med ångbåt från Stockholm. Naturligtvis hade han många gånger förr varit uppe i slottsrummen, men där funnos några nya konstföremål, om hvilka han hade hört talas, och hvilka han nu ville betrakta. Då han passerade de stora salarne och gemaken, fäste sig hans blick plötsligt vid en hög, manlig gestalt, som gick alldeles ensam för sig själf. Att det var en främling kunde man genast sluta till af den ovanligt mörka ansiktshyn, de stora, nästan svarta ögonen och det äfven svartglänsande håret, som var slätt tillbakastruket från pannan. Ansiktsdragen voro vackra, regelbundna och hade ett bestämdt om ock något vemodigt uttryck. Främlingen märkte, att Hadar nyfiket betraktade honom. Detta gjorde att han slutligen närmade sig och yttrade med en lätt bugning:

“Talar ni franska, min herre?”

Hadar svarade på samma språk, att han med största nöje skulle vara till hans tjänst.

“Mitt namn är Charles Gendoux,” sade den främmande och presenterade Hadar sitt kort. Jag reser blott och bart

för mitt nöjes skull, för att bese Stockholm och dess förtjusande omgifningar. Jag är för öfrigt bosatt i Marseille. Min plan är också att komma litet längre inåt landet än just hit. Det kan väl ej vara så långt ifrån Kaggeholm, en egendom som jag hört berömmas för sin härliga natur. Tror ni att man här kan få hyra en vagn . . .”

“Ah, det skall ni ej göra er besvär med,” inföll Hadar, som blef intresserad att få göra främlingens bekantskap. “Det här passar sig ju utmärkt bra, jag är själf boende på Kaggeholm, och fastän jag icke är egare af stället, så kan jag försäkra er om, att brukspatron Mannersköld skall med största nöje mottaga er. Jag rider nu hem, medan ni beser slottet, och skall genast skicka en vagn, som om några timmar kommer och hämtar er.”

“Hur skall jag kunna visa er min tacksamhet för så mycken artighet, min herre?”

“Med ingenting annat än att ni blir belåten med mitt arrangement.”

Och därmed skildes de åt.

Då Hadar kom fram till Kaggeholm, träffade han Mannersköld, för hvilken han omtalade den nya bekantskap, han hade gjort, och att han hade inbjudit honom såsom gäst för att bese trakten.

“Åh, det skall bli roligt för Louison,” svarade Mannersköld, som alltid tänkte på henne, “att åf träffa en landsman. Jag skall säga till om, att en fin middag blir i ordning.”

Därpå gick han in för att underrätta Louison om det främmande de hade att vänta till middagen.

“Vi få främmande till middagen, Louison,” sade han åt henne, “kan du gissa hvem?”

“Nej,” svarade hon, “är det någon ny bekantskap du ämnar presentera för mig?”

“Ingendera af oss känna honom. Han är en främling, med hvilken Hadar helt oförmodadt sammanträffat på Drottningholm. Det skall ju roa dig att få träffa en landsman?”

“En landsman!” utbrast Louison med oförställd glädje.

“Är han från Paris?” tillade hon dock, kännande en viss oro, ty huru många hade icke sett henne på Varietes.

“Nej, från Marseille, tyckte jag att Hadar nämnde.”

Louison glädde sig öfver denna händelse, som blef en anledning till ny förströelse. Hon tänkte genast på sin toilette, och, medan Mannersköld uppsökte Margareta för att gifva henne order om middagen, lät hon kalla sin kammarjungfru, hvilken hon alltid gaf fullt upp med att göra.

Louison valde en klädning af blekgult siden, garneradt med svarta, äkta spetsar, ty hon visste, att denna dräkt utomordentligt förhöjde hennes skönhet.

“Fäst inte upp den där locken, Betty, den klär bättre, om den får falla fritt ned på halsen. Se där, nu är det bra,” yttrade hon, där hon satt framför spegeln och lät kammarjungfrun ordna sitt hår. “Skaffa hit en fullt utslagen mossros, den skall passa ypperligt i mina mörka lockar.”

Betty skyndade genast att uträtta sin matmors befallning. Under tiden satt Louison kvar framför spegeln, leende, glad och lycklig.

“Jag har aldrig i mitt lif känt mig så nöjd som nu. Om jag bara hade kunnat kufva Hadar, skulle ingenting ha fattats i min sällhet. Den där flickan, som han älskat och ännu tänker på, ville jag bra gärna se. Margareta påstår, att han icke träffat sin älskade, sedan hon blef gift, men jag tviflar storligen därpå. Han har återsett henne och hon berdrar sin äkta man . . .”

Louison kunde icke tro på heder och dygd, emedan hon själf var så falsk och bedräglig. Hadar hade likväl ej sett Sigrid, ehuru han visste, att hon fanns i Stockholm och att hon med sin man några dagar hade uppehållit sig på Rastaborg. Torparflickan Anna hade talat vid henne, men Sigrid hade icke ens med ett ord frågat efter Hadar eller skickat honom någon hälsning. Hon hade sett blek och lidande ut. Så hade Anna berättat för honom.

Betty kom mycket snart tillbaka med den vackraste ros hon kunnat få fatt i på blomsterparterren. Den fästes nu på ett kokett sätt vid ena sidan i håret och hängde med sina

knoppar så löst, som vore den färdig att i hvarje ögonblick falla ned på den nakna, bländhvita halsen.

Ändtligen var Louison klädd, det kunde icke nekas, med en utsökt smak. Detta var också den enda talang hon egde.

Betty, som ville på allt sätt stå väl hos sin matmor, uttalade sig i beundrande ordalag öfver hennes skönhet och behag.

“En drottning kan inte vara ståtligare!” sade hon och gick på några stegs afstånd för att riktigt kunna betrakta henne.”

“Tycker du det!” svarade Louison själfbelåtet och kastade en blick, den sista, i spegeln, innan hon lämnade rummet.

Mannersköld kom emot henne. Han bjöd henne sin arm och de gingo ut på den breda terrassen. Margareta kom i detsamma. Hon stannade midt på golfvet i salongen och såg genom de uppslagna glasdörrarne, huru de båda trolofvade gingo fram och tillbaka därutanför.

“Hvem kunde tro, att Alarik någonsin skulle låta bedåra sig så af en kvinna,” tänkte hon, icke utan vemod. “Men skön är hon, det kan icke bestridas, och hon beundras af alla, utom af Hadar. Ja, må hon blott göra Alarik, så att han ej kommer att en gång ångra sin första och enda kärlek i lifvet. Gud välsigne honom!” hon knäppte samman händerna liksom till bön,” jag kan inte göra mer än bedja för hans lycka.

Louison lutade sig innerligt intill Alarik. Hennes arm hvilade behagfullt i hans och hennes språk var i denna stund så varmt och lifligt, att ingen, som hörde henne, kunde tvifla på uppriktigheten af hennes känslor för denne man, som, hvad åldern beträffade, hade kunnat vara hennes fader. Men Mannersköld liknade långt ifrån en gubbe, hans gestalt var ståtlig och lyckan föryngrade honom ännu mer.

Margareta gick för att bestyra om, att middagsbordet dukades på det prydligaste sätt, då hon mötte Hadar, som kom för att underrätta henne, att vagnen med den främmande just nu körde upp i allen. Därpå skyndade han ut för att

mottaga främlingen, som på det förbindligaste tackade för all den artighet som bevisades honom.

Hadar förde honom in för att presentera honom för gudfadern. Men ingen fanns i salongen. Från terrassen hördes Louisons glada, skämtande röst och just i detta ögonblick kom hon med Mannersköld midtför salongsfönsterna.

“Se där, min gudfar!” sade Hadar och gick med främlingen bredvid sig ut på terrasen.

Hvarken Louison och Mannersköld hade sett eller hört de båda herrarnes ankomst.

“Monsieur Charles Gendoux,” presenterade Hadar.

Mannersköld stannade och skulle just framräcka sin hand till ett gästfritt välkommen, då ett gällt rop från Louison kom honom att hastigt vända sig mot henne. Hon hade blifvit dödsblek och tryckte händerna krampaktigt mot bröstet.

“Min Gud, hvad fattas dig?” Mannersköld slog sina armar omkring henne och bar henne in i salongen. “Vatten . . . skynda, Hadar!” han lade henne ned på en soffa och kysste hennes händer, hvilka voro kalla som is.

Hon hade likväl icke förlorat medvetandet. Mannersköld låg på knä bredvid och stödde hennes hufvud mot sin arm.

“Älskade, säg ett enda ord . . . du skrämmer mig!”

Hadar höll sig på afstånd från den pinsamma scenen, men främlingen stod kvar på tröskeln i dörröppningen. Hans ansikte var dystert och de mörka ögonen, som voro fästade på den sköna kvinnan, glödde hemskt och olycksbådande . . . dock förändrade sig hans uttryck i samma ögonblick Hadar vände sig till honom.

“Det är bättre nu,” sade Louison, skälfvande på målet. “Det var hjärtramp, en svår hjärtramp, som ibland brukar komma öfver mig, fastän det var länge sedan jag plågades däraf. ”Hon drog ett djupt andedrag och reste sig hastigt upp. “Ack, hvilken oro jag har förorsakat,” hon strök håret ur pannan och försökte vara lugn.

“Ligg stilla, Louison, du darrar ju . . . ”

“Det går snart öfver, Alarik. Glöm nu denna obehagliga händelse,” hon gick några steg öfver golfvet, “och presentera mig i stället för vår gäst!”

“Mademoiselle Louison Garnier, upprepade Hadar. “Monsieur Charles Gendoux!”

Främlingen kom fram till henne och bugade sig djupt. Hon räckte honom sin hand, som skälfde likt ett asplöf.

“Hur glädjande för mig att få träffa en landsman,” sade hon med tydlig ansträngning.

“Och för mig, som får träffa en landsmaninna,” svarade han och tryckte hennes fingrar hårdare än Mannersköld och Hadar anade.

Louison bekämpade den smärta, hvaraf hon uppgaf sig plågas, och blef allt lugnare samt snart sig alldeles lik. Konversationen blef ganska liflig och Louison utvecklade därunder den största älskvärdhet. Slutligen kommo Margareta och Elfva, hvilka äfven blefvo främlingen föreställda.

Mannersköld, som stod bakom Louisons stol, böjde sig esomoftast ned till henne och frågade med öm oro, om hon värkligen befann sig bättre.

“Ja,” svarade Louison sakta, “Jag är bra, var bara lugn!”

Men föga anade han, hvilka känslor stormade i hennes hjärta, som klappade så hårdt, att han kunde höra dess slag. Hon var ännu mycket blek, men hon försökte dock att se obesvärad ut och det kunde ej nekas, att hon lyckades förträffligt.

Det tillsades, att middagen var serverad. Louison representerade som värdinna vid bordet och gjorde detta på ett mycket lyckadt sätt. Den unge utländingen hade fått sin plats emellan henne och Elfva, till hvilken han emellanåt vände sig, uttalande sin glädje öfver att träffa tillsammans med personer, som kunde så väl tala hans modersmål. Han tycktes mycket beundra den unga, ljuslockiga flickan och lyckönskade sedan Hadar att ega en så förtjusande syster.

“Hon är blott ett barn ännu,” svarade Hadar smickrad, ty systemen var honom obeskrifligt kär.

“Men ett lofvande barn, försäkrar jag. Hon blir en äkta nordisk skönhet. Något så fint och luftigt har jag aldrig förr sett . . . hon är charmant!”

Och då man sedermera ledsagade den unge fransmannen omkring på Kaggeholms egor, höll han sig, så mycket han kunde, till Elfva och Hadar. I Louisons sätt låg något feberaktigt och oroligt, som hon hade svårt att dölja. Hon lyssnade med spändt öra till hvarje ord Charles Gendoux talade med de båda syskonen, utan att visa någon lust för att blanda sig i samtalet. Hon hörde, att han talade om Marseille, som han sade vara sin födelsestad, att hans föräldrar lefde och att han var kompanjon med sin far i en större handelsaffär. Sveriges natur hade gjort ett djupt intryck på honom och han föredrog detta land framför alla, näst sitt eget fädernesland. Elfva kände sig äfven å sin sida intresserad af honom. Mycket ofta betraktade hon hans vackra ansikte, som måste slå an på en ung flicka.

“Han är säkert en förträfflig människa,” tänkte hon, beundrande honom i tysthet. “Men han ser lidande ut, det ligger liksom ett moln i hans blick.”

Ju mera Hadar talade med den främmande, desto mera kände han sig dragen till honom. De blefvo under denna eftermiddag så fort bekanta med hvarandra, desse unge män, att de tyckte, att de hade känt hvarandra under hela sitt lif. Hadar blef så varmt stämd för den unge fransmannen, att han bad honom under några dagar gifva sig i ro på Kaggeholm, så skulle Hadar föra honom omkring i trakten. Charles Gendoux kunde icke annat än vara mycket tacksam för denna gästfrihet och förklarade sig med största nöje vilja begagna sig därpå. Hadar meddelade detta åt Mannersköld, som uttryckte sin glädje öfver att främlingen trodde sig kunna trivas i hans hem.

Längre fram på aftonen, då skymningen hade inträdt och månen började lysa öfver skogstopparne, slog man sig ned på terrassen, där förfriskningar kringbjödos. Louison var ovan-

ligt tyst och allvarsam, hvarföre Mannersköld antog, att hon ej befann sig väl, fastän hon försökte dölja det för honom. Hon slog bort hans oro med skämt, men lofvade likväl att mycket tidigt gå till hvila. Hon steg upp och gick ensam ned för terrassens stentrappa, där hon stannade på den nedersta afsatsen.

“Om jag bara kunde öfvervinna denna oro,” mumlade hon. “Jag skall gå omkring blomsterparterren ett slag . . . jag kan ej vara stilla . . . jag kan ej uthärda denna förställning . . . min Gud, hvad skall komma efter denna dag!”

Hon spatserade långsamt omkring blommorna, följd af Mannerskölds blickar. Elfva sprang ned till henne och efter henne kom Charles Gendoux. Louison fick sålades ej vara ensam.

“Hvilken förtjusande ros!” utbrast Elfva och böjde sig ned öfver ett högt rosenstånd, för att betrakta den sköna blomman.

Charles Gendoux frågade, om han fick bryta rosen, hvar till Elfva gaf honom tillåtelse med ett blygt leende. Hon trodde verkligen, att han ville gifva henne den, men i stället såg han på den länge och öppnade dess blad, som om han hade lust att räkna dem. Därpå räckte han blomman åt Louison. Hon hade sett, att han stuckit in ett litet, fint hoprulladt papper emellan de skära doftande bladen. Denna lilla pappersremsa utvecklade Louison bäfvande, då hon kommit in i sin sängkammare.

XXXIV.

Ett nattligt möte.

“I trädgårdsallén vid bortersta linden väntar jag dig i natt kl. 12.”

Louison hade läst dessa med fin stil skrifna ord och försjönk sedan i djupa tankar. Hon var så blek, att hon ryggade tillbaka för sin egen bild i spegeln, dit hon kastade en flyktig blick.

“Ja, det finns ingen undflykt: jag måste träffa honom. Om jag bara vore viss på, att han ännu älskar mig, så vore jag räddad, men huru kan jag hoppas någonting sådant, sedan jag så djupt bedragit honom? Hur har han kunnat hitta reda på mig? Jeanne har förrådt mig — det är klart som dagen! Jag, som kände mig så lugn, så trygg! Och så slår han ned som en bomb, just som min lycka var som säkrast! Nå väl,” hon drog ett djupt andedrag och kastade med en stolt rörelse hufvudet bakut, “det må ske hvad som helst — jag är Gud ske lof beredd . . . Finnes ingen räddning, så flyr jag, försvinner . . . och Mannersköld får taga saken hur han vill. O, detta är harmligt!” Hon knöt sina händer i vrede och förtviflan. “Att afstå från all denna rikedom, från alla dessa framtidsutsikter och detta aktade lif, som Mannerskölds hustru, för att slungas tillbaka till det elände, som väntar mig i Paris!”

Hon gick fram och åter på golfvet, stannade och lyssnade ömsom, huru allt buller i huset småningom tystnade. Huru skulle hon obemärkt kunna smyga sig ned i trädgården? Och huru skulle väl han, som delade Hadars rum, kunna lämna dessa utan uppseende? Det var en lycka, att Mannersköld bodde på Stafsund, ty om hon än skulle bli upptäckt midt i natten, spatserande i trädgården, så frågade hon icke mycket efter hvad tjänarne tänkte och gissade, ty inga andra än tjänstefolket skulle möjligtvis komma att se henne, emedan hon visste, att Margareta och Elfva för länge sedan hade gått till hvila.

Klockan slag tvänne kvartslag. Hon var således half tolf. Louisons hörsel var skarp och hur lätt än främlingen smög utför trappan, kunde hon räkna hans steg. Hon hörde huru porten öppnades — han gick till mötesplatsen. Hennes hjärta sammankrympte — en halftimme härefter skulle hennes öde afgöras.

Minut efter minut skred framåt och så blef klockan slutligen tolf. Då det sista slaget förklingat i pendylen på kaminkransen, reste sig Louison från den lilla hörnsoffan, i hvilken hon hade nedsjunkit.

“Tiden är inne, pustade hon. “Nej,” hon satte sig åter, “han skall få vänta . . . jag vågar trotsa honom.”

Men hon kände, att hon ej vågade trotsa honom längre, att reta honom, ty hvartill kunde ej hans häftiga och lidelsefulla lynne bringa honom?

“Du är min hustru!” ljöd hans röst anklagande för hennes öra. “Hvarför skulle du fastkedja dig vid honom?” hviskade ångerns stämma nu för sent, “du kunde gärna ha unnat honom åt din syster. O, den som hade kunnat se in i framtiden . . .”

Hon hade bytt ut sin ljusa klädning mot en mörk, hvars ljusa ylle ej förorsakade något prasslande ljud. Hon tog en sjal och svepte den omkring sina axlar samt knöt en flors-sjalett om hufvudet. Därpå gick hon med ohörbara steg ur sängkammaren och kom in i salongen och läste varligt upp glasdörrarne till terrassen. Hon stannade en stund, innan hon gick ned för trappan till trädgården. Hon stod midt i det bländande månljuset och hennes skugga aftecknade sig förlängd på terrassens sand. Allt var tyst och stilla omkring henne, intet mänskligt ljud hördes, endast ängknarrens entoniga sång från de aflägsna fälten. Då hon härnäst uppsteg för denna trappa, utför hvilken hon nu långsamt gick ned, skulle hennes öde vara afgjort. Hon tänkte på detta, rysande och bäfvande, då hon gick till mötesplatsen.

Han kom emot henne. Om han verkligen haft i beredskap hårda ord af hat och hämd, så gingo några sådana dock

icke öfver hans läppar, då han nu fick se henne sväfva fram ur de djupa skuggor, som föllo ifrån de åldriga lindarne, och stanna, belyst af månskenet, som fläcktals skimrade mellan stammarne.

“Clorinde,” sade han nästan ömt och räckte henne sin hand med uttryck af undergifven kärlek.

Hon såg på honom förvånad. Kunde det vara möjligt, att hans kärlek till henne ändock icke var död, fastän hon varit så grym och själfvisk? Ja, hon såg ögonblickligt, att hon ännu kunde ha makt öfver honom.

“Jacques,” hon fattade hans hand och drog honom häftigt med sig, så långt hon kunde komma in i skogsdungen bakom tempelbacken. “Här äro vi säkra för att icke bli upptäckta,” hon sjönk ned på den daggiga mossan. “Hur har du fått reda på mig?” fortfor hon att tala med feberaktig ifver.

Jacques satte sig på en större sten bredvid henne.

“Om du än hade flytt till världens ända, Clorinde, skulle jag ha tagit reda på dig. Du behöfver ingenting frukta af mig, Clorinde, ty hade jag velat hämnas, så kunde jag ju ha gjort det i samma stund jag uppträdde på Kaggeholm. Jag skulle ej heller haft något förbarmande med dig, om jag inte älskade dig så dåraktigt. Ja, Clorinde,” han gled från stenen och sjönk på knä framför henne, “jag är en stackare . . . håna, bele mig, ty jag blyges inför mig själf!”

Louison svarade icke ett ord, ty hon ville först ha fullt klart för sig, hvar hon hade honom, att sedan se hvad hon kunde våga.

“Jag vet att det var du som förrådde mig för poliskommissarien, ty det var ju med din nyckel, som han hade kommit in i mitt rum. Clorinde, jag skall förlåta dig äfven detta, om du nu vill följa mig. Jag skall förlåta dig allt, hvad du brutit mot mig, och vi skola åter bli lyckliga tillsammans. . .”

“Du måste säga mig på hvad sätt du lyckats fly från galererna, samt huru du kommit till Sverige,” inföll Louison kallt. “Sedan skall jag förklara för dig hvad det är, som gjort att jag lämnat Paris, för att söka lycka i ett främmande land.”

“Nåväl, du skall få veta det,” han satte sig åter på stenen. “Jag har med stora faror och lidanden lyckats rymma från gallererna. Huru detta tillgått, blefve för vidlyftigt att berätta, men du vet, att jag ibland talat om en förmögen släkting på min fars sida i Bretagne. Sedan jag kommit på fri fot, vågade jag uppsöka och förtro mig åt honom. Han var nog ädel att ej förråda mig och stöta mig bort, utan skänkte mig i stället en ganska stor summa pänningar, så att jag kunde, förklädd, återvända till Paris. Försiktigt hörde jag efter dig, men du var spårlöst försvunnen. Min förtviflan var gränslös. Jag älskade och hatade dig på samma gång. O, du kan ej fatta, hvilka helvetiska kval jag led! Slutligen upptäckte jag Jeanne. Jag tänkte, att jag ingenting hade att förlora, ty om du vore död, hvilket jag började frukta, så fick det hända mig hvad som helst. Jag spanade därför efter Jeanne och fann henne äntligen efter mycken möda ensam i ett eländigt kyffe. Hon var afskedad från Varietén, öfvergifven af sin älskare och tycktes finna sin bästa tröst i glaset. Ja, Clorinde, din landtliga kusin, som du i ditt oförstånd lockade med dig till det fördärfvade Paris, är en förlorad varelse, säkert utan all räddning. Jag fann henne drucken, utan skam och blygd. Först ville hon ingenting säga mig om dig, men sedan jag låtit henne känna spetsen af min skarpa dolk, hvarmed jag hotade att mörda henne, gjorde förskräckelsen henne nykter. Hon delgaf mig under tårar och ångest allt hvad du förtrott henne. Du är ändock inte så slug, Clorinde, då du kunde förtro dina hemliga planer åt henne.”

“Jag var nog dum att göra det för mitt barns skull, Jacques. Jag kunde inte lämna gossen vind för våg. Jag har skickat Jeanne pänningar för hans underhåll. Du ser, att jag inte är så grym.”

“Men du hade hjärta att öfvergifva mig, som led för din skull, Clorinde, ty det var ju för att skaffa dig smycken och grannlåter, som jag förfalskade pänningar.”

“Skyll inte på mig, Jacques! Jag bad dig aldrig blifva en brottsling. Men säg mig, om Jeanne talade om lille Roger?”

“Hon påstod att hon ej visste någonting om gossen, och

jag tror henne förr än dig, Clorinde, ty af hvad skäl skulle hon förhålliga för mig barnets vistelseort?"

"Af det enkla skäl, att hon behållit pänningarne som jag skickat för gossens räkning. Hon har kanske skickat barnet från Paris eller köpt in honom på någon inrättning, men detta skall hon en gång komma att stå till ansvars för, ty jag kan nog komma till Paris."

"Du bedrar mig, Clorinde, du vet nog hvar gossen är. Allt skall jag förlåta dig, det svär jag, och alla lidanden skall jag glömma, men aldrig förlåter jag, om du gjort min son något illa."

"Jacques," Louison flyttade sig närmare honom, "låt oss tro på hvarandra och komma öfverens såsom vänner. Barnet har Jeanne reda på . . ."

"Gossens amma är död och en okänd karl har hämtat honom från sorgehuset."

"Det var någon utskickad från Jeanne."

"Du har bedragit mig så många gånger, Clorinde, att jag inte vågar sätta tro till dina ord."

"Jacques, res tillbaka till Paris, tvinga Jeanne med lämpliga medel att föra dig till gossen."

"Och om jag gjorde det, hvad sedan?"

"Sedan," fortfor Louison, öfvervägande hvarje ord, "sedan lefver du för din son, uppfostrar honom väl, och jag skall sända dig hvarje år en så stor summa pänningar att ni båda tryggt kunna lefva därpå."

"Och du? Du skulle kanske stanna kvar och gifta dig i din döda systers namn?"

"Ja visst, det är ju helt naturligt, då det är min enda lycka. Du måste höra sanningen, Jacques: jag har aldrig älskat dig, vårt äktenskap var alldeles förhastadt."

"Och du tror, att jag skulle nöja mig med detta?" han sprang upp med lågande ögon.

"Om du älskar mig, Jacques, så lämnar du mig i ro..."

"Just därför att jag älskar dig skall du aldrig tillhöra någon annan, aldrig, om jag än skall nödgas mörda dig. . ."

"Du skrämmer mig ej, Jacques," hon hade till och med

mod att le. "Om du förråder mig, så gör du dig själf olycklig, du, en förrymd galérslaf, som kanske skulle kunna häktas här."

"Du skrämmer mig ej heller, Clorinde," afbröt han henne med en förfärlig röst.

"Tala sakta, Jacques, någon kan höra oss . . ."

"Clorinde," han böjde sig ned till henne, "följ mig . . . följ mig till vårt barn och jag svär att göra dig lycklig," fortfor han med sänkt röst.

"Aldrig, Jacques, aldrig! Res — jag stannar!"

"Du vågar trotsa mig?"

"Ja," svarade hon stolt, beslutsamt, och reste sig upp.

"Skall jag då genast uppsöka Mannersköld och säga honom att det är min hustru, som han ämnar gifta sig med, säga honom att du ej är den, som du utgifver dig för att vara?"

"Det skall du inte göra, Jacques. Mannersköld älskar mig och jag skall nog försvara mig. Och om han också skulle få veta, hvem jag är, så äger jag väl rätt att gifta mig med hvem jag vill, sedan jag öfvergått till luterska läran och nu är bosatt i ett land, där äktenskaplig skilsmässa är tillåten."

"Det är något som lagen först får döma om, Clorinde."

"Låt då lagen döma emellan oss, men ingen lag kan tvinga mig att älska dig, som jag föraktar, afskyr . . ."

"Du föraktar och afskyr mig, Clorinde! Ja," han skrattade bittert, "jag är inte värd annat än att föraktas, som nedlätit mig att underhandla med dig. Du skall aldrig tillhöra Mannersköld, aldrig! Om jag än skall strypa dig med mina egna händer, så skall du aldrig träda inom hans dörr såsom hans hustru.

Louison blef icke skrämmd af hans gnistrande ögon, hans vredgade, flämtande röst. Hon kände sig lugn och trodde att han endast hotade, ty hon var viss på, att han själf ej skulle vilja bli upptäckt att vara en förrymd galérslaf.

"Trotsa mig ej längre, Clorinde!" han fattade hårdt om hennes arm. "Jag skall gifva dig betänketid tills i morgon afton. Om du vill följa mig, hvilket är bäst för dig, så flyr du härifrån och vi skola träffas på en bestämd plats i Stock-

holm, hvarom vi vidare få rådslå, då du först gifvit mig ja eller nej. Detta ja eller nej skrifver du på en papperslapp och lägger ned i en af de stora bronsurnorna, som stå på hvardera sidan om terrasstrappan. Förstår du?"

"Ja, jag förstår mycket väl, men svaret vet du ju på förhand, Jacques."

"Kanske kommer du dock på andra tankar, Clorinde. Jag hoppas det för din egen välfärds skull. Hvad jag har sagt, är inte något blindt hot . . ."

"Vi få väl se," nickade Louison och gjorde min af att gå.

"Du är en usel kvinna, en brottslig, låg varelse, som vill bedraga en hederlig man, stjäla dig till hans namn och rikedom."

"Och ändå älskar du mig, Jacques," svarade hon med tjusande röst och vände sitt hufvud så, att en månstråle, som trängde fram mellan det täta löfverket, belyste hennes fagra ansikte.

"Ja, jag är nog olycklig, nog galen att göra det!"

"Jag beklagar dig," hon log och gick några steg ifrån honom. "Farväl, Jacques," tillade hon elakt och vände sig om. "I morgon träffar jag Charles Gendoux."

Då hon försvunnit mellan träden, tänkte han:

"Hon skall ej våga trotsa mig. Hon fruktar nog min hämnd."

Hon tänkte:

"Han skall ej våga förråda mig, ty han kan ju häktas som en förrymd, farlig brottsling."

Båda voro trygga, säkra på sin sak, så att ingendera oroad sig för utgången.

Då Louison lika obemärkt kommit tillbaka i sitt rum, som hon hade smugit sig ut därifrån, släppte hon ned rullgardinerna och tände lampan på nattduksbordet.

"Jag skulle väl vara bra enfaldig, om jag lät honom narra mig med sig för att dela hans äfventyrliga lif. Mitt präktiga Stafsund och mitt sköna Kaggeholm öfvergifver jag inte — jag befinner mig alldeles för väl här för att göra det."

Hon började att kläda af sig.

“Det var bra dumt af mig att ha oroat mig så mycket för hans skull. Jag känner mig nu så lugn, sedan jag talat vid honom. Han älskar mig . . . han skall därför komma på bättre tankar och ej förorsaka mig något ondt, ty Jacques är god i själ och hjärta.” Hon lade sig i den mjuka bädden och svepte sidentäcket omkring sig, sedan hon släckt lampan.

“Ja,” tänkte hon sist, “jag skall verkligen lägga mitt svar till honom i urnan, så att han vet hvad han har att rätta sig efter. Jag skall skrifva ett ‘Nej’ med så stora bokstäfver jag kan,” och därpå vände hon sig om på kudden och slöt ögonen för att somna.

XXXV.

Tiggaren.

Följande förmiddag kom Mannersköld för att hämta sin fästmö till Stafsund, där snickare och tapetserare voro i fullt arbete med att ställa i ordning de båda våningar, som skulle bebos af de nygifta. Louison skulle nu taga i skärskådande de rum, som redan voro dekorerade, för att afgifva sitt omdöme om arbetet.

Mannersköld frågade, om hans gäst ej vore hågad att blifva dem följaktig, men Hadar hade redan föreslagit en segeltur till Björkö, hvilket tycktes vara mera lockande för främlingen. Elfva skulle följa med till Stafsund. Louison, som önskade detta, hade slagit armen om den unga flickans lif, då de gingo ned till bryggan för att åse de båda herrarnes afsegling. Elfva ville icke säga, att hon hellre hade haft lust att få följa brodern och Charles Gendoux, ty det var kanske icke passande för henne.

De stodo nu på bryggan, stödda mot det hvitmålade staketet, för att se huru båten gjordes loss och lade ut. Vinden

var god och blåste friskt i de hvita seglen, hvaröfver vimpeln fladdrade. Det var en vacker båt med smäckra former, bärande namnet "Najaden," som i gyllene bokstäfver kunde läsas i fören. Snart gungade den lätt på vågorna och var redan ett godt stycke från stranden, då främlingen och Hadar lyfte af sig hattarne till afskedshälsning åt de båda damerna. Louison viftade med sin spetsnäsduk, medan Elfva endast höjde sin hand.

"Jag har aldrig sett en vackrare och ståtligare man," sade Elfva om Charles Gendoux.

"Jaså, du tycker det. Åh ja, han ser ganska bra ut," svarade Louison liknöjdt.

"Och så artig och belevad han är! Jag skulle bestämdt aldrig kunna glömma honom," fortfor Elfva oskyldigt.

"Han har kanske gjort en eröfring? Ah, hvem vet, hvad här hade kunnat inträffa, om du ej varit så ung, Elfva?"

"Ja, hvem vet," skämtade Elfva, högt rodnande, "men det finnes dock ett ännu större hinder. Han är ju gift?"

"Är han gift? Hur vet du det?" Louison yttrade detta så häftigt, att det väckte Elfvas förvåning.

"Han nämnde det för Hadar och mig. Han har till och med en son, några år gammal, sade han."

"Sade han inte något mer?" höll Louison på att fråga, men fann för godt att tåga, för att ej för mycket förråda sin sinnesrörelse.

Dessutom behöfde hon ju icke frukta för att Jacques hade förrådt henne. Ännu var hon ju säker — och säker trodde hon sig också kunna förblifva.

Först på aftonen kommo de seglande tillbaka till Kaggeholm. Louison hade då redan obemärkt släppt ned i urnan en liten biljett som innehöll hennes svar. Hon såg huru Jacques sedermera tog upp denna biljett och läste den, osedd af alla utom af henne. Hon gaf akt på honom bakom en fönstergardin, och hon hånlog, då hon märkte hans dystra, mörka ansikte, hans sammandragna ögonbryn och hårdt tillslutna läppar.

"Du får allt ge dig af härifrån," tänkte hon med skade-

glädje, "så vida du ej föredrager att offentligt blottas som en förrymd galérs-laf. Res — du väljer nu helst detta, bara du får betänka dig."

Den öfriga delen af kvällen syntes Louison uppsluppet glad. Hon talade mycket med Elfva om sin brudtoalett, hvilken var införskrifven från Paris, samt undrade, om den därifrån beställda vagnen snart skulle komma. Mannersköld deltog i hennes glädje och frågade Charles Gendoux i Louisons närvaro, om han ej ville stanna öfver bröllopet. Men främlingen tackade på det förbindligaste och sade, att hans affärsverksamhet ej tilläte honom att stanna längre kvar på Kaggeholm än högst tvänne dagar.

"Jag måste vara hemma på bestämd tid," tillade han. "Jag har roat mig nog och har mina plikter att tänka på."

Hadar föreslog då, att man under den korta tid, som återstod, skulle bese Svartsjö slott och för öfrigt hvad som kunde vara värdt att skåda i trakten.

"Ty," sade Hadar, "det är ju möjligt att du," de unga männen hade "blifvit du," "aldrig mera i lifvet återvänder till dessa trakter."

"Hvem vet, Hadar," svarade Charles liksom profetiskt, "om jag ej skulle få håg därtill. Ett vet jag åtminstone, att jag här på Kaggeholm skall finna vänner."

"O, ja," svarade Elfva och räckte fram sin hand, fin och hvit som en liljas blad, "kom snart tillbaka! Tag er hustru och er son med er," tillade hon blygt.

"Jag skall komma ihåg er vänliga inbjudning, mademoiselle."

Louison kom ett ögonblick att vara allena med Jacques. Han fattade då hennes hand och kramade den så hårdt mellan fingrarne, att hon bleknade af smärta.

"Du har gifvit mig nej, Clorinde," hviskade han med hväsande stämma. "Har du betänkt dig, att det är oåterkalleligt?"

"Ja, oåterkalleligt," svarade hon fast och stolt.

"Nå väl," han släppte hennes hand, "vänta då ingen förskoning af mig."

“Res, Jacques, res och lämna mig i fred,” bad hon.

“Ja, jag skall resa,” han vände sig om från henne med ett bittert leende.

Något mera blef ej sagdt emellan dem.

Aftonen innan Jacques lämnade Kaggeholm var han selsatt en stund med att packa in sina reseffekter. Han hade köpt några större vyer af Stockholm, kring hvilka han nu ville knyta ett snöre. Han såg sig om i Hadars rum efter ett sådant, men fann ej något, då han händelsevis fick syn på en större pappask, af hvilken han lyfte locket. Där låg ett nytt smalt tåg. Det var visserligen ej fullt lämpligt för det ändamål, hvartill han ämnade begagna det, men i brist på bättre skar han af med en hvass knif ett par alnar.

“Det blir allt bra klumpigt, men. . . ah, se där ligger ju ett finare snöre,” han kastade bort det afskurna tåget och tog det andra, som troligtvis förut varit begagnadt och som låg på Hadars chiffonier.

Då han ändtligen fått i ordning sina effekter, ämnade han uppsöka Hadar, som hade gått upp i tornet för att röka. Han tog fram en cigarr och tände den. Därpå letade han efter sin näsduk, som låg i det inre rummet, kastad på soffan, men den tillhörde i själfva verket Hadar, hvilket syntes på märket, som Jacques ej tänkte på att betrakta. Han lade näsduken i rockfickan och ämnade just lämna rummet, då han fick se det afskurna tåget på golfvet.

“Jag skall väl ej lämna skräp efter mig,” tänkte han och stoppade tågändan i bröstfickan. “Det kan måhända bli nyttigt till något annat, jag kan ju gömma det.”

Morgonen därpå lämnade Charles Gendoux Kaggeholm, åtföljd af Hadar. Louison hade icke tagit något annat afsked af honom än det, som hon gjorde i allas närvaro.

Då han hade rest, drog hon en suck af lättnad.

“Befriad!” ropade hon inom sig, jublande. “Han måste resa — jag har segrat!”

Icke någon skymt af oro störde sedan hennes lugn ända till bröllopsdagen. Den tredje lysningen var afkunnad och dagen för bröllopet närmade sig allt mera. Den dyrbara brud-

dräkten låg utbredd i ett rum, dit Elfva oupphörligt smög sig, för att i hemlighet beskåda och beundra den. Icke den minsta känsla af afund fick insteg i hennes rena, oskuldsfulla hjärta; hon endast glädde sig öfver att få upplefva en sådan fest, som detta bröllop skulle blifva.

“Om det roar dig, Elfva, så gör mig sällskap. Jag vill åka omkring litet, emedan jag den här veckan suttit inne så mycket,” yttrade Louison tvänne dagar före bröllopet.

“Ack, ja, snälla Louison,” svarade Elfva, som nu skyndade att kläda sig till utfärden.

De åkte stora landsvägen fram. Louison satt vårdslöst tillbakalutad mot de bekväma vagnsdynorna och hade lagt upp sina små, i blankläderskor klädda fötter på baksätet. Hon njöt icke mycket af den sköna naturen omkring henne, hon var helt och hållet försjunken i sin inre lättsinniga, fåfängliga värld. Då stördes hon plötsligt af Elfva.

“Louison, se den stackars tiggaren!”

Louison vände på hufvudet. Tätt invid vagnen, som Elfva hade gifvit kusken befallning att stanna, stod på landsvägen en tiggare, klädd i usla paltor. Han lutade sig mot en grof käpp och såg så ytterst eländig ut, att han väckte Elfvas hela medlidande. Hans hår hängde långt ned på halsen och var alldeles grått, hans tjocka ögonbryn voro hvita. Den stora läderskärmen på hans mössa skuggade hans ansikte, så att dess drag ej kunde riktigt iakttagas.

“Hvar är gubben ifrån?” sporde Elfva.

Tiggaren gjorde ett tecken, som betydde att han var stum. Louison kastade en silfverslant på marken, liksom vore hon rädd att komma i beröring med den smutsiga hand, som utsträcktes.

“Kör!” befallde hon därpå kusken och intog åter sin bekväma ställning.

Vagnen rullade bort. Tiggaren såg länge efter den och mumlade liksom en förbannelse, med handen knuten högt i luften, därpå sparkade han till den silfverpänning, Louison kastat på marken, så att den rullade i diket.

“Visste du hvem jag vore,” sade han på ett främmande

språk, så hade du varit ödmjukare. Du tror dig säker nu, sedan Charles Gendoux försvunnit, men Jacques René finns ännu kvar.”

Det var en ovanligt varm dag, ehuru i slutet på sommaren. Louison var mycket lätt klädd och i sådana färger, som bäst egnade sig att framställa hennes skönhet. De, som åkte eller gingo förbi henne, där hon i en behagfull ställning låg tillbakalutad i den präktiga kaleschen, hälsade vördnadsfullt, mången nästan ödmjukt, icke så mycket för hennes utomordentliga fägrings och lysande toalets skull, utan därför att hon var den rike och allmänt aktade brukspatron Mannerskölds blifvande maka. Denna uppmärksamhet var för henne något helt annat än den hon plägar röna i Paris, där ingen hederlig människa ville öppet visa sig vara bekant med den beryktade aktrisen från Varietés, och där de fina damerna med anseende och af stånd endast i smyg betraktade henne samt med förakt i sina blickar drogo sina klädningar åt sig, i fall det hände, att hon på promenaden kom dem allt för nära. Hon mindes nu, där hon satt och fläktade med sin koketta, rosenfärgade parasoll, hur smutsen från deras vagnshjul hade stänkt på henne, där hon gått till fots i Boulogner-skogen.

“De skulle se mig, dessa högmodiga varelser . . . ah, det är skada att jag ej vågar resa till Paris med Mannersköld och få skrika ut för hela världen, att jag är en lika aktad och afundad kvinna som de.”

“Det där åkdonet, som kommer där borta,” afbröt Elfva hennes tysta tankar, “är från Rastaborg. Sannerligen tror jag inte, att det är Sigrid som sitter däri, eller ser jag verkligen orätt?”

Vid detta namn, som Louison hört så ofta nämnas, ryckte hon till och kände huru blodet rusade upp i hennes ansikte.

“Nå, det skulle vara bra roligt att se den kvinna, som kunnat till den grad kollra bort Hadar,” svarade hon och sträckte nyfiket på sitt hufvud.

“Ja, det vore bra roligt att träffa Sigrid,” Elfva kunde icke ana Louisons svartsjuka och afund mot hennes ungdomsvän.

Elfva hade sett rätt. Det var verkligen Sigrid, som kom åkande alldeles ensam, förutom kusken, som körde för henne och som hade hämtat henne från ångbåten vid Drottningholm.

Louisons ekipage stannade för att lämna plats för det annalkande åkdonet.

"Sigrid!" ropade Elfva och sträckte ut sin hand, "o, så får jag då äntligen träffa dig!"

Sigrid lät äfven sin vagn stanna. De båda barndomsvännerna kunde räcka hvarandra handen.

"Huru länge kommer du att vistas på Rastaborg?" frågade Elfva.

"Omkring en vecka, tror jag," svarade Sigrid, som kastade en hastig och nyfiken blick på Louison, hvilken hon hade hört så mycket omtalas.

"Ah, förlåt mig," erinrade sig Elfva, lätt rodnande. "Mademoiselle Garnier, min gudfars fästmö," och så upprepade hon Sigrids namn och presenterade henne för Louison, som gjorde en förnäm böjning på hufvudet.

Sigrid tycktes blifva frapperad af Louisons skönhet och undrade icke alls öfver, att denna kvinna kunnat fånga Alarik Mannersköld.

"Hon gjorde inte den minsta fråga om Hadar," sade Louison, då Sigrid hade aflägsnat sig och vagnen fortfor att rulla fram på landsvägen. "De skola väl nu träffa hvarandra, förmodar jag, då mannen inte är med och vakar öfver sin lilla dufva."

"Nej, Louison, Hadar skall visst inte ha mod att träffa Sigrid."

"Och du tror, att de ej sett hvarandra sedan hon blifvit gift?"

"Jag tror inte blott, jag är öfvertygad därom."

"Ack, du lilla menlösa barn," Louison lade sin hand smeksamt under Elfvas haka, "du vet ej hvad kärleken är för ett farligt ting. . . Men att Hadar kan älska henne så mycket, förvånar mig. Hon är ju så blek och mager, och ögonen så onaturligt stora, att man kan frukta, att de skola falla ur hufvudet på henne," tillade hon högt skrattande.

“Det är sannt, att Sigrid har magrat, troligen af sorg, ty hon är olyckligt gift, min stackars vän. Men ni skulle ha sett henne förut, Louison, hur skär och hvit hon var, ja, som en äppelblomma, och hur ståtlig se'n med sin smärta, långa figur! Det var något drottninglikt hos henne, med de ljusa hårflätorna upplagda öfver hjässan som en krona, skimrande af guld.”

“Åh, du uttrycker dig ju riktigt poetiskt, Elfva lilla.

“Och hennes ögon sedan, så djupa och rent blå,” fortfor Elfva, som blef helt entusiastisk vid beskrifningen af sin ungdomsvän.

“Nej, förskona mig! Jag har nu sett det där idealet, som var så blekt, som om det nyss uppstigit ur grafven.”

Elfva förskonade henne också från att få höra något vidare om Sigrid. Hon rättade sig så helt och hållet efter Louison, hvilken hon på sitt barnsliga och oerfarna sätt beundrade, att hon sökte i tankarne efter ett annat ämne, som mera skulle behaga den stolta skönheten.

Då Louison och Elfva slutligen återvände till Kaggeholm och stego ur vagnen, kom just Hadar gående öfver gårdsplanen.

“Hadar!” ropade Louison och vinkade honom till sig.

Han kunde inte annat än hörsamma hennes kallelse, ty kusken och betjänten, som fällt ned vagnssteget, voro ju närvarande.

Louison gick med honom några steg bort ur de båda tjärnarnes hörhåll. Hon lade handen tungt på hans arm.

“Jag har nu sett henne,” sade hon med låg stämma. “Hon är här, den där Sigrid . . .”

Hadar ryckte till, men svarade ingenting, utan gjorde endast en bugning och lämnade henne.

“Din glädje skall bli kort, min herre,” mumlade Louison efter honom. “Min hämnd skall slutligen nå dig, som vågar så behandla och reta mig!”

“Hon är här, den där Sigrid,” upprepade Hadar i tysthet Louisons ord. “Denna kvinna är ej värd att uttala min ängels namn. Om jag vågade, eller rättare om jag kunde, skulle

jag öppna ögonen på min gudfar och blotta henne, men skulle han väl tro mig? Aldrig, så förblindad som han är och betagen i henne. Han skall måhända till och med kunna miss-tänka, att jag blifvit lika dåraktig som han och förälskat mig i henne! Ja, hvad vet jag? Det är bäst att jag tiger och aflägsnar mig från detta hem, som fordom var mig så kärt och heligt. Om jag bara hade en säker fristad åt Elfva! Hade jag blifvit Sigrids make, som jag en gång drömde," fortfor han för sig själf, där han gick vägen fram, "så skulle vi ha skapat ett hem, likt ett paradys, där Elfva och Margareta skulle ha funnit den frid, som de nu helt säkert en gång skola förlora under den intriganta och lättsinniga kvinnans välde, hvilket icke kommer att bli det bästa, efter den sorgliga erfarenhet jag redan har af henne."

Hadar kunde icke låta bli att hela dagen tänka på, att Sigrid var i hans närhet och utan att vara bevakad af sin råde, elake man, hvilket Elfva hade berättat honom.

"Skulle jag våga återse henne? Är det då så brottsligt att tala ett ord med henne? Att en enda gång trycka hennes hand? Min stackars arma Sigrid, som säkert inte glömt mig, fastän hennes kvinliga dygd och blygsamhet afhålla henne från att kalla mig till sig! Men jag skall träffa henne, ty ett sådant tillfälle, som detta, skall måhända aldrig mera yppa sig."

Och han satte sig ned vid sitt skrifbord och bad att såsom en vän, en bror, få träffa henne kl. tio på aftonen på Sanda, där de fullkomligt kunde vara säkra för all upptäckt. Då den lilla biljetten var skrifven och förseglad med ett munlack, lät han sadla sin häst och red i sporrsträck den korta vägen från Kaggeholm till Sanda.

Louison såg hans brådskande ridt och anade, att det gällde Sigrid.

"Och de vilja inbilla mig, att de ej träffas?" hänlog hon. "Den dygdiga hustrun kastar nu bort all förställning bakom mannens rygg och på hans bekostnad . . ." den dåliga kvinnan kunde naturligtvis ej tro annat om andra än hvad hon själf skulle kunna begå. "Vore hennes man på Rastaborg,

hade jag lust att ställa till ett litet nöje. Det blefve just en fin öfverraskning, men det är bäst att jag håller mig stilla, ännu så länge åtminstone. Jag har själf så mycket att sköta med mina egna affärer," hon sträckte sig lättjefullt på en mjuk divan med svällande röda sidendynor, "att det upptager min tid alldeles tillräckligt. Hur väl att Jacques tog sitt förnuft till fånga och reste . . . hvad har jag väl nu att frukta för min säkerhet? Intet!"

Huru mycket Louison än hade att syssla med till sitt snart stundande bröllop höll hon dock jämt ett vaksamt spionerande öga på Hadar. Det hade knappt förlupit en tre kvarts timme, förrän han var tillbaka.

"Han har inte haft tur . . . de ha inte träffats," tänkte hon skadegladdt.

Hadar hade likvisst gifvit Anna biljetten och bedt henne ställa så till, att den obemärkt kom den unga frun på Rastaborg tillhanda, samt tillika ordna så, att de fingo ostörda vara tillsammans en timme på aftonen. På Annas och hennes föräldrars tystlåtenhet behöfde han icke ett ögonblick tvifla, ty hvad skulle de icke vilja göra för honom, till hvilken de stodo i lifslång tacksamhetsförbindelse?

Anna lyckades på ett mycket slugt sätt att få träffa Sigrid, utan att väcka någon uppmärksamhet. Hon stack i hennes hand den lilla biljetten och hviskade, att "frun inte behöfde vara rädd, ty allt var så bra tillståndt . . ."

Sigrid mottog rodnande biljetten och gissade genast från hvem den var skickad. Hon kände sig i högsta grad förlägen inför den enkla torparflickan, som å sin sida mycket väl fattade motivet för hennes blyga förvirring.

"Löjtnanten begär ingenting, som ni behöfver frukta för, goda fru," sade hon då. "Säkert har han något af stor vikt att meddela er."

"Men om någon upptäcker oss, Anna?"

"Ingen, lita på vår vaksamhet!"

"Jag tror dig. Ja, jag skall försöka att komma, ehuru det kostar mycket på, ty jag har numera ingen rättighet att träffa löjtnanten," suckade hon.

Sigrid kunde dock i själfva verket icke annat än känna stor glädje öfver, att få återse sin älskade, som var henne lika kär som förr. Hvad hon hade offrat, lidit och gråtit under sitt olyckliga äktenskap, skulle hon nu få säga honom; säga honom, att döden var henne en glad och kärkommen befriare. Hon lutade sitt ansikte i händerna och grät länge och bittert. Men då timmen var inne för mötet med Hadar, torkade hon sina ögon och steg upp från sin plats i den lilla soffan i detta samma rum, hon hade bebott allt sedan hon var ett litet barn.

Hon gick förbi fadern ute på gården, som ej gjorde henne ens en fråga, hvart hon ämnade begifva sig så sent på kvällen. Hon kände sig glad öfver, att ej något hinder ställde sig i vägen för hennes sammanträffande med Hadar, ty hon ville träffa honom och gifva honom som förr hela sitt förtroende.

“Om jag handlar orätt, så vet jag, att Gud förlåter mig,” hon stannade midt på vägen och sammanknäppte sina händer. “Han vet att jag lider, som en martyr,” tårarne började droppa ned på hennes kinder.

XXXVI.

Återseendet.

Sigrid hade utan något vidare äfventyr inträdt i stugan på Sanda. Hon tryckte sakta det hederliga torparfolkets händer.

“Det är kanske inte så rätt af mig att ha kommit hit,” sade hon. “Men det är en så stor tröst och glädje för mig att få återse Hadar.”

“Det förstå vi nog,” svarade torparhustru. “Och den snälle löjtnanten vill helt visst gifva sitt lif för att få återse er, goda fru. Se här,” stig in, “hon öppnade dörren till den inre kammaren, — här kunna ni vara lugna och säkra för alla lyssnare. Skall jag tända ljus kanske?”

Sigrid, som stod på tröskeln, såg i det klara månskenet, som föll in genom fönstret, hur putsadt och snyggt här inne var.

“Nej, tack, mor Karin,” svarade hon vänligt, “månskenet är alldeles tillräckligt. Det är ju som midt på ljusa dagen . . .”

Torparhustrun lämnade henne ensam och sköt sakta igen dörren efter sig. Några minuter därefter kom Hadar. Vid ett tecken af Anna, som pekade på kammardörren, skyndade han in till Sigrid.

Hon stod midt på golfvet, omhvärfd af de silfverklara månstrålarne. Hon syntes så blek, så lidande och sorgsen, att det skar Hadar djupt i hjärtat. Hur gärna hade han icke, såsom fordom, velat sluta henne i sina armar, men han hade ingen rätt därtill, utan räckte henne i stället sina båda händer.

“Sigrid . . .”

“Hadar . . .”

De stodo en stund och betraktade hvarandra.

“Hur god du var, som kom, Sigrid,” sade han slutligen och förde henne till den lilla soffan midt emot fönstret. “Jag har längtat mycket efter den här stunden, ty jag visste, att du skulle komma . . .”

“Ack, Hadar, jag trodde aldrig, att vi skulle få återse hvarandra på detta sätt. Jag har ingen vän i hela världen, hvilken jag kan förtro alla mina lidanden. O, hvad jag är olycklig,” och så förtäljde hon honom, huru hennes råde man pinade henne med sin svartsjuka, som gick så långt, att han rent af stängde henne inne i flera dagar. Hvarföre hon nu ensam hade fått begifva sig till Rastaborg, kom sig däraf, att han måste göra en affärsresa till en småstad, dit han ej kunde taga henne med sig. Han trodde sig ha henne i säkrare för-

var på Rastaborg under föräldrarnes ögon, än om han lät henne ensam stanna hemma i Stockholm. "Visste han, att jag hade detta möte med dig, fruktar jag nästan, att han i sitt ursinne skulle mörda mig."

"Arma Sigrid!" Hadar fattade hennes hand och kysste den sakta. "Var modig, lid och fördrag! Tänk alltid på, att jag älskar dig lika varmt och troget, och på en lyckligare framtid, som väl en gång skall komma . . ."

"En framtid? Hvad menar du, Hadar? För mig finnes ingen lycka mera på jorden . . . endast döden kan gifva mig det lugn och den frid jag längtar efter."

"Så får du inte tala, Sigrid, jag är fullt viss på, att vi en gång skola få ega hvarandra, att alla sorger till slut skola varda glömda . . . det fasta hoppet hyser jag, min älskade, och det kan ingen motgång beröfva mig."

"Hadar," Sigrid makade sig ifrån honom, "vi ega ingen rättighet att tala så. Jag är en annans maka, — glöm inte det!"

"Men du skall en gång blifva fri . . ."

"På hvad sätt?"

"Gud skall vara barmhärtig mot dig och befria dig från detta odjur . . ."

"Tala inte så! Om du det gör, skall jag ångra, att jag varit nog svag att gå till detta möte. Du önskar Gideons död. Men det är mycket syndigt att önska sin nästas död . . ."

"Jag kan inte hjälpa, att jag gör det. Är det orätt, så må Gud förlåta mig!"

Hadar började därefter tala om sin stora sorg och saknad efter henne, samt om allt hvad som händt, sedan de sist sågo hvarandra. Han uttalade också sin afsky och sitt förakt för gudfaderns fästmö, samt gaf Sigrid förtroende om hennes fräcka kärleksförklaring till honom.

"Om det inte vore du, Hadar, som berättade mig detta, skulle jag tvifla på, att det vore sant. Sådana kvinnor trodde jag endast funnes till i romanerna . . . aldrig i verkligheten. Du bör akta dig noga för henne, Hadar, ty förr eller senare

skall hon skada dig, om inte för annat, så af hämd för det du försmått henne.”

“Du har rätt, Sigrid. Jag ämnar också så snart bröllopet är öfverstökadt, skaffa mig ett annat hem. Kunde jag bara beskydda Elfva . . .”

“Så länge hon har tant Margareta, kan du vara trygg,” afbröt Sigrid. “Framtiden står i Guds hand.”

De sutto ännu länge och utbytte tankar med hvarandra, Och då de skildes, gjorde de det på ett sätt, som endast anstod vänner. Hadar respekterade henne såsom en annans hustru, hur mycket frestad han än var, att ej göra det, men Sigrids uppförande var sådant, att det aldrig öfverskred gränsen för det passande.

“Får jag inte återse dig ännu en gång?”

“Jag vet ej, om jag kan lofva det. Kanske, Hadar, kanske,” tillade hon blygt, då hon såg hans sorgsna ansikte.

Några dagar därefter fick Hadar veta, att Sigrids man hade kommit till Rastaborg, troligtvis för att därifrån hämta sin unga fru. Detta rykte nådde också till Louisons öron. Hon kunde icke låta bli att utföra en liten hämd. Hon hatade Sigrid för att hon stod i vägen för henne.

“Funnes intet denna ungdomskärlek, så vore Hadar nu min tillbedjare. — Betty,” sade hon till kammarjungfrun, som var sysselsatt med att torka bort dammet i hennes sängkammare,” har du hört talas om löjtnantens kärleksförhållanden till den unga frun, som för närvarande vistas hos sina föräldrar på Rastaborg?”

“Kokerskan har berättat mig alltsammans,” svarade Betty, som gärna ville stå väl hos sin matmoder.

“De ha nu möten med hvarandra, löjtnanten och hans forna flamma.”

“Är det möjligt? Men hon skall ju vara ett sådant dygdemönster och löjtnanten är känd som själfva hedern.”

“Ja, — Louison höjde på axlarne . . . men inte då det gäller kärleksaffärer . . . jag kunde säga mycket, om jag ville, hör du, Betty, jag kan ju lita på dig . . .”

“Fullkomligt!”

“Nå väl, skola vi då inte varna den unga fruns man för det bedrägeri, som spelas bortom hans rygg?”

“Men är det verkligen sanning, att de haft möten?” frågade Betty försiktigt.

“Jag säger ingenting annat än hvad som är sant.”

“Då är detta illa, mycket illa gjordt af dem.”

“Betty,” Louison tryckte en dukat i kammarjungfruns hand, “skrif nu efter min diktamen!”

Betty begrep ännu ingenting, men hon satte sig ned vid skrifbordet och tog en penna.

“Ni bör ha ett vaksamt öga på er hustru, ty hon bedrager er. En person har sett, att hon haft möten med löjtnanten på Kaggeholm. Männe ni är okunnig om, i hvilket förhållande hon förut stått till nämde person?” förestafvade Louison. “Intet namn behöfver undertecknas, tillade hon.

Betty skref icke så illa. Louison vek själf ihop biljetten, förseglade den och lät Betty skrifva utanskriften.

“Detta bref låter du på något fiffigt sätt komma i händerna på den unga fruns man, förstår du.”

Betty förstod mycket väl denna intrig, men hvad hon icke begrep var, hvilket intresse hennes matmoder kunde hafva af detta.

“Jag gör väl hvad hon vill, det förtjänar jag mest på,” tänkte hon och gömde biljetten i barmen.

Betty lyckades också att få brefvet till Rastaborg, utan att själf behöfva frukta för någon upptäckt, att hon lämnade detsamma.

Då den försupne, svartsjuke mannen bröt den anonyma biljetten, satt hans unga fru bredvid honom, flitigt sysselsatt med ett handarbete. Gideon hostade några gånger och betraktade henne, som icke ett ögonblick såg upp till honom eller gjorde någon nyfiken fråga om, hvem biljetten var ifrån. Hennes man stoppade brefvet på sig utan att yttra ett ord. Men från den stunden vakade han öfver hvar och ett af hennes steg.

“Skola vi återvända till Stockholm?” frågade han henne

morgonen på samma dag det storståtliga brölloppet skulle firas på Kaggeholm.

“Som du vill,” svarade Sigrid likgiltigt.

“Och det gör dig detsamma, alldeles detsamma?”

“Ja.”

“Låt mig se dig i ögonen, då du säger detta ja.”

Sigrid höjde sitt ansikte och såg honom rätt in i ögonen med en klar blick.

“Och du skall ej heller innan dess skaffa dig något möte med den där löjtnantsglopen.”

Sigrid studsade, bleknade och rodnade om hvartannat.

“Du finner, att jag vet allt, min vackra dam. Jag har mina spioner . . . se bara,” han visade henne det anonyma brefvet.

Sigrid trodde fullt säkert, att hon blifvit upptäckt af någon af Hadars fiender, kanske just af den kvinna, som förföljt honom med sin skamliga kärlek.

“Det kan väl inte vara något ondt i att jag råkar Hadar,” stammade hon, “han är ju min barndomsvän.”

“Men du är min hustru,” han kramade hårdt hennes arm. “Jag tillåter inga brottsliga möten! För den här gången skall jag ej straffa dig med något annat än att du genast packar in för att i natt resa härifrån. Ja, just i natt, min nådiga, för att hindra ett och annat . . . Jag kommer efter i morgon, emedan jag har åtskilligt att göra upp med svärfar, som just kostar mig vackra fyrkar.”

Sigrid svarade ingenting, men hon kände sig mycket sorgsen och blygdes öfver att hennes och Hadars möte blifvit upptäckt.

“Det är sista gången du ser ditt Rastaborg,” fortfor den äkta mannen, jag ämnar bosätta mig på annan ort, för att vara säker att få ha min hustru i fred.

“Är det allvar, Gideon, skola vi lämna Sverige?”

“Ja visst! Du finner ju ett så stort behag i att resa, du skall nu få det.”

“Men att aldrig få vända åter . . .”

“Ja, just så. Vi skola aldrig komma hit mera, det kan du vara fullt viss på.”

Sigrid suckade, men svarade ingenting. Han kanske endast skrämde henne.

Då hon blef ensam, kom lyckligtvis Anna, hvilken, så ofta hon kunde, gjorde sig ärendet till den unga frun. Sigrid förde henne in i ett aflägst rum, under sken af att lämna henne pänningar för ett arbete, som hon hade sytt. Med sakta röst meddelade hon henne det anonyma brefvets innehåll, samt förtäljde under tårar mannens hotelse att för alltid med henne lämna det kära Rastaborg och aldrig återvända till Sverige.

“Han säger så bara,” tröstade Anna.

“Men i natt är det bestämdt, att jag skall resa, och jag vågar ej sätta mig upp emot honom. Jag kan dock ej lämna Hadar utan ett afsked; det må nu vara orätt af mig eller ej, så måste jag träffa honom.”

“Och träffa honom skall ni också,” försäkrade Anna.

“Hur skall detta ske?”

“Ni låter vagnen stanna utför Sanda, eftersom ni reser ensam, och ni säger till kusken, att ni har något angeläget att tala vid mig om.”

“Men midt i natten . . .”

“Det gör ingenting, jag skall passa på er . . . Låt mig styra om alltsammans, det skall nog bli bra, lita på mig,” och därmed tog Anna afsked.

Sigrid förlitade sig också på den trogna flickan. Hon packade in sina saker och, då tiden var inne, tog hon afsked af sina föräldrar och kastade en sista blick på sitt barndomshem. Klockan var tolf på natten, då hennes man lät henne stiga upp i åkdonet, säker på att hon skulle komma till Stockholm, utan att få se en skynt af den unge löjtnanten.

“Men att låta henne resa en sådan tid på dygnet,” muttrade föräldrarna.

“Jag har mina skäl,” svarade Gideon, som de icke vågade säga emot.

Anna hade varit nog djärf att uppsöka Hadar i hans egna rum på Kaggeholm.

Louison hade lyckligtvis ej märkt henne, ty hon var så upptagen af toilettbestyr på sin bröllopsdag, att hon för det mesta höll sig inne i sin boudoir. Hadar lyssnade med harm och ledsnad på hvad Anna hade att meddela honom. I första ifvern satte han sig ned att skrifva medan Anna stod och vände vid dörren.

“Du skall lämna henne detta bref,” sade han och doppade pennan i bläckhornet. “Jag skall komma,” skref han. “Brölloppet skall ej hindra mig därifrån. Alltid finner jag någon utväg att aflägsna mig under balen, då allas uppmärksamhet är fästad på helt andra ting än på min person. Om jag alldeles kunde slippa från detta förhatliga bröllop, vore det bäst för mig. Blotta skymten af denna kvinna plågar mig, plågar mig så, att jag vore frestad att strypa henne, för att rädda min älskade gudfar från allt det onda, hon kan komma att draga öfver honom i en framtid. Vänta mig således . . .”

“Men hur skall jag komma åt att lämna frun brefvet,” afbröt hon honom. “Det ser misstänkt ut, att jag åter gör henne ett besök. Jag tycker, att inte något bref behöfs. Jag skall passa på henne, då hon kommer åkande, och ni bör då redan vara på Sanda.”

“Du har rätt, Anna,” svarade Hadar och kastade in det oafslutade brefvet i skrifbordslådan,” blott jag kunde komma i rätt tid.

Därpå lämnade Anna Kaggeholm, beredd på ett passande svar, ifall någon af tjänstfolket nyfiket skulle spörja henne hvad ärende hon haft till löjtnanten.

XXXVII.

Bröllopsnatten.

Hadar och Sigrid hade träffat hvarandra, kanske för sista gången. Åtminstone trodde Sigrid detta, hur mycket Hadar än hade talat om ett snart återseende och sökt ingifva henne mod att hoppas på en lycklig framtid. Hon skulle aldrig för-
tvifla, sade han och tryckte en kärleksfull kyss på hennes panna. De måste nu skiljas — och hon gick ifrån honom med tungt hjärta och med bittra tankar på det öde som väntade henne.

Då vagnen rullade bort med Sigrid, kastade Hadar sig på sin häst, som stod bunden vid ett träd bakom stugan. Han hade ingen lust att vända om tillbaka till Kaggeholm, där balen nu pågick som bäst. Han hade uppgifvit för gudfadern, att han hade en svår hufvudvärk och därför ämnade gå till hvila. I stället hade han dock sadlat sin häst och ridit bort i den månljusa natten för att träffa Sigrid. Han vände nu icke om till bröllopsgården, utan red förbi Stafsund och landsvägen fram längre in åt Ekerön.

“Om det ej vore för att skona hennes rykte,” sade han åt sig själf vid tanken på Sigrid, “skulle jag enlevera henne; men jag skall ej begå någonting, som vi båda skulle få ångra och blygas öfver. Jag skall ha tålmod, och den dag skall väl komma, då jag kan få sluta henne i min famn som min hustru. Det lefnadssätt, hennes man för, skall snart lägga honom i grafven, jag är säker därpå, jag hoppas det åtminstone. . .”

Han red mycket långt. Och under tiden följde bröllopsgästerna brudparet till Stafsund, där det lysande fyrverkeriet afbrändes och den sista skålen dracks för brudparets lycka och välgång.

Brudtärnorna hade nyss lämnat Louison, som leende hade förklarat dem, att hon nog skulle hjälpa sig själf vid toaletten. Sin kammarjungfru afskedade hon också. Och sedan hon där-

efter blifvit ensam, betraktade hon med en belåten, nästan triumferande blick all den lyx, som hennes brudgum hade slösat omkring henne. Nu var hon väl säker för all förföljelse från Jacques' sida? Han hade måst resa, tänkte hon, för att rädda sig själf från upptäckt, ehuru han hade yttrat, att Mannersköld aldrig skulle få leda henne som sin hustru öfver tröskeln till sitt hem. Och likväl, hur trygg hon än trodde sig vara, hade dock en plötslig förskräckelse fattat henne under vigseln i Ekerö kyrka. Hon kunde icke själf göra sig reda för den känsla af fasa, som plötsligt föll öfver henne, men det tycktes henne som om hennes Jacques vore närvarande, och hon hade sett sig ängsligt omkring, men endast mött Hadars stela, nästan förebrående blick. Småningom hade dock denna ångest gifvit vika, och hon blef åter lika lugn och glad.

Nu ställde hon sig vid fönstret, som hon hade öppnat, för att inandas den svala nattluften. Som hon där stod, såg hon i månljuset en skugga på bigarågången. Var det skuggan af ett träd, eller var det hennes inbillning som gjorde, att den antog skepnaden af en man? Då märkte hon, att skuggan började röra sig och komma närmare. Det måste således vara ett lefvande väsen. Hon kände slutligen igen, att det var Hadar. Hon blef först mycket öfverraskad, ty hon trodde att han hade gått till hvila, såsom han sagt åt gudfadern. Men strax därpå jublade hon, ty nu skulle hon säga honom att hon icke var den kvinna, som skulle låta honom ostraffadt möta hennes känslor med förakt. Hastigt hoppade hon upp på stolen bredvid fönstret och gick mycket bekvämt ut därigenom. Hon hann upp Hadar.

Han måste stanna, och han gick till och med några steg emot henne.

"Jag trodde att ni låg sjuk hemma på Kaggeholm, och så finner jag er här spatserande," yttrade hon och stack sin arm under hans. "Låt oss gå ned här, så ser oss ingen, ty jag har något att tala vid er," hon drog honom med sig och Hadar måste mot sin vilja följa henne.

Han gick tyst vid hennes sida, undrande om hon ej

frös, så tunnklädd som hon var, men han frågade henne icke därom.

"Ni har träffat er Sigrid," sade hon plötsligt, "neka ej för det!"

"Jag nekar ej heller därtill, men hvad har ni med den saken att göra, Louison?"

"Hvad jag har att göra därmed?" Hon skrattade. "Jag har varit nog dåraktig att tillstå för er, att jag älskar er, Hadar. Ni kan väl då inse, att jag har stort skäl att hata er älskarinna."

"Sigrid är inte min älskarinna," svarade Hadar strängt.

"Jag tror hvad jag vill." Louison slog en knyck på nacken. "Jag vill emellertid låta er veta, att jag ämnar göra henne all möjlig skada . . ."

"Ni har redan gjort det, då ni skickade den anonyma biljetten till hennes man."

"Såå! Antag att jag har gjort det, hvad kan väl hända mig?" Hon stannade och släppte hans arm.

I samma stund gick den gamle trädgårdsmästaren på stigen, som slingrade sig fram öfver gräsplanen, nedanför hvilken de stodo, men ingendera af dem märkte honom.

"Låt mig nu få gå, Louison!" sade Hadar och aflägsnade sig några steg ifrån henne. "Er brudgum väntar er säkert . . . jag kan inte annat än beklaga honom."

Därpå gick han hastigt sin väg, svärjande en ed öfver att han varit nog oförnuftig att bege sig in i parken på Stafsund, då det hade varit klokare om han med ens hade ridit hem till Kaggeholm. Men han hade väntat att få se en skymt af fyrverkeriet, utan att själf bli upptäckt, hvilket han naturligtvis icke ville, efter som han en gång hade skilts från bröllopsfesten.

Louison skrattade bittert och elakt, då hon såg Hadar aflägsna sig.

"Ja," sade hon, jag skall gå in till min brudgum," hon gick tillbaka samma väg som hon kommit, klängde sig in genom fönstret och stod kvar på stolen för att stänga det, då en skugga steg upp liksom ur jorden framför henne.

“Inte ett ord, ty då kväfver jag dig, Clorinde!” (Sid. 317.)

Hennes förskräckelse blef så stor, att hon ej förmådde uppgifva ett enda ljud; men hon igenkände genast den trasige, smutsige tiggaren från landsvägen, till hvilken hon hade kastat en silfverslant. Hans afsikt kunde icke vara någon annan än att söka tränga in i huset på denna väg, för att plundra och kanske mörda henne. Därom var hon fullt öfvertygad. Med sina starka, senfulla armar grep han också genast omkring hennes lif och ville på detta sätt draga henne ut genom fönstret, men i ångsten fattade hon i den tunna florsgardinen, som slets sönder och blef hängande i hennes hand.

“Inte ett ord, ty då kväfver jag dig, Clorinde,” hviskade en välkänd stämma till henne.

“Jacques,” utbrast hon skälfvande, “är det du, Jacques?”

“Ja, det är jag, som döljer mig under denna förklädnad. Vi ha träffats förut, är det inte så? Kom med mig genast, så vida du ej föredrager att bli upptäckt, ty nu är stunden inne för mig att handla.”

“Hvart vill du föra mig?” hviskade bruden alldeles tillintetgjord.

“Hvart som helst, blott vi få tala ostörda med hvarandra.”

Louison insåg, att hon icke på något sätt kunde undfly honom. Hon släppte gardinen, som föll söndertrasad ned på golvet, och hoppade därefter hastigt ned på marken och aflägsnade sig skyndsamt med Jacques, för att ej bli sedd af någon kommande. Om hon aldrig förr hade känt någon rädsla, så gjorde hon det nu, där hon gick bredvid honom, med hans hand hårdt sluten omkring hennes, liksom han fruktat att hon skulle rymma. Han visste icke hvart hon förde honom, ty det var hon som ledde deras steg. Hon gick ned till vassen af stranden, säker om att där vara dold.

“Jacques, hvad vill du mig?” frågade hon slutligen, bäfvande och stammande.

“Hvad jag vill dig? Vi skola göra upp vår räkning med hvarandra.”

“Men om du själf blir upptäckt och gripen?” försökte hon skrämma honom.

“Så får man roa sig med det. Min hämd skall du icke undslippa, Clorinde.”

“Jacques, släpp mig, släpp mig blott för ett ögonblick,” pustade hon.

Han släppte henne. Hon kände, huru fuktig och mjuk marken var, och detta ställe gaf dem ej tillräckligt skydd för att bli obemärkta. Skrämd af det minsta ljud, spratt Louison till. Hon tyckte sig nu höra annalkande steg.

“Någon kommer,” hviskade hon förskräckt. “Vi skola i stället gå upp i skogen, i fall du har något viktigt att säga mig,” hon drog åt sig det silfverbroderade hvita sidensläpet och skyndade ifrån stranden. Hon tappade därunder sin ena sko, men vågade ej ett ögonblick stanna för att söka rätt på den. Jacques följde henne lika snabbt.

De hade uppnått en enslig plats midt inne i skogsparken. Där stod den tusenåriga eken. Jacques hade under en promenad med Elfva suttit inne i densamma och beundrat dess ofantliga storlek. Här stannade Louison, flämtande efter andan.

“O, Jacques,” stötte hon fram med ett halfkväfdt utrop, “hvad vill du mig? Hvad har du att säga? Jag trodde så säkert att du hade rest.”

“Ja, det var det du litade på och var därför så trygg. Jag har länge hållit mig förklädd i trakten häromkring.”

“Men Hadar följde ju dig till ångbåten; han såg ju din affärd?”

“Jag bedrog honom för min egen säkerhets skull. Jag hade köpt biljett endast till första stad, där ångbåten lade till, men återvände med en annan ångbåt till Stockholm. Begriper du nu, Clorinde, att du ej så lätt bedrager Jacques René?”

“Och hvad vill du göra med mig?”

“Ingenting annat än förmå dig att följa med mig.”

“Jag kan det inte, Jacques, jag kan det inte, begär ej det omöjliga af mig,” hon vred sina händer och föll slutligen på knä för honom. “Låt mig stanna här. . . låt mig stanna. . .”

“Hvar har du doldt vårt barn?” Jacques böjde sig ned öfver henne!

“Jeanne har reda på det.”

“Du talar inte sannt. Jag kan ej tro dig, Clorinde. Du har aldrig älskat mig, det har du själf sagt, du föraktar, du afskyr mig.” Under det han yttrade detta, kände han hur vreden allt mera växte inom honom. “Du är en dålig, usel kvinna och därför skall du dö!” Han yttrade detta liksom gripen af yrsel. “Du har vågat att trotsa mig, och du skulle fortfarande göra det, om jag toge dig med mig. Du har låtit viga dig vid en annan man, jag var närvarande i kyrkan och såg, huru han fäste ringen på ditt finger. Och du tror att detta skulle få ske ostraffadt — nej, Clorinde, du har förtjänat döden, dö skall du!”

Clorinde sprang upp, dödsblek, ty han hade gripit så hårdt om hennes skuldra, att hon böjdes djupt ned till marken.

“Jacques, rör mig inte, jag ropar på hjälp . . .”

Jacques sträckte ut handen efter henne, men hon gled undan som en orm? Han fick dock strax åter fatt i henne och kastade henne till marken. Känslolös för allt annat utom sin hämnd, sökte han efter sin näsduk för att stoppa den i hennes mun och kväfva hennes skrik. Under sin tiggardräkt bar han sina egna kläder och i bröstfickan fann han nu den näsduk, som han hade tagit i Hadars rum och ansett för sin. Bredvid densamma låg en repstump, som han hade afskurit från den tågrulle, hvilken han funnit hos Hadar och som tillhörde dennes segelbåt.

“Du skall dö, Clorinde,” sade han vildt hotande.

“Hjälp . . .”

Men han kväfde hennes rop med näsduken, som han våldsamst stoppade i hennes mun. Därpå slog han repet omkring hennes händer och band dem fast bakom hennes rygg. Han släpade henne fram till eken. Hans ögon lyste därunder som eldflammar, hans andedräkt flåsade glödande varm öfver hans läppar och det var, som om ett plötsligt vansinne hade gripit hela hans väsen.

“Så straffas en trolös hustru,” mumlade han och skuffade Clorinde in i eken, hvars dörr han tillstängde med klinkan. “Det är gjordt,” sade han och gick bort.

Han satte sig i skogen, med hufvudet nedsänkt i händerna. Han tänkte på ingenting, ty hans tankekraft var liksom förlamad. Han var sig icke själf mäktig — vansinnets natt hade för några timmar omtöcknat hans själ. Men då han vaknade ur sitt förvirrade tillstånd och åter såg upp, låg morgonens ljus öfver trädtopparne. De första solstrålarne smögo dallrande öfver den daggbemängda mossan. Han fattade hela storleken af sitt hemska dåd och ånger grep honom.

“Hvad har jag gjort?” mumlade han, gripen af fasa. “Hur kunde jag bära hand på henne? Skall jag se henne? Nej, nej . . . fly, olycklige, fly!” och han flydde djupt in i skogen, men där stannade han ånyo, slog sig för pannan och utbrast i gälla klagorop. Därpå, sedan hans smärta gifvit sig luft, sprang han åter tillbaka till den gamla eken, strax bredvid hvilken han såg något hvitt skimra i gräset. Han närmade sig detta föremål och fann, att det var en af brudens skor, som hon hade tappat, då han slungade henne in i den ihåliga stammen. Han tog upp den lilla skon, kysste dess silfverbroderi och gömde den därefter i sin bröstficka.

“Hur jag älskade henne! Hon bedrog mig — det är sannt — hon var grym, hjärtlös, men har jag varit bättre? Måhända lefver hon än?”

Han öppnade ekens dörr, men raglade af skräck tillbaka, ty där satt hon död, svartblå, vanställd, med näsduken kvar, som han hade stoppat i hennes mun. Hon hade dött af hjärtslag, framkalladt af förskräckelse och ångest. Hon hade förtjänt sitt ohyggliga öde. Men hade hon under sin dödskamp, i fall den varit nog lång därtill, tänkt något på allt det onda, hon förorsakat, och först och främst på sin oskyldiga systems lidande och död genom hennes lättsinne? Det var den svåraste synden i hennes lif.

Jacques flydde från platsen för sitt brott, med den fasansfulla bilden af sitt vanställda offer ständigt för sina ögon.

XXXVIII.

På främmande jord.

Hvad som tilldrog sig efter bröllopet på Stafsund, huru Louisons lik blef upptäckt och huru Hadar häktades och anklagades för att vara hennes mördare, samt slutligen blef frigifven och straxt därefter lämnade Sverige, är berättadt i det föregående.

Ett år hade förflutit sedan dess.

Detta år hade varit fullt af sorg och bedröfvelse för Hadar, ty han led af en ständig hemlängtan, som dock så småningom började gifva med sig. Elfva och Margareta skrefvo flitigt till honom och deras bref utgjorde hans enda tröst och glädje, sedan allt annat hade blifvit honom frånröfvadt. Genom dem fick han också veta, att Sigrid icke hade måst lämna Sverige, såsom hennes man hade hotat henne med, att Elfva sammanträffat och talat med henne om Hadar, på hvars oskuld hon trodde lika fast som systemen. På Kaggeholm, — skref Elfva till honom — var ingenting sig mera likt, som i forna lyckliga dagar, och Stafsund stod öde och obebodt. Gudfadern åldrades med hvarje dag, lefde ett ensligt lif och gjorde inga andra utflykter än till Louisons graf på Ekerö kyrkogård.

Om allt detta fick Hadar utförligt besked. Men när skulle det mörker skiljas, som omgaf hans eget lif? När skulle han kunna vända tillbaka till sitt älskade fosterland med sin oskuld uppdagad och sin heder offentligt upprättad? Skulle någonsin den värklige brottslingen bli upptäckt, och hvem var han?

Hadar hade tillbringat sin frivilliga landsförvisning i Paris, där han lyckats erhålla en mycket anspråkslös befattning, som väl gaf honom blott en tarflig inkomst, men med de pänningar Margareta lånat honom, redde han sig utan några

större bekymmer. Genom en händelse kom han tillsammans med en äldre man, som för sin sjuklighets skull stod i begrepp att resa till Italien. Han behöfde ett sällskap och fäste sig så vid Hadar, att han erbjöd honom att mot fri resa och fritt vivre vara honom följaktig. Med uppriktig glädje mottog Hadar detta anbud och förstod att så tillvinna sig den gamle mannens förtroende, att han blef för honom både en vän och ett stöd. Deras hem valdes i en vacker villa vid Medelhafvets strand. Hadar trufdes där mycket bra, fastän sorgen gnagde hans hjärta och oron öfver att träffa någon landsman ofta störde hans lugn. Han kunde ju lätt bli upptäckt och igenkänd som den misstänkte brottslingen? Ja, han finge kanske då ej längre behålla den fristad han lyckats förskaffa sig? Han blefve kanske förjagad, föraktad och brännmärkt? Han kände sig så djupt olycklig och förnedrad, att han mången gång i ensamheten fälde bittra tårar. Och framträdde då Sigrids fagra, ljusa bild i detta mörker, så blef smärtan än svårare. Han, som förr trodde så säkert på, att de i en framtid skulle få ega hvarandra, vågade ej behålla denna lyckliga tro, ty om Sigrid än blefve fri, skulle hon väl vilja bli hustru åt en man, som varit anklagad för mord och från hvars ära den smutsiga fläcken ännu icke blifvit aftvådd? Och skulle han väl ha hjärta att binda hennes öde vid sitt? Nej, åtminstone icke så länge Louisons mördare gick fri för all upptäckt.

Det var en stilla afton, uppfylld af ångande blomdoft. Hafvet låg spegelklart, månbegjutet, och de mörka cypress- och lagerlundarna framträdde i en sagolik belysning.

På vägen utefter hafsstranden gick Hadar ensam, försänkt i vemod och grubbel. Han stannade ibland och betraktade den yppiga naturen omkring sig, hänryckt och beundrande, men han suckade vid minnet af de ljusa nordiska sommarnätterna, de evigt grönskande talldungarne, de vidsträckta sädesfälten med blåklint bland rågen.

“Ack, mitt Sverige, mitt kära fosterland,” hviskade han. “Är jag dömd att för evigt vara skild från dig?”

“Plötsligt nådde ett skrik hans öra. Han stannade och

lyssnade. Det var en kvinnas rop, ångestfullt, bedjande snyftande. Hjärtat var nära att stanna i hans bröst, ty han tyckte sig igenkänna denna stämman. Han gick hastigt framåt. Ett ljus syntes skimra emellan den täta häcken framför ett mindre boningshus. Han öppnade den stängda gallergrinden och trädde in på gårdsplanen.

“Släpp mig!” bad en kvinna ängsligt och brådiskande på Hadars kära tungomål, “släpp mig, ni dödar mig!”

Rösten kom inifrån ett rum, till hvilket fönstret stod öppet, och den täta gardinen var nedfäld.

“Släppa dig?” röt en rå, stapplande röst. “Nej, min dufva, jag skall klippa vingarna af dig, så att du ej kan flyga ur buren.”

“Barmhärtige Gud, ni vill då mörda mig, Gideon . . .”

Ja, det var hennes röst. Hadar behöfde ingenting mera höra. Han störtade in i huset och ryckte upp dörren. Framför honom stod en blek, skälfvande kvinna med upplöst hår och höjda armar, för att värja sig mot de grofva händer, som utsträcktes af en drucken man öfver henne. Och detta var Sigrid, hans Sigrid, som han här så oförmodadt återfann? Ja — de igenkände ögonblickligt hvarandra.

“Hadar!” ropade hon, gladt öfverraskad. “Har Gud sändt dig till min räddning?”

Hadar stötte bort den druckne mannen och slöt sin älskade, förlorade ungdomsbrud i sina armar.

“Sigrid, i hvilken belägenhet finner jag dig?”

“Rädda mig, Hadar,” snyftade hon ångestfullt. “Jag blir misshandlad, grymt förorättad.

“Misshandlad? Hvilket dumt prat,” pustade Gideon, som fallit till golfvat och var oförmögen att resa sig upp. “Jag, som afgudar henne, som låter henne förlusta sig med dyrbara resor. Ah, ni vet ej hvad hon kostar mig, min lilla hustru,” han sluddrade på målet och sökte förgäfves komma på fötter igen. “Jag vill endast,” fortfor han, “att hon skall hålla sig inne och ej flacka efter sin älskare. Det var just hvad jag misstänkte, att hon visste, hvart ni rymt, min

snygge herre. Det var därför hon öfvertalade mig till att resa till detta fördömda land, där man icke kan förstå ett ord af den abrakadabra, som talas af dessa svarthåriga människor.”

“Ni är en usling,” sade Hadar, som gått fram till honom. “Ni misshandlar en stackars värlös kvinna, som man tvingat att bli er hustru; men detta skall ej längre ske, ty jag för Sigrid härifrån.”

“Ni, ni!?” skrek Gideon, som verkligen åter lyckades komma på benen. “Fördömd karl! Min hustru skulle följa en förrymd brottsling, en mördare.”

“Icke ett ord mera!” Hadar höjde sin hand och om ej Sigrid trädt emedan, skulle han slagit den usle drinkaren till golfvet.

“Hadar, för Guds skull, glöm ej, att han är otillräknelig!”

“Ja så, otillräknelig,” upprepade Gideon, flammande röd, och raglade några steg mot dörren till det inre rummet. “Du skall få plikta för din otrohet; du vet kanske inte, att jag ständigt för med mig det testamente, jag uppgjort till din förmån. Nu skall jag förstöra det, och du skall bli en eländig tiggerska . . .”

Han raglade in i rummet och famlade öfver reskofferten, bredvid hvilken han plötsligt sjönk ned. Sigrid skyndade in till honom.

“Hadar,” ropade hon. “Han dör . . . han har fått slag!”

Ja, den försupne, föraktlige procentaren hade i sitt druckna och uppretade tillstånd plötsligt träffats af slag. Genom Hadars försorg tillkallades skyndsamt en läkare, hvilken likväl icke kunde göra något för hans räddning. Innan morgonens ljus bräckte, hade Gideon upphört att lefva och Sigrid blifvit änka.

Hadars spådom gick således i fullbordan. Sigrid skulle blifva befriad från detta odjur. Men han ville eller vågade ej med ord vidröra sin kärlek.

Gideon begrofs och Sigrid lefde nu, en rik änka, i den lilla, förtjusande villan vid medelhafvets strand. Hadar blef

hennes dagliga gäst och han talade med henne om allt hvad de båda lidit, sedan de skildes den olycksaliga natten, då Louisons mord skedde.

Sex månader förflöto. Sigrid hade förgäfves väntat på, att Hadar skulle yttra något om deras forna kärleksförhållande, men han gjorde det aldrig. Och likväl var hon nu fri och kunde ensam bestämma öfver sin hand och sitt hjärta. Hade hans känslor förändrats? Eller hvarför var han sig så olik? Han visste ju, att hon trodde honom vara samme redbare och ädle man som förr. Hvarföre dröjde han då med sin förklaring? Älskade han henne icke längre eller—hvad värre var—hade någon annan kvinna utträngt hennes bild i hans hjärta? Sigrid plågades ständigt af dessa tankar och beslöt slutligen att skaffa sig visshet. En dag fattade hon mod och frågade honom mildt, blygsamt, hvarför han blifvit så förändrad.

“Det är sorgen som gjort det, Sigrid,” sade han, som missförstod henne. “Jag kan aldrig mera le, ty vanäran klibbar vid mig.”

“Ack, tala inte så, Hadar, det smärtar mig. En gång skall Gud gifva dig rättvisa. Försök nu att glömma och att åter bli lycklig . . .”

Han fattade hennes hand och tryckte den sakta.

“Sigrid, allt hvad jag drömt och hoppats, är förbi,” tårarne störtade fram ur hans ögon.

“Du älskar mig då inte längre, Hadar?” hviskade hon och böjde sig ned till honom, som låg utsträckt på en matta vid hennes fötter. “Du skulle inte gråta, inte sörja så, om jag vore dig lika kär som förr.”

“Sigrid,” han såg upp mot henne, “hur skulle jag kunna våga tala om kärlek med dig? Jag är ju en landsflyktig, föraktad, brännmärkt människa.”

“Upprepa ej dessa ohyggliga ord!” hon lade sin hand öfver hans läppar. “En förskräcklig olycka har kommit öfver dig, det är sant, men du får inte låta den förkrossa dig. Jag tror ju på dig och älskar dig lika mycket som förr.”

“Sigrid . . .”

“Vi skola bli lyckliga, min Hadar, och lefva skilda från dessa grymma människor, som anklagat dig för ett gräsligt brott. Då mördaren en gång blir upptäckt — och upptäckt skall han bli — då återvända vi till Sverige, icke förr. Är du nöjd med mitt förslag?”

“Sigrid, jag kan ej, jag vågar ej låta bedåra mig af dina ord. Skulle jag ha hjärta att binda dig vid en man med ett så besudladt namn, som mitt? O, nej — det är detta som förseglat mina läppar och gjort mig stum vid minnet af det förflutna, men min kärlek skall lefva i mitt hjärta till dess sista slag.”

“Låt då ditt hjärta tala!” utbrast Sigrid. “Jag älskar dig inte blott i lust, utan äfven i nöd,” tillade hon leende. “Nu ha sorgens dagar kommit, skulle jag då öfvergifva dig? O Hadar, stöt mig inte bort, jag skulle då inte kunna lefva längre!”

Sigrid hade segrat. Hadar slöt henne i sina armar och öfverhöljde henne med kyssar.

Det dröjde icke många veckor förr än Sigrid var Hadars hustru. Den halfva million, som hennes afidne man lämnade efter sig och genom hans testamente ensamt tillföll henne, ville Hadar först icke vidröra, men då Sigrid beslöt att för dessa pänningar utöfva så mycket godt, som stod i deras makt, gjorde de sig icke samvetsförebärse öfver att taga detta arf i besittning. Hadar köpte ett större landt gods, beläget i en härlig trakt i norra Italien. Men hur mycket än de båda makarna trufdes i sitt nya, väl inredda hem, längtade båda i tysthet efter den dag, då de kunde få återvända till fosterjorden. De yttrade dock icke ett ord till hvarandra därom, rädde för att väcka sorgliga minnen.

Från Elfva och Margareta kommo bref, fulla af längtan att få träffa dem. Ett enda bref hade anländt från Sigrids föräldrar, till svar på hennes skrifvelse till dem. Detta bref innehöll en förbannelse öfver deras dotter, som hade äktat en “mördare.” De ville aldrig vidare veta af henne, skrefvo de, och tillade, att hon nog skulle bli straffad samt olycklig hela sitt återstående lif.

Sigrid suckade endast vid genomläsandet af dessa rader, dem hon förskonade Hadar från att taga del af.

“En gång skall mördaren uppdagas,” sade hon för sig själf, “jag skulle eljest tvifla på en rättvis Gud.”

XXXVII.

Charles Gendoux.

TVå år voro förflutna sedan Hadars och Sigrids giftermål. Ingen underrättelse hade ännu kommit från Sverige, att Louisons mördare blifvit upptäckt. Då misstanken fortfarande hvilade på Hadar, såsom hennes baneman, kunde således de unga makarna icke återvända till sitt fädernesland. Sigrid såg att detta grämde Hadar djupt, men hon försökte på alla sätt att skingra hans sorg och ingifva honom hopp om kommande lyckligare dagar.

“Hade inte Gud gifvit mig dig, Sigrid, till en tröst i min olycka,” sade han en dag och drog henne kärleksfullt intill sig, så låge jag för länge sedan i grafven. Du säger, att jag skall ha tålamod och hoppas, att en gång få upprättelse för allt du lidit. Ja, jag skall ha tålamod, ännu bida och hoppas”

“Och segern skall bli din!” bifogade Sigrid och tryckte sina läppar i en varm kyss mot hans. “Se, jag förtviflar ju inte och likväl fanns det en tid, då jag trodde, att jag skulle dö, om jag inte finge återvända till Sverige. Du minns, hur min plågoande skrämde mig med sitt hat, att för alltid bosätta sig utomlands. Hur mycket jag än längtade att få skåda detta härliga Italien, bäfvade jag dock för att stanna här för alltid. Gideon lät mig slutligen få göra en lustfärd hit på en kortare tid. Aldrig kunde jag tro, att jag skulle träffa dig, Hadar, och att jag i detta land skulle bli din hustru.”

“Och du trifves här?”

“Ja, Hadar,” hon såg honom djupt in i ögon, “jag trifves öfverallt där du är.”

De blefvo plötsligt störda af en tjänstflicka, som lämnade ett visitkort åt Hadar, hvilken syntes gladt öfverraskad.

“Släpp in honom i salongen,” sade han hastigt åt tjänarinnan. “Jag skall straxt komma.”

“Hvem är det, som söker dig?” frågade Sigrid, inte så litet nyfiken.

“En person, som jag lärt mig att mycket hålla af under hans korta vistelse på Kaggeholm. Jag har ju talat med dig om Charles Gendoux?”

“Charles Gendoux,” upprepade Sigrid. “Ja, jag minns, att du nämnt honom.”

Hadar och Sigrid gingo för att emottaga sin gäst. De både vännerna omfamnade hvarandra, bägge mycket förvånade öfver detta oförmodade sammanträffande.

“Jag har skiljt mig från min fars affärsvärksamhet i Marseille och ämnar nu slå mig ned i denna trakt, där en egendom finnes till salu. Jag fick då höra, att en svensk skulle bli min granne, och då jag frågade efter hans namn, blef jag högeligen öfverraskad däraf och kunde knappast tro, att jag här skulle återfinna samme vän, som jag förvärfvade under min resa i Sverige.”

“Ja, min lefnadsbana har blifvit på ett högst märkvärdigt sätt förändrad, sedan vi sist träffades,” svarade Hadar dystert.

Sigrid försökte att vända samtalet på något annat ämne, men lyckades icke däri. Hon uttryckte sig icke så ledigt på franska, men hon förstod ändock hvad som talades.

“Det har väl ingen olycka händt dig?” frågade främlingen. “Är din gudfar död?”

“Nej han lefver, men jag tror icke, att jag någonsin kommer att få återse honom och mitt kära fädernesland.”

“Bevars, har du då blifvit landsförvist?”

“Ja, på sätt och vis . . .”

“Vi skola inte tala om denna sorgliga sak, Hadar,” bad Sigrid.

“Det gör ingenting, Sigrid. Jag tror inte, att jag skall bli missförstådd eller misstänkt af min vän.”

“Du kan ha fullt förtroende för mig,” inföll Charles Gendoux.”

“Gör ingenting, som du kan få ångra,” hviskade Sigrid på sitt modersmål till Hadar. “Denne vän kan missbruka din hemlighet och sprida ut den . . . du förstår . . .”

“Nej, Sigrid, var lugn, han är ingalunda sådan. Jag har visst aldrig haft tillfälle att närmare pröfva hans vänskap, men mycket illa skulle jag ha uppfattat hans karaktär, om jag ett ögonblick behöfde tvifla på hans heder.”

Charles Gendoux hade stigit upp. Hans svarta lidelsefulla ögon flammade. Han förstod att de båda makarne talade om honom.

“Är det så,” yttrade han, “att du inte gärna vill gifva mig ditt förtroende, så låt hellre bli. Vi skola tala om något annat, om mig själf till exempel. Måhända vill du göra mig sällskap till den egendom, jag ämnar köpa. Då vi oftare komma tillsammans, skall du bättre lära känna mig och själf kunna afgöra, om du vill anförtro mig din hemlighet eller ej.”

Sigrid hade instinktmässigt fattat misstroende till denne främling. Hon skulle aldrig våga förlita sig på honom; hvarföre kunde hon dock icke göra reda för sig själf. Hon betraktade uppmärksamt hans ansikte och, trots det vemodiga, sorgsna i dess drag, tyckte hon sig upptäcka däri något vildt, lidelsefullt. Denne man var helt säkert beherrskad af tygellösa passioner, en ögonblickets slaf, som blindt rusade framåt utan eftertanke och moget öfvervägande. Hon sade också detta åt Hadar, som endast skakade tviflande på hufvudet.

“Förlita dig ej på honom, Hadar,” varnade hon, då de blefvo ensamma. “Han förefaller mig så besynnerlig, så orolig, som om han hade ett ondt samvete.”

“Det är ej rätt att fälla sådana omdömen om en människa,

som man inte känner. Du som annars talar så mildt om alla, hvarföre är du så sträng mot honom?"

"Jag rår inte för det Hadar," svarade Sigrid allvarligt. "Men jag tycker inte om denne fransman, hur vacker och ståtlig han än är."

Emellertid blef Charles Gendoux en ofta synlig gäst hos Hadar och Sigrid. Han förde med sig sin son, den lille Roger, hvilken han slutligen lyckats få reda på i ett uselt näste i Paris, dit Jeanne hjärtlöst hade öfverlämnat honom mot ett ringa underhåll, för att i sin egen ficka stoppa de pänningar, Clorinde skickade henne. Då hon sedermera icke hörde något vidare från sin väninna, hvars öde naturligtvis var henne alldeles obekant, måste hon tillstå för Jacques, hvar hon hade doldt gossen. Det var åt detta barn, Jacques, hemligt tård af samvetsförebråelser öfver Clorindes död, nu egnade hela sitt lif. Han hade af sin förmögne släkting i Bretagne lyckats få ett så stort underhåll, att han utan bekymmer kunde lefva däraf. Nära på väg att bli upptäckt såsom en förrymd galerslaf, rymde han från Frankrike och ämnade nu bosätta sig i Italien.

För Hadar och Sigrid uppgaf han sig vara änkling. Han lät dock påskina, att hans äktenskap varit högst olyckligt och att han kämpat med många sorger och bittra lidanden. Sigrid försökte att öfvervinna sin antipati för honom och visade sig särdeles öm mot den lille Roger, som var ett älskligt och kvickt barn. Då hon själf var barnlös, blef hon liksom en mor för honom och behöll gossen ibland hos sig i flera veckor.

Jacques Rene eller Charles Gendoux, såsom han numera kallade sig, hade flera gånger varit på väg att tala med Hadar om brukspatron Mannerskölds hustru, för att få veta, huru den mördades lik blef återfunnet och om någon knnde misstänkas som gärningsman. Men han bäfvade alltid för att uttala hennes falska namn, bäfvade för att vidröra detta ohyggliga ämne, rädd att förråda sig själf; åtminstone vågade han ej göra det, då Sigrid var närvarande, ty han fruktade hennes forskande blickar. Sedan han obemärkt hade lyckats aflägsna sig från Stafsund, förklädd som tiggare, reste han

från Sverige och vågade sedan aldrig forska efter, huru hans hemska gärning blifvit upptäckt. Han visste således ingenting och brann af otålighet att få veta, huru Clorinde blef påträffad i eken.

Slutligen kom ett tillfälle, då han var ensam med Hadar. Det var sent en afton. De suto i halfmörkret på veranden och språkade vänskapligt med hvarandra såsom vanligt.

“Din gudfars bröllop var väl mycket präktigt?” ryckte han ändtligen fram med, bemödande sig att göra rösten så lugn som möjligt. “Det var skada, att jag ej fick vara med”.

“Tacka hellre försynen för att du slapp detta, Charles.”

“Jag förstår dig inte . . .”

“Tyst, Sigrid kan höra oss.” Hadar lade sin hand tungt på vännens arm. “Allt ifrån detta bröllop härleder sig min olycka . . .”

“Och det är därför du har måst fly från Sverige?” in föll Charles, gripen af en plötslig misstanke.

“Ja, Charles, det hände på detta bröllop någonting förfärligt, som man tillskrifver mig att vara upphofsman till.”

“Hadar!” Charles störtade upp, dödsblek och skälfvande, men hejdade sig och satte sig åter ned på sin plats.

“Sigrid har varnat mig för att yttra någonting härom åt dig, af fruktan för, att du genom någon oförsiktighet kunde förråda mig och jag sålunda bli föremål för skräck och afsky i denna trakt, där jag lyckats förvärfva mig ett hederligt rykte och en god umgängeskrets.”

“Nej, Hadar, du kan vara lugn! Jag svär vid den allsmäktige Guden, att aldrig ett ord skall komma öfver mina läppar, som kan blottställa din hemlighet.”

Hadar trodde honom och förtäljde nu allt som rörde Louisons död. Han fördöljde ingenting och beskref bland annat den besynnerliga omständigheten, att hans näsduk befunnits stoppad i likets mun och hans rep bundet om dess händer.

Charles Gendoux satt tyst och hörde på, huru en annan oskyldig fått lida för hans brott. Hvad han led därunder, visste Gud allena, men det var, som om hans hjärta hade slitits i stycken, som om hvarje blodsdroppe hade stelnat i

hans ådror. Han var flera gånger nära att förråda sig. Han var frestad att sjunka ned på sina knän och bekänna allt samt bedja om förlåtelse, om någon sådan kunde gifvas honom; men själfbevarelsedriften segrade öfver samvetets rop. Kallsvetten bröt ut på hans tinningar och hans händer darade nervöst. Hadar kunde icke se hans ansikte, ty det var bortvändt från honom och mörkret hade svept in allt i sin tätta slöja. Stjärnorna tindrade väl klart öfver dem, men på den plats, där de bägge vännerna sutto, föllo skuggorna djupt ifrån träden.

“Kan du ett ögonblick misstänka mig för att ha begått en så ohygglig gärning?” slutade Hadar sin berättelse.

“Nej, aldrig!” svarade Charles och tryckte hårdt hans hand.

“Du är ju kall som döden!” utbrast Hadar, då han kände Charles isande fingrar.

“Ja, din historia har djupt upprört mig. O, hvad skall jag kunna göra för dig, min vän, min bror?” och han brast ut i en våldsam gråt.

Huru skulle väl Hadar kunnat finna någon, som djupare deltagit i hans olycka? Från den stunden växte allt mera hans vänskap och förtroende till Charles. Han sade detta åt Sigrid, som stum lyssnade på honom.

“Du säger ingenting, Sigrid? Har jag då gjort så orätt uti att inviga Charles i mitt lifs sorgliga historia?”

“Du kunde ha låtit bli det, Hadar; det var ju inte nödvändigt. Jag har ingenting emot din vän, men . . . men hvarför rifva upp de blödande såren?”

“Det är en lisa att äga någon, som tror på min oskuld.”

Den natt, som Charles tillbringade, sedan han lämnat Hadar, var den svåraste i hans lif. Han kämpade med afgrundslika kval. Aldrig hade han kunnat ana att någon viss person skulle bli misstänkt för det mord, han hade begått, och lika litet visste han, att det var Hadars näsduk, som han genom ett misstag fått i sin rockficka. Nu fann han, hur oförsiktigt han hade handlat, då han med det rep, han afskurit i Hadars rum, band sitt olyckliga offers händer.

En oskyldig, hederlig människa hade fått lida och led ännu för hans brott. Huru skulle han kunna godtgöra detta på annat sätt än genom att öfverlämna sig åt lagens hämnande arm? Men detta ägde han icke mod till, han kunde det icke för sitt barns skull. Hade icke gossen funnits, skulle han möjligen beslutit sig för att rädda Hadar från den svarta misstanke, som hvilade på honom.

"Nej, nej," utbrast han, vridande sina händer, "jag kan ej låta min son veta, att hans far är en mördare. Han skulle en dag förbanna mitt minne, förbanna den stund han blef född. O, jag hade gärna kunnat låta henne vara oantastad, gärna kunnat gå in på hennes förslag, att hädanefter ensamt lefva för mitt barn, min lille Roger . . ."

Dagen därpå kom Charles till Hadar. Hans utseende var förstördt af nattens vaka och lidande.

"Jag skall resa till Sverige," sade han häftigt åt sin vän, "och säga alla dem, som misstänka dig, Hadar, att de inte äro ens värda att upplösa dina skoremmer. Jag skall öfvertyga din gudfar om din oskuld, bära fram din hälsning till din tant och din syster, som gråta öfver dig."

Sigrid, som var närvarande, fäste sig vid den häftiga ton, med hvilken han sade detta.

"Ettdera är han den bästa människa i världen," tänkte hon, "eller . . ."

"Hvad förändrar det min olycka?" yttrade Hadar, "ingen skall tro på min oskuld, så länge mördaren förblir oupptäckt."

"Låt Charles resa," inföll Sigrid, "det skall glädja Elfva att få en muntlig hälsning ifrån sin bror."

"Jag vet ej, hvad jag skulle vilja offra för dig, Hadar. Tror du då ej, att min resa till Sverige skall kunna vara till någon nytta?"

"Jo, på ett sätt. Lämna tant Margareta de pänningar, med ränta, som hon lånade mig och hvarförutan jag icke skulle ha redt mig."

"Jag skall göra det, Hadar. Befall mig att resa till världens ända och jag skall göra det."

Charles reste och lämnade lilla Roger i Sigrids vård.

“Tviflar du ännu på Charles vänskap?” frågade Hadar sin unga hustru.

“Jag tviflar visst inte på hans vänskap för dig, Hadar, men antingen är han den mest uppoffrande vän på jorden, eller också . . .”

“Eller också?” upprepade Hadar, då Sigrid tystnade och försjönk i tankar.

“Så vet han något om detta mord.”

“Sigrid!” Hadar störtade upp från sin plats.

“Ja, Hadar, hans sätt var så besynnerligt, så häftigt, så ångestfullt, att det har väckt mina misstankar. Hvarföre kan inte han ha någon del i detta brott, då till och med du, som är den oskyldigaste därtill på jorden, har kunnat anklagas därför?”

“Sigrid, vi skola ej löna hans uppoffrande vänskap med att kasta en skugga på honom.”

Sigrid skakade endast på hufvudet. Därpå bad hon Hadar berätta för henne alla de minsta omständigheter vid Charles' och Louisons sammanträffande på Kaggeholm. Hadar gjorde detta och tillika, huru han själf hade följt Charles till ångbåten, då denne reste från Sverige.

“Således svimmade Louison, då hon såg Charles första gången? Har du hört, om denna kvinna hade lätt för att svimma, och gjorde hon det någon gång sedan.”

“Det har jag inte hört, Sigrid, men det kan väl hända.”

“Besynnerligt . . . Tänk, om Charles och Louison träffats förut, innan han uppträdde på Kaggeholm?”

“Det är inte möjligt.”

“Och likväl har du alltid sagt, att det helt visst fanns en mörk fläck i denna kvinnas lif, Hadar.”

“Ja, jag trodde det, men jag hade ju inte något säkert skäl därför.”

“Så är det äfven med mig: jag har inte något annat skäl att misstänka Charles för någon del i detta mord, än det öfverdrifna deltagandet han visar dig. Är det samvetsföbräelser han lider af, eller . . . Ja, Hadar det var bra, att

du lät honom resa. Hvem vet, om ej Guds finger är med i detta . . . ”

”Sigrid, tänk ej ondt om Charles. Honom skulle jag allra sist misstänka.

”Då du kunnat bli misstänkt och anklagad, min älskade Hadar,” hon strök håret ur hans panna och smekte honom ömt, ”så må det vara mig tillåtet att misstänka hvem som hälst. För denne Charles kan jag omöjligt hysa något djupare förtroende. Jag säger om honom detsamma, som du sagt om Louison: det finnes säkert någon mörk fläck i denne mans lif.”

Och denna öfvertygelse kunde Hadar icke utplåna hos Sigrid.”

XL.

Gryende kärlek.

Det var en varm och solljus sommardag, Charles Gendoux anlände till Kageholm. Han drefs liksom af en hemlig makt att återse det ställe, där han sett Clorinde för sista gången samt att kasta en blick in i den gamla eken, där hon hade utandats sin sista suck. Hos honom, såsom hos de flesta mördare, hade uppstått ett oemotståndligt begär att få betrakta den plats, där den hemska gärningen blifvit begången. Utan att blottställa sig själf, skulle han försvara Hadar, tala högt om hans oskuld samt söka öfvertyga alla därom. Detta var hans föresats.

Då vagnen, hvori han åkte, hade uppnått allén, som leder fram till Kageholm, befallde han kusken att stanna, emedan han ville stiga ur och till fots gå till byggnaden. Då han hunnit fram till gårdsplanen, såg han en ung, svartklädd dam sitta under en af de gamla lindarna. Hon hade lagt sin hatt

bredvid sig på bänken, så att hufvudet med sin ljusa, glänsande hårmassa och det ovanligt vackra, ungdomliga ansiktet obeslöjadt framställde sig för hans blick. Han kände genast igen Elfva, ehuru hon var mycket förändrad. Då han sist såg henne, var hon ett lekfullt, femtonårigt barn; nu hade hon blifvit en ung kvinna, med utbildade former och allvarligare hållning, som dock ej gaf efter den halfvuxna flickans i tacksamhet och behag.

Charles stannade. Hon såg upp. Deras ögon möttes. Äfven hon kände ögonblickligt igen honom, fastän han också var mycket förändrad. Hans ansikte hade blifvit dystrare och ett djupt veck låg ingräfdt mellan hans ögon, som Elfva icke kunde erinra sig ha sett där förr.

Hon steg hastigt upp och gick honom till mötes. Djupt rodnande räckte hon honom sin hand.

“Det är, som om jag skulle drömma,” sade hon älskligt, “eller är det verkligen ni, monsieur Charles Gendoux?”

“Ja, mademoiselle, det är jag, som så här öfverraskar er.”

“Det har händt mycket, sedan ni sist var här,” fortfor Elfva med sänkt röst. “Ni kommer i en sorgens boning. . . ack, ni vet ej, hvad som tilldragit sig.”

“Jag vet allt,” Charles tryckte betydelsefullt hennes hand, som han ännu höll i sin. “Jag kommer med hälsning från er bror och svägerska . . .”

“Har ni träffat Hadar?”

“Ja, vi äro grannar och nästan dagliga gäster hos hvarandra. Han är lycklig, mycket lycklig.”

“Det kan han väl knappast vara, så länge hans oskuld ej kommit i dagen.”

“Han är mycket lycklig med sin unga maka. Ingen känner hans sorgliga historia i det land, där han nu vistas.”

“Skall jag då aldrig få återse honom?” suckade Elfva. “Men vi skola nu gå in till min gudfar och tant Margareta, som säkert skola önska er hjärtligt välkommen.”

Charles Gendoux' uppträdande på Kaggeholm väckte den största öfverraskning. Men huru mycket förvånad blef äfven

Charles, då han nu återsåg Mannersköld som en fullkomligt grånad gubbe. Han hade således djupt sörjt denna kvinna, som så oförsynt hade vågat stjäla sig till hans aktning och kärlek. Det sved af harm i Charles' hjärta, och han skulle ha önskat att få blotta hela hennes usla lif, om han kunnat det utan att förråda sig själf.

Då Margareta hörde, att han hade hälsningar med sig från Hadar, samt mottog de pänningar, denne skickat henne, erfor hon en skymt af glädje i all den sorgliga dysterhet, som så länge hade omgifvit henne. Elfva blef också något upplifvad, ty äfven hon hade icke så lätt att glömma broderns lidanden. Dessutom var lefnadssättet något helt annat på Kaggeholm, än i forna, lyckliga dagar. Alarik Mannersköld hade blifvit nästan folkskygg, och det var blott sällan man såg någon gäst hos honom. Det fordom så glada och gästvänliga hemmet hade blifvit tungt och ensligt, och aldrig hördes där numera något utbrott af oförställd fröjd. Elfva och Margareta gingo ständigt klädda i svart dräkt, den de beslutit att icke aflägga förr än Hadar återvändt.

Mannersköld ville icke höra talas om sin gudson och rynkade dystert sin panna, då Charles bar fram Hadars hälsning.

“Ni är alldeles förvillad,” sade Charles nästan ödmjukt. “Hadar är fullkomligt oskyldig . . .”

“Hur vet ni det?” svarade Mannersköld och såg skarpt på honom. “Ni gjorde mig en stor tjänst, om ni inte vidare talade med mig om denne man, som ej mera finnes till för mig.”

“Det gläder er då inte att höra, att Hadar är lycklig och rik, att ingenting annat fattas honom på jorden, än återvinandet af er kärlek och sina medmänniskors aktning?”

“Det är mig alldeles likgiltigt. Han har begått eller åtminstone varit delaktig i Louisons mord. Jag skulle haft lättare att förlåta honom, om han åtminstone hade erkänt sitt brott.”

“Skulle han då ha förnedrat sig själf, då han visste sig

vara skuldfri?" Blodet rusade upp i Charles' ansikte och Elfva såg, huru hans ögon gnistrade som eld.

"Vi skola ej tala om Hadar," sade hon hastigt. "Då det behagar Gud att gifva förklaring öfver allt hvad som är dunkelt, så gör han det ock. Ack," tillade hon lågt åt Charles och drog honom bort till ett af fönsterna, "hvad det gläder mig, att ni deltagar i hans olycka! O, det är så ljuft att få meddela sin sorg åt någon som begriper en."

"Ja, jag begriper er, jag anar, hvad ni lider, och jag skulle vilja gifva år af mitt lif, för att kunna trösta er."

Han talade häftigt, lidelsefullt, och tryckande hennes händer länge i sina, såg han in i hennes rena, oskuldsfulla ögon. Vål hade han sagt åt sig själf, att han aldrig trodde på någon kvinna i världen, sedan Clorinde bedrog honom, att de allesammans voro listiga och svekfulla, men i detta ögonblick kände han, att hans tro på allt godt och ädelt ej var slocknad, ty denna unga flickas blick kunde icke ljuga, dess uttryck var något helt annat än den svekfulla, hycklande Clorindes.

De dagar, Charles stannade på Kaggeholm, skänkte honom mycken frid och lycka i hans ångest och bedröfvelse. Ingen misstänkte honom för att vara mördaren, ingen anade de kvalfulla stunder han hade, då han kom i ensamheten, hur han stred med sitt samvete, om han skulle yppa sin hemlighet och gifva Hadar rättvisa. Med Elfva och Margareta gjorde han långa promenader i trakten och besökte äfven det ställe, där den tusenåriga eken hade stått, men som blifvit nedhuggen, för att utplåna alla minnen af den hemska gärningen. Hans yttre förblef därvid fullkomligt lugnt, äfven då Elfva förde honom till Clorindes graf på Ekerö kyrkogård. Hon märkte ej det hänfulla, bittra leende, som stal sig öfver hans läppar, då han läste sin hustrus falska namn på det hvita marmorkorset. Han beslöt i tysthet att denna vård ej längre skulle få stå på den torfva, som gömde bedragerskans stoft. Den skulle ej längre få skrika ut sin lögn, den skulle bort därifrån, och han smög sig till kyrkogården en natt och störtade korset från dess piedestal. Det krossades i sitt fall.

“Korset på Louisons graf är nedstörtadt,” det var Elfva som en dag kom med denna sorgliga underrättelse till gudfadern.

Mannersköld blef utom sig af vrede och utlofvade en stor belöning åt upptäckaren af hvem som hade begått detta nidingsdåd. Därpå for han genast till Stockholm för att beställa ett nytt kors, alldeles lika med det förra.

Charles uppsköt sin resa dag från dag. Elfva gladdes däröfver. Hon intresserade sig mycket för den vackre främlingen och försökte skingra hans synbara dysterhet. Han meddelade henne, att han hade förlorat sin hustru och att hans lille son var i Sigrids och Hadars vård. Han hade icke varit lycklig i sitt äktenskap, sade han, och han skulle aldrig bli lycklig mera på jorden.

“Och hvarför skulle ni inte det?” frågade Elfva. “Tänk på Hadar, som oförskyldt fått lida så mycket.”

“Nämn ej honom!” afbröt Charles häftigt. “Det smärтар mig att höra hans namn nu, då jag ej kan göra något för honom.”

“Ni håller då så mycket af honom? O, hvad det gläder mig!”

“Ja, jag håller af honom, det är kanske för litet sagdt, Elfva,” han fick fatt i hennes hand, “jag får ju kalla er så förtroligt, då jag äger er brors vänskap? Gör mig glädjen och lägg af denna dystra sorgdräkt! Allt hvad som påminner om er brors oskyldiga lidande, smärтар mig. Vi skola så mycket som möjligt jaga bort all sorg och dysterhet. Vill ni ej det?”

“Kanske ni har rätt,” svarade Elfva rodnande. “Jag skall tala med tant Margareta . . .”

“Nej, inte tala med henne! Handla själf och, om ni vill göra mig glad den korta tid som återstår mig här, så kom emot mig i morgon i en annan färg än dödens sorgduk.”

De sutto alldeles invid sjöstranden, där vågorna skvalpade i alträdens skugga. Charles betraktade Elfvas ljusa, fagra ansikte. Hennes älskliga, enkla och blygsamma väsen hade gjort ett mäktigt intryck på honom och helt och hållet förjagat

bilden af den otrogna, brottsliga Clorinde. Det var ej längre hennes mörka, strålände ögon, han såg i drömmen, det var Elfvas barnafromma blick, hennes rosiga ansikte, ombegjuteret af de mjuka, gyllene lockarnas strålgans.

“Det fattades bara detta,” suckade han i sitt hjärta. “Jag älskar henne och vet hvad en ren och helig kärlek är,” tänkte han, där han satt bredvid henne så nära, att de mjuka vecken af hennes klädning vidrörde honom. “Men hon skall aldrig få ana mina känslor, ty hur skulle jag vara nog grym att vilja binda hennes skuldfria väsen vid mitt usla, brottsliga lif. Nej, nej. . . Elfva,” sade han högt, “ni skulle se min lille gosse, min Roger, hur vacker och kvick han är.”

“Ja, hvarför tog ni honom inte med er?”

“Det hade varit alltför besvärligt, och jag visste dessutom ej, om han skulle bli välkommen hos er?”

“Hur kunde ni tvifla därpå? Jag skulle ha varit i mors ställe för honom, om det behöfts,” tillade hon uppriktigt.

“Ja, stackars barn, han vet ej af någon mor, ty hon, som gaf honom lifvet, frågade mindre om sitt barn, än ett oskäligt djur.”

“Ack, säg ej så,” utbrast Elfva, “ni dömer er döda maka för hårdt. Ingen kvinna kan vara så hjärtlös . . .”

“Ack, hvad vet ni, älskliga flicka?” afbröt han henne med ett bittert skratt. “Om jag skulle förtälja den kvinnas lif, som var min maka, skulle ni rysa och bedja mig förskona er, ty sådan var hon . . .”

“Tala då inte därom! Låt de döda behålla sin frid och låt allt vara försonadt och glömdt.”

“Ja, den som blott kunde glömma, Elfva, lär mig glömma!” utbrast han med vild passion. “Jag skrämmer er kanske,” sade han hastigt, då han såg huru hon drog sig ifrån honom och steg upp. “Ni är rädd för mig?”

“Jag kan aldrig bli rädd för er, Charles.”

Det var nästan oöfvertänt, som hon yttrade hans namn. Hon syntes också bli förlägen däröfver.

“Säg Charles! Det låter så vackert från edra läppar. Vi äro ju vänner?”

“Min brors vän är också min vän,” svarade Elfva uppriktigt.

De gingo tysta hem vid hvarandras sida.

Det led till middagstimmen och Elfva lät aldrig vänta på sig vid bordet. Då hon kommit till terrassens trappa, nickade hon vänligt till afsked åt Charles.

“Vi träffas vid middagen,” sade hon, leende som en solstråle.

Han stod och såg efter henne, där hon försvann på terrassen. Därpå suckade han och vände sig om samt spatserade omkring blomsterrabatten, samma rabatt, hvarifrån han en gång bröt en härlig ros, i hvilkens kalk han dolde en biljett till sin trolösa hustru.

Elfva öfverraskade Mannersköld och Margareta med att komma till middagsbordet vitklädd och med några blåklint instuckna i sitt blonda hår. Hon såg så obeskrifligt täck ut i denna ljusa dräkt, att Charles rent af förbländades af så mycken oskuld och rörande behag.

“Käre gudfar,” sade hon och lade sina armar omkring Mannerskölds hals, “det blir så tungt att ständigt gå med svart, att jag lagt af sorgdräkten. Du är väl ej missnöjd därmed?”

“Gör som du vill! Försök att bli glad igen, Elfva,” och han kysste henne på pannan.

Margareta anade likväl genast, att Elfva hade gjort detta ombyte af dräkt för den främmande gästens skull. Då Charles sedermera träffade Elfva ensam, fattade han hennes hand och kysste den.

“Hur lycklig ni gjort mig, Elfva, kan jag ej uttrycka. Låt aldrig den svarta klädningen åter komma på, så länge jag är kvar på Kaggeholm.”

“Aldrig, jag lofvar er det,” skrattade hon.

LXI.

Olyckligt förbud?

Lugn och stillhet hvilade öfver skog, dal och sjö. På ästra himlen glödde en bred purpurrand och i östern lyste det bleka nyet.

På den smala altanen, som stäckte sig omkring tornet på Kaggeholms byggnad, stodo Charles och Elfva. De samtalade med dämpad stämma. Hon var iklädd en ljus klädning och hade fäst några vattenliljor i håret. Hon hade således på allvar lagt af den tunga sorgdräkten. Det syntes äfven, som om hennes inre bedröfvelse blifvit mycket lättad, ty Elfva var sig icke mera lik; hela hennes väsen hade undergått en märkbar förändring. Den kärlek, som tändts i hennes hjärta, strålade i ögonen och uppenbarade sig hos henne på tusenförändring. Den kärlek, som tändts i hennes hjärta, strålade i ögonen och uppenbarade sig hos henne på tusenfaldt sätt. Hon älskade Charles med hela den första kärlekens glöd och innerlighet. Och han lät bedåra sig af sin passion, som ryckte honom blindt bort från sig själf.

Sigrid hade haft rätt, då hon bedömde honom såsom en ögonblickets slaf, den där handlar utan djupare öfvervägande. I stället för att fly den unga flickans närhet, stannade han, döfvande samvetets alla kväl. Han älskade henne varmt och uppriktigt, det var visserligen sannt, men just därför borde han icke ha bundit hennes rena och skuldfria väsen vid sitt syndiga och brottsliga lif. Men han nedtystade allt med falska svepskäl och tröstegrunder.

“Hon skall ju aldrig få veta, huru brottslig jag är; ingen i hela världen skall få veta det,” så invaggade han sig i ett försåtligt lugn. “Hadar är lycklig med sin Sigrid och ingenting fattas honom i det främmande landet. Hvarföre skulle icke jag också en gång kunna bli lycklig? Elfva älskar mig,

jag har läst det i hennes ögon, och hon skall aldrig bli be-
dragen på min kärlek. Mitt barn skall få en god moder och
en lycklig framtid. Ja, jag vågar . . . ingenting kan ju
numera förorsaka en upptäckt.”

“Elfva,” sade han till henne, där hon stödde sig mot
gallervärket, “jag borde kanske ha rest för länge sedan? Jag
fruktar, att jag allt för länge tagit er gudfars gästfrihet i an-
språk? Jag har så svårt att lämna detta sköna Kaggeholm,
åtminstone innan jag fått veta, hurudant mitt öde skall bli
härefter.”

Elfva svarade ingenting. Hennes bröst höjde sig endast
häftigare, rodnaden på hennes kind blef allt högre och hennes
ögon strålade med lifligare glans.

“Vill ni inte förstå mig, Elfva?” han böjde sig ned öfver
den fina, smärta gestalten. “Det är kanske en svår synd jag
begår, då jag ber er älska mig?”

“Är det då en så stor synd att älska?” Elfva darrade,
då hon sade detta, och hennes ögon sänktes.

“Nej, men jag borde inte lägga min kärlek för edra föt-
ter. Jag är en stor syndare . . .”

“Vi äro ju syndare alla . . .”

“Men jag är en fördömd, förtappad människa . . .”

“O, säg inte så!” hon höjde sitt hufvud så häftigt, att
vattenliljorna lossnade i hennes hår och fölla ned på altangolf-
vet, hvarifrån Charles tog upp dem. “Hvarför är ni mera
fördömd, än någon annan?”

“Jag fruktar det, Elfva, ty jag har mycket att afbedja
. . . Jag bekänner det nu för er, älskade flicka, som helt
säkert ej skall stöta mig bort.”

“Nej, Charles, jag håller ju er fast,” svarade hon och
log, då hon fattade om hans händer.

“Blif mitt lifs goda ängel, för mig in på en bättre stig,
än den jag hittills trampat, lär mig tro på Guds förlåtelse, ty
jag har sannerligen mycket att försona inför Gud och män-
niskor.”

“Jag älskar dig, Charles, med alla dina fel och brister,”

Elfva smög sig intill honom och lutade sitt hufvud mot hans bröst.

“Äfven om jag vore en stor brottsling?”

“Ja, äfven om du det vore, men det kan du ej vara, Charles; du vill endast pröfva mig . . .”

“Nå, så älska mig då, ljufva flicka!” han slog sina armar omkring henne, lyfte henne upp på sina starka armar och bar henne in i tornkammaren.

“För intet pris i världen skulle jag vilja släppa min lycka ifrån mig,” tänkte han, berusad af sina och hennes känslor, som hon på ett så oskuldsfullt och nästan barnsligt sätt lade i dagen.

Han talade på sitt passionerade språk om styrkan af sin kärlek, om varaktigheten af sina känslor, om evig trohet. Elfva var den enda kvinna, som han riktigt hade älskat. Allt det förflutna hade varit blott en dröm, blind dårskap, ty endast så kunde den sanna kärleken vara, som nu brann inom honom. Därpå talade han om framtiden, som hägrade för honom i ett purpurskimmer, huru lyckliga de redan voro och huru ännu sällare de skulle blifva, då de ständigt finge lefva tillsammans med hvarandra.

Elfva lyssnade till honom, nästan andlös, med glödande kinder och högt klappande hjärta. Han låg på knä vid hennes fötter och hennes fingrar lekte i hans mörka hår.

Då den unga flickan sedan skildes från honom, gick hon direkte in till Margareta.

“O, tant,” sade hon och omfamnade henne, “en stor lycka har kommit öfver mig och förändrar hela mitt lif. Charles älskar mig . . .”

“Jag har länge anat detta,” sade Margareta och kysste henne moderligt. “Mätte han göra dig lycklig! Och Gud vare med er båda!”

Följande dagen framställde Charles sitt frieri till Manner-sköld, som svarade, att han för sin del ingenting hade emot denna förbindelse, då Elfva redan hade gifvit sitt samtycke, men att, då han själf icke var Elfvas giftoman, Charles måste vända sig till hennes broder Hadar.

Charles svarade, att han skulle skrifva till sin vän, men detta skedde med en plågsam känsla, ty han tänkte på, huru djupt han bedrog denne. Därpå föreslog Mannersköld, efter det att Charles gjort en antydning om, att han helst ville stanna kvar i Sverige, att han skulle få arrendera Stafsund. Detta glädde Margareta öfvermåttan, ty hon skulle nu få behålla Elfva, som var henne obeskrifligt kär och som hon hade ledt och vårdat allt sedan denna var tre år gammal.

Charles och Elfva öfverrenskommo om att, så fort bröllopet blifvit firadt, de skulle resa till Hadar och Sigrid för att hämta lille Roger. Elfva lofvade att bli en god moder för den moderlöse gosse, och hon kände i sitt hjärta, att hon skulle hålla detta löfte. Hon glädde sig mycket, ehuru hennes glädje oftast fördystrades vid tanken på att den älskade brodern ännu skulle nödgas lefva så godt som i landsflykt.

“Hur mycket lyckligare skulle det ej vara, om Hadar och Sigrid vore här,” suckade hon ibland, då hon satt hos sin trolofvade, som ej låtsade höra henne, men som kände smärtan af hennes ord, hvilka likt dolkstygn genomborrade hans hjärta.

“Det var emellertid med icke så liten oro Charles skref till Hadar och anhöll om systemns hand. Han föraktade sig själf, dömde sig till eviga kval efter detta lifvets slut, men ändock kunde han icke afstå från Elfva. Då han hade skrifvit några rader, kastade han pennan ifrån sig och, med händerna pressade om sitt hufvud, satt han och stirrade framför sig.

“Hon skall ju aldrig få veta om mitt brott, jag skall göra henne lycklig, så mycket en man kan göra en kvinna, som han afgudiskt älskar. Hadar vet ju ingenting annat, än att jag är den redbare vännen. Jag drager ju således ingen sorg öfver någon. Det är blott jag ensam, som lider af samvetets förebråelser, hvilka aldrig lämna mig någon ro, huru mycket jag än försöker att kväfva deras marter.”

Charles bref blef ändtligen färdigt och afskickadt till Hadar, som läste det med största öfverraskning.

“Sigrid,” ropade han åt sin hustru, som just höll på att

lägga lille Roger till natten, "om du visste, hvilka märkvärdiga nyheter jag fått från Sverige."

"Är mördaren upptäckt?" svarade Sigrid och ställde sig i dörren.

"Åh nej, det få vi väl aldrig höra. Brevet innehåller någonting helt annat. Charles skrifver till mig och säger, att han ämnar gifta sig om jag ej har något däremot."

"Ämnar han gifta sig i Sverige?" Sigrid gick från dörren fram till honom. "Ja, det var då en öfverraskande nyhet. Med hvem ämnar han då gifta sig, Hadar?"

"Med Elfva."

"Charles gifta sig med Elfva?!" utbrast Sigrid med ovilja.

"Charles skall nog göra Elfva lycklig. Jag kan inte annat än gifva mitt samtycke."

"Bara du inte en gång får ångra det, Hadar . . ."

"Dina misstankar plåga mig, min älskade. Charles är en hederlig och älskvärd man, och jag önskar honom all möjlig framgång i världen."

Och Hadar skref ett långt, vänskapsfullt bref till sin blifvande svåger. Han slutade med, att han nu anförtrodde honom det käraste han egde på jorden, näst sin egen maka, och tillade, att "den dagen skulle helt visst aldrig stunda, då hans syster behöfde ångra sin kärlek till hans vän."

Straxt efter sedan Hadars skrifvelse anländt till Charles, började tillrustningarne till Elfvas bröllop, hvilket skulle ega rum så fort lysningen blifvit förkunnad. Brudklädningen af hvitt, slätt siden profvades och började att sys. Själflade Elfva hand vid den öfriga brudutstyrseln, och under Margaretas tillsyn luftades och dammades i de båda våningarne på Staf-sund, som stått öde och obebodt allt sedan gudfaderns olycksaliga bröllopfest. De nedsläppta rullgardinerna drogos upp och solen fick fritt inströmma i de dyrbart och bekvämt inredda rummen, där inga förändringar gjordes. Såsom Clorinde hade ordnadt sitt hem, gillades det af Elfva. Huru litet den olyckliga, mördade kvinnan kunde ana, då hon med sitt fåfänga begär efter grannlåt och lyx slösade med sin blifvande

mans pänningar, att den boning, hon tillredde åt sig, en dag skulle inkräktas af Jacques Rene. Charles tänkte därpå, då han första gången gick genom våningarne, och det onda, som fanns inom honom, lockade honom till en hemlig triumf öfver denna ödets vändning. Men ögonblicket därpå tänkte han, att han ej vore bättre, än den brottsliga kvinnan, och lika litet värdig, som hon, sin falska lycka.

Den första lysningsdagen stundade och Elfva hade inbjudit sina tärnor och marskalkar till Kaggeholm. Det skulle visst icke blifva något så storstatligt bröllop, som där en gång hade firats, men Elfva ville icke stå brud utan tärnor. Hon var uppsluppet glad och skämtade på ett behagligt sätt, men all den glädje hon kände och lade i dagen, kunde dock icke jaga bort det drag af dysterhet, som alltjämt hvilade på Charles panna. Kärleken är skarpsynt och Elfva oroade sig mycket öfver sin trolofvades sorgsna inbundenhet.

“Det är något, som bedröfvar dig, Charles,” hade hon ofta sagt åt honom, och nu på sin lysningsdag bekände hon under en kärlekssuck, att hon hade spionerat på honom och öfverraskat honom, då han trodde sig vara alldeles ensam, huru han gått af och an och vridit händerna, “ja,” sade hon, “du slet till och med ditt hår, ditt vackra hår, Charles,” hon strök sin hand öfver hans hjässa.

“Spionera aldrig mera på mig,” svarade han allvarligt, “det bara förskaffar dig en onödig oro.”

“Du har inte fullt förtroende för mig, Charles; det är bestämdt något som plågar dig?”

“Ja, det finnes något sådant, det är en hemlig sjukdom . . . ett hjärtfel, som jag lider af,” stammade han, för att komma ifrån detta obehagliga ämne.

“Är du farligt sjuk? Store Gud, och det har du ej sagt mig!”

“Lugna dig, min älskade,” han drog henne nära intill sig, “jag skall söka bot. Jag fruktar endast för att dö ifrån dig och min lycka.”

“Charles, du skall ej dö; Gud kan ej vara så grym mot mig.”

Några dagar därefter höll sömmerskan, som sydde på brudklädningen, på att rådgöra med den unga bruden, hvar buketterna skulle fästas på kjolen, då Charles inträdde.

“Det var bra att du kom, Charles,” sade Elfva, “säg mig, hur långt vi böra fästa blommorna från hvarandra,” hon höll det hvita sidenet i sin ena hand, medan hon med den andra höjde en vacker bukett af äkta fransyska blommor.”

“Jag förstår mig icke på dylika saker,” skrattade Charles. “Kanske dock,” han bar en uppslagen fällknif i handen, ty han hade såsom skicklig träsnidare roat sig med att tälja skaftet till ett ridspö åt sin fästmö och, för att visa det halffärdiga arbetet, hade han just sökt upp henne, “låt mig se,” han böjde sig hastigt ned öfver den hvita klädningen och genom någon oförsiktighet skar han sig med det hvassa knifbladet så djupt i handen, att innan han hann rycka den tillbaka, blodet sipprade fram och stänkte öfver klädningen.

“Blod på brudklädningen!” skrek sömmerskan och tänkte obetänksamt tilläga, att det bådade en stor olycka, men hon hejdade sig, då hon såg Elfvas dödsbleka ansikte.

Hur förståndig Elfva än var, hade hon dock icke kunnat fria sig från en viss vidskeplighet, som dock i hennes yngre år var starkare än nu.

“Hvad skall denna händelse innebära?” tänkte hon ögonblickligt. “Bådar det någon olycka för mig? Charles’ blod på min bruddräkt . . . hur hemskt!”

“Jag har väl ej alldeles fördärfvat den vackra klädningen?” frågade Charles bedröfvad och tog hastigt fram sin näsduk, den han lindade om sin sårade hand.

“Jag sprättar ur den nedfläckade våden och sätter dit en ny. Tyget räcker mycket väl till,” sade sömmerskan, som återhämtat sig.

Elfva upprepade hennes ord för Charles, som ej förstod svenska.

“Det var en ledsam händelse,” sade han. “Du är ju riktigt blek, Elfva? Stackars liten, men mamsell säger ju, att det är lätt afhjälpt.”

“Blod på min bruddräkt, Charles, hvad skall det betyda?”

ytttrade Elfva, nedslagen. "Skall det hända oss någon olycka?"

"Lilla toka," han lade armen omkring hennes lif, "du kan väl ej tro på dumt skrock?"

"Jag rår inte för, att jag i somliga händelser ser ett förebud . . . Jag minnes så väl den otäcka läderlappen, som slog ned på Louisons hals . . ."

"Tyst, Elfva! Vi skola inte inblanda hennes namn, då vi tala om oss. Att framkalla de döda," tillade han med sådant eftertryck, att Elfva ryste, "kan värligen åstadkomma allt annat än godt. Kom nu, min älskade, jag måste sköta om min hand, som blöder . . ."

"Tror du, att det är farligt, Charles?" frågade hon häftigt, och nu väcktes hennes ängslan, att han hade skadat sig på något allvarsammare sätt.

"Ah nej, det är en bagatell."

"Jag är rädd för blod, Charles."

"Du är ett barn, Elfva."

De lämnade tillsammans rummet."

XLII.

Bekännelsen.

Charles Gendoux bebodde de rum, som en gång hade varit Hadars. Ingenting var där förändradt allt sedan den tiden då den unge mannen hos Mannersköld hade åtnjutet en sons alla rättigheter.

Förgäfves sökte Charles att slå bort alla de mörka minnen, som så bittert fördystrade hans närvarande lycka; förgäfves försökte han att glömma sin döda hustru och den ohyggliga stund, då han bar hand på henne — allt förgäfves! Han var ingen förhärdad bof; eljest skulle han nu känt sig jublande glad öfver den hämnd han hade utkräft på Clorinde. Han hade icke ens haft mod att göra sig af med

den lilla skon, som hon hade tappat invid eken, ty han ville icke mera vidröra den med sina fingrar. Förr hade han bevarat den såsom ett minne, ty han trodde sig älska Clorinde ännu efter döden, men sedan, då han fann, hvilket grymt misstag hans hjärta hade gjort och att Elfva var den enda, han någonsin verkligt älskat, ville han ingenting se, som påminde honom om den falska kviinna, som hade förstört hela hans lif och bringat honom i hans närvarande pinsamma läge.

Försiktigt nog hade han dock gömt Clorindes brudsko i en lönnlåda, som han hade påträffat i Hadars chiffonier. Där låg nu det enda vittnesbördet om hans brott och omöjligt att upptäcka, såsom han trodde.

“Det är väl ändock bäst, att jag förstör skon eller bränner upp den, ty det är allt för oförsiktigt af mig att gömma sådana farliga saker,” tänkte han en gång och öppnade för detta ändamål lönnlådan.

I samma ögonblick inträdde någon i rummet så hastigt, att han nätt och jämnt hann kasta in skon i lådan, som han fort sköt tillbaka i sitt fack. Det var Elfva, som kom och som hade märkt hans snabba rörelser.

“Jag tror, jag öfverraskar dig, Charles?” sade hon, leende, och närmade sig honom nyfiket, där han stod med upprördt utseende vid den nedfällda chiffoniersklaffen. “Hvad håller ni på med för hemligheter, min herre? Du ser så besynnerlig ut, att jag vore frestad att tro, det du gömmer någonting riktigt farligt . . .”

“Ja, det är verkligen en hemlighet, Elfva,” han hade nu återhämtat sig och låste igen klaffen. “En hemlighet, som du nog i sinom tid skall få veta . . . Jag har en liten gåfva i beredskap åt dig, men den får du inte förrän efter bröllopet, förstår du,” han drog henne med sig bort till soffan.

“Nej, det är inte meningen att jag skulle stanna här, Charles; jag ville bara fråga dig, om du ej vore hågad, att åka med tant Margareta och mig till Stafsund? Vi skola sätta upp gardiner i toillettrummet, där den där gardinen, som du vet, blef sönderrifven den olyckliga bröllopsnatten . . .”

“Jag skall följa dig, Elfva; det skall just bli angenämt

att få komma ut litet, det är en sådan het dag," han slog upp fönstret och inandades den varma luften, som var bemängd af blomdoft från blomsterrabatterna i trädgården.

"Du vet kanske inte af, att äfven det nya monumentet på Louisons graf blifvit sönderslaget?"

Charles antog en förvånad min, men han kände alltför väl till detta nidingsdåd, hvartill han själf var gärningsmannen.

"Det är nu det tredje korset, som gudfar låter sätta upp."

"Han borde aldrig sätta upp något mera, ty säkert har någon föresatt sig, att ej någon minnesvård skall bli stående på hennes graf."

"Gudfar tänker ej göra det heller. Han har, som du vet, utlofvat en stor belöning åt upptäckaren af detta usla brott; han tror, att gärningsmannen är en af Louisons hemliga fiender."

"Kanhända."

"Kunde man bara finna honom, skulle mördaren snart nog kanske bli upptäckt. Vet du hvad folket pratar? Det påstår, att onda andar drifva sitt spel på kyrkogården, och att icke något kors får stå kvar på Louisons graf, förrän mördaren blifvit funnen."

"Du tror väl ej därpå, Elfva?"

"Nej, så barnslig är jag inte, Charles."

Dagarne försvunno den ena efter den andra, och nu var det dagen före Elfvas och Charles bröllop. Äreportar höllo på att resas på vägen från Kaggeholm, där de nyvigda skulle färdas till sitt nya hem, Stafsund. Det fanns väl ingen på de båda godsen, som ej var upptagen af bestyr, ända in till de små barnen, som plockade blommor och hjälpte till att binda guirlander.

Strålände af glädje och lycka, syntes Elfva ila ur det ena rummet och i det andra, ibland alldeles ensam, ibland med Charles, mot hvilkens arm hon lutade sig på det täckaste sätt. Och han försökte att dela hennes glädje, att skämta och le. Hvarföre kunde han ej göra det, tänkte han, då ingen anade hans brottslighet, ingen anade, att han var

en förrymd galerslaf, med de outplånliga bokstäfverna inbrända på hans skuldra.

“Jag skall rida ut en stund, Elfva,” sade han till henne, där hon stod och ordnade det röda sidendrapet i salongsdörren.

“Gör det Charles,” sade hon, “du ändå bara hindrar mig, ty jag kan ju inte annat än smeka och kyssa dig,” hon sträckte sig på tå, ty hon var mycket liten mot honom, och lade sina händer på hvardera sidan om hans kind och kysste honom.

Då han lämnade henne, sprang hon fram till fönstret för att se efter honom. Det dröjde en stund innan hans häst blef sadlad. Han kastade sig upp på det ädla djuret, som gnäggade och stampade otåligt. Innan han red bort, kastade han en blick upp mot fönstret, där hans unga brud stod. Hon sände honom flera slängkyssar. Ännu en gång såg han sig om och upp till henne, där hon stod ljuslockig och skär och hvit som ett äppelblomster. Ett hastigt vemod grep honom — det var, som om han hade velat vända tillbaka och stanna hos henne, i stället för att rida bort. Men leende åt sina egna känslor fortsatte han att rida framåt. Gräset på ängarne var nyss slaget, och kvinnor, barfotade och med uppvikna ärmor, gingo och räfsade ihop det till höga stackar. De stannade i sitt arbete, höllo händerna skyddande öfver ögonen, ty solljuset var starkt och bländande, och de ville se honom, den vackre och ståtliga främlingen, morgondagens brudgum.

Då Elfva blef ensam, kom hon att tänka på sin olycklige broder.

“Jag har alldeles glömt honom för min egen sällhet,” sade hon förebrående till sig själf. “Hvad skall han tänka om mig, som ej ännu svarat på hans bref? Jag skall göra det nu, medan Charles är borta. Jag vill skrifva på hans rum, ty där sitter man så bekvämt vid hans skrifbord.”

Hon sprang uppför trappan till Charles rum, letade efter brefpapper, men fick ej fatt i något.

“Besynnerligt, har han då inte en papperslapp?” Hon drog ut lådorna i skrifbordet, men fann ej annat än vanligt

skrifpapper, hvilket var för tjockt att begagna till bref. Kanske det ligger något i chiffoniern, han kan ej taga illa upp, att jag letar i hans gömmer.”

Hon öppnade klaffen hvartill nyckeln satt kvar i låset. Hon drog ut de små lådorna, men hittade inte hvad hon sökte. Slutligen kom den nedersta lådans tur att undersökas. Den var mycket trög att få upp och Elfva drog med hela sin styrka. Plötsligt gaf den vika och föll ur facket med sådan fart, att Elfva vacklade några steg tillbaka. Där låg verkligen brefpapper. Hon tog ett ark och ville skjuta lådan tillbaka på sin plats, men det gick icke; det var, som om något hade tagit emot, som om något hade fastnat bakom detsamma. Hon såg efter och blef helt öfverraskad öfver att finna, att en liten klaff hade fallit ned och att bakom denna syntes en annan låda.

“En lönnlåda . . . det har jag aldrig vetat om.”

Hon sträckte nyfiket in handen och drog ut den hemlighetsfulla lådan, men hvad hon fick se i den, kom allt blod att fly från hennes ansikte.

“Evige Gud,” hviskade hon skälfvande, “det är ju Louisons brudsko . . . den andra förlorade skon, som aldrig hittades rätt på. Hvarifrån hade han fått den?”

Hon stod försänkt i tankar med skon i sin ena hand.

“Var det den hemlighet, han var så rädd om, och som skulle blifva en gåfva åt mig efter brölloppet. Ja, helt visst, och hvad skulle väl kunna bli mera kärkommet för mig, än att mördaren blifvit uppdagad och Hadar befriad från sin vanära? Har Charles gjort någon upptäckt, som han ej vill blotta förr än vår fest är förbi, för att ej störa dess glädje?”

Hon sjönk ned på en stol och funderade öfver, huru det skulle kunna förklaras, att den förlorade skon kunde ligga i Charles' gömmer. Men icke ett ögonblick misstänkte hon, att han var mördaren. Hur skulle hon kunna göra det, då det gällde den man, som hon så högt älskade och till hvilken hon satte hela sitt förtroende.

“Han skall nog utreda alltsammans för mig,” sade hon och kände icke ett ögonblicks oro. “Det gjorde mig så hemsk till mods att finna skon,” tillade hon och ställde den ifrån sig på skrifbordet. “Jag skall nu skrifva till Hadar,” hon fattade pennan, men det kom icke längre, hon kunde ej tänka en redig tanke, ty skon framför henne störde henne allt för mycket.

Hon kastade ifrån sig pännan och lutade sig tillbaka i skrifstolen. Hon kunde icke låta bli att tänka på gulfaderns bröllop, på den försvunna bruden, som hon sedan påträffade mördad i den tusenåriga eken. Hur länge hon satt och erinrade sig alla dessa hemska saker visste hon ej. Slutligen spratt hon till. Hon hörde en häst galloppera. Det var säkert Charles, som kom tillbaka.

“Ja, det var han, han som sprang uppför trappan, öppnade dörren och blef öfverraskad att finna henne i sitt rum. Hon vände sitt ansikte mot honom, det såg så blekt och allvarligt ut, fastän hon ej kände den minsta misstanke i afseende på honom.”

“Charles, är du redan tillbaka?”

“Ja, min älskade, jag ville ej vara så länge ifrån dig,” han såg ej skon, öfver hvilken hon hade kastat en tidning.

“Och jag har gått hit upp för att skrifva bref till Hadar. Du hade icke något brefpapper framme, Charles, och jag letade i dina gömmor. Du är väl ej ond på mig för det?”

“Hur skulle jag kunna vara det?”

“Om jag också därunder upptäckt en hemlighet?”

“Jag eger inga hemligheter för dig,” han kunde omöjligt föreställa sig, att hon hade hittat reda på lönnlådan.

“Åh jo, du har haft en hemlighet för mig. Se bara,” hon tog bort tidningen och visade honom den mördade brudens sko.

Men aldrig kunde hon tro, att Charles skulle bli så förskräckt. Hans ansikte blef askgrått, hans ögon stirrade glasartadt och hans läppar rörde sig konvulsiviskt, utan att få fram ett ljud.

“Hvad har du gjort, Elfva?” stönade han slutligen fram.

Vår lycka är förbi . . . var det Gud eller en ond makt, som ledde dina steg hit?"

Nu först krympte den unga flickans hjärta tillsammans af den hemskaste aning. Hade Charles någon del i detta mord? Och var det detta, som fördystrade hans lynne, som brakte honom ibland till den förtviflan, hvarunder hon hade öfverraskat honom? Nej, det kunde icke vara möjligt. Hon ville icke tro det.

"Charles, du skrämmer mig," hviskade hon.

Han hade så mycken makt öfver sig själf i sin stora ångest och förskräckelse, att han riglade dörren och stängde fönstret, som stod till hälften öppet.

"Tala inte så hårdt," han gick fram till henne och kramade hennes händer. "Jag var en usling, som inte egde förbarmande med dig, Elfva, men jag trodde ej på möjligheten af upptäckt . . ."

Han sjönk på knä vid hennes fötter och dolde sitt ansikte i de rika vecken af hennes klädning.

"Du vill ej säga mig, att du har någon del i mordet, Charles?"

"Tyst, Elfva, hviska . . . Jag skall bekänna allt, allt . . .

.

Elfva visste nu, att den man, som hon älskade så högt, åt hvilken hon hade gifvit sitt hjärtas första kärlek, var en mördare, för hvars synd och brott hennes ende, käre broder hade fått lida så mycket. Charles hade för henne blottat hela sitt lif, utan att fördölja något; han hade talat om Clorinde, deras giftermål, hennes falskhet och bedrägeri. Hon visste nu allt hvad som var förknippadt med detta mord, som hon trots aldrig skulle bli upptäckt. Och i morgon skulle det blifva hennes bröllopsdag.

"Min Gud, min Gud," frampressade hon, där hon satt med sänkt hufvud och händerna hårdt tryckta mot hjärtat.

"Jag älskade dig så högt, Elfva, jag kunde inte afstå från dig," hviskade han, som ännu kvarlåg på knä, efter att ha gjort sin bekännelse.

“Om du hade älskat mig, Charles, med samma kärlek som jag älskade dig, skulle du ha flytt härifrån . . . O, hur grym du varit, som låtit Hadar lida för din skull!”

“Förlåt mig, förlåt mig, eljest förkrossas jag . . .”

“Jag skall försöka att förlåta dig, Charles, men sök först Guds förlåtelse!”

“Skall du förråda mig, Elfva, och öfverlämna mig åt vanära och straff?”

“På hvad sätt skall jag kunna rädda dig och upprätta min brors heder?”

“Jag skall dö . . . ett enda skott skall göra slut på allt.”

“Charles, du ämnar då begå ännu en synd, ännu ett mord? Nej, nej, lef, ångra och försona allt hvad du brutit! Fly härifrån, långt, långt bort, dit rättvisans arm ej kan nå dig. Jag skall hjälpa dig, jag skall underlätta din flykt, hvilken genast bör ske.”

“Och du förlåter mig ej? Du vet nu, hvad jag har lidit för en usel varelses skull . . . Jag har ångrat mitt brott, Elfva, jag har varit färdig att gråta blodstårar öfver min synd.”

“Du är en stackars svag människa, som ej kunnat styra dina passioner. Gud vare tack och lof, att denna ohyggliga upptäckt skedde i dag! Hvad hade jag eljest blifvit, Charles? Hustru till en mördare,” hon grät bittert och länge.

“Jag älskade dig så varmt, så innerligt! Jag trodde på en inbillad lycka, men jag finner nu, att hvad som skett, är bäst för din skull, Elfva. Jag skall lida och jag skall försona.”

“Charles, du måste, om du skall få min förlåtelse, skrifva ned din bekännelse,” sade Elfva efter en stunds djupt begrundande. “Denna bekännelse skall rädda Hadar och — din räddning från allt mänskligt straff kan endast ske genom en skyndsam flykt. Skrif ned din bekännelse, Charles,” upprepade hon åter och steg upp, — och under tiden går jag till min gudfar.”

“Elfva . . .”

“Hennes hjärta klappade häftigt, då hon sköt honom ifrån sig.

“Elfva . . .”

Hon böjde sig ned öfver honom och lade sina händer på hans hufvud.

“Må Gud förbarma sig öfver dig, Charles! Farväl . . . farväl!”

Och hon gick, utan att se sig om på honom. Men då hon kommit ut i förstugan, dignade hon ned på knä och utbrast i våldsamt gråt.

Huru mycket än Mannersköld gladde sig öfver sin guds dotters lycka, hade han likväl varit djupt nedstämd under tillrustningarne till hennes bröllop. Det påminde honom om hans eget bröllop och ref upp de sår, som tiden ej ännu förmått att läka.

Han satt nu bredvid sitt skrifbord och betraktade någonting, som han hade framför sig. Det var Louisons ena brudsko, som han hittat vid randen af vassen. Den stod på ett hyende af purpurröd sammet och betäcktes af en glaskupa. Han lyfte nu af denna kupa och tog den hvita, silfverbroderade atlasskon i sin hand och kysste den gång på gång.

“Älskade,” sade han sakta, “helt visst omsväfvar din ande mig!”

Då öppnades i detsamma dörren och Elfva kom in. Hon gick långsamt, nästan vacklande fram till gudfadern.

“Lägg bort skon,” sade hon, “bevara ej något minne efter henne . . . hon är det ej värdig!”

Mannersköld såg på hennes bleka ansikte och tårade ögon. Hade hon mistat förståndet, eller hvilken förändring hade försiggått hos henne? Han släppte skon af förskräckelse och häpnad.

“Elfva,” frågade han, “hur är det fatt med dig?”

“Louisons mördare är upptäckt,” svarade hon lågt, dämpadt, och hela hennes varelse skälfdes.

“Ändtligen?! Drömmer du . . . du ser så underlig ut . . . Elfva, är du ifrån dina sinnen?”

“Nej, älskade gudfar, men . . . o, det är förfärligt . . . Charles är mördaren,” hviskade hon och sjönk sanslös till golvet.

XLIII.

Flyktingen.

Mannersköld visste nu, att Hadar var oskyldig till den mot honom riktade anklagelsen, och en bitter ånger grep den gamle mannen? Han hade varit för sträng, för hastig i sitt domslut, men han skulle försöka godtgöra allt. Så fort Elfva, efter att ha återkommit till medvetande, hade slutat att förtälja Charles' bekännelse, efterskickades Margareta och blef invigd i den förskräckliga hemligheten. Hon liksom Elfva tackade Gud för att detta blifvit afslöjadt innan bröllopet.

“Mitt stackars barn!” tröstade Mannersköld sin guddotter. “Och jag, som kunnat misstänka Hadar,” tillade han med djup bedröfvelse.

“Gud har vändt allt till det bästa,” svarade Elfva undergifvit och steg upp för att gå.

“Hvart ämnar du dig?” frågade Margareta oroligt, som tänkte på att hon möjligtvis kunde sammanträffa med Charles Gendoux eller Jacques Rene, ty detta var ju hans rätta namn, sedan allt nu hade blifvit blottadt.

“Jag skall hämta Charles bekännelse . . .”

“Men om han rymt sin väg, utan att skrifva ned den?”

“Nej, gudfar, han har nog lämnat den efter sig.”

Elfva var fullt säker på, att han ej bedragit henne, trots hans stora brottslighet.

“Tänk, om hon hade blifvit gift med honom?” sade Mannersköld, rysande, till Margareta, då Elfva lämnat dem.

“Gud vakade öfver henne!”

“Hvem kunde tro, Margareta, honom vara en förrymd galerslaf?”

“Ingen.”

Då Elfva kom upp på Charles' rum, fanns han ej kvar där. Den olycklige hade redan lämnat Kaggeholm. Hans bekännelse, redigt skrifven och sanningsenlig, låg på skrifbordet, undertecknad med hans namn. Med darrande hand tog Elfva dessa pappersblad, hvarå bläcket ännu knappt hade hunnit torka.

“O, att jag hade älskat honom mindre!” suckade hon.

Så fort Mannersköld var säker på att Charles kommit undan, kallade han domaren och länsmannen till Kaggeholm. De inställde sig genast, förvånade öfver att bröllopet blifvit uppskjutet. Mannersköld förklarade allt, och den häpnadsfulla öfverraskning hans ord framkallade, kan ej beskrifvas.

“Det var ju hvad jag alltid tänkt,” yttrade slutligen länsmannen. “Den hederlige löjtnanten kunde omöjligt ha gjort sig skyldig till ett sådant brott. Vi skola nu försöka gripa gärningsmannen, som förtjänar tiodubbelt straff, för att han vågat tränga sig in i ert hus, herr brukspatron, och narra till sig en ung, oskyldig flickas kärlek.”

Mannersköld svarade intet, men han önskade i tysthet, att den brottslige måtte komma undan för Elfvas skull. Hon skulle ej kunna uthärda, att han blef häktad och kanske dömd till döden. Detta skulle helt visst krossa hennes hjärta, hon som hade älskat honom så varmt och innerligt.

“Mätte Gud ej låta dem få honom fast!” suckade hon i sin ångest till Margareta. “Hadars oskuld blir ju ändock nu fullt bevisad. Tant Margareta, mins du blodfläckarne på min brudklädning? Det var Charles' blod . . .”

“Mitt stackars barn,” tröstade Margareta. “Tänk på, att det hade blifvit vida svårare för dig, om denna upptäckt hade skett först efter det du redan var hans hustru.”

“Ja men måtte han blott hinna undan! Hvart skall han kunna fly, tant Margareta?”

Detsamma tänkte den olycklige flyktingen, där han irrade i den stora Träkvistaskogen, hvarigenom han så många gånger

hade åkt vägen fram i sällskap med sin trolofvade. Hvart skulle han fly? Huru skulle han undkomma, utan att bli upptäckt, ty han var fullt förvissad om, att Mannersköld ej skulle ha samma medlidande med honom, som Elfva, då han fick veta, att det var för hans skull, som gudsonen lidit så mycket.

En hel natt och en hel dag hade han ömsom gått i skogssnåren och emellan de höga furornas stammar. Han hade smugit sig ned till sjöstranden och släckt sin törst med att dricka ur de skvalpande vågorna.

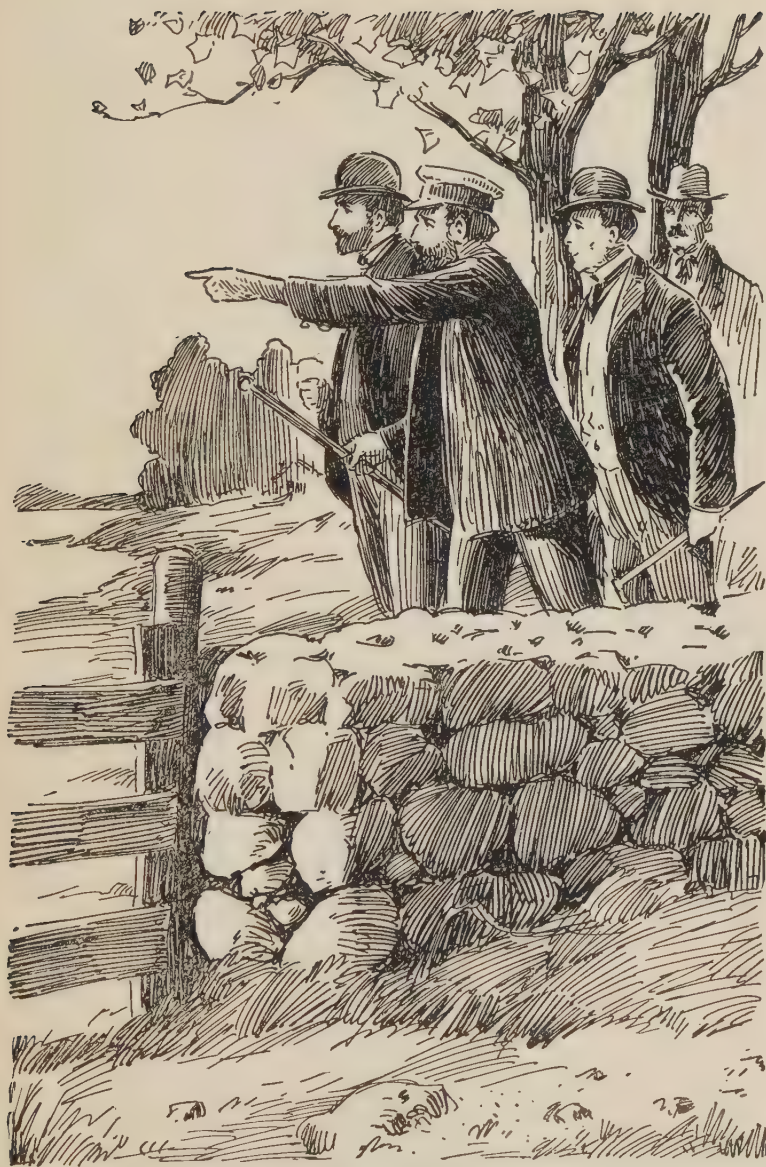
Åter kom en natt, den natten, som eljest skulle ha varit hans bröllopsnatt, om han ej hade begått den oförsiktigheten att gömma Clorindes sko. Kunde denna kvinna, hvilken var upphofvet till allt hans lidande, se honom ännu efter döden och följa hans spår? Han tänkte på detta, där han smög fram ur skogen och upp på landsvägen. Han stannade och spejade omkring sig. Nej, ingen förföljare syntes. Innan han gick vidare, synade han den laddade revolvren, som han tagit med sig.

“Jag skall aldrig kunna öfverlämna mig åt straff och offentlig vanära,” mumlade han, “jag föredrager då hellre döden.”

Utan att möta någon, smög han sig utefter skogskanten och ned på vägen, som ledde till Asknäs.

“Kunde jag bara på något sätt komma öfver sjön, så skulle jag nog sedan förskaffa mig till en annan ort.”

Men då han hunnit fram till bryggan vid Asknäs, fann han att de båtar, som lågo där, voro fastlästa och omöjliga att lösgöra. Han försökte det dock med en båt, i hvilken årorna lågo lutade mot relingen, då han i detsamma fick höra röster och annalkande steg. Han reste sig ögonblickligen och, utan att våga se sig omkring, ilade han bort från sjön och in på den närbelägna kyrkogården. Men de, som närmade sig hade redan upptäckt flyktingen. Det var två personer, länsmannen och Lennartson, hvilken hade gjort den förre sällskap och som, för att försona hvad han hade brutit mot Hadar genom sina orättvisa misstankar, erbjudit sig att vara främst bland dem, som sökte få fatt i rymmaren, efter hvilken man hela dagen

“Oh, se där — tag fast honom! Han springer undan oss!” (Sid. 361.)

hållit skallgång. De kommo nu ut från Asknäs' herrgårdsbyggnad, där de hade gästade och stannat långt in på natten.

"Vi skola titta ned en gång till vid sjön," hade länsmanen sagt, "det kunde möjligtvis ha fallit den gynnaren in att krypa fram dit, ty att han ännu är kvar här i trakten, det vill jag våga mitt lif på. Hvad! . . . ah, se där, se där, tag fast honom . . . han springer undan oss! . . ."

Dessa länsmannens rop hördes vidt omkring och kallade ut ett par af drängarne på Asknäs.

Jacques visste icke, hvar han skulle gömma sig. Han sprang fram mot Clorindes graf, där det sönderslagna marmorkorset ännu låg kvar i gräset. Äfven denna illgärning hade han yppat för Elfva, och den hade hon förlåtit honom först af alla.

Månen sken klart och dess strålände ljus föll öfver kyrkogården, där träden sakta susade mellan grafkullarna.

Jacques hörde, huru hans förföljare nalkades, och han förstod, att han var upptäckt och nu skulle bli fasttagen. Förtviflad grep han efter revolvern och riktade den mot sin tinning. Han hade sjunkit ned på Clorindes graf och där skulle han dö.

"Heliga Guds moder, var mig nådig!" hviskade han.

Ett skott hördes. Jacques Rene hade slutat sin eländiga, brottsliga, men djupt ångerfulla tillvaro.

XLIV.

Margareta.

Mannersköld hade skrivit ett långt bref till Hadar och underrättat honom om, att den stund äntligen hade kommit då hans oförskylda lidande skulle taga slut. Gudfadern bad

honom glömma det grymma missförstånd, som egt rum, glömma och förlåta allt, så skulle alla åter bli lyckliga som i forna dagar. Hadar borde nu ej dröja att återvända till sitt kära barndomshem, där han skulle mottagas med öppna armar såsom Mannerskölds adoptivson. Det sorgliga framfarna skulle ligga bakom dem blott som en dyster dröm, hvilken snart skulle utplånas ur deras minne, då de åter finge vara tillsammans och lefva för hvarandra. Och Elfva skulle omsider blifva glad igen, ty tiden skulle läka hjärtats sår.

Hadar läste detta bref, djupt uppskakad, medan tårarne strömmade öfver hans kinder och hans hustrus armar voro lindade omkring hans hals. Sigrid hade stått bakom och läst på samma gång som han den glädjefulla skrifvelsen.

“Vi ha inte bedt till Gud förgäfvess,” hviskade hon rörd. “Hadar, hade jag orätt, då jag misstänkte Charles eller Jacques, såsom han med rätta heter, för att ha del i detta mord?”

“Nej, men jag kunde aldrig ana något sådant om honom. O, hvad vi kunna misstaga oss på människor. Hvem skall man våga tro, då man blifvit så djupt bedragen?”

“Jag beklagar Elfva på det innerligaste, men bara jag får rå om henne någon tid, skall jag nog förmå henne att inte längre gråta för den där uslingens skull.”

“Hur skola vi göra med lille Roger?” frågade Hadar.

“Vi skola inte öfvergifva honom,” svarade Sigrid. “Han skall af oss inte få veta annat, än att hans far är död. Den dagen kommer nog då någon finnes, som är nog grym att upplysa honom om sanna förhållandet.”

“Ja, vi behålla den stackars gossen. Min gudfar skall inte misstycka det, ty barnet är ju utan all skuld.”

“Jag skall fortfarande vara en mor för honom,” inföll Sigrid och kysste den lille gossen, som just nu kom in och stannade häpen, då han såg, att Hadar och Sigrid hade gråtit.

“Kommer inte pappa hem snart?” frågade gossen.

“Pappa är död, Roger, men jag skall bli i fars ställe för dig. Jag har också en gång varit en föräldralös gosse, liksom

du, och liksom jag fick ett godt hem och skydd, skall du också få detsamma, mitt barn."

"Är pappa död?" Gossen började gråta.

"Gråt intel!" tröstade Sigrid.

"Men pappa var så snäll och höll af mig så mycket! Får jag stanna här?" frågade han plötsligt och höjde sitt tårdränkta ansikte.

"Ja, du skall få stanna hos oss," svarade Hadar och lyfte upp gossen på sitt knä, "men vi skola resa långt härifrån till ett land, där vi skola finna en större lycka. Du vill ju följa med?"

"Ja, efter pappa är död."

Så fort Hadar och Sigrid möjligtvis kunde, lämnade de den främmande jorden, som likväl hade varit en lycklig fristad för dem. Med hvad känslor Hadar återsåg sitt fädernesland, kan ej beskrifvas. Allt hade blifvit honom återgifvit, gudfaderns kärlek och hans medmänniskors aktning. De vänner, som fordom hade vändt honom ryggen, äflades nu att få visa honom all möjlig ära och ansågo sig hedrade af att få skaka hand med honom. Hadar var allt för lycklig, för att hysa någon bitterhet i sitt sinne mot någon. Han glömde och förlät allt, ehuru han fått en grym erfarenhet af lifvet.

Gång på gång omfamnade Mannersköld sin gudson och sade, att det var den lyckligaste stunden i hans lif, ty han hade alltid önskat, att Hadar vore oskyldig och att han finge återse honom. Sigrid, som icke öfvergifvit Hadar i sorgens och motgångens dagar, betraktades med en nästan helig vördnad och beundran, ty få skulle ha gjort som hon och äktat en man, som var anklagad för mord samt föraktad och afskydd af alla. Men hon hade varit fullt öfvertygad om Hadars oskuld, och intet bevis skulle ha kunnat rubba hennes tro på honom.

"Hvilken ädel och god kvinna du är, Sigrid!" utbrast Margareta.

"Ja, och utan henne skulle jag ej ha stått ut . . . jag

skulle helt visst ha dött af sorg och grämselse," inföll Hadar. "Men hvar är Elfva?"

Elfva, som hade stått i rummets bakgrund, sväfvade nu sakta fram ur dunklet. Hon var iklädd en svart klädning med långt släp, och håret låg utslaget i lockar omkring hennes axlar. Hur skön brodern återfann sin syster, men ack, hur sorgsen! Det var icke en vild, förtviflad sorg, som stod att läsa i hennes anletsdrag, utan en lugn, undergifven smärta, som nästan förlänade henne uttrycket af en martyr.

"Elfva, min kära syster!" Hadar slöt henne i sina armar och kysste henne ömt. "Du får hädanefter ej se så lidande ut, hviskade han till henne, — ty icke är hans minne väl värdt att gråta öfver. Gud har styrt allt till det bästa."

"Jag skall aldrig upphöra att bedja för honom," svarade hon mildt.

"Men du är ju nöjd med hvad som skett, Elfva?"

"Ja, jag är nöjd," svarade hon sakta och drog sig ifrån honom.

Mannersköld lät fira Hadars hemkomst med en storartad fest. Från den dagen, han återfick sin gudson, hade han blifvit liksom en annan människa. Hans öfverdrifna sorg och saknad af den ovärdiga kvinnan, som han så dåraktigt hade älskat, voro alldeles botade, och hennes namn kom aldrig mera öfver hans läppar. Han blygdes öfver att ha låtit sig så bedåras af ett fagert ansikte.

"Mätte blott mitt öde vara en läxa för andre förblindade män!" hade han sagt åt Hadar.

Stafsund blef nu det hem, som mottog Hadar och hans älskliga hustru. Hennes föräldrar hade nästan ödmjukt nalkats både henne och svärsonen, hvilken hedrade dem med en bjudning till den första middagen han gaf för sina vänner.

Och så förflöt tiden utan oro och bekymmer. Glädje, lycka och lugn hade fullkomligt återvändt till hemmet på Stafsund och Kageholm. Sigrid hade tagit hand om Elfva och med Margaretas hjälp förmådde hon den unga flickan att ej helt och hållet öfverlämna sig åt sin sorg. Rosorna återvände småningom på hennes kinder, blicken återfick sin strålaned

glans; men det ungdomsfriska leende, som förr hade lekt på hennes läppar, fanns där ej mera. Det lyckades sällan hitta dit, och skedde detta någon gång, så låg däri något vemodigt, något som tolkade det kval som ännu fanns gömdt i hjärtats djup.

“Jag har intet annat att lefva för, än hans barn,” tänkte hon och egnade sig åt lille Roger, hvilken tillbad henne som ett högre väsen. “Sigrid måste gifva mig honom helt och hållet som en ersättning för hvad jag förlorat.”

Om någon hade sagt henne, att hon var alltför ung för att taga afsked af all glädje och alla förhoppningar i lifvet, skulle hon icke ha trott det. Men det kunde ju äfven randes en dag för henne, såsom för många andra, då hon skulle upptäcka, att hennes hjärta icke var alldeles dödt, att det kunde klappa för en ny, mera värdig och lycklig kärlek.

Bland dem, som mest och uppriktigast deltog i Hadars upprättelse och lycka, var den fattiga torparflickan Anna och hennes föräldrar. Hadar ville också visa dem, att han satte värde på deras trohet och deltagande. Det lilla torpet blef deras fullständiga egendom, så länge de lefde, och dottern med sina “herrskafter,” såsom de afundsjuke yttrade, gjordes af Sigrid till hennes kammarjungfru. Några år därefter kom en ung inspektor till Stafsund och Anna blef åt honom en lika god som duglig hustru. Hon fick många barn att uppfostra och hvart enda ett af dem blef af Sigrid buret till dopet.

Det var en vinterafton i skymningen, straxt efter solnedgången, som hade lämnat spår efter sig på den dunkla molnbädden i vester i ett matt skimmer af purpur och guld.

Margareta och Mannersköld sutto i salongen. De hade varit ensamma hela dagen, ty Elfva hade redan på morgonen begifvit sig till Stafsund. Hon hade lofvat Roger att följa med honom på isen för att åka skridsko

Margareta hade lagt ifrån sig sitt arbete och frågat Mannersköld, om han vore hågad för ett parti piquet, hvarmed de ibland brukade fördrifva tiden under de långa vinterkvällarne.

“Det är för tidigt ännu. Vi hålla i stället en liten skymningsstund, om du ej har något däremot, Margareta.”

Om hon skulle ha något emot ett förslag, som kom ifrån honom? Ack, huru litet han anade den dyrkan och kärlek, som hon ännu oförminskadt egnade honom. Hon var icke längre ung, det var sannt, men hon hörde till de kvinnor, hvilkas hjärtan aldrig åldras. Ännu kunde hon med förtjusning lyssna till hans stämma och en darrning flög mången gång genom henne då hon hörde hans steg. Och han hade varit blind för så mycken hängifvenhet. Utan tvifvel hade Margareta just varit den kvinna, som bäst hade passat för honom.

Mannersköld satt en stund tyst och betraktade hennes ädla, allvarliga ansikte. Hon hade alltid varit för honom en sann vän, det visste han alltför väl, och ju mera han betraktade detta milda, fina bildade väsen, desto mera klarnade hans ansikte. Det var, som om han hade fått en ingifvelse, som om han hade vaknat upp ur en lång dröm.

“Margareta,” sade han med en ton, som hon aldrig förr hade hört, “om vi tänkte litet mera för oss, innan vi handlade, huru annorlunda skulle icke lifvet vara för oss. Jag har varit obetänksam som en pojke, och jag har rusat framåt i blind galenskap, i vild kärleksyra. Louison var för ung för mig, om hon också hade varit en ren, oförvitlig kvinna, så fruktar jag nu, att vi inte hade blifvit lyckliga.”

Margareta svarade ingenting, men hon trodde, att han hade fullkomligt rätt.

“Jag har bestämdt haft lyckan mycket närmare mig, än jag anat, eller hur, Margareta?” fortfor han och makade sin stol intill hennes. “Om jag för länge sedan, det vill säga den tiden, då vi båda voro unga, hade frågat dig, om du ville bli min hustru, Margareta, hvad skulle du då ha svarat?”

Margareta kände huru blodet brände hennes kinder. Hvad svarade hon? Skulle hon förråda den hemlighet, som hon i så många år haft endast emellan sig och Gud?

“Margareta, jag känner, att jag behöfver någon vid min sida, någon smula kärlek, som värmer min ålderdom.”

“Ni har ju era gudbarn, Alarik? Äro de ej nog för er?”

“Jag trodde så en gång, men jag finner nu, att det skulle vara något helt annorlunda att ega en ädel kvinna vid min sida, jag menar att ega en älskad hustru, Margareta,” han tog hennes hand och tryckte den varmt, — jag frågar nu först och sist: är det för sent att bli lycklig? Vill du inte bli min maka, som du borde ha blifvit för länge sedan, om jag haft mina ögon öppna?”

“Alarik,” Margareta sänkte sitt hufvud och skulle icke känt sig mera blyg vid nitton år. “Alarik,” fortfor hon, “må det bli sagdt: jag har älskat dig från den första stunden vi sågo hvarandra.”

“O, att jag hade anat detta! Att jag förr hade vetat, hvar jag skulle fånga lyckan!” Han slöt henne i sina armar och höll henne länge tryckt intill sitt hjärta. “Men vi skola bli lyckliga, Margareta, ty ingen lycka kommer ändock för sent.”

Margareta satt tyst, för första gången i sitt lif kännande sällheten af att vara sannt älskad och aktad, ty Mannersköld var ej den man, som sade ett och kände ett annat. Det visste hon. Och om också hans kärlek ej gaf sig luft i något lidelsefullt utbrott, så var ju detta något som icke anstod någondera af dem. De hade öfverskridit passionens ålder och befunno sig i den lugna hamn, där lyckan icke rubbas så lätt.

“Hvem hade kunnat föreställa sig ett sådant slut!” hviskade Margareta, hvars lif med ens hade blifvit så solljust och glädjefullt.

KAPITELRUBRIKER.

1.	På Kaggeholm	3
2.	I Ekerö kyrka.....	10
3.	På Stafsund.....	16
4.	Misstänkt.....	26
5.	Den tusenåriga eken.....	34
6.	Anklagad	43
7.	På Tappströms bro	55
8.	I häktet.....	62
9.	Ett sista farväl.....	80
10.	Återblick.....	92
11.	Arftagaren.....	97
12.	Försoningen.....	108
13.	Sigrid	113
14.	Farbror Gideon.....	123
15.	Offret.....	134
16.	En öfverraskande nyhet.....	146
17.	Tvillingsystrarna.....	152
18.	Jacques Rene.....	162
19.	Clorinde	167
20.	Det första uppträdandet.....	178
21.	Fastern	185
22.	Jacques och Clorinde.....	191
23.	Ett krossadt hjärta.....	197
24.	Louison.....	202
25.	Under snön	208
26.	Makarne.....	214
27.	På brottets bana.....	221

28.	Fri.....	230
29.	Alarik Mannersköld.....	238
30.	På väg att bli upptäckt.....	245
31.	Afskedet.....	255
32.	På Kaggeholm	260
33.	Främlingen.....	277
34.	Ett nattligt möte.....	289
35.	Tiggaren.....	296
36.	Återseendet	306
37.	Bröllopsnatten.....	314
38.	På främmande jord.....	321
39.	Charles Gendoux.....	327
40.	Gryende kärlek.....	335
41.	Olyckligt förebud.....	342
42.	Bekännelsen	349
43.	Flyktingen	358
44.	Margareta	361

FRITHIOF'S SAGA

Translated in the original metres by Clement B. Shaw, with Crusells' music to twelve of the songs. 230 illustrations, among which are 14 full page plates in tint by Aug. Malmström. Beautifully printed on fine paper, bound in cloth. Price \$2.00.

THE ANGEL OF DEATH

Translated by Clement B. Shaw, with full page illustrations by Carl Larsson. Cloth, price \$1.25.

TEGNER'S DIKTER

I fint klothband \$1.00, med guldsnitt \$1.50.

POESIBOK FÖR UNGDOM

Urval af äldre och nyare svensk skaldekonst, af E. H. Carlsson. I två häften 80 cents, klothband \$1.00.

DEKLAMATÖREN

Vald samling af Poesi och Prosa för Ungdoms- och Nykterhetsföreningar. Monologer, Dialoger och Rim.

Första delen: Religion och Mission.

Andra delen: Fosterländska- och Stämningsbilder.

Tredje delen: Nykterhet.

Fjärde delen: Humor och skämt.

Femte delen: Dialoger öfver allvarliga och bildande ämnen, samt 75 debatteringsfrågor.

Pris för hvar del, 75 cents.

I SKÅNSKA STUGOR

Små bilder ur folklivet i östra Skåne förr och nu, af Henrik Wranér. Häftad 40, klothband 60 cents.

Dundertöser och Käringaskrällen. Häftad 25, kart. 40cts.

1: Fyrstämmiga sånger för mansröster.

Nytt och Gammalt.
Skandia.

Pris å ofvannämnda fyra sångsamlingar i klothband, \$1.00 hvardera.

American Union of Swedish Singers Song Album.

Häftad

Chorsånger för Mansröster.

Klothband \$1.00

Vid Griften. Begravningsånger, delvis med engelsk text. Två häften till 35 cents stycket.

2. Blandade Röster.

Vårt Land.

Fosterländska-, natur- och stämningssånger.

Ahnfelts Sånger.

Julhelgen.

De messianska förebilderna och profetierna uti deras uppfyllelse i den i Betlehem födde Judakonungen. På omvexlande vers och prosa.

Sånger till Lammets Lof.

Pris å ofvannämnda åtta sångsamlingar, i klothband, \$1.00 hvardera.

Sångkören.

Kartonerad \$1.00, Klothband \$1.50

Davids Psalmer,

Med musik af G. Wennerberg. Svensk och engelsk text. Klothband \$2.00

Sabbatsklockan.

Kartonerad. Pris 80 cents.

Körer för blandade röster,

Med text ur den Heliga Skrift. Af G. Stolpe. 4 häften. 50 cents hvardera.

Davids LXVII Psalm, för soli, kör och orkester. Klaverutdrag. Pris 35 cents.

Davids Psalm CXIII. Musik af G. Wennerberg. Pris 35 cents.

Ordet, Sv. Psalmen 139. Manskör, fruntimmerskör och blandad kör, å capella. Pris 35 cents.

När och Fjärran.
Kvartett-Album.

Körer för Mansröster

Med text ur den Heliga Skrift, af Gustaf Stolpe. Klothband \$1.25.

Ett Bondbröllop,

af Aug. Söderman. Pris 35 cents.

Arpiklubbens Album.

Sveaklang. Två häft. 35 cts hvardera

Sopran, Alt, Tenor och Bas.

Sång-Album.

Innehåller kort sångskola, 50 sånger med andlig och 50 med annan text.

Sånger i Sion.

Solostycken med accompagnement, duetter, trior, kvartetter, körer och dubbelkör.

Chorsånger för blandad kör.

Pilgrimssånger.

Kyrkokören.

En samling af de bästa och mest omtyckta stycken för kyrkliga sångföreningar. Karton \$1.50, klothb. \$2.00

Hemlandssånger.

Klothb. \$2.00, läderb. \$2.50, flexibelt läderb., guldsnitt \$3.00, morroccob., guldsnitt \$3.50

Hemlands, Ahnfelts och Pilgrimssånger.

Klothb. \$1.75, läderb. \$2.00, flexibelt läderb. guldsnitt \$2.50

Hear us, Lord! A cycle of seven sacred songs for soprano, mixed chorus and organ, by A. Söderman. With Latin and English text. Price 50 cts.

Kristi Födelse.

Kantat för bas, mezzosopran och blandad kör, af L. A. Lundh. Pris 25 cents.

Nattvardsbarnen, af Esaias Tegnér. Praktupplaga med illustrationer af Carl Larsson. Hvarje sida illustrerad. Praktband. Pris \$1.00.

Frithiofs Saga, af Esaias Tegnér. Praktupplaga med 26 illustrationer af August Malmström och Knut Ekwall.

Klothband,

pris \$1.50.

Frithiofs Saga by Esaias Tegnér. (College edition)

With introduction, bibliography and explanatory notes by George T. Flom, Ph. D., supplemented by Tegnér's own estimate of his work. The text of the poem is in the original Swedish. The work is adorned with 26 halftone illustrations by August Malmström and Knut Ekwall. Price, in Cloth, \$2.00.

Fänrik Ståls Sägner. Af Johan Ludvig Runeberg. Praktupplaga med 96 illustrationer af August Malmström. Praktband med röd snitt. Pris \$1.50.

Fosterländska Hjältedikter ur Svenska Folkets Häfder, af Paul J. Rosenius. Med 24 illustrationer. Klothband. Pris 75 cents.

Poetiskt Album. Ur Svenska Sången. Ett urval svenska dikter, redigeradt af Karl Warburg. Med 75 porträtt och 32 illustrationer af Aug. Malmström, P. D. Holm, Carl Larson, Jenny Nyström och Victor Andréén. Elegant klothband med guld- och färgpressningar, guldsnitt. Pris \$1.50.

Populära Sånger för en röst med piano.

Björneborgarnes Marsch 20 cents.

Norrlänningens Hemlängtan 20 cents.

Min lilla vrå bland bergen, 20 cents.

Gudstjensten. Sopran- eller tenorsolo af E. Becker, 20 cents.

O day of rest and gladness, by E. Becker, 25 cents.

Den vissnade blomman. Andlig sång, 25 cents.

Följande hafva både Svensk och Engelsk text.

Finska Rytteriets Marsch. "Den Snöiga nord är vårt fädernesland." .25

Vårbrytning. (Spring is near.) af Aug. Elfåker. 25 cents.

Du är min ro, af Karl Collan. 25 cents.

Rose-Marie, "Ensam i skogen sjöng den vackra Rose-Marie," af Karl Collan. 25 cents.

Fäfång önskan, "Otaliga vågor vandra på havvets glänsande ban," af Karl Collan. 25 cents.

Bland fjällen, "Där! långt uppe bland fjällen grå." af F. v. Heland. .25

Ack, Värmeland du sköna, 25 cents.

Trollhättan, "Brusande, vilda ström," af Otto Lindblad. Alt eller bas. .25

Trollhättan, af Otto Lindblad. Mezzo sopran eller baryton. 25 cents.

Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord. 25 cents.

Sjung, sjung, du underbara sång, af J. A. Josephson. 25 cents.

Vårsång, "Jublande skaror hälsa vårens första ljusning," af J. A. Josephson. 25 cents.

Hemlängtan, "Helga minne, dig jag beder," af J. A. Josephson. 30 cents.

I skogen, "I skogen vandrar jag gärna," af J. A. Josephson. 30 cents.

Stjärnklart, "Milda stjärnehär, som i den dunkla rymden brinner," af J. A. Josephson. 30 cents.

Värme och ljus, "Med hjärtat varmt, med ögat ljust," af J. A. Josephson. 30 cents.

Ljunby Horn, "Och riddaren red genom grönskande lund," af F. Frieberg, Alt eller bas. 40 cents.

Ljunby Horn, mezzo-sopran eller baryton. 40 cents.

Som i ungdomens år, af E. Durand. 40 cents.

Vår och kärlek, "Jag måste ut, jag vill till dig." 40 cents.

I Rosens Doft, af Prins Gustaf. 40 cents.

Piano Solo.

Napoleons Marsch öfver Alpena. 20 cents.

Finska Rytteriets Marsch. 20 cents.

Bröllopsmarsch ur "Ett Bondbröllop" af Aug. Söderman. 30 cents.

Bröllopsmarsch ur "Bröllopet på Ulfåsa" af Aug. Söderman. 30 cents.

Toner från fosterjorden. 1. Mandom mod etc. 2. Det står ett ljus etc. 3. Vermlandsvisa. Arr. af Aug. Elfåker. 25 cents.

Björneborgarnes Marsch. 20 cents.

Second Fantasia on Swedish Folk Songs, by Emil Larson.

This pleasing composition comprises a weaving together of the old melodies "Vårvindar friska" "Och hör du, unga Dora," and "Nu ä' då' Jul igen. 50 cts.

Variations on an Old Swedish Lullaby, by Emil Larson. This brilliant composition is founded on the old melody "Lilla Carl, sof sött i frid," composed for Carl XII. 40 cents.

Konsert Fantasi öfver Svenska folkvisor, af Emil Larson. 75 cents.

Kongliga Svea Lif-Gardes Marsch. 30 cents.

Kongliga Kronobergs Regementes March. 30 cents.

Svenska Arméens Revej. 20 cents.

Svenska Arméens Tupto. 20 cents.

Kongliga Göta Lif-Gardes Marsch. 30 cents.

Messingskår och Orkester.

Björneborgarnes Marsch, arrangerad för messingskår; 9 instrument; Solo-Kornett, 1:a Kornett, 1:a-2:a Altos, Baritone, Tuba, Klarinett, Trombone, Trummor, \$1.00; extra stämmor 15 cents stycket. Piano, extra 20 cents.

Björneborgarnes Marsch, arrangerad för orkester; 8 instrument; 1:a violin, 2:a Violin, Violoncell, Basviol, Kornett, Klarinett, Trombone, Trummor \$1.00; 11 instrument, d:o med tillägg af Solo Kornett, och ett par Altoer \$1.25; extra stämmor 15 cents stycket. Piano, extra 20 cents.

Praktisk Lärobok i Engelska Språket, med fullständig uttalsbe-
teckning. Kartonerad 80 cents, klothband \$1.00.

Engelsk Språklära för menige man, med
Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk ordbok, af
D:r Vilh. Sturzenbecker. Kartonerad 60, kloth-
band 80 cents.

**Fullständig Svensk-Engelsk Bref- och For-
mulärbok.** Klothband. Pris 75 cents.

**Fullständigaste Engelsk-Svenska Brefställa-
ren** för svenska folket i Amerika. Klothband \$1.00.

Innehåller: 1) Formulär för bref och handlingar, som förekomma i all-
männa lifvets och affärslifvets förhållanden; med Engelsk Uttalslära (efter
ny metod) och Svensk Rättskrifningslära, Staters och Territoriers namn
och namnförkortningar. Allmänna regler för brefskrifning, om postporto,
postanvisningar m. m. (222 sidor, allt på svenska och engelska.)

2) En liten lathund, Fullständiga Mynt- Mått- och Vigt- Tabeller för
Engelsk-Amerikanska, Metriska och Svenska systemerna med jemförelse och
förvandlingar; Intresse-, Stycketals-, Vecko-, och Månadsaflönings-, Span-
måls-, Trävaru-, (Lumber) m. fl. slags Tabeller (168 sidor.) Endast på svenska.

3) Fullständig Handledning i Praktiskt Bokhålleri, på engelska och
svenska, både Enkelt och Dubbelt (såväl som i allra enklaste form) med
former för Dagbok, Journal, Hufvudbok och Kassabok. Allt öfver 400 sidor.

Svenskt-Engelskt och Engelskt-Svenskt Lexikon. Öfver
800 sidor. Klothband. Pris \$1.00.

Engelskt-Svenskt ficklexikon. (Leach-
mans) Klothband. Pris 25 cents.

Svenskt-Engelskt ficklexikon. (Leach-
mans) Klothband. Pris 25 cents.

**Svenskt-Engelskt och Engelskt-Svenskt
ficklexikon.** (Leachmans) Klothband. Pris 50
cents.

**Svenskt-Engelskt och Engelskt-Svenskt
ficklexikon.** (Löfströms) Klothband 25, läder-
band 50 cents.

Lärobok i Geografi för svenskar i Amerika.
Utarbetad efter de bästa källor. 600 sidor. 260
illustrationer. Karton \$1.50, klothband \$2.00.

Ordbok öfver Svenska Språket, af D. A. Sundén m. fl.

Innehåller förklaringar öfver mer än 100,000 i svenska språket före-
kommande ord, och är den enda tidsenliga svenska ordbok som med nå-
got skäl kan sägas vara fullständig.

